

JÖVÖK, HERCEGEM! JÖVÖK A FEJEDÉRT!

Ne siess – mondta magának Peter. *Ha sietsz, hibázol, és elvégzed helyette a munkát. Még senki sem engedi be. Beson részeg, már a vacsoránál becsípett, és valószínűleg merev részegen mászott az ágyba. Flaggnak nincs kulcsa, különben nem vesztegetné az időt ordítózással. Hát... egyszerre csak egy lépés. Ahogy tervezted. Még be kell jutnia, meg kell másznia a lépcsőket, mind a háromszázat. Még győzhetsz...*

...A szerencsétlen beosztott börtönőr, aki végre ajtót nyitott, nem egészen négy másodpercig élt, miután elhúzta a harmadik reteszt is. Egy rémálomszerű fehér arcot látott, izzó vörös szemeket és egy fekete köpenyt, amely az elcsituló szélben hollószárnyként hullott hátra. Felsikoltott. A levegő megtelt száraz suhogással. A félig részeg őr felnézett, és Flagg bárdja kettéhasította a fejét...

**KALANDOK ÉS ÁRMÁNYOK A MESSZI DELAIN
BIRODALOMBAN, AHOL – A MÁGUSOK, SZÖRNYETEGEK ÉS
HARCOSOK JÓVOLTÁBÓL – MINDEN MEGTÖRTÉNHEK...**

...ÉS MEG IS TÖRTÉNIK

STEPHEN

KING

A SÁRKÁNY SZEME

**KING
KIADÓ
BUDAPEST 1992**

A mű eredeti címe:
Stephen King: The Eyes of the Dragon
Hungarian translation © King Bt., 1992
A borító Boros Attila munkája Tipográfia:
Deierl András és Marjai Csaba

ISBN 963 7632 00 X

Kiadja a King Könyvkiadó és Kereskedelmi Bt
Felelős kiadó: a kiadóvezető
Kiadványszám: 1992/01 Terjedelem: 25 ív
Offszetreprodukció: Zrínyi Nyomda
Nyomtatta és kötötte az Alföldi Nyomda
Felelős vehető: Szabó Viktor vezérigazgató
Készült az 1992. évben, Debrecenben

Bár mire lányom betöltötte tizenharmadik életévét, épp tizenhárom regény szerzőjének mondhattam magam, Naomi egyetlen könyvem sem olvasta. Megértette velem, hogy *engem* igenis szeret, vámpírjaim, lidérceim, kúszómászó rémségeim azonban egy cseppet sem érdeklik,

Egy este, Nyugat-Maine-i otthonunkban nekiültem hát, hogy papírra vessem ezt a történetet, amelynek elsőre egészen más címet adtam. Lányom nyilvánvaló fenntartásokkal vette kézbe az elkészült művet, ám húzódozása csakhamar élénk érdeklődésnek adta át helyét: hiába na, a sztori magával ragadta. Különösen annak örültem, hogy mihelyt végzett, odajött hozzám és megölelt. Minden oké, mondta, csak az a kár, hogy vége.

Ez, barátaim, minden író legkedvesebb sziréndala.

Tiszteltem és tiszteltem annyira tulajdon lányomat, hogy a tőlem telhető legjobbat nyújtsam neki – ami esetünkben annyit jelent, hogy különös gonddal jártam el, hisz nem csak neki, magamnak is dolgoztam...

Ajánlom e könyvet kitűnő barátomnak, Ben Straubnak, és lányomnak, Naomi Kingnek.

1.

A Delainnek nevezett birodalom királyának két fia volt. Delain felettébb régi királyság volt, sok száz, sőt, tán sok ezer király uralkodott már felette; ha elég mélységes a múlt kútja, mindenre még a történészek sem emlékezhetnek. Jó Roland közepszerű király volt, sem a legjobb, sem a legrosszabb azok közt, akik e földet uralták. Azon igyekezett, hogy senkinek ne ártson – rendszerint sikerrel. Igyekezett nagy tetteket végbevinni, ám, sajna, ezügyben nem jeleskedett igazán. Mint mondtam, közepszerű király volt; sejtette, hogy neve halála után egykettőre feledésbe merül. A halál pedig a közelében ólálkodott már: megvénült, szíve rendetlenül vert. Tán egy éve maradt, tán három. Mindazok, akik ismerték, vagy akik trónján látták a szürke arcú, remegő kezű uralkodót, egyetértettek abban, hogy öt éven belül új királyt koronáznak majd a Tűtorony előtti főtéren... S az öreg csak Isten kegyelmével húzhatja ki addig. A királyság minden lakója, a leggazdagabb bárótól a legpávaskodóbb udvaroncon át a legutolsó jobbágyig és lerongyolódott feleségéig úgy vélte, Roland idősebbik fia, Peter lép atyja örökébe.

Egyvalaki Bonban, nagy titokban, mást gondolt, mást forralt. Roland fiatalabb fiát, Thomast óhajtotta a trónon látni. Ez a valaki pedig nem volt más, mint Flagg, a király varázslója.

2.

Noha Roland király jócskán benne járt már a korban – hetvennek mondta magát, ám kétségtelenül szépítette a valót –, fiai fiatalok voltak. Későn nősült, s tehette, mert hosszú ideig nem akadt megfelelő asszonyra, s mert boldog emlékezetű anyja, Delain előző uralkodója mindenki számára halhatatlannak tűnt – saját magát is beleértve. Csaknem fél évszázada uralta már a birodalmat, mikor egy szép napon, teaidőben, egy szelet citromot kapott be, hogy enyhítsen a makacs köhögésen, mely vagy egy hete gyötörte. Azon a bizonyos délutánon egy vándorkomédiás szórakoztatta a királynőt és az udvari népet: öt remekművű kristálygolyóbissal zsonglörködött. Amint a királynő a szájába vette a citromszeletet, az egyik golyóbis a padlóra hullt, s jókora csattanással szilánkokra hullt. Az agg uralkodónőnek elakadt a lélegzete. Levegő után kapkodott, a ciromszelet pedig mind mélyebbre csúszott a torkán – csakhamar megfűlt tőle. Négy napra rá Rolandot királlyá koronázták a

Tútorony Terén. A komédiás nem lehetett jelen az alkalomkor: három nappal korábban fejét vette az udvari bakó a Tútorony *mögött*.

Egy utód nélküli király mindenkit nyugtalanít, különösképp ha ötvenes éveinek utóját taposó, kopaszodó férfiú az illető. Rolandnak saját, jól felfogott érdekében mihamarabb meg kellett házasodnia, utódot kellett nemzenie: erre bizalmasa, Flagg nem késett felhívni figyelmét. Arra is rámutatott, hogy az ő korában alig néhány esztendeig remélheti csak, hogy képes utóddal megajándékozni párját. Arra intette királyt, nősüljön meg mihamarabb, s ne várjon tovább egy rangban hozzáillő, szívének is kedves hölgyre. Ha a hölgy az elmúlt ötven esztendőben nem bukkant fel, valószínűleg már nem jön meg soha.

Roland tudta, hogy a varázslónak igaza van, s beleegyezett a dologba. Nem is sejtette, hogy Flagg – akinek kese haját, halovány arcát többnyire csuklya rejtette – ismeri legnagyobb titkát: azért nem bukkant mindeddig megfelelő párra, mert nemigen foglalkoztatták a nők. Aggasztották inkább. Az aktus sem foglalkoztatta, melynek során a férfi gyermekkel ajándékozta meg a nőt. Aggasztotta ez is. Mindazonáltal megfogadta a varázsló tanácsát, s hat hónappal a királynő temetése után sokkalta örvedetesebb esemény történt: Roland király nőül vette Sashát, a lányt, aki utóbb Peter és Thomas anyja lett.

Rolandot nem szerette, de nem is gyűlölte Delain népe. Sasháért rajongtak valamennyien. Mikor második fiának születése után elhunyt, a királyság egy esztendeig s még egy napig tartó, mély gyászba borult. Egyike volt annak a hat leánynak, akiket Flagg választott ki uralkodója számára. Roland egyiküket sem ismerte. Életkorukat és származásukat tekintve egyformák voltak; ereikben nemesi, de nem királyi vér csörgedezett illedelmes, csinos és csendes teremtés mindahány. Flagg egyetlen olyan lányt sem javallott, aki fenyegethette volna pozícióját az uralkodó jobbján. Roland azért választotta végül Sashát, mert ő volt a legcsendesebb, a legilledelmesebb mind közül – s mert tőle tartott a legkevésbé. Összeadták őket. Sasha a nyugati báróságból (aprócska zug) származott. Tizenhét esztendős volt, épp harminchárom évvel fiatalabb uránál. Nászéjszakáját megelőzőleg sosem látott ruhátlan férfit. Mikor megpillantotta a király lecsüngő hímtagját, érdeklődve kérdezte hát:

– Mi légyen ez, férjemuram?

Ha bármi mást mond, vagy ha történetesen más hangsúllyal mondja, amit mondott, az éjszaka – s ennek egyenes következményeképp egész történetünk – másképpen alakult volna; a lakomától megfáradt király, dacára mindazon különleges főzeteknek, melyeket Flagg diktált bele, minden bizonnyal elszenderedik. Ám e pillanatban olyannak látta feleségét, amilyen az valójában volt: fiatal leánynak, aki még nálánál is kevesebbet tud a gyerekcsinálás rejtelméről. Figyelmét nem kerülte el, hogy a lány ajka szép

vonalú, kedvességről árulkodik – s megszerette, ahogyan megszerette idővel a birodalom minden lakója.

– Ez a királyi billogvas – mondotta.

– Egyáltalán nem látszik vaskeménynek – jegyezte meg kétkedve Sasha.

– Hisz még nem került az üllőre! – magyarázta Roland.

– Aha! – így a lány. – S hol van az üllő? Hát a kemence?

– Ha megbízol bennem – mormolta a király, amint ágyba bújt vele –, megmutatom. Te hoztad magaddal azt a nyugati báróságból – de persze nem tudtál róla.

3.

Delain népe szerette a királynőt, hisz kedves volt s jó. Ő építtette fel a Nagy Ispotályt, s ő Volt, aki oly hevesen kelt ki a főtéri medveviadalok ellen, hogy Roland király végül betiltotta a kegyetlen mulatságot. Sasha jóvoltából csökkentek az adók a Nagy Szárazság esztendejében, mikor még a Vén Fa levelei is megszürkültek... Nem ármánykodott-é ellene Flagg, azt kérditek? Nos, eleinte nem. Az ő szemszögéből nem bírtak komoly jelentőséggel mindeme dolgok: igazi varázsló volt, s sok száz éve élt. Még az adócsökkentés ellen sem emelt kifogást, hisz Delain flottája egy esztendővel korábban legyőzte az anduáni kalózokat, akik jó egy évszázada garázdálkodtak már a birodalom déli partjai mentén. Az anduáni kalózkirály koponyája lándzsára tűzve vigyorgott a királyi palota falán, összerabolt vagyona ismét Delain kincstárát gazdagította. A komoly ügyekben, az államügyekben Roland király még mindig Flagg szavára hallgatott, a varázslónak jó darabig nem lehetett oka panaszra.

4.

Noha Roland megszerette feleségét, az aktust, melyért a férfiak legtöbbször úgy bolondul, sosem kedvelte igazán – pedig eme aktus nem csupán örömet, trónörököszt is jelenthetett volna számára. A király és a királyné mégis külön szobában hált, s Roland nem kereste fel túl gyakran hitvesét. Évente öt-hat alkalommal látogatta meg mindössze, s még ilyenkor sem mindig került kemencébe a királyi vas, dacára a Flagg keverte, mind erősebb főzeteknek, s Sasha sosem lankadó igyekezetének.

A házasság negyedik esztendejében a királyi ágyban mégis megfogant Peter. Ezen a bizonyos éjszakán az uralkodónak nem volt szüksége Flagg főzetére, mely zöld volt s habzó, s mely furesamód mindig a fejébe szállt, akárha megháborodott volna... A nap folyamán a Rezervátumban vadászgatott egy tucat emberével. Tevékenységei közül Roland mindig is a vadászatot kedvelte leginkább – szerette az erdő illatát, a levegő frissességét, a kürt szavát, az íj fogását, valahányszor útjára kél a biztos kézzel kirepített vessző. Delain lakói ismerték ugyan a puskaport, de használni nemigen használták, "vascsővel" vadászni pedig egyenesen hitvány, megvetendő tevékenységnek számított.

Sasha olvasott ágyában, mikor az uralkodó belépett hozzá. Roland vörhenyes, szakáll keretezte arca valósággal ragyogott. Az asszony félretette könyvét, élénk érdeklődéssel hallgatta a történetet, melyet férje hevesen gesztikulálva vezetett elő. A vége felé hátrahúzódott, hogy megmutassa, miképp feszítette meg íját, s repítette el atyja nagy nyílveszejét, az Ellen-Pörölyt a kicsiny tisztás széléről. Ezt látván Sasha nevetett, tapsolt – s végképp elnyerte a király szívéét.

A Rezervátumban alig akadtak már vadak; a méretes szarvas ritkaságszámba ment, sárkányt emberemlékezet óta nem látott senki. Az emberek legtöbbször bizonyára kikacagta volna azt, aki szerint lappang még a vadonban egy-egy ilyen mitikus bestia. Ám azon a bizonyos napon, nem sokkal alkonyat előtt, midőn Roland és társai visszafordulni készültek, mégis ráakadtak egy sárkányra... azaz inkább az akadt *rájuk*.

A bozótosból csörtetett elő nagy garral, pikkelyei patinás rézszínben csillogtak, ferdén metszett orrlyukaiból füst szivárgott. Nem is afféle növedéksárkány, de első vedlése előtt álló, jókora hím volt. A vadásztársaság tagjainak zömét megdermesztette a rémület: nemhogy löni, moccanni sem tudtak.

A sárkány az emberekre meredt. Zöld szemeiben sárgaláng lobbant, csapkodni kezdett szárnyaival. Nem fenyegetett a veszély, hogy tovaszáll – szárnyai még nem voltak elég fejlettek; ilyesmire csak jó ötven esztendő, s két vedlés után kerülhet sor –, a szárnyakat a testhez rögzítő, tíz-tizenkét évig megmaradó szövedéknek azonban nyoma sem látszott már. A szárnycsapások olyan szelet kavartak, mely tüstént kivetette nyergéből a fővadászt, aki a nyeregből; kibukva még kürtjét is elejtette.

Roland volt az egyetlen, akit nem bénított meg teljesen a szörnyeteg felbukkanása, s noha szerénysége nem engedte, hogy erről utóbb Sashának beszámoljon, cselekedeteit az elkövetkezőkben igazi hősiesség jellemezte. Vadász volt, a préda vérét akarta. A sárkány leheletével könnyedén halálra

perzselhette volna a meglepett társaságot, ha az uralkodó nem lép közbe nyomban.

Öt lépéssel előbbre táncoltatta paripáját, s felajzotta hatalmas íját. Megfeszítette s lőtt. A vessző eltalálta a kiszemelt célt – azt a bizonyos lány, kopoltyúszerű pontot a fenevad torkán, amelyen át fajtája levegőt szív be, hogy tüzet fújhasson. A roppant féreg ritkás lángfelhőt bocsátott ki – körös-körül kigyulladt a bozót –, leroskadt, s kimúlt. A király kísérői egykettőre elfojtották a lángokat – vízzel, serrel, és, mi tagadás, húggyal ámbátor, ha jobban belegondolunk, ser volt az is, hisz e nedűből mindig jókora adagot vitt magával vadászataira Roland, s bizony nem vetette meg.

A tüzet öt percen belül eloltották, a sárkányt negyed óra alatt kizsigerelték. Orrlikai felett még mindig ökröt lehetett volna sütni, mialatt vérét beitta a föld. Kilencpitvarú szívét nagy ceremónia közepette cipelték a királyhoz, aki a szokásokhoz híven nyersen fogyasztotta el, s roppant ízletesnek találta. Csak amiatt bánkódott kissé, hogy hasonló csemegében aligha lesz része még egyszer.

Talán a sárkány szíve töltötte el erővel azon az éjszakán. Ámbár meglehet, csak a vadászat öröme tette, no meg a bizonyosság, hogy gyorsan, hideg fejjel cselekedett, míg társait rémület béklyózta, s moccanni képtelenül ültek nyergükben – kivéve persze a fővadászt, aki, mint említettem volt, kábán hevert a hátán. Bármi volt is az ok, mikor Sasha összecsapta két kezét, s így kiáltott: "Nagyszerű voltál, én bátor férjűrem!", a király tüstént ágyába vetette magát. Az asszony elkerekedett szemmel, mosolyogva fogadta, s e mosolyban a férfi csöndes diadala tükröződött. Ez volt az első – s melleleg egyetlen – olyan éjszaka, mikor Roland józanul élvezte Sasha ölelését. Kilenc hónapra rá (egy-egy hónap a sárkány szívének minden pitvaráért) ugyanabban az ágyban világra jött Peter – s a birodalom lakói örvendeztek, hisz a trónnak immár volt örököse.

5.

Bizonyára eszükbe jutott – ha ugyan eltöprengtek egyáltalán a dolgon –, hogy Peter születése után Roland nem kért többet Flagg fura zöld italából. Nagy tévedés! Alkalmanként továbbra is fogyasztott belőle. Azért, mert szerette Sashát, s szeretett volna örömet okozni neki. Egyes országokban a népek hajlamosak azt hinni, a szeretkezést csak a férfiak élvezhetik, s a nők még hálásak is, ha békében hagyják őket. Delain lakóitól azonban távol állottak az ilyen korlátolt elképzelések: természetesnek tekintették, hogy

asszonyaik örömeiket lelik az aktusban, melynek a világ legkedvesebb teremtményeit köszönhetik. Rolandnak nem voltak illúziói saját ilyen irányú képességeivel kapcsolatban, de azért megtett minden tőle telhetőt, s a siker érdekében Flagg kotyvalékát sem utasította el. Hogy milyen ritkán keresi fel asszonyát az uralkodó, a varázsló tudta csak.

Jó négy esztendővel Peter születése után, Ijesztendő napján hatalmas hóvihar tombolt Delainba. Emberemlékezet óta ez volt a második legnagyobb hóvihar – a legnagyobbról lesz még szó az elkövetkezőkben.

Hirtelen ötlettől vezérelve, melyet még magának sem volt képes megokolni, Flagg kétszeres erősségű italt kevert a királynak – talán a szél zúgásában rejlett valami, ami erre készítette. Rendes körülmények közt Roland grimaszt vágva nyomban félretolta volna a szörnyű ízű lötyöt, ám az újévi vigalom ezúttal különösképp vidámra sikeredett, s az uralkodó alaposan elázott már. A kandallóban lobogó lángok a sárkány utolsó leheletére emlékeztették. A fenevad kikészített feje a falra került, legyőzője gyakorta nézegette kedvtelve. Most egy hajtásra kiitta a zöld színű főzetet, s gonosz szenvedély hatalmasodott el rajta. Nyomban otthagyta a mulatozókat, s felkereste Sashát. Szeretni próbálta, ám fájdalmat okozott neki.

– Könyörgök, uram... – zokogott az asszony.

– Sajnálom – dűnnyögte Roland, s nyomban ezután mély álomba merült a nyoszolyán. Fel sem eszmélt, csak jó húsz óra múltán. Sasha sosem felejtette el leheletének furcsa szagát; a rothadás, a halál áradt belőle. Vajon mit evett vagy ivott előzőleg...?

Roland nem kért többet Flagg italából, a varázsló mégis elégedettnek látszott. A királynő kilenc hónapra rá a világra hozta második fiát, Thomast – s bele is halt. Megegett olykor ilyesmi: a fordulat mindenkit elkéséřített, ám igazában senkit nem lepett meg. Az emberek úgy hitték, tudják, mi történt. Az egész birodalomban azonban csak ketten voltak tisztában Sasha halálának igazi okával: Anna Crookbrows, a bába, no meg Flagg, az udvari varázsló, akinek türelme végül mégis elfogyott.

6.

Peter ötesztendős volt csupán, mikor az anyja meghalt, emléke mégis drága volt a számára. Sashát kedves, gyengéd, csupa szeretet teremtként őrizte magában, ám zsenge kora miatt nemigen kapcsolhatott hozzá konkrét élményeket. Egyvalamire mindazonáltal tisztán emlékezett – a fedésre,

melyet az asztalkendő miatt kapott. Ez utóbb nagy fontosságra tett szert életében. A *többi* asztalkendő miatt.

Minden öthónapos holdesztendő első napján tavaszünnepet ültek az udvarnál. Ötéves korában – első ízben – Peter is jelen lehetett az alkalomkor. A hagyomány szerint Rolandnak az asztalfőn kellett helyet foglalnia, jobbján a trónörökös, átellenben a királynő. Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy Sasha az étkezés alatt nem érhetett fiához, ezért aztán alaposan kioktatta, hogyan kell viselkednie. Szerette volna, ha helytáll és példát ad a jó modorból – tudta azonban, hogy vacsora közben segítségre nem számíthat, mivel Roland királynak elképzelése sincs a jó modorról.

Vajon miért hárultak e terhek is Sashára? – kérdezhetik joggal. Nem volt tán nevelőnője a fiúnak? (Igaz ami igaz, volt kettő is.) Nem voltak-e szolgák, hogy törődjenek a kis herceggel? (Voltak, de még mennyien!) Sasha azonban igyekezett mindenkit távol tartani fiától. Eltökélte, hogy maga neveli fel, amilyen gondosan csak teheti. Nagyon határozott elképzelése volt arról, milyen fiút akar. Nagyon szerette, s szüksége volt rá, ha nem akart egyedül maradni. Tisztában volt ugyanekkor felelőssége mértékével is. Elvégre a fiúból egy szép napon király lesz, s Sasha mindenképp azt akarta, hogy jó király legyen. *Egy jó fiúból* – így okoskodott – *feltétlenül jó király válik.*

A király termeiben rendezett nagy lakomák meglehetősen szabados légkörben zajlottak, s a nevelőnők többsége valószínűleg alig törődött volna a fiúcska étkezési stílusával. *Hisz király lesz egyszer!* – sopánkodtak volna azt hallván, hogy épp ily semmisség miatt kéne rápirítaniok. *Kiönti a mártást – na és? A terítőbe törli a kezét és a száját – mi van akkor? Elvégre a boldog emlékeztű Alan király bele is rókázott olykor táljába, s a csúfságot udvari bolondjával mint "jó kis meleg levest" etette fel... John király meg eleven pisztrángok fejét harapdálta le, s szolgálólányai dekoltázsába tömködté vonagló testüket, hisz a lakomák többségéhez hasonlóan nyilván e lakoma is ételhajigálással fog befejeződni!*

Ez bizony valószínűnek látszott. Ám Sasha tudta, hogy mire a dolgok idáig fajulnak, Peterrel együtt visszavonulhat. Őt leginkább a "Kit érdekel?"-hozzáállás bosszantotta. Úgy ítélte, ez a legkártékonyabb látásmód, amelyet az eljövendő uralkodó fejébe bárki beplántálhat.

Gondosan kioktatta hát a gyermeket, s mindvégig figyelemmel kísérte viselkedését a lakoma alatt. Utóbb, miután ágyba fektette, még elbeszélgetett vele.

Mert jó anya volt, elsőként dicsérte a gyermeket – s joggal, hisz Peter majd' mindvégig példásan viselkedett. Sasha tudta, hogy hibáját senki ki nem javíthatja, ha *ő* meg nem teszi. Tudta azt is, hogy most kell megtennie, az alatt

a pár esztendő alatt, míg csemetéje bálványozza. Ezért hát, miután dicséző szavai elfogytak, így folytatta:

– Egy dologban azért hibáztál, Peter, és nem szeretném, ha ez újra előfordulna.

Az ágyban fekvő Peter komolyan nézett rá sötétkék szemével. – Mi volt a baj, anyám?

– Nem használtad az asztalkendőt – mondta Sasha. Ott hagytad összehajtogatva a tányérod mellett, s én szomorú voltam, hogy ezt kell látnom. Kézzel etted a sült csirkét, s ez helyénvaló, hisz a férfiak mind így csinálják. De miután letted a csontot, az ingedbe törölted az ujjaidat, ez pedig már nem helyes!

– De hisz apám... és Flagg mester... meg a nemesek...

– Nekem aztán édesmindegy, mit tesz Flagg, mit tesznek Delain nemesei! – kiáltott Sasha oly harsányan, hogy fia valósággal megriadt tőle. Félt s elszégyellte magát, amiért pírt csempészett anyja orcáira. – Amit apád tesz, az helyes, hisz ő király, s ha egy nap király leszel, te sem cselekedhetsz olyasmit, amiért megfeddhetnek. Flagg azonban nem király, bármennyire szeretne is azzá lenni. A nemesek sem királyok, s te sem vagy még az! Kisfiú vagy csupán, aki megfélemedezett a jó modorról!

Észrevette, hogy megrémült Peter. Elmosolyodott hát, keze a fiú homlokát érintette.

– Semmi baj, kicsim – mondta. – Apróság ez, de azért fontos, hisz idővel király leszel. Fuss, hozd ide a palatábládat!

– De hisz aludnom kellene...

– Nem számít, alhatsz még eleget. Hozd csak a táblát!

Peter elnyargalt, majd visszatért.

Sasha kézbe vette a táblához tartozó vesszőt, s öt betűt rótt vele a kemény felületre. – El tudod olvasni, Peter?

A fiú bólintott. Még csak néhány szóval boldogult, noha a nagybetűk többségét ismerte. Ez a mostani az ismert szavak közé tartozott. – Az áll ott, *ISTEN* mondta.

– Helyes. Most add a kezed, együtt írunk le egy másikat!

– Együtt? – visszhangozta Peter kétkedően. Azután próbát tettek, s csakhamar egy újabb ismert szó rajzolódott ki anyja takaros betűi alatt.

– KUTYA, mami! Azt írtuk, KUTYA!*

[God – Isten, Dog – Kutya – V. T. megjegyzése]

– Csakugyan... – A Sasha hangjában bujkáló szomorúság egykettőre lehűtötte a fiú lelkesedését. Anyja előbb az első, azután a második szóra mutatott. – Ez az emberi természet két oldala – magyarázta? – Sose feledd, mert egy nap király leszel, hatalmas, akár egy sárkány a kilencedik vedlés

után.

– Apám nem is hatalmas – jegyezte meg Peter. Roland valóban alacsony volt, mi több, karikalábú. Hasa nőtt csak nagyra az elfogyasztott temérdek ételtől és seritaltól.

Sasha elmosolyodott.

– Dehogyanem – mondta. – A királyok nagysága nem látható, Peter, de tüstént fölénk nőnek, mihelyt kezükbe jogar, fejükre korona kerül a Tütorony előtti téren.

– Tényleg? – Peter szemei elkerekedtek. Jócskán elkalandoztak az eredeti témától, az asztalkendő használatától, de nem bánta, mert az a téma zavarba ejtette, ez pedig érdekelt, még hozzá nagyon. Amúgy is eldöntötte már, hogy eztán sosem feledkezik meg az asztalkendőről – ha anyjának ennyire fontos a dolog, hát fontos lesz neki is.

– Nőnek bizony. A királyok *rém* nagyra nőnek, épp ezért kell vigyázniuk. Hisz egy hatalmasság könnyen eltiporhat másokat akkor is, ha történetesen épp sétára indul, fordul egyet, vagy rossz helyre telepszik le. A rossz királyok gyakorta tesznek ilyesmit, s azt hiszem, a jók is hasonló hibába esnek olykor.

– Nem egészen értem...

– Akkor figyelj! – Sasha megkocogtatta a palatáblát. – Bölcsseink úgy tartják, természetünk részint isteni, részint az Öreg Patástól való. Tudod-e, ki az Öreg Patás, Peter?

– Az Ördög.

– Valóban. Ördögök azonban nem csak a kitalált történetekben fordulnak elő. Igaz, a legtöbb hitvány ember inkább hasonlít kutyára, mint rá. A kutyák barátságosak ám ostobák, akárcsak azok a férfiak és nők, akik lerészegednek. Ha a kutyák izgatottak vagy zavartak, harapni is képesek; ha emberekkel történik hasonló, harcra kerül sor. A kutya kitűnő társ: hű, de mert emberi tulajdonságok rejlenek benne, komisszá válhat. A kutya bátor, de akadhatnak helyzetek, mikor gyáván viselkedik: vonít a sötétben, vagy épp fülét-farkát behúzza eliszkol a veszély elől. A kutya lelkesen nyalogatja a rossz ember kezét is, hisz nem tud különbséget tenni helyes és helytelen között. A kutya befal mindenféle szemetet, kihányja – mindazt, amit a gyomra nem képes befogadni – azután visszatér, és tovább zabál...

Sasha elnémult. Talán azon tűnődött, mi folyik most a király termeiben. Férfiak és nők hallatják a derűs részegek kacaját, ételt hajigálnak egymásra, időről időre székük mellé rókáznak mindannyian. Roland sem különb náluk – s ez a bizonyosság ugyancsak elszomorította. Nem neheztelt urára, s szemrehányást sem tett neki. Roland olyan, amilyen; maga választotta útját. Esetleg megígérné, hogy megváltozik a kedvéért, talán meg is tenné – ám nem lenne többé ugyanaz az ember...

– Érted, Peter?

A fiú bólintott.

– Jó. Mondd meg hát – hajolt előre Sasha –: használ a kutya asztalkendőt?

Peter szégyenkezve sütötte le szemét, s a fejét rázta. Látnivaló volt, mégsem kalandoztak el olyan messzire a lényegtől, mint remélte. Mivel kimerítette az este, s mivel pihenésre vágyott, könny szökött a szemébe, könnyek csordultak végig arcán. Küzdött a sírás ellen, elfojtotta – Sasha látta ezt, s csodálta érte.

– Kár sírnod egy használatlan asztalkendő miatt, kicsim – mondotta. – Nem ez volt a célom. – Felállt, láthatóvá lett domborodó hasa: Thomas születése már a küszöbön állt. – Minden más szempontból példásan viselkedtél. A birodalom bármely asszonya büszke volna fiára a történetek után, s az én szívem is csodálattal teli. Egy herceg anyja vagyok. Nyomaszt ez néha, de nem változtathatok rajta, s az igazat megvallva jakkor sem tennék semmit, hogy változtassak éltemen, ha tehetnék. Sose feledd, hogy egy szép nap sorsokat irányít majd minden mozdulatod; élet s halál dolgában dönthetnek még álmaid is. Alighanem mindegy, használod-e az asztalkendőt, miután végzel a sülttel – de lehet, hogy mégsem. Bizony meglehet. Kevesebben is megfordult már emberek és birodalmak sorsa. Csak annyit kérek tőled, hogy bármit teszel is, sose feledd éned civilizáltabb felét. A jó oldalt, azt, amelyet Istennek köszönhetsz. Megígéred, Peter?

– Megígérem.

– Akkor hát minden rendben... – Sasha gyengéden homlokon csókolta fiát.

– Még szerencse, hogy fiatal vagyok, s hogy ifjú vagy te is. Visszatérünk még a témára, ha felcseperedsz.

Sosem beszéltek többé efféléről, ám Peter sosem felelte a leckét: használta az asztalkendőt akkor is, mikor a körötte ülők nem.

7.

Sashának rövidesen meg kellett halnia.

Nemigen jut neki több szerep e történetben, egyvalamit mégis tudniok kell róla: volt egy babaháza. Igen nagy és igen szép babaház volt, egész miniatűr kastély. Mikor eljött a házasodás ideje, Sasha igyekezett vidámnak mutatkozni, színlelt, ahogyan csak tudott, mégis szomorúságot érzett, hogy el kell hagynia a nagy udvarházat ott a nyugati báróságban, ahol felnőtt – s egy kicsit nyugtalan volt persze.

– Sosem voltam még férjnél – magyarázta anyjának –, így nem tudhatom,

tetszik-e majd a dolog.

Mindazon gyermeki játékszerek közül, melyeket hátra kellett hagynia, a babaházat sajnálta leginkább egészen aprócska lány volt, mikor megkapta. Roland, ez a jó szándékú ember valamiképp híret vette ennek, s noha őt magát is nyugtalanság mardosta közös jövőjük miatt (elvégre ő sem volt még házas soha), időt szánt rá, hogy új babaházat készíttessen felesége számára országa legkiválóbb mesteremberével, Quentin Ellenderrel.

– A legcsodásabb babaház legyen, amit az ifjú hölgy valaha látott! – parancsolta. – Azt akarom, hogy amint rápillant, elfelejtse azt a másik babaházat!

Bizonyára olvasóim is úgy találják, hogy Roland, amennyiben komolyan gondolta, ostobaságot mondott. Soha senki nem képes elfelejteni azt a játékát, melyben gyermekfejjel legnagyobb örömét lelte, még akkor sem, ha idővel szebb játékot kap helyette. Sasha sem feledte soha régi babaházat, ám azért az új is tetszett neki nagyon. Minden épeszű embernek tetszett volna. Mindazok, akik szemügyre vehették, egyetértettek abban, hogy Quentin Ellender legjobb munkáját látják, s bizonyára így is volt.

Miniatűr udvarház került ki a mester keze alól; nagyon hasonlított arra, amelyben Sasha és szülei éltek a dimbes-dombos nyugati báróságban. Minden nagyon apró volt a házban és a ház körül, ám oly finoman kidolgozott, hogy aki ránézett, úgy élezte, minden működőképes... s a legtöbb dolog csakugyan működött!

A tűzhelyet példának okáért valóban fel lehetett fűteni, még falásnyi adag ételek is készülhettek rajta. Ha az ember egy gyufásdoboznyi széndarabkát helyezett a tűztérbe, a láng egész álló nap égett – s ha valaki ilyenkor nyúlt a konyhába ügyetlen felnőttojával, bizony fájdalmas leckét kaphatott. Zuhanyfülkét, angolvécét hasztalan keresett volna, hisz eme dolgokat Delain népe nem ismerte, s nem ismeri ma sem, ám ha alaposan körülnézett, lehetett egy kézipumpát, mely csakugyan pumpált, noha nem volt nagyobb egy kisujjnál. Akadt szövösoba működő, kerek-orsós szövőszékkel. A nappaliban álló pianínó, ha billentyűit fogpiszkálóval leütötték, megszólalt, s tiszta volt a hangja. Akik látták, csodát emlegettek, s azt rebesgették, hogy az ügyhöz Flaggnek is köze lehet. Mikor e hírek a varázsló fülébe jutottak, csak mosolygott, s egy szót sem szólt. Egyáltalán nem vállalt részt a babaház elkészítésében – az egészet ostobaságnak tartotta –, tudta azonban, hogy nem kell mindig beszélni ahhoz, hogy az embert feldicsérjék, a nagyszerűnél is nagyszerűbbnek tartsák; olykor elegendő bölcsnek látszani, és hallgatni is...

Sasha babaházában valódi kashamini szőnyegek, igazi bársonyfüggönyök, igazi porcelánok találtattak; a kamra hűvösében az élelmiszerek csakugyan frissek maradtak. Az előtér s a fogadószoba falburkolata gazdagon érezett

fából készült. Valamennyi ablakot beüvegezték, a kétszárnyú bejárati ajtó fölé pedig szivárványszínben tündöklő lámpás került.

Mindent egybevetve a legpompásabb babaház volt, amelyről gyermek csak álmodhat. Sasha elragadtatva tapsolt, mikor az esküvőn kicsomagolták, s köszönetet mondott érte férjének. Utóbb felkereste műhelyében magát Ellendert is, s amellett, hogy neki is megköszönte, mélyen bókolott előtte. Ez szinte példátlan cselekedet volt, hisz királynők nem szoktak bókolni egyszerű mesteremberek előtt. Roland mindazonáltal elégedettnek látszott, Ellender pedig, akinek látása ugyancsak megromlott a munka során, mély megindultságának adott kifejezést.

Sasha ennek ellenére sem feledte el régi, kedves babaházát, bármilyen egyszerűnek rémlett is az az újhoz képest. Nem töltött annyi esős délutánt a bútorok rendezgetésével, a tűzhely felfűtésével, a kéményfüst bámulásával; nem játszott annyiszor, hogy fényes királyi fogadás, vagy épp díszvacsoza zajlik odabent, mint régebben, tizenöt-tizenhat esztendő koráig. Ennek egyik oka felettébb egyszerű volt: nem volt értelme ilyesmit játszania, mióta királyné lett. Meglehet, ez minden mást is megmagyaráz. Sasha felnőtt, de rá kellett jönnie, a felnőtté válás korántsem olyan, amilyenek gyerekfejjel képzelte. Akkoriban úgy gondolta, eljön majd a nap, amikor dönt, s félreteszi játékait. De egyáltalán nem így történt – csupán az érdeklődés hunyt ki benne irántuk. A játék mind kevesebbet és kevesebbet jelentett, a gyermekkor édes emlékeire az évek pora rakodott, s azok lassanként feledésbe merültek.

8.

Peternek, a fiúcskának, akit a trónra szántak, sok tucat – nem, az igazat megvallva sok ezer játéka volt. Volt sok száz ólomkatonája, melyekkel nagy csatákat vívott. Volt számos kicsiny lova, társasjátéka, labdája, volt rengeteg építőkockája. Volt gólyalába, melyen állva öt láb magasságból szemlélhette a világot. Volt egy mágikus, ugráló botja, s annyi rajzpapírja, amennyi Delainben, ahol a papíros felettébb ritka volt s drága, kizárólag nagyon gazdag emberek csemétéinek juthatott.

A kastélyban összezsúfolt temérdek játék közül mégis anyja babaházát szerette leginkább. A nyugati báróságban maradt régít sosem látta, számára tehát ez volt minden babaházak babaháza. Órákig ült s nézte, míg eső szakadt odakint, vagy míg havat s szelet okádott a tél jégkék torka. Mikor leverte a lábáról a gyermekkori tétova (ez az a betegség, amelyig mi bárányhimlőnek

nevezünk), egy szolga cipelte ág ágyához, s ő játszott, játszott gondtalanul, míg meg nem gyógyult.

Könnyedén oda tudta képzelni a falak közé a parányi embereket; néha olyan valószerűnek tűntek, hogy hangjukat is hallani vélte. Mindig más és más hangon szólt, beszélt helyettük. Ez volt a Király család. Élén a bátor és hatalmas (noha nem túl magas, ráadásul karikalábú) Roger állott, aki egyszer még egy sárkányt is letérített. Ott volt azután bájos pejes, Sarah, s a kis Petie, aki mindkettőjüket szerette, és akit szerettek mindketten. Kitalált ezen kívül számos szolgát és szolgálólányt, hogy legyen, aki megveti az ágyakat, felfűti a kemencét, vigyáz a tűzhelyre, vizet hoz, főz és mossa a rengeteg ruhát.

Mivel fiú volt, a történetek, melyeket elképzelt, olykor kissé véresebbek voltak, mint Sasha történetei a maga idejében. Az egyik szerint a házat körbevették Anduán kalózái, s csak az alkalomra lestek, hogy berontva kardélre hányhassák a familiát. Kemény volt a küzdelem. Tucatnyi kalóz hullott el, ám túl sok volt belőlük, s már a végső rohamra készültek. Ám mielőtt nekidurálhatták volna magukat, megérkezett a királyi testőrség ezt a szerepet kedves ólomkatonaira osztotta –, s mind egy szálíg levágta a piszkos tengeri patkányokat. Egy másik sztoriban sárkányok keltek ki a közeli erdőben (a közeli erdő rendszerint Sasha szőfája alatt volt, az ablak mellett), s tüzes lehetőséggel fel akarták égetni a házat. Roger és Petie azonban idejében érkeztek, s sorra lenyilaszták őket: "a föld csak úgy sötétlett a bűdös, ősi vérüktől". Peter a vacsoraasztalnál beszámolt királyi apjának a történetekről – Rolandot valósággal rázta az elégedett kacagás.

Sasha halála után Flagg azt mondta az uralkodónak, hogy hiba volt a trón örökösét, efféle játékszerre rászoktatni. Lehet, hogy nem árt neki, de az is lehet, hogy igen. Ha a dolog híre a pór nép fülébe jut, abból *biztosan* nem származik semmi jó. Márpedig az ilyesmi végül mindig kitudódik. Teli a kastély szolgálkkal – mindent látnak, és képtelenek lakatot tenni a szájukra.

– Peter még csak hat éves – mormolta kelletlenül Roland. A holtfehér éhenkórászoké, csuklyás, csupa varázs Flagg világéletében feszélyezte.

– Épp elég idős ahhoz, hogy méltó nevelést kapjon, felség – mondotta a mágus. – Töprengj el ezen. Nem kétlem, helyesen döntesz majd, mint mindig!

Töprengj el – ezt mondta Flagg, s Roland pontosan ezt tette. Az igazat megvallva semmin nem töprengett többet azalatt a húsz-egynéhány év alatt, míg Delain királya volt.

Ez bizonyára furcsán hangzik azok számára, akiknek van némi fogalmuk egy uralkodó feladatairól. Komoly dolgok ezek: egyes dolgokra adót kell kivetniük, más dolgokat meg éppenséggel adómentessé tesznek; el kell dönteniük, viseljenek-e háborút, kegyelmet osszanak-e vagy halált... Mit számít ezekhez képest, játszik-e fia a babaházzal, vagy sem? – kérdezhetik.

Talán semmit, talán nagyon sokat: ezt mindenki maga döntse el. Azt említettem már, hogy *nem* Roland volt Delain legbölcsebb királya. A jó döntések meghozatala alaposan igénybe vette, úgy érezte, kövek göroggnak ide-oda a fejében. Szemei ilyenkor könnybe lábadtak, halántéka lüktetni kezdett. Ha nagyon megerőltette magát, még az orra is eldugult.

Kölyökkorában, ha matematikát, fizikát vagy történelmet kellett tanulnia, úgy megfájdult a feje, hogy tizenkettedik életévének betöltése után felmentést nyert e kimerítő elfoglaltság alól. Ettől fogva csak azzal törődött, amihez igazán értett – vadászgatott. Nagyon igyekezett jó király lenni, de érezte, hogy sosem lehet elég jó, vagy épp elég okos ahhoz, hogy megoldja a birodalom valamennyi gondját, s hogy helyes döntést hozzon az igazán fontos kérdésekben. Pedig tudta, ha rosszul dönt, azt népe szenvedni meg. Ha hallottá volna, amit Sasha *azon* a bizonyos estén fiának mondott a királyokról, szíve mélyéből egyetértett volna vele. Tudta: az uralkodók csakugyan nagyobbak a többiekénél, s néha meglehetősen gyakran – kívánta, bár kisebb lehetne. Mindazoknak, akiket gyötörtek már kétségek, alkalmasak-e valamely feladatra, tudniok kell, hogyan érzett. Azt azonban talán kevesebben tudják, hogy az efféle kételyek egy idő után elharapódnak, s megmérgezik a lelket. Ha az ember alkalmas is egy adott feladatra, idővel úgy érezheti, talán mégsem az. Ez történt Roland esetében is, aki az évek múlásával mindinkább Flaggra hagyatkozott. Alkalmanként aggodalom támadt benne amiatt, hogy a varázsló voltaképp már csak címét tekintve nem uralkodó – ám kétségei többnyire éjnek idején vették elő, napközben csak hálás volt Flaggnak támogatásáért.

Sasha segítsége nélkül Roland sokkal rosszabb uralkodó lett volna annál, amilyen volt – a halk hang, mely éjnek idején szólt hozzá, sokkal több igazságot mondott, mint az a másik, melyre napközben hallgatott. A birodalmat voltaképp Flagg kormányozta, ő pedig roppant gonosz ember volt. Viselt dolgairól sajnos épp elég szó esik majd az elkövetkezőkben, egyelőre intsünk hát megkönnyebbült búcsút neki.

Sasha enyhítette kissé a királyra nehezedő nyomást. Jó s gyakorlatias tanácsokkal látta el urát, szava igaz volt, s kedvesebb is a varázslónénál. A királyné sosem kedvelte Flaggot – Delain lakói közül nem kedvelte szinte senki, sőt, az emberek megborzongtak neve hallatán –, ám ez az ellenszenv mindvégig mérsékelt maradt. Érzései bizonyára elmélyültek volna, ha megtudja, hogy Flagg, szívében növekvő, maró gyűlölettel kíséri figyelemmel minden mozdulatát.

Egy ízben a mágus elhatározta, megmérgezi Sashát. Azután történt ez, hogy a királyné kijárta uránál, kegyelmezzen meg két katonaszökevénynek, akiket Flagg a Tütorony előtti téren le akart fejeztetni. A szökevények, magyarázta, rossz példát adnak társaiknak. Ha egyet-kettőt büntetés nélkül futni hagynak, a gondolat másokban is felmerülhet. Csak úgy fékezhető meg, ha karón látják a két elvetemült fejét. E legyektől kikezdett fejek láttán a katonák kénytelenek lesznek átgondolni, mivel is tartoznak voltaképp uralkodójuknak.

Sasha azonban cselédei révén megtudott egyet s mást az ügygel kapcsolatban – e tényekkel Roland annakelőtte nem volt tisztában. Az idősebb fiú anyja súlyosan megbetegedett. Három öccse és két húga várta odahaza. A kemény delaini télben mindannyiukra halál várt volna, ha a fiú ott nem hagyja a tábort, haza nem tér, hogy fát aprítson, s táplálja a tüzet. A fiatalabb katona azért indult el, mert a másik a legjobb barátja s vértestvére volt. Segítsége nélkül két hét alatt sem apríthatott volna fel elegendő fát a szökevény, ám mivel erejüket megfeszítve dolgoztak mindketten, hat nap alatt sikerült végezniük.

Ez mindjárt más fényt vetett az esetre. Roland nagyon szerette anyját, akár az életét is odaadta volna érte. Vizsgálódni kezdett, s kiderítette, hogy felesége igazat beszélt. Kiderült továbbá, hogy a fiúk csak azután léptek meg, hogy egy kíméletlen őrmester ismételten megtagadta eltávozási kérelmük továbbítását feljebbvalóihoz; valamint hogy négy ölnyi fa fölaprítása után visszatértek, noha tudták: hadbírótság és hóhérbárd vár rájuk.

Roland kegyelmet adott nekik. Flagg rábólintott, mosolygott. – A Te akarod Delain akarata, felség ennyit mondott mindössze. A Négy Királyság minden aranyáért sem engedte volna, hogy az uralkodó észrevegye, micsoda harag támadt szívében. A királyi kegyelem hírére nagy vigalom kezdődött szerte Delainben, hisz sokan tudták, mi történt valójában, s nem késtek felvilágosítani mindazokat, akik még nem értesültek róla. Rolandnak ezt a lépését más (a mágus sugallta), kevésbé emberséges ítéletek után sem feledték, Flaggnak azonban vajmi keveset számított mindez. A szökevények vérét akarta, Sasha pedig az útjába állt. Miért is nem választott Roland valaki mást? Elvégre egyik jelöltet sem ismerte, s fogalma sem lehetett a nőkről... Miért épp ez kellett neki? Mindegy. Flagg mosolygott a kegyelem kihirdetésekor, ám erős esküvéssel fogadta, ott lesz hamarosan Sasha temetésén.

A kegyelem kihirdetésének éjszakáján sötét pincelaboratóriumába vonult. Vastag kesztyűt húzott, azután egy újszülött egereken hizlalt dögpókot emelt ki ketrecéből, ahol már húsz esztendeje tartotta. A póknak adott egerekbe

mérget fecskendezett. Mire a rágók testükbe hasítottak, a szegény párok alig éltek már; Flagg azért folyamodott ehhez az eszközhöz, hogy növelje a pók saját mérgeinek hatásfokát, mely amúgy minden képzeletet felülmúlt. Vértörő színű, patkány nagyságú fenevad volt. Ocsmány potroha csak úgy duzzadozott a méregtől; áttetsző, jókora cseppekben hullt rágóiról, s füstölő lyukakat perzselt Flagg munkaasztalába.

– Pusztulj, szépségem, és ölj meg egy királynét! – suttogta a mágus, szétroppantva a pókot kesztyűs markában. A kesztyű mágikus, mérgeinek ellenálló acélszemekből készült, Flagg aznap mégis sajtó, vörösre duzzadt jobbal tért nyugovóra.

Az összeroppantott, rángatózó pók testéből egy pohárba csörgött a mérge. A varázsló konyakkal hígította a nedűt, s alaposan összekeverte. Mire kiemelte a kanalat, az teljesen elformátlanodott már. *Ebből egyetlen korty is elég, hogy a királyné halálát lelje. Elmúlása gyors lesz és kimondhatatlan kínokkal teli* – gondolta Flagg elégedetten.

Sasha lefekvés előtt minden áldott este egy kevés konyakot hajtott fel, mert annakelőtte álmatlanság gyötörte. Flagg csöngetett egy szolgának, hogy az felvigye a királyné italát.

Sasha sosem tudta meg, milyen közel járt hozzá aznap este a halál.

A mágus, miután kikeverte, s mielőtt a szolga bekopogtatott volna, a laboratórium közepén sötétlő csatornanyílásba öntötte a pohár tartalmát, s figyelte, miként bugyborékol, sístereg odalent. Arcát eltorzította a gyűlölet. Mihelyt elhalt a sísteregés, teljes erejével a szemközti falhoz csapta a kristálypoharat. Úgy robbant szét, akár egy bomba.

A szolga kopogtatott, aztán be is lépett.

Flagg a szétszóródott szilánkokra mutatott. – Eltörtem egy poharat – mondta. – Takarítsd fel! *Seprűvel* csináld, te féleszű! Ha hozzáérsz, megbánod...

10.

A mágus azért öntötte ki a mérget az utolsó pillanatban, mert ráébredt, hogy fülön csíphetik. Ha Roland nem szerette volna annyira a fiatal királynét, esetleg megkockáztatta volna, így azonban tartott tőle, hogy a párja elvesztésétől felbőszített uralkodó nem nyugodnék, míg elő nem kerítteti, le nem fejezti a gyilkost, akinek karóra tűzött feje sokáig száradna a Tútorony magasában... Ez az egyetlen olyan büntetés, melyet minden kétséget kizáróan megbosszulna, bárki követné is el. S hogy megtalálná-e a gyilkost?

Flagg úgy vélte, igen.

Elvégre Roland világéletében a *vadászatban* tűnt ki leginkább.

Sasha tehát – ez alkalommal legalábbis – elkerülte a halált: Flagg félelme és ura szerelme mentette meg. **Az** idő java részében a király továbbra is varázslójára hallgatott.

Ami pedig a babaházat illeti – nos, Sasha végeredményben ebben az ügyben is felülkerekedett, noha a döntés megszületésekor már nem lehetett jelen: Flagg már korábban megszabadult tőle.

11.

Nem sokkal azután, hogy a mágus oly élesen kikelt a babaház és a puhányságra nevelt királyfi ellen, Roland észrevétlenül besurrant az elhunyt királyné lakosztályába, s elnézte játszó fiát. Az ajtó mögé rejtőzött, homlokát ráncolta. Sokkal komolyabban töprengett a szokásosnál, ami annyit jelentett, hogy fejében ide-oda görögtek a kövek, s az orra is eldugult.

Látta, hogy Peter a maga alkotta történetekhez használja a babaházat, a történetek pedig, amelyeket kiagyalt, egyáltalán nem holmi anyámasszony katonájára vallottak: csupa vér, csupa mennydörgés, hadsereg és sárkány volt valamennyi. Más szavakkal: épp Rolandnak valók. Azon kapta magát, hogy szívesen csatlakozna fiához, hátha ketten még jobb történeteket találnának ki a babaház és a benne lakozó família számára. Ráébredt továbbá: Peter azért játszik mindegyre Sasha babaházával, hogy anyja emlékét életben tartsa, ezt pedig meg tudta érteni, hisz mélyen gyászolta párját. Olykor-olykor olyan erővel tört rá a magány, hogy szinte elsírta magát. A királyok persze nem sírnak... Bár Sasha halála óta megesett nem egyszer, hogy könnyektől nedves párnán riadt – hát aztán?

Amilyen csendesesen jött, úgy hagyta most el a lakosztályt: Peter észre sem vette. Roland a rákövetkező éjszaka nagyobb részét ébren töltötte, komolyan eltűnődött a látottakon, s noha mindig nehezebbre esett elviselni Flagg helytelenítését, másnap reggel, mielőtt elbizonytalanodhatott volna, magához kérte a varázslót, s közölte vele: átgondolta a dolgot, Peter tovább játszhat a babaházzal, ameddig csak akar. Hozzáfűzte, hogy nézete szerint ez nem árthat a gyermeknek.

Miután kibökte, hátradőlt, s némiképp feszengve várta Flagg lesújtó válaszát. A korholás azonban ezúttal elmaradt: a mágus csak a homlokát ráncolta össze, s ez sem igen látszott csuklyája árnyékában. – A Te akarated a birodalom akarata, felség – ennyit mondott, nem többet.

Roland a hanghordozásból kiérezte, hogy Flagg nem helyesli döntését, de azt is, hogy nem szándékozik vitát nyitni e kérdésről. Megkönnyebbült, hogy ilyen olcsón megúszta. S mikor Flagg később, még ugyanezen a napon azt javasolta, emeljék az adókat a keleti báróságban – noha köztudott volt, hogy az előző évi aszály az állatállomány s a termés jó részét elpusztította –, készségesen beleegyezését adta.

Az igazat megvallva a varázslónak majdhogynem édesmindegy volt, hogyan dönt a vén hülye (magában tudniillik így gondolt a királyra) a babaház dolgában. A keleti báróságban bevezetendő adóemelést sokkal fontosabbnak ítélte. Ráadásul volt egy titka is – egy titka, melyben örömét lelte. A bizonyosság, hogy végül mégis sikerült megölnie Sashát.

12.

Azidőtájt, ha egy királyné vagy bármely más asszony ideje elérkezett, bábát hívtak hozzá. Az orvosok mind-mind férfiak voltak, márpedig férfit még véletlenül sem engedtek egy szülni készülő nő közelébe. A bábát, aki Petert a világra segítette, Anna Crookbrowsnak, avagy Csálészemöldökűnek hívták, a déli sikátorok egyikében lakott. Őt hívták az udvarba Thomas érkezésekor is. Ekkorra ötven is elmúlt már, s megözvegyült. Volt egy fia, akin huszadik évében kitört a Borzongó Kór, mélynek áldozataira hosszas szenvedés után végül halál várt.

Anna nagyon szerette gyermekét, s miután minden más próbálkozás eredménytelen maradt, Flagghoz fordult. Ez tíz évvel korábban történt: a hercegek egyike sem élt még, s Roland sem volt egyéb koronás agglégénynél. A mágus csupa homály pincelaboratóriumában fogadta az asszonyt. Termei nem estek messze a tömlöcöktől – a beszélgetés során Anna olykor hallani vélte azon szerencsétlenek elhaló sikolyait, akik esztendőik hosszú sora óta nem látták a napfényt. *Ha a tömlöcök ilyen közel vannak – gondolta borzongva – , a kínzókamra sem lehet messze...*

Flagg tanyája nem kevésbé kellemetlen érzésekkel töltötte el. A padlóra színes krétával fura alakzatokat rajzolt a mágus. Anna hunyorgott – a vonalak hullámzani, átformálódni látszottak. Hosszú, fekete láncon függő kalitkában kétfejű papagáj gubbasztott, szüntelenül kárált, beszélt magában: egyikfeje kérdéseket tett fel, a másik válaszolt rá. Poros fóliánsok mindenütt. A sötét sarkokban pókok szőtték hálójukat. Különféle vegyi anyagok átható szaga terjengett a levegőben. A boldogtalan bábának valahogy mégis sikerült előadnia mondandóját azután csak várt, várt feszülten...

– Meg tudom gyógyítani a fiadat – jelentette ki Flagg.

Anna Crookbrows csúf arcát szinte megszipította a kitörő öröm. – Uram! – tört ki belőle, többre azonban nem futotta erejéből, ezért aztán elismételte: – Ó, uram!

A mágus arca merev, töprengő maradt a csuklya árnyékában, mire az asszony ismét félni kezdett.

– Mit tudnál fizetni egy efféle csodáért? – tudakolta Flagg.

– Bármit! Bármit megadok! – kiáltotta Anna, s komolyan gondolta. – Bármit, mágus uram!

– Egyvalamit kérek csupán – közölte Flagg. – Megteszed-e?

– Boldogan!

– Még nem tudom, mi legyen az, de ha eljön az ideje, szólok.

A szerencsétlen asszony térdre hullt "jőtevője" előtt, aki hozzá hajolt. Csuklyája lehullt – valósággal iszonytató volt az arca. Egy hulla mézsfehér képe, fekete üregekkel a szemek helyén.

– Ha pedig netán nem teljesítenéd kérésemet...

– Teljesítem! Ó, uram, hogy is ne teljesíteném! Teljesítem én! Néhai drága férjem emlékére esküszöm neked!

– Rendben van hát. Holnap sötétedés után hozd el a fiadat!

Anna így cselekedett. A szegény fiút a hideg rázta, örökösen bólogatott, szemei kigúvadtak, állán tajték fehérlett. Flagg szilvakék keveréket nyújtott a bábának.

– Itasd meg vele ezt! – parancsolta. – Égetni fogja a száját, de minden cseppet le kell nyelnie. Ha végeztél, vidd a szemem elé!

Anna dűnnyögött valamit a fiúnak. A reszketés egy időre alábbhagyott: a szerencsétlen bólítani próbált. Felhajtotta a folyadékot, aztán üvöltve hétrét görnyedt.

– Ki vele! – mondta Flagg.

– *Úgy, úgy: ki vele!* – visszhangozta a papagáj egyik feje.

– *Ki vele; idebenn tilos az ordibálás!* – lódította a másik.

Anna hazavitte a fiút. Egy percig sem kételkedett benne, hogy Flagg megölte. Ám másnapra a hideglelés elmúlt, csemetéje teljesen meggyógyult.

Teltek-múltak az évek. Mikor Sasha vajúdni kezdett Thomasszal, Flagg magához hívatta a bábát, s hosszan sugdosott a fülébe. Rajtuk kívül nem tartózkodott más a félhomályos termekben, ám az efféle parancsot így is csak súgva adja egy épeszű mágus.

Anna Crookbrows arca holtápadt lett, ám jól tudta, mi vár rá, ha nem engedelmeskedik...

Amellett a királynak most már két fia lesz. Neki magának egy van csupán. S ha a király újra nőül – miért ne tenné? – szülehetnek még hercegek.

Delainben számos megfelelő asszony akad...

Sashához ment hát, halk szavakkal bátorította, s egy kritikus pillanatban megvillant kezében az apró kés. A kicsiny vágást nem vette észre senki. Azután felkiáltott: – Nyomd, asszonyom! Nyomd, mert úton már a gyermek!

Sasha engedelmeskedett. Thomas könnyen jött, akárha csúszdán érkezett volna – ám vele együtt bőven ömlött az anya életének vére is. A gyermek születése után tíz perccel az anya halott volt.

Flaggot ezek után egy cseppet sem foglalkoztatta a babaház kérdése. Csak az számított, hogy Roland öregszik, hogy nem holmi királynéra hallgat, s hogy immár két gyermek közül választhatja ki utódját. Peter idősebb persze, ám ez mit sem jelent. Eltűnik majd a színről, ha bebizonyosodik, hogy lehetetlen együttműködni vele. Gyermek még, nem védheti meg magát.

Említettem volt, hogy Roland egész országglása során nem töprengett olyan sokat semmin, mint a babaház dolgán. Engedje Petert tovább játszani Ellender remekével, vagy ne? Említettem azt is, hogy végül Flagg akarata ellen döntött. Szót ejtettem arról is, hogy Flagg nem tulajdonított jelentőséget e döntésnek.

De jelentéktelen döntés volt-e csakugyan? Ezt mindenkinek magának kell eldöntenie, miután végighallgatta a történetet.

13.

Múljkék most el egyetlen szempillantás alatt számos esztendő – hisz a mesékben épp az a legnagyobb, hogy az idő, ha épp semmi különös nem történik, csakúgy szalad. A való életben sosem ilyen egyszerű az ügy, s valószínű, hogy jól van ez így. Az idő csak a kitalált történetekben pereg gyorsabban – az évek múlása a mi világunkban a századoké, magát a mesét pedig így hívják: történelem.

Flagg figyelemmel kísérte mindkét királyi csemete fejlődését – az öregedő király válla felett figyelte, hogyan cseperednek; azon tűnődött, melyiküket emelje a trónra, ha Roland nem lesz többé. Elég hamar eldöntötte, hogy Thomas inkább kedvére való. Thomas, a fiatalabb. Peter alig töltötte be hetedik életévét mikor a mágus meggyűlölte. Mikor Peter kilencesztendő lett, Flagg feszengve ébredt rá, hogy *tart* is a fiútól.

Peter erős, büszke, jó megjelenésű fiatalemberré cseperedett. Haja fekete volt, szeme sötétkék – mindennapos dolog ez a nyugati báróság lakóinál. Olykor, ha felnézett, fejét jellegzetes szögben billentette félre, s ilyenkor apjára emlékeztetett. Minden más szempontból azonban Sasha fia volt. Kurta termetű, görbe lábú, lomha mozgású apjától eltérően (Roland

csupán lóva nyergében ülve érezte elemében magát) magas volt és vékony. Élvezte a vadászatot és értett is hozzá, de ez az elfoglaltság nem töltötte ki életét. Örömet lelte a tanulásban – legszívesebben a történelemmel és a földrajzzal foglalkozott.

A király nemigen értette a viccet, s türelme sem volt az efféle mókához: a poénokat mindig újra el kellett magyarázni neki, s ez rendre elrontotta a mulatságot. Az olyasfajta tréfákat szerette, amikor az udvari bolondok nagyot estek egy képzelt banánhéjon, amikor összefejeltek, vagy épp süteményekkel hajigálták egymást a nagyteremben – ennél különb szórakozást nem tartott elképzelhetőnek. Peter humorérzéke, gyorsabb felfogásának köszönhetően, sokkalta kifinomultabb volt, akár Sasháé – csengő, fiús kacagása gyakorta zengte be a palotát, s a szolgák, akik hallották, jókedvűen mosolyogtak össze.

Peter helyében nem egy fiút úgy lenyűgözött volna saját fontosságának tudata a dolgok rendjében, hogy aligha álltak volna le játszadozni, barátkozni rangban hozzájuk nem illőkkel. Sasha idősebbik fia ezzel szemben már nyolcesztendő korában összelekedett egy Ben Staad nevű lurkóval. Ben családja nem volt uralkodócsalád, s noha apja, Andrew ereiben anyai ágon állítólag királyi vér csörgedezett, nemeseknek sem lehetett mondani őket. Andy Staadot jó esetben a "szabad ember", fiát a "szabad ember gyereke" megtisztelő titulus illette meg. Az egykor szebb napokat látott familia nehéz időket élt. Meglehet, akadt volna Bennél rangosabb játszótárs a hercegfű számára – ám különb aligha.

Nyelcesztendő korukban találkoztak a Szántóvetők Ünnepe. Ez az évenként megrendezett multság rendszerint nyűgöt jelentett a királyok és királynők számára, hisz elvárták tőlük, hogy ott legyenek, tósztot mondjanak, azután, köszönetet mondvá a bő termésért (a hagyomány ezt olyan esetekben is megkövetelte, mikor a termés siralmas volt), jó mulatást kívánva visszavonuljanak. Ha Roland is effajta uralkodó lett volna, Peter és Ben útja aligha keresztezi egymást. De mint bizonyára sejtik, Roland *imádtá* a Szántóvetők Ünnepe. Évről évre alig várta, hogy sor kerüljön rá, rendszerint mindvégig a helyszínen maradt – sőt, nem egyszer úgy kellett hazavonszolni az alaposan beszívott, hortyogó uralkodót.

Úgy esett, hogy Peter és Ben együtt indult a "háromlábás" zsákbanfutó versenyen – s nyertek, bár korántsem olyan simán, mint remélték. Már csaknem hat teshosszal vezettek, mikor megbotlottak, elzuhantak, s Peter felhorzsolta a karját.

– Bocsáss meg, hercegem! – kiáltotta Ben. Egészen elsápadt: máris a tömlőre gondolt (s megsúghatom, ugyanez járt a partvonalról aggódva figyelő szülők fejében is; ámbár utóbb kiderült, szerencsájüket épp Andy szerencsétlenségének köszönhetik), s persze sajnálta, hogy fájdalmat okozott

társának, s persze elámult azon, hogy a majdani uralkodó vére éppoly vörös, mint az övé.

– Na ne marhulj! – torkolta le Peter. – Az én hibám volt, nem a tiéd. Ügyetlenül léptem. Kelj fel hamar! Még utolérnek...

Ismét nekiindultak, akár egy esetlen, háromlábú állat (Peter a jobb, Ben a bal lábát erőltette induláskor a zsákba, melynek száját azután szorososan összekötözték), s nem kis nehézségek árán sikerült továbbközdelniük. Mindkettőjüket megrázta a bukfenc, kezdeti előnyük szinte semmivé olvadt. A célvonalhoz közeledve – földművesek álltak ott, s persze a feszülten figyelő Roland, akit az a bizonytalan érzés gyötört, hogy valahol másutt kéne lennie – már-már beérte őket két nagydarab, izzadó parasztfiú. A Peter-Ben páros veresége az utolsó métereken elkerülhetetlennek látszott.

– *Gyorsabban, fiam!* – bömbölt Roland, akkora igyekezettel rázva kupáját, hogy a sör jó része a fejére ömlött. Izgalmában észre sem vette. – Mint a nyúl! Mint a nyúl! Nyakatokon azok a semmirekellők!

Ben anyja felnyögött: a sorsot átkozta, amiért fia épp a herceggel került párba.

– Ha veszítenek, a mi Benünk a kastély legmélyebb tömlőcében végzi! – sopánkodott.

– Hallgass, asszony! – intette Andy. – Ostobaság! Roland jó király... – Hitt ebben, de azért szorongott ő is. Staadék sosem voltak túl szerencsések.

Ben időközben kuncogni kezdett. El sem akarta hinni, hogy ezt teszi, pedig bizony ezt tette. – Mint a nyúl, aszongya?

Peterből is kitört a kacagás. Lába iszonyúan sajgott, jobb karjáról vér csordogált, arca verítékben fürdött, s kezdett furcsán elkékülni, mégsem bírt a nevetéssel. Igen, azt, szavamra!

– Akkor *ugorjunk!*

Ahogy átzuhantak a célvonalon, még véletlenül sem lehetett őket nyulakkal összetéveszteni: sokkal inkább látszottak szárnyaszegett madaraknak. Csoda, hogy nem botlottak meg és terültek el a földön. Hármat is ugrottak. Harmadikra elérték a célt, ahol azután kifeküdtek, csillapíthatatlanul hahotáztak mindketten.

– Nyúl! Nyúl koma! – kiáltozta Ben Peterre mutogatva.

– Aki mondja! – vágott vissza a hercegfi.

Kacagva ölelkeztek össze, ahogy pár erős férfi a vállára emelte őket (köztük volt Andrew Staad is, aki hosszú ideig nem cipelt hasonló terhet); utóbb Roland kék szalagot akasztott a nyakukba. Dolga végeztével mindkét fiú arcára csókot nyomott, s fejükre lötytyentette maradék sorét. A földművesek és hozzátartozóik lelkesen éljeneztek: a legöregebbek sem emlékeztek ehhez fogható futamra.

A fiúk a nap hátralévő részét is együtt töltötték, s csakhamar nyilvánvalóvá vált, hogy életük hátralévő éveiben sem szándékoznak nélkülözni egymás társaságát. Mivel egy nyolcesztendő fiúnak is vannak bizonyos kötelezettségei (különösen ha egy nap király lesz belőle), nem lehettek együtt oly gyakran, mint szerettek volna, de valahányszor teheték, összejöttek.

Akadtak, akiknek nem tetszett ez a barátság; olyanok, akik méltatlan dolognak tartották, hogy a trón örököse holmi közrendűvel tölti napjait. A legtöbben azonban örültek, hogy így alakult, s Delain fogadóiban gyakorta hangzott el egy-egy kupa bor mellett, hogy Peter a legjobbat örökölte mindkétfelől: okos, akár az anyja volt, s kedveli a nép egyszerű fiait, mint Roland, az uralkodó.

Peterből mintha hiányzott volna a kegyetlenség. Sosem tépkedte legyek szárnyát, sosem kötött semmit a kutyák farkára. Mi több, egy alkalommal szót emelt egy ló érdekében, melyet Yosef, a király istálló mestere el akart pusztítani. Miután *e* történet Flagg fülébe jutott, a varázsló tartani kezdett Roland idősebb fiától, s felötlött benne: talán nincs is olyan sok ideje eltenni az útból a gyermeket, mint remélte. A törött lábú ló ügyében Peter olyan bátorságról és kitartásról tett tanúbizonyságot, mely egyáltalán nem volt a csuklás mágus kedvére való...

14.

Peter épp az istálló mellett sétált, mikor egy lovat pillantott meg – az állatot a főépület korlátjának oszlopához pányválták, egyik hátsó lábát felhúzza álldogált szomorúan. Peter látta, hogy Yosef a markába köp, s súlyos taglót emel csapásra. Nyilvánvaló volt, mire készül. A trónörökös megrémítette és felháborította szándéka: nyomban odarohant.

– Ki mondta neked, hogy öld meg ezt a lovat? – tudakolta.

Yosef, e jól megtermett, hatvanas férfi régi bútordarabnak számított az udvarnál. Nem hagyta magát zavartatni holmi ifjonctól, noha tudta, történetesen herceg az illető. Szigorú pillantást vetett Peterre, hogy elijessze. A trónörökös, aki nemrégiben töltötte be a kilencet, elvörösödött, de állta a sarat, s nem hátrált meg. A ló szelíd, barna szemébe nézett. *Bárki légy is, te vagy az utolsó reményem* – ezt sugallta az állat tekintete. *Tégy meg mindent, amit tudsz, kérlek!*

– Apám, az ő apja, és az ő apja – mormolta Yosef, látván, hogy ha tetszik, ha nem, valamit mondania *kell*.

– Az ő tapasztalatuk parancsolja, hogy végezzek vele. Egy törött lábú ló

nem jó már az égvilágon semmire, csak kínlódik az istenadta... – Megint felemelte a taglót.

– Te gyilkos fegyvert láatsz a kezemben, de ha idősebb leszel, megérted, hogy az efféle helyzetekben bizony az irgalmasság eszköze lehet. Lépj hátrébb, fiú, össze ne vérezzelek!

S a tagló újfent lecsapni készült.

– Tedd le azt a micsodát! – parancsolta Peter.

Yosef nem tudott hová lenni megdöbbenésében. Sosem avatkoztak még a dolgába ilyen módon.

– Lám csak, lám! Mit nem mondasz...?

– Hallottad. Azt mondtam, *tedd le a taglót!* – Peter hangja elmélyült, ahogy ezeket a szavakat kiejtette. Yosef hirtelen rádöbbsent – igen, csak ekkor döbbsent rá –, hogy a majdani király áll előtte a poros udvarban, s hogy az imént *parancsot* kapott. Ha Peter ezzel hozakodott volna elő, ha ott ugrált volna előtte a porban, mondván *Tedd le, tedd már le, hisz egy nap én leszek a király; úgy van, király leszek, tedd le végre!*, Yosef alighanem csak nevet, a tenyerébe köp megint, azután taglója egyetlen hatalmas csapásával véget vet a törött lábú ló életének. Peter azonban semmi ilyesmit nem mondott; mikor a parancsot kiadta, hangja, tekintete egyaránt tiszta volt.

– Apád tudomást szerez majd erről, hercegem – közölte Yosef.

– Tőled hall majd a dolgról *másodszor* – felelte a fiú. – Minden további szó nélkül teheted a dolgot, istállómester úr, ha a kérdésre, amelyet nyomban felteszek, igennel felelsz.

– Halljam a kérdést – mondta Yosef. Jobb meggyőződése ellenére csodálta a fiú kitartását. Mikor közölte, hogy elsőnek szándékszik beszámolni az incidensről apjának, hitt neki – Peter tekintetében őszinteség csillant. Emellett soha senki nem szólította még istállómester úrnak. Igaz ami igaz, ez sem volt ellenére.

– Megvizsgálta már a lódoktor ezt az állatot? – kérdezte Peter.

Yosef ismét megdöbbsent. – Ez a kérdés? *Ez?*

– Úgy van.

– Az istenek álszent szerelmére, *nem!* – fakadt ki az öreg, majd, látván, hogy a fiú összerezzen leguggolt, s halkabbra fogott hangon magyarázni kezdett. – Nincs mit tenni egy tört lábú lóval, felség. Előbb utóbb elpatkol mindég. Sose forr össze jól a csontja. Könnyen vérmérgezést kaphat. Rettentű fájdalommal jár az! *Rettentűvel!* A végén meghasad a szegény pára szíve, vagy kitör rajta az agyláz, és megvesz... Érted-e már, miért mondtam, hogy a taglóm nem gyilkos fegyver, hanem az irgalmasság eszköze?

Peter lehajtott fejjel, komolyan fontolóra vette a hallottakat. Yosef csendben maradt, szinte védekező pozitúrában guggolt a fiú előtt. Nem

sietette volna döntését a világ minden kincséért sem!

Peter végül felpillantott. – Azt mondd, mindenkinek ez a véleménye?

– Azt, azt, felség! Apám például...

– Halljuk akkor, mi a lódoktor véleménye!

– Ó... a fenébe is! – horkant az istállómaster, s az udvar túlsó végébe hajította taglóját. A szerszám egy pocsolyába zuhant, feje jókorát cuppant a sárban. A disznók visítotak, rőfögtek – az embert átkozták a maguk nyakatekert nyelvén. Yosef, aki Flagghoz hasonlóan nem szokott az efféléhez, ügyet sem vetett rájuk.

Felegyenesedett és nekiindult. Peter gondterhelten nézett utána. Majdhogynem bizonyos volt benne, hogy helytelenül cselekedett, s tudta, kiadós verésnek néz elébe, ha ez bebizonyosodik. Az istállómaster a kapuban visszafordult. Vonásait kelletlen, halovány mosoly élénkítette – erőtlen napsugár egy ködös reggelen.

– Menj hát a lódoktorért! – mondta. – Menj érte magad, fiú! A Keleti Harmadik utcában találsz, ott a tanyája. Húsz percet kapsz. Ha nem érsz vissza vele idejében, fejbe kólintom ezt a lovat, akár herceg vagy, akár nem!

– Értettem, istállómaster úr! – rikkantotta Peter. Köszönöm! – És elviharzott.

Mikor kimerültén, zihálva visszatért az ifjú lódoktorral, bizonyos volt benne, hogy nem fogja életben találni az állatot; a nap állása alapján úgy becsülte, háromszor húsz percig maradt távol. Yosef azonban – érdekes módon – kivárta visszatértét.

Az állatorvoslás tudománya akkoriban új volt még Delainben. A Peter oldalán érkező fiatalember a harmadik, legfeljebb a negyedik volt azok között, akik e különös mesterséget kitanulták – Yosef bizalmatlan pillantásában tehát aligha találhatott kivétlenül bárki emberfia. Maga a lódoktor sem repesett a boldogságtól, hogy a verítékben úszó, elkerekedett szemű ifjú herceg elringatta munkája mellől, ám most, hogy ismét munkája akadt, megnyugodott kissé. Letérdelt a ló mellé, gyengéd kézzel tapogatta végig a törött végtagot, s halkan dűnnyögött közben. A ló egy alkalommal berzenkedni kezdett – a vizsgálat fájdalmat okozott neki.

– Nyugalom – mondta a fiatalember csendesen. Nyugalom! – S az állat elcsendesedett. Peter várakozásteljesen, aggódva szemlélte mindezt. Yosef hátrább húzódva, karba tett kézzel várakozott – a tagló sem volt sokkal messzebb. Magában elismerte, hogy a lódoktor bizony érti a dolgát. Fiatal ugyan, de könnyű a keze, s tudja, hová nyúljon...

A fiatalember végre-valahára bólintott, s felállt.

– Nos? – tört ki Peterből.

– El kell pusztítani – mondta Yosefnek a tudós férfiú. Ügyet sem vetett a

hercegre.

Az istállómaster nyomban taglót ragadott – nem látott más megoldást. Örömet mégsem talált abban, hogy igaza bebizonyosodott: a fiú arckifejezése mélyen elszomorította.

– Várj! – kiáltotta Peter, s noha most kétségkívül feldúlt volt, hangja ugyanolyan mélyen zengett – sokkal idősebbnek látszott a koránál.

A lódoktor döbbenten pillantott rá.

– Vagyis mindenképp vérmérgezést fog kapni? – tudakolta a fiú.

– Hogyan? – A fiatalember frissen támadt-érdeklődéssel tekintett a hercegre.

– Vérmérkezésben fog elpusztulni, ha életben hagyjuk? Meghasad a szíve? Netán megvesz?

A lódoktor nemigen tudta palástolni döbbenetét. – Miről beszélsz? Vérmérkezés? Szó sincs itt vérmérkezésről. Ami azt illeti, a törés szépen gyógyul... – Gyanakodva pillantott Yosefre. – Hallottam ilyesmit korábban is. Badarság az egész.

– Ha így gondolod, ugyancsak sokat kell még tanulnod, fiatal barátom! – vágott vissza az istállómaster.

Peter elengedte a füle mellett az utolsó mondatot. Most rajta volt az ámuldozás sora. – Miért mondtad akkor az imént, hogy az állatot el kell pusztítani? Hisz a lába szépen gyógyul...

– Felség – mondta a lódoktor megfontoltan –, e ló sebet egy hónapon át, minden nap és minden éjszaka tisztítani kell, nehogy elfertőződjék. Megoldható, de mivégre? Mindig sántítani fog. A sánta ló nem fogható munkára. Sánta ló nem versenyezhet. A sánta ló csak enni tud, eltartásának költségei sosem térülnek meg. Vagyis – el kell pusztítani.

Elégedetten mosolygott. Hibátlannak érezte érvelését.

Ahogy Yosef újra felemelte taglóját, Peter megszólalt:

– Majd én tisztogatom a sebet. S ha valamely nap nem érek rá, elvégzi helyettem Ben Staad. Jó lesz nekem ez a ló, lovagolok rajta, akkor is, ha olyan sánta, hogy tengeri betegséget kap az ember a hátán!

Yosef harsányan felnevetett, s keményen vállon veregette a fiút. – Irgalmas vagy és bátor hercegem, de fiúk szokása, hogy hamar megbánják, amit ígérnek. Tartok tőle, hogy te sem állsz majd a szavadnak.

Peter szótlánul végigmérte.

– Én mindig komolyan beszélek.

Yosef kacaja elhalt. Elgondolkodva meredt Peterre. Komolyan gondolja a kölyök, vagy legalábbis nagyon úgy néz ki. Képén semmi nyoma kétkedésnek.

– Na, mi lesz? Nem állhatok itt egész nap... – a lódoktor ismét megfontolt

lett, fontoskodó. – A diagnózisomat hallhattátok. A számlát idejekorán benyújtom majd a kincstárnak. Nem kizárt, hogy zsebpénzedből kell majd kifizetned, felség. Hogy hogyan döntesz, nem az én dolgom, kívánok szép jónapot.

Peter és Yosef a távozó után néztek. A lódoktor elnyúló árnyékot vetett a délutáni napfényben.

– Pelyva! – mormolta Yosef, amint a fiatalember hallótávolságon kívülre ért. – Hallgass rám, felség: sok fájdalomtól kímélheted meg magad. A törött lábú lovak mindég, vérmérgezést kapnak. Ez az Úr akarata.

– Megbeszélem ezt a dolgot apámmal – jelentette ki Peter.

– Valóban ezt kell tenned... – Yosef nagyot sóhajtott. Ám, amint Peter elszaladt, elmosolyodott. Jól helyt állt a fiú, az már bizonyos. Örülni fog a király, hogy szót emelt egy állatért idősebbek előtt, s ha megvesszőzteti is, csak azért teszi majd, nehogy a világ rendje sérelmet szenvedjen. Yosef tudta, hogy Roland vénségére ellágyult kissé fiai irányában – Petert talán Thomas jobban szíveli. Bizonyos volt benne, hogy a hercegfi megkapja a lovat. Ugyancsak megszenvedti majd, ha kimúlik szegény, de mint azt a lódoktor helyesen megjegyezte, nem tartozik ez senkire Peteren kívül. Tudta, mennyi fáradtsággal jár együtt, a sebkezelés – ha lehet, végezze, hát más.

Petert csakugyan megvesszőzték, amiért Yosef mester dolgába ártotta magát, sajnó hátsójáért azonban bőséggel kárpótolta a tudat: nagy tisztességet jelent, ha a király valakit személyesen fényit meg, s nem bízza valamely alantasára, aki még odacsapni sem mer becsülettel, nehogy magára haragítsa az eljövendő uralkodót.

Igaz, három napig hasonfekve kellett aludnia, s egy héten át kénytelen-kelletlen állva evett, de megérte: megtarthatta a lovat, ahogyan az istállómaster gondolta.

– De nehogy túl sokat pazarolj rá az idődből, fiam! intette Petert Roland. – Ha Yosef szerint el kell patkolnia, elpatkol majd, arra mérget vehetsz... – A király orcája sápadt volt kissé, kezei enyhén remegtek. Több kint okozott neki a verés, mint Peternek: csakugyan e gyermek volt a kedvence. Meglehetősen ostobán úgy gondolta persze, hogy nem tudja ezt senki rajta kívül.

– Nem is tudom... – tűnődött Peter. – Úgy tetszett, az a lódoktor tudja, mit beszél.

Csakugyan tudta. A ló nem kapott vérmérgezést, nem is patkolt el, s ha sántított is, oly észrevétlenül tette, hogy Yosefnek el kellett ismerni: megérte a fáradtságot.

– Nem lesz ezzel gond, amíg pihent... – biztosította a fiatal herceget.

Peter nem csupán pontosan, már-már vallásos áhítattal tett eleget a sebtisztogatás, a kötéscsere feladatának. Napjában háromszor is felkereste a

lovat, s nemritkán kiszaladt negyedszer is, mielőtt aludni tért. Ben Staad csakugyan helyettesítette párszor, de nem túl gyakorta. Peter Peonynak nevezte hatását, melyhez mind mélyebb "barátság" fűzte.

Flaggnak egy dologban biztosan igaza volt aznap, mikor azt tanácsolta a királynak, ne engedje többet játszani Petert a babaházzal. A szolgák ott vannak mindenütt, a szolgák látnak mindent, mondta – s abban sem tévedett, hogy a szolgák nem tesznek lakatot a szájukra. Néhány szolga annak is tanúja volt, ami az istálló előtt történt, de ha mindazon szolgák tényleg jelen lettek volna, akik utóbb ezt állították, bizonyára nagy tumultus lett volna az udvaron azon a kánikulai napon. Tumultus természetesen nem volt, ám a tény, hogy ennyien vették a fáradságot, hogy füllentsenek az ügyel kapcsolatban, Peter népszerűségét bizonyította. A téma amolyan háromnapos csodaszámba ment szerte Delainben. Yosef is mondott ezt-azt, akárcsak a fiatal lódoktor. Minden, ami elhangzott, a fiatal herceg javára szolgált – Yosef szava nyomott legtöbbet a latba, akit mindenki nagyon tisztelt. E naptól fogva "Ifjú uram"-nak titulálta Petert; hasonlót sosem tett azelőtt.

– Úgy vélem, isten azért kímélte meg azt a dögöt, mert ifjú uram oly bátran védélmezte – mondogatta. Úgy viselte gondját, mint valami istállófiú. Bátor ez a gyerek; sárkányé a szíve! Micsoda király lesz belőle egy szép napon! Hallanotok kellett vón' a hangját, mikor megparancsolta, tegyem le a taglót...

Érdekes történet volt valóban, Yosef nem egyszer ivott rá az elkövetkező hét év során – mígnem Petert szörnyű bűnéért őrizetbe vették, bűnösnek találták, s élethossziglan bebörtönözték a Tűtorony legtetején.

15.

Nyilván alig várjátok már, hogy megtudjátok, milyen is volt Thomas, kire e sorok írója – meglehet, akaratlan – az elvetemült szerepét osztotta. Hisz ki más, ha nem ő játszhatott volna Flagg kezére, ki megfosztani készült jussától Petert, a trón jogos örökösét?

Thomas nem volt soha gonosztevő. Még akkor sem, ha sokan így vélték, s valóban jutott neki szerep Flagg förtelmes tervében. Azt el kell ismerni, sosem volt valami jó fiú – legalábbis nem igazán. Azon a módon, ahogyan Peter jó volt, ő nem volt az – de hát Peter mellett *bármely* testvér érdemei eltörpültek volna. Azt az igazságot Thomas már négyéves korában felismerte, alig egy esztendővel azután, hogy sor került a híres zsákban futásra, no meg a nem kevésbé hírhedt istállóudvari incidensre. Peter felettébb ritkán hazudott,

csalni pedig nem csalt soha. Okos volt és kedves, termetes és jóképű. Anyjukra ütött, akit mind a király, mind Delain népe oly hően szeretett.

Mit is kezdhettek Thomas *ennyi* jószággal? Egyszerű kérdés, s egyszerű a válasz is. Nem tudott vele mit kezdeni.

Petertől eltérően Thomas inkább apjára hasonlított. Ez igen csak kedvére volt az öregembernek, de annyira mégsem örült, mint általában azok, akik felismerik: csemetéjük az ő vonásaikat hordozza. Thomasra néznie olyan volt, mintha görbe tükörbe pillantott volna. Tudta, hogy kisebbik fiának szőke haja hamar őszülni, ritkulni kezd majd; mire betölti a negyvenet tar lesz ő is, akár az apja. Tudat, Thomas sosem nő magasra, s ha apjára hasonló rajongással viseltetik majd a kenyér és a serital iránt, huszonöt esztendőskorára jókora pocakot ereszt. A gyerek lábai máris görbülni kezdtek: látnivaló volt, úgy jár majd ő is egész életében, akárha lóra termett volna.

Thomas nem volt igazán jó fiú, ám ez még nem jelenti azt, hogy rossz, hitvány lett volna. Gyakorta szomorkodott, gyakorta zavarodott össze – a hosszas fejtörés az ő orrát is éppúgy eldugította, az ő fejét is éppúgy megfájdította, mint apjáét. Megesett az is, hogy féltékenykedett – ám semmiképp sem volt rossz fiú.

S, hogy kire volt féltékeny? Bátyjára, Peterre természetesen. Mintha nem lett volna épp elég, hogy Peterből lesz király. Ó, nem! Nem volt elég, hogy apjuk Petert jobban szerette – jobban szerették a szolgák is, no meg a tanítók, hisz mindig felkészült az órákra, s még csak nógatni sem kellett. Nem volt elég, hogy Petert *mindenki* jobban szerette, s hogy még jóbarát ja is akadt: zavarta még egy dolog.

Ha bárki – a királyt is beleértve – Thomasra nézett, láthatóan ezt gondolta: *Szerettük anyádat, te pedig megölted őt, mikor megszülettél. S ugyan, mit kaptunk cserébe az ő haláláért, a mi fájdalomunkért? Egy ostobácska, kerek arcú, áll nélküli gyereket; egy buta gyereket, aki a tizenöt nagybetűt is csak nyolcesztendőskorára tudta megtanulni. A bátyád, Peter hatéves korára betéve tudta mindet. Mit nyertünk hát? Sokat nem, annyi szent. Minek jöttél egyáltalán, Thomas? Mire vagy alkalmas? Biztosítéknak, hogy nem marad üresen Delain trónja? Ez minden? Arra kellenél csak, hogy ha a Drágalátos Peter lebukik a sánta lováról és a nyakát szegi, a helyére állj? Tényleg ez minden? Ha igen, nincs szükségünk rád! Egyikünknek sem kellesz!*

Egy alkalommal, hétesztendős korában, Thomas egy álló napon át küzdött, szenvedett, dolgozott a szobájában: hajómodellt farigcsált apja számára. Ilyeténképp elmerülve nem tudhatta, milyen dicsőségesen szerepelt Peter az íjászersenyen – méghozzá Roland jelenlétében. Peter amúgy nem volt mesteríjász: e tekintetben öccse jócskán felülmulta. Ám ezen a napon valamennyi célpontját eltalálta, akárha megtáltosodott volna. Thomas tehát szomorú volt, zavarodott, s mint oly gyakorta, szerencsétlen is.

A hajó azért jutott eszébe, mert apja vasárnap délutánonként előszeretettel járt ki a várárokhoz, ahol különféle hajómodelleket úsztatott. Az efféle egyszerű kedvtelések nagyon boldoggá tették, s Thomas sosem felejtette el a napot, mikor Roland – őt, csak és egyedül őt – magával vitte. Akkortájt tanácsadót tartott a király, akinek egyetlen feladata volt, hogy őt papírhajó hajtogatásra okítsa: nem kis örömét lelte ebben sem. A kiruccanás napján vénséges, hatalmas ponty bukkant elő a várárok zöldes mélységeiből, s egészben lenyelte Roland egyik papírhajóját. A király gyermekként kacagott, s kijelentette: jobb ez akármelyik, tengeri kígyóról szóló legendánál. Eközben átölelte Thomast. A fiú sosem felejtette el e napot – a verőfényt, a várárok vizének nehéz szagát, apja karjának melegét, a szakáll szűrős érintését, így hát, mikor egyszer különösképp magányosnak érezte magát, nekiállt, hogy vitorlást fabrikáljon Rolandnak. Az eredmény nem ígérkezett valami fényesnek. Thomas tudta, hogy így lesz: kezei majdnem ugyanolyan nehézkesek voltak mint a felfogása. De tudta azt is, hogy apjának Delain minden mestere rendelkezésére áll (a nagy Ellendert is beleértve, noha ő csaknem teljesen megvakult már), készíthetnek neki hajót, amennyit csak kíván. A különbség az, gondolta Thomas, hogy Roland fia egy egész napot szán a modell elkészítésére, hogy örömet szerezzen apjának.

Türelmesen ült az ablakánál, igyekezett előcsalni a hajót a farönkből. Éles kést használt, számtalanszor megvágta magát, egy alkalommal komolyabban is. Mégsem adta fel, noha kezei mind jobban sajogtak. Miközben dolgozott, elképzelte, ahogy ő és Roland vasárnap útjára engedik a hajót – csak ők ketten, mert Peter bizonyára lovagolni indul az erdőbe Peony hátán, vagy Bennel játszik majd valahol. Azt sem bánta volna, ha megint felbukkan az a nagy ponty, hogy fahajóját magával rántsa, mert akkor apja ismét magához ölelné, és kacagva mondaná, hogy ez is van olyan jó, mint anduáni bárkákat egészben elnyelő tengeri szörnyek története.

De mikor belépett a király a szobájába, Peter már ott volt, s Thomasnak csaknem egy órán át kellett várakoznia hajóját háta mögé rejtve, míg Roland a trónörökös íjásztudását dicsérte. Tudta, Peter észrevette, hogy beszélni akar apjukkal, s az sem figyelte el figyelmét, hogy Peter igyekszik ezt apjuk

tudomására hozni. Nem számított; nem számított semmi sem. Thomas gyűlölte bátyját.

Petert végre-valahára útjára engedte a király. Thomas közelebb lépett apjához, aki most, hogy a trónörökös eltávozott, egész kedvesen nézett rá.

– Csináltam neked valamit, apa – mondta Thomas hirtelen elbizonytalanodva. Háta mögött szorongatta a hajót, kezei egyszeriben nedvesek és csúszósak lettek a, verejtéktől.

– Csak nem, Tommy? – kérdezte Roland: –Hát ez igazán szép tőled...

– Valóban, felség – jegyezte meg Flagg, aki, mit ad isten, épp a közelben tartózkodott. Színtelen volt a hangja, de nagy érdeklődéssel méregette Thomast.

– Mi az, gyerekek? Mutasd!

– Eszembe jutott, milyen szívesen úsztattál hajókat a várak vizén vasárnaponként, apa, és... – Thomasnak már a nyelvén volt: ...és szeretném, ha megint magaddal vinnél egyszer, ezért csináltam ezt, de azon kapta magát, képtelen kimondani. – ... ezért azután készítettem neked egy hajót... Egy egész napom ment rá... Meg is vágtam magam... És... És... – ablak melletti székén ülve, a hajót farigcsálva hosszas beszédet agyalt ki, amelyet el is akart mondani, mielőtt megakadályozza apját – de itt és most egy szavára sem emlékezett. Amire pedig emlékezett, semmiképpen sem tűnt ideillőnek.

Miután szava elakadt, előhúzta háta mögül a csapkodó vitorlájú játékszert, és átnyújtotta. A király forgatta, forgatta kurta ujjú lapátkezében. Thomas állt és figyelte, szinte lélegzetet venni is elfelejtett.

Végül azután felnézett Roland. – Nagyon szép. *Igen szép, Tommy. Kenu, igaz-e?*

– Hajó. Vitorlás hajó. – *Hát nem látod a vitorláját? – akarta kiáltani. Egy egész órába telt, mire azokat a fránya csomókat megkötöttem, s igazán nem tehetek róla, hogy az egyik lazára sikeredett; csak azért csapkod a vászon!*

A király végigtapogatta a kötéletet s magát a vitorlát is – ez utóbbit Thomas egy párna huzatából hasította ki.

– Ó, igen... Hát persze. Először azt hittem, kenu, ez meg holmiféle orániai kisasszony kelengyéje... – A király Flaggra kacsintott, aki félrenézett, s nem szólt egy szót sem. Thomas úgy érezte, menten elhányja magát.

Roland most komolyabban meredt fiára, s intett, lépjen közelebb. Thomas reménykedve lépett előre.

– Jó kis hajó ez, Tommy. Durván megmunkált, akárcsak te, egy kicsit ügyetlen, akárcsak te – de azért jó, mint te magad. S ha valami *igazán szép* ajándékot szeretnél adni nekem, tégy meg mindent, hogy jó íjász váljék belőled, hogy érmet nyerj te is, mint Pete.

Thomas az előző évfolyamán vett már leckéket, de apja mintha megfélekedezett volna erről Peter diadala felett érzett örömeiben. Thomas nem emlékeztette a dologra, csak állt ott, nézte hajóját apja lapátkezében. Orcái téglaszínűre pirultak, s vörös volt a homloka is.

– Mikor már csak két fiú maradt – a mi Peterünk és Lord Towson fia – az oktató felkérte őket, menjenek még hátrébb, negyven lépésig. A Towson-fiú levertnek látszott, Peter meg csak odaállt a vonalhoz, s felhúzta íját. Figyeltem a tekintetét, s azt mondtam magamban: "Megnyerte! Minden istenek nevére, még el sem küldte azt a vesszőt, s máris nyert!" És nyert is! Látnod kellett volna Tommy, becsületesemre! Bárcsak...

A király tovább lelkendezett, megfélekedve a hajóról, amelyet Thomas egy egész napon át készített neki. Rá sem pillantott újra. Thomas állt és figyelt, gépiesen mosolygott, arca továbbra is téglavörös maradt. Apjának eszébe sincs kivinni a hajót a vízre – miért is tenné? Hisz épp oly vacak, amilyen vacakul ő érzi magát. Peter nyilván bekötött szemmel is jobbat csinált volna, s hozzá feleannyi idő alatt. Apjuknak is nyilván jobban tetszett volna az eredmény.

Egy örökkévalósággal utóbb Thomas távozhatott végre.

– Azt hiszem, fiú nagyon keményen dolgozott ezen a hajón – jegyezte meg Flagg mintegy mellékesen.

– Igen, csakugyan – ismerte el Roland. – Ostobán fest, mi? Mintha kutyaszar volna, amibe zsebkendőt tűztek. *És olyan, amelyet én csináltam volna, az ő korában* – gondolta.

Thomas nem volt gondolatolvasó, de az akusztika valamely ördögi trükkje folytán meghallotta apja szavait, ahogy kifelé tartott a csarnokból. A torkát szorongató érzés hirtelen ezerszeresére fokozódott – szobájába rohant, s egy mosdótálba hányt.

Másnap, a konyhák környékén ógyelegve, Thomas észrevett egy vén, sánta kutyát. A szemét között kotorászott a nyomorult, hátha talál valami kedvére való. Thomas felragadott egy követ, és hozzávágta. Talált. A kutya felvonított, és súlyos sebbel hemperedett fel. Thomas tudta, hogy nálánál öt esztendővel idősebb bátyja közelebről sem ért volna el hasonló találatot ám ez sovány vigasz volt, hisz tudta azt is, Pete sosem dobna követ egy éhes, vén kutyára, különösképp egy olyan nyomorultra nem, amilyen ez itt.

Szívét marokra kapta a szájalom, szeme könnybe lábadt. Azután, maga sem tudta miért, eszébe jutottak apja szavai: *Olyan, mint a kutyaszar, amibe zsebkendőt tűztek...* Felmarkolt még egy csomó követ, és a kutyához ment, amely az oldalán feküdt kábán, egyik füléből vér szivárgott. Thomas tudta, békében kellene hagynia, esetleg meggyógyítania, ahogyan Peter tette Peonyval – hogy legyen egy saját kutyája, akit szeret, s amely szereti őt.

Másfelől arra áhítozott, hogy fájdalmat okozzon neki, ezzel is csökkentve saját szenvedését. Megállt felette, tétovázott, azután szörnyű gondolata támadt.

S ha most Peter feküdné itt?

Ez eldöntötte a kérdést. Thomas ott állt a vén kutya felett, s addig hajigálta kövekkel, míg a szegény pára ki nem múlt. Nem látta senki, de ha látta volna, alighanem ezt gondolja: *Lám, az ott egy rossz fiú... rossz és gonosz!* De aki esetleg látta volna, mit művelt a kutyával, semmiképp nem láthatta, mit műveltek *vele* az előző nap folyamán; nem láthatta, hogy Thomas egy tálba hány, miközben szívet tépően zokog. Gyakorta zavarodott össze, gyakorta érezte magát szerencsétlennek ám mindazonáltal tartanom kell magam ahhoz, amit az elébb mondtam: nem volt rossz fiú, igazában nem.

Mondtam azt is, senki sem látta, ahogy halálra kövezte azt a kocsot a konyhaudvaron. Nos, ez nem fedí teljesen a valóságot. Flagg tanúja volt az esetnek: éjszaka látta bűvös kristályában. Látta... s amit látott, meglepődéssel töltötte el.

17.

Roland... Sasha... Peter... Thomas. Most már csak egyvalakiről nem beszéltünk részletesebben, nemdebar? Nem maradt hátra más, csak a homályba burkolódzó ötödik. Úgy ám, eljött az idő, hogy Flaggról is szót ejtsek, legyen bármily rettenetes.

Delain népe többnyire Csuklyás Flaggként emlegette, néha pedig egyszerűen így: a Sötét – mert noha krétafehér volt az arca, mint afféle hulláé, sötétségéhez kétség sem férhetett. Jól tartja magát, mondták, ám ez nem elismerésként, inkább baljóslatúan csengett. Roland nagyapjának idejében érkezett a birodalomba Garlanból. Akkoriban szikár, kemény vonású, negyvenes férfinak látszott. Most, Roland uralkodásának utolsó esztendejében sem mutatott többet ötvennél, s éppoly szikár, keményvonású volt, mint annakelőtte. Pedig nem tíz, nem is húsz esztendő telt el a két időpont között – hanem éppenséggel hetvenhét. Azok a gyermekek, akik Flagg érkezésekor fogatlan csecsszopók voltak még, felnöttek, megházasodtak, utódokat nemzettek vagy szültek, megvénültek és fogatlanul pusztultak el ágyukban vagy a kemencezugban. Flagg ez idő alatt mindössze tíz esztendőt öregedett. Varázslat, rebesgették a népek. Nem bánták persze, hogy az udvarnál akad varázsló, *igazi* varázsló, nem holmi bűvész, aki csak kártyatrükkökhöz ért, s galambokat rejteget a kabátujjában. Szívük mélyén azonban tudták, hogy Flaggba nem szorult semmi jóság. Valahányszor közeledett, Delain lakóinak

sürgős dolguk akadt az utca túloldalán – nyakukba szedték a lábukat, hogy elkerüljék vörösén parázsló tekintetét.

De Garlanból származott-e valóban, ama messzi vidék bíbor ködökbe burkolódzó, álmodó hegyeiből? Nem tudhatom. Mágikus ország az, ahol a szőnyegek olykor repülnek, ahol a szent emberek kötéltekercset kotornak elő kosarukból, a magasba hajtják; felkúsznak, s elő sem kerülnek többé. Mindazok, akik a tudást keresik – delainiak, anduánok, civilizáltabb birodalmak szülöttei – nagy számban zarándokolnak oda, s többnyire ugyanúgy nyomuk vész, ahogyan a kötélre felkúszó beavatottaknak. Azok pedig, akik netán előkerülnek, a legkritább esetben változnak előnyükre. Igen, Flagg csakugyan Garlanból érkezett Delainbe Roland nagyapjának országlása idején – de korántsem első ízben. Gyakorta megfordult a birodalomba annakelőtte is. Minden alkalommal más nevet viselt, ám nyomában boldogtalanság, gyűlölség és halál járt újra és újra. Ez alkalommal Flagnak mondta magát. Legutóbb Bill Hinch volt, őfelsége a király ítéletvégrehajtója. S noha e fellépése óta két és fél évszázad telt el, az anyák mindegyre e névvel riogatták vásott csemetéiket: "Ha tüstént abba nem hagyod a sivalkodást, Bill Hinch érted jön, és elvisz!" – kiáltották. Hinch Delain talán legvéresebb kezű királyának ítéletvégrehajtója volt, s több száz – ha nem több ezer – fogoly életét oltotta ki súlyos bárdjával.

Az *ezt* megelőző alkalommal, négyszáz esztendővel Roland s fiai előtt dalnok volt. A Browson nevet viselte, s csakhamar az akkori király (majd a királyné) belső tanácsadójává lépett elő – s kámforrá vált, miután sikerült véres háborút kirobbantania Delain és Andua között.

Ami pedig az *ezt* megelőző alkalmat illeti...

De minek folytassam? Nem vagyok biztos benne, hogy tudnám folytatni, bármennyire szeretném is. Hosszú idő elteltével még a mesemondók is felejtenek. Valahányszor felbukkant, Flagg mindig más arcot viselt, más-más fogásokat alkalmazott, *két* dolog azonban sosem változott vele kapcsolatban. Mindig csuklyát viselt, mintha szegyeiké volna ábrázatát – vagy mintha nem is lett volna arca. Sosem foglalta el a trónt, hogy királyként uralkodjék a birodalom felett – unos-untalan a háttérből sugdosta a koronás fők fülébe méregetől csöpögő szavait.

Ki volt valójában e sötét alak?

Nem tudhatom.

Hol rejtezett, valahányszor elhagyni kényszerült Delaint?

Ezt sem tudhatom.

Nem gyanakodott rá soha senki?

Dehogyan! A történészek s a magamfajta meseszövők mindenképp. Ők igenis gyanították, hogy a férfi, aki Flagnak nevezte magát, megfordult már a

birodalomban – s hogy felbukkanása mindig bajt jelentett. Szólni azonban egyikük sem mert: félték. Aki hetvenhét esztendő alatt tizet öregszik csupán, minden kétséget kizáróan varázsló. Legalább nyolcszáz esztendő, vagy még ennél is vénebb – lehet akár az Ördög maga...

Hogy mi volt a célja? Azt hiszem, e kérdést megválaszolhatom.

Arra törekedett, amire az elvetemült emberek mindegyike törekszik: hatalmat akart, hogy segítségével saját alantas céljait elérhesse. Nem vágyott a trónra, hisz az uralkodók feje olykor lándzsahegyre, a várfoára kerül, ha a dolgok igazán rosszra fordulnak. Ami azonban a királyok tanácsadóit, az árnyékban lappangókat illeti... az effélék mindig egérutat nyertek, beleolvadtak a homályba, mielőtt a hóhérok bárdja lecsaphatott volna rájuk. Flagg olyan volt, mint valami makacs nyavalya: fészket keresett magának, egy egészséges testet, melyben megtelepedhet, amelyet lázzal gyötörhet. Terveit, cselekedeteit éppúgy álcázta, mint képét. S ha nagy bajt szimatolt – a nagy baj néhány év elteltével mindig bekövetkezett – Flagg eltűnt, mint a kámfor.

Távostával a láz elmúlt, idővel elcsitult a véres zűrzavar is. S mikor a romok eltakarítása befejeződött, mihelyt akadt megint lerombolni való – nos, Flagg eljött megint.

18.

Mostani felbukkanásakor Flagg elképesztő jólétet talált Delainben. Roland nagyapja Landry részeges vén bolond volt, hajlott a rosszra, de hamar elvitte egy szélhűdés. Flagg ekkorra tudta már, hogy lánya, Lita (Roland anyja) nem az a személy, akinek kezében szívesen látja a jogart. Lita csúf volt – ám jólelkű, erős akaratú. Az efféle királynő nem épp ideális médiuma a Flagg-féle örült cselszövénynek.

Ha a mágus korábban, Landry országlása idején érkezik, lett volna alkalma eltenni az útból Litát, ahogyan tette azt utóbb Peterrel, *így* csak hat esztendő állt rendelkezésére, az pedig nem bizonyulul egendőnek.

Lita mindazonáltal elfogadta tanácsadójának – ez azért nem elhanyagolható eredmény. Nem kedvelte különösebben a varázslót, de elfogadta – ha másért nem, hát azért, mert Flagg bámulatos ügyességgel vetette a jóvendőmondókártyát. Lita szívesen hallgatta az udvari néppel kapcsolatos szóbeszédeket, pletykákat – nem csak a frisseket, azokat is, amelyek *még* nem is lehettek aktuálisak. Bárki lánya nehezen állt volna ellen az efféle kísértésnek, pedig aligha lehetett kétséges: az, aki képes ekként feltárni a jövőt, könnyen veszedelmessé válhat. Flagg sosem kötötte a királynő orrára,

ha sötét, szomorú dolgokat olvasott ki lapjaiból. Lita csak arra volt kíváncsi, ki kinek a szeretője, ki porolt aznap a férjével vagy épp feleségével. A sötét rejteteknek, gyilkos intrikák hidegen hagyták. Amit a kártyák révén megtudni óhajtott, viszonylag ártatlan mókának volt tekinthető.

Lita hosszú országglása alatt Flagg legnagyobb érdeme az volt, hogy *maradt*. Megvetette ugyan a lábát, de ennél tovább nem jutott. Néhány aprósággal kellett beérnie – vizályt szíttott két nagyhatalmú nemesember között a déli báróságban, elbocsáttatott hivatalából egy orvost, aki meglelte a vérmérgezés egyik ellenszerét (eltökélt szándéka volt, hogy száműz a birodalomból minden nem mágikus gyógymodot, ami voltaképp az ország lakosainak teljes kiszolgáltatottságát jelentette az ő szeszélyének); jelentősebb, ártalmasabb húzása nem akadt egy sem.

Roland – szegény karikalábú, örökké határozatlan Roland – országglása alatt a dolgok Flagg számára sokkal kedvezőbben alakultak. Mert *volt* célja a mágusnak, nem is akármilyen – jól kifundálta a maga könyörtelen, lassúvíz módján. Nem kevesebbre, a monarchia megdöntésére törekedett: véres forradalmat szándékozott kirobbantani, forradalmat, mely ezer esztendőre – végy el vagy adj hozzá egy-két évet – az anarchia sötét vermébe taszította volna Delain birodalmát.

19.

Peter hűvös nyugalmat sugárzó tekintetében minden terve, mesterkedése csúfos kudarcát látta tükröződni. Flaggban mindinkább erősödött bizonyosság: meg *kell* szabadulnia a trónörököstől. Delaini tartózkodása máris hosszabbra nyúlt a szokásosnál, s ezzel ő is pontosan tisztában volt. Az emberek sutogni kezdtek. Hiába látszott minden ígéretesnek a mágus szempontjából Roland országglása alatt, hiába emelkedtek folyvást az adók, hiába kutatták át éjszakánként a földművelők pajtáit és csűrjek be nem jelentett terményfelesleget keresve, hiába állt fegyverben a Honvédő Sereg – a munkát mihamarabb be akarta végezni, s úgy sejtette, ez csak Thomas trónra lépése után lesz lehetséges. Nem várhat megint egy emberöltőn át, ahogy Peter nagyanyjának uralkodása alatt tette. Peter aligha várna, míg a szóbeszéd a fülébe jut. Első királyi parancsa nyilván úgy szólna, Flagg induljon keletnek, hagyja el a birodalom területét, s ha valaha visszamerészkednék, fizessen az életével. A mágus ugyan kész lett volna megölni azt a tanácsnokot, aki ilyen javaslattal áll elő – a legkínzóbb mégis a bizonyosság volt, hogy Peter ezügyben is önállóan cselekszik majd. Meglesz tanácsnokok nélkül – s a most

tizenöt esztendő, magas fiú hűvös pillantása kétségtelenné tette: Flagg dolgában réges-rég döntést hozott.

A fiú szeretett olvasni; kedvelte a történelmet – az elmúlt két esztendő során pedig, miközben apja mind őszebb, mind reszketeggebb lett, számos kérdést tett fel az udvari tanácsadóknak, saját tanárainak egyaránt. E kérdések közül jó néhány – kényelmetlenül sok! – állt kapcsolatban Flaggal, vonatkozott rá ilyen vagy olyan módon.

Hogy Petert már tizennégy-tizenöt esztendő korában efféle kérdések foglalkoztatták, több volt, mint aggasztó. Az pedig, hogy a király amúgy visszafogott tanácsnokaitól és bölcseitől többé-kevésbé őszinte válaszokat kapott, már rémisztőnek tűnt. Azt jelentette, hogy ezek az emberek máris királyukként tekintenek Peterre – s hogy nincs kifogásuk a dolgok ilyen alakulása ellen. Örömeiket lelték tehetségében, várták trónra lépésének pillanatát – hisz érdeklődését, beállítottságát tekintve olyannyira hasonlós volt hozzájuk. Várták azért is, mert tőlük eltérően bátor fiú volt az a fajta, akiből idővel oroszlánszívű király válik, legendák örökös főszereplője. Ha rátekinthettek, ama ősi hatalom megtestesülését vélték felismerni benne, melynek az emberiség előrehaladását köszönheti.

El kell tenni az útból. *Muszáj.*

Flagg ilyesmit mormolt magában minden áldott éjjel, mielőtt kamrája homályában nyugovóra tért, s ezzel a gondolattal ébredt a sötétségben reggelenként.

El kell tenni az útból, meg kell szabadulni tőle, meg kell szabadulni tőle...

Nehéz feladatnak ígérkezett. Roland imádta mindkét fiát, kész lett volna meghalni értük, Peterért azonban különös hévvel küzdött volna. Ha Flagg a bölcsőben tört volna az életére, azt a látszatot keltve, hogy a Csecsemőhalál sújtott le rá, talán elvihette volna szárazon, ám időközben felnőtt a gyerek, egészséges tizenéves lett belőle.

Roland gyászában kettőzött lendülettel vizsgálta volna ki egy esetleges baleset körülményeit, s Flagg gyakorta gondolt rá, micsoda iróniája volna a sorsnak, ha Peter valóban véletlen halált halna, mégis *őt* hibáztatnák érte. Elvégre bármikor elszámíthatja magát a kölök, annyiszor mászkál az ereszcatornákon, meg is csúszhat az istállótetőn, miközben barátjával, a Staad-gyerekekkel bújócskázik... Leeshet akár a drágalátos lováról is. S az eredmény? A mind szenilisebb, haragjában és gyászában félőrült Roland bizonyára szándékosságot keresne e véletlenek mögött is. S ugyan, ki mást gyanúsítana, ha nem Flaggot? Hát persze. Őt, mindenki más előtt. Hisz már anyja sem bízott a varázslóban, s ha mélyre tekintett saját magába, be kellett látnia, idegenkedik tőle ő, Roland is. A királyban ez az idegenkedés egyensúlyban volt a félelemmel és a csodálattal, ám aligha volt kétséges,

amennyiben felmerül a gyanú, hogy a mágus bármiféle szerepet játszott fia halálában, elszabadul a pokol...

Flagg elképzelhetőnek tartott olyan szituációkat, mikor épp a fiú biztonsága érdekében kell beavatkoznia. Átkos egy helyzet. Átkos helyzet!

El kell tenni az útból, el kell tenni az útból – muszáj!

Ahogy teltek-múltak a napok, hetek, hónapok, e késztetés Flaggban mind erősebb lett. Roland ereje napról napra fogyott, s ahogy vénült a király, úgy vált Peter egyre érettebb, bölcsebb, veszedelmesebb ellenfélle. Mit tehet ilyenkor egy mágus?

Flagg ezen rágódott folyvást. Mind morózusabb, mind ingerlékenyebb lett. A szolgálak, különösképp Peter főkomornyikja, Brandon, s Brandon fia, Dennis, nagy ívben elkerülték, s csak egymás közt suttogtak a föld alatti laboratóriumból éjjelente kiáradó, iszonytató bűzről. Dennis, akire az a szerep várt, hogy egy nap átvegye örege tisztét a király oldalán, különösképp rettegett Flaggtól. Egy ízben megkérdezte apját, ne beszéljen-e a dologról Peterrel.

– Úgy érzem, nincsen biztonságban tőle... – mormolta.

– Egy szót se, hallod? – sziszegte Brandon, s ijesztően nagy szemeket meresztett fiára. – Ne szólj te egy szót se! Az a Flagg átkozottul veszélyes fickó!

– Annál inkább okos dolog volna... – próbálkozott bátortalanul Dennis.

– Egy tőkfej talán összetévesztené a csörgőkígyót a csörgővel – dünyögte Brandon –, és érte nyúlna. A mi hercegünk azonban nem ostoba, Dennis. Hozz most még egy pohárka gint, és egy szót se többet erről!

Dennis tehát nem szólt Peternek a dologról, ám ifjú gazdája iránti szeretete – akár a csuklyás királyi tanácsnoktól való rettegés – csak fokozódott e rövid beszélgetést követően. Valahányszor szembekerült a hosszú köpönyegében céltudatos léptekkel haladó mágussal valamelyik folyosón, remegve húzódott félre, s ezt gondolta: *Csörgőkígyó! Csörgőkígyó! Vigyázz vele, Peter! Vigyázz – és fülelj!*

Azután egy éjszakán – Peter tizenhat is elmúlt már –, mikor Flagg már-már úgy érezte, nincs mód végezni a fiúval anélkül, hogy magamagát Bajba ne keverje, hirtelen megszületett a megoldás. Viharos éjszaka volt. A kastély körül tavaszi orkán sírt-tombolt, Delain utcái kiürültek: a város lakói otthonaikban kerestek menedéket a rézsút zuhogó, hideg eső meg a szél elől.

Roland megfázott a nyirkos időben. Mind könnyebben fázott meg mostanság, Flagg amúgy hatékony orvosságai pedig mind nehezebben vettek erőt nyavalyáin. Látnivaló volt, egy alkalommal – meglehet, épp ez a mostani lesz az az alkalom? – elhatalmasodik rajta a tüdővizenyő, s az aztán el is viszi szegényt. A mágikus szerek egyben-másban különböznek az orvosok gyógyszereitől, s Flagg úgy sejtette: italai azért hatnak lassabban az öreg

királyra, mert ő, a varázsló titkon nem akarja már, hogy hassanak. Csupán azért tartotta életben Rolandot, mert rettegett Petertől.

Bár meghalnál végre, vénség! – acsargott gyermeked indulattal, egy táncoló gyertyalángra meredve, miközben a szél süvöltésére fülelt. Kétfejű papagája álmatagon kárált magában. *Egy pár lyukas garasért nem kellene sok – magam ölnélek meg mindazokért a kellemetlenségekért, amelyeket te, az ostoba feleséged meg az idősebb fiad okoztatok nekem. Elpusztításod öröme kárpótolna tálán még terveim kudarcáért is. Elpusztításod öröme...*

Egyszerre mozdulatlaná dermedt, mereven bámult földalatti kamrájának homályába; a falakon meg-megrezdültek az árnyak. A mágus szemében higanyfény csillant. Világosság gyűlt a fejében, úgy lobbant fel, mint valami fáklya.

A gyertyaláng vakító zölden szikrázott, azután kihunytt.

– *Halál!* – kiáltotta a sötétségbe a papagáj egyik feje.

– *Gyilkosság!* – rikoltotta a másik.

S Flagg, tudván tudva, hogy senki sem láthatja, kacagni kezdett a homályban.

20.

Mindazon fegyverek közül, amelyekkel valaha királygyilkosságot követtek el, a méreg a leggyakoribb. S ugyan, ki tudhat többet a mérgekről egy varázslónál?

Flagg, a világ egyik legnagyobb varázslója minden általunk ismert mérget ismert: az arzén-származékokat, a sztrichnin-féléket, a curare-család tagjait, melyek a szervezetbe jutva előbb az izmokat, majd a szívet bénítják meg; a nikotint, a belladonnát, a békaverítéket. Száz és száz kígyó, pók mérgét ismerte; a kliun-liliom szirmának párlatát, mely mézédés, de iszonyú kínok között pusztítja el az áldozatot; a bürokgyökeret, mely a Förtelmes Ingovány legmegközelíthetlenebb zugaiban tenyészik. Nem csupán egy tucat, sok tucat mérget ismert, s mindegyik komiszabb volt az előzőnél. Mindegyikből találtatott egy kis üvegcsével legbelsőbb kamrájának polcán, a kamrában, ahová egyetlen szolgál sem tehet soha a lábát. Akadtak tégelyek, kémcsövek, finom porral telt tasakok is. Valamennyi halálos tartalmát cédula jelölte. Ez volt Flagg végzetes kápolnája, az agónia előcsarnokába lázak háza, az elmúlás öltözője. A mágus gyakorta időzött itt – valahányszor kifogyott az ötletekből, valahányszor bátorításra, egy kis vidámságra volt szüksége. Ezen az ördögi piactéren megtaláltatott mindaz, melytől a hús-vér halandók, ezek az esendő

lények úgy rettegetek: a legkülönfélébb fejfájások, kízó gyomorgörcsök, fergeteges hasmenések, lázas okádások, összeszűkülő erek, meghasadó szívek, kifakadó szemgolyók, elfeketedett nyelvek, az örület háziszerrei.

A legkomiszabb mérget azonban még ezektől is elkülönítette. Dolgozószobájában állt egy íróasztal. Minden fiókját zárva tartotta, ám az egyik fiókon három zár is akadt. Egy teakfa dobozka lapult ebben, melyet mágikus szimbólumok, rúnák és más effélék borítottak. Különleges volt rajta a zár is. Olyan volt, mintha sima, narancsszínű fémből verték volna, a tüzetesebb vizsgálat azonban megmutatta, hogy valójában növényi anyag. Egy kleffarépa volt, ezt Flagg hetente egyszer kicsiny permetezőjével megöntözte. A kleffarépák korlátozott intelligenciájukról voltak nevezetesek. Ha valaki megpróbálta felfeszíteni a belőlük készített zárat, vagy ha avatatlan személy próbálkozott a hozzájuk készült kulccsal, éktelen lármát csaptak. E kis dobozkában még kisebb dobozka rejtőzött, melynek kulcsát állandóan nyakában hordta a mágus.

E második dobozkában kicsiny tasak kapott helyet. A tasakba egy csipetnyi zöld homok. Remek, lelkendezhetne az olvasó, de elég közönséges. Az ilyesmiről aztán nem ír az ember a mamának küldött levélben... Ám e zöld homok minden világok legborzasztóbb mérge volt, olyannyira rettentő, hogy tartott tőle maga Flagg is. Grenh sivatagából származott. E méreggel átítatott pusztaság Garlanon túl terült el, hírért sem hallották soha Delainben. Grenhet az esztendőnek csupán egyetlen napján lehetett megközelíteni, mikor a szél feléje, s nem felőle fúj, mert levegőjéből egy szippantásnyi is elegendő volt a csúfos kínhalálhoz.

A halál persze nem jött rögtön. Nem így dolgozott ez a mérge. Az a szerencsétlen, aki beszívta a levegőt, vagy, ami rosszabb, lenyelt néhány homokszemet, egykét napon át még remekül érezte magát, talán jobban is mint azelőtt bármikor. Azután hirtelen mintha tüzet fogott volna a tüdeje – bőre füstölögni kezdett, teste megszikkadt, akár a múmiáé. Mielőtt meghalt gyakorta még a haja is lánggra lobbant. Mert azok, akik e halálos matériát belélegezték, megízlelték, *belülről égtek el*.

Ez volt a Sárkányhomok; nem volt se gyógyírja, se ellenszere. Ez ám a móka!

Azon a bizonyos viharos tavaszi éjszakán Flagg elhatározta, bead egy* keveset a Sárkányhomokból Rolandnak egy pohár borban. Peter feladata volt, hogy esténként egy pohárka bort vigyen apjának, mielőtt a király aludni tér. Tudta ezt mindenki a palotában – gyakorta emlegették, milyen jó fiú ez a Peter. Roland pedig talán még a bornál is jobban élvezte fia társaságát. Ám, mivel a herceg rajta felejtette szemét egy bizonyos leányzón, az utóbbi időben nemigen maradt fél óránál tovább.

Ha egy este a fiú után állítok be, az öreg aligha fog elutasítani még egy pohár bort – gondolta Flagg.

De az nagyon különleges pohár lesz.

A legfinomabb évjárat, uram... – kajánkodott Flagg, s vigyor derítette fel keskeny arcát. Miért is ne? Elvégre a pince mellett, ahonnét ez a nedű jön, rögtön ott a pokol, s ha a por hatni kezd a zsigereidben, azt hiszed majd, máris odakerültél...

Flagg hátravetette fejét, és felkacagott.

21.

Miután elkészült a tervvel – a tervvel, mely Rolandtól is, Petertől is egyszer s mindenkorra megszabadít ja –, Flagg nem vesztegette az időt. Először arra használta varázshatalmát, hogy talpra állítsa a királyt. Örömmel tapasztalta, hogy mágikus főzetei hosszú, hosszú ideje nem hatottak ilyen pompásan. Megint micsoda fintora a sorsnak! Nagyon kívánta, hogy Roland jobban legyen, így a főzetek megtették a magukét. Ám csak azért akarta meggyógyítani a királyt, hogy utóbb megölhesse – s hogy egy lélek se kételkedhessek benne: gyilkosság történt. Igazán mulatságos, ha egy pillanatra belegondol az ember.

Egy szeles éjszakán azután, nem egészen egy héttel azután, hogy Rolandnak sikerült legyűrnie megfázását, s a száraz köhögés sem gyötörte többé, Flagg kinyitotta íróasztala fiókját, s elővette a teakfa dobozt.

– Jól csináltad... – súgta a kleffarépának, mely zümmögött valamit válaszképp a maga agyatlan módján. Felhajtotta a fedelet, kiemelte a kisebbik dobozt. Kinyitotta ezt is a nyakában függő kulccsal, előszedte a Sárkányhomokkal teli csomagocskát. A csomagot megbűvölte annak idején, hogy ellenállhasson a méreg iszonytató hatalmának – legalábbis úgy emlékezett. Kockázatot persze nem vállalhatott, ezért aztán kis ezüstcsipesszel dolgozott: terhét az asztalra, a király egyik kelyhe mellétette. Homlokán jókora izzadságcseppek ütöztek ki, hisz veszélyes játék volt ez – a legkisebb hibáért is az életével kell lakolnia...

Flagg kiszaladt a tömlöcökhöz vezető folyosóra, s zihált. Zihált, ahogy csak bírt. Ha az ember szaporán szedi a levegőt, teste telítődik oxigénnel, utána tovább bírja lélegzetvétel nélkül. A művelet legkritikusabb szakaszában Flagg egyáltalán nem szándékozott levegőt venni. Sem apróbb, sem nagyobb hibát nem követhet el. Élvezi, amit csinál – botorság volna belepusztulnia.

Még egyet kortyolt a rácsos ablakon beáradó friss levegőből, majd visszatért termeibe. A csomag fölé hajolt, előhúzta törét, s felhasította a vékony anyagot. Az asztalon egy darab obszidián sötétlett. Ezt papírnehezéknek használta a mágus – ennél keményebb követ akkoriban nem ismertek. Flagg megragadta csipeszével a csomagot, és kifordította. A zöld homok java leszóródott, egy kevés – alig pár szem – maradt csak hátra, e szemeknek azonban fontos szerepet szánt tervében. Az obszidián máris füstölgött.

Harminc másodperc múlt el.

A mágus felemelte az obszidiánt. Gondosan ügyelt arra, hogy bőréhez egyetlen szem Sárkányhomok se érjen – ha *hozzáér*, beleégeti magát a testébe, s egészen a szívig hatol, hogy lánggra lobbantsa... A kehely fölé tartotta a követ, s megbillentette: a zöld anyag lepergett.

Gyorsan kellett cselekednie: nem engedhette, hogy a méreg a kelyhet is kikezdje. Odaloccsantott egy keveset a király kedvenc borából – ugyanabból a borból, amellyel Peter kényeztette apját. A homok tüstént feloldódott. A vörös nedű néhány pillanatig baljós, zöldes fényen csillogott, azután visszanyerte eredeti színét.

Ötven másodperc.

Flagg visszament íróasztalához. Felemelte a lapos követ, és a tört. A Sárkányhomoknak egy-egy szeme tapadt csak meg a pengén, mely a csomagba hasított, ám e néhány szem máris kikezdte az anduáni acélt: füstpamacsok szálltak a levegőben. Flagg a követ is, a tört is kivitte a folyosóra.

Hetven másodperc; tüdeje levegőért esdekelt.

Harminc lépést tett meg a folyosón, mely a tömlöcökhöz vezetett – olyan út volt ez, melyen Delain egyetlen lakója sem ment volna végig szívesen. A harmincadik lépésnél meglelte a csatornanyílást. Hallotta a víz bugyogását, s ha nem tartja vissza lélegzetét, érezte volna a bűzt is. Lehajította a követ és a tört, s noha szíve vadul vert, elvigyorodott a kettős csobbanás hallatán. Dolgavégezetten az ablakhoz sietett, kihajolt, s csak lihegett kapkodva.

Miután összeszedte magát, visszatért dolgozószobájába. Csak a csipesz, a tasak, s a borospohár maradt az asztalon. A csipeszre egyetlen homokszem sem jutott, a csomagban hagyott por pedig nem árthat, míg kellően óvatos az ember...

Úgy érezte, eddig nagyon jó munkát végzett. Még nem kész persze, de kezdetnek megteszi. A kehely fölé hajolt, és beleszagolt. Most, hogy a por feloldódott már nem fenyegette veszély: a szag ártalmatlan volt és észrevétlen maradt. A Sárkányhomok csupán szilárd halmazállapotú tárgyakhoz, például kőhöz érve produkált gyilkos kigőzölgést.

Ilyen szilárd anyag volt az emberi hús is.

Flagg feltartotta a kelyhet, hogy azon áttűzzön a fény, elgyönyörködött a vérszín árnyalatban.

– Az utolsó pohár bor, királyom – mondta és addig kacagott, míg a kétfejű papagáj rikácsolni nem kezdett félelmében. – Ez majd *felmelegít*.

Leült, fordított egyet a homokórán, s egy jókora varázskönyv böngészésébe fogott. Jó ezer éve olvasgatta már az emberbőrbe kötött munkát, de mindeddig csak a negyedéig jutott. Aki túl sokáig olvasta e szöveget, melyet Leng messi fennsíkján írt egy Alhazred nevű eszelős, józan eszét kockáztatta maga is.

Egy óra... Csak egy óra. Mire a homokóra felső tartálya kiürül, Peter távozik apjától. Egy óra, és Flagg átnyújthatja az utolsó pohár bort Rolandnak. A mágus a lepergő fehér homokszemekre bámult, azután ismét könyvébe temetkezett, és hallgatott.

22.

Roland igencsak elzékenyült, mikor Flagg lefekvés előtt beállított a borral. Két hatalmas kortyra fel is hajtotta, s kijelentette, hogy máris melegség ömlött el tagjaiban.

– Gondoltam, hogy így lesz, felség – somolygott a mágus csuklyája oltalmában.

23.

Asors vagy a vakszerencse rendezne úgy, hogy Thomas meglássa Flaggot apja mellett azon a bizonyos éjszakán – erre a kérdésre megint mindenkinek magának kell választ találnia. Én csak annyit tudok, hogy meglátta őket, ezt pedig azért tehette, mert Flagg korábban mindent elkövetett, hogy összebarátkozzék a mindenki által került, szerencsétlen fiúval.

Hogy hogyan függ össze ez a két dolog, kiderül menten – előbb azonban hadd oszlatok el egynémely félreértést a mágiával kapcsolatban.

A mágusokról szóló történetekben három dologról szólnak oly könnyedséggel, mintha véghezvitelük említésükhöz hasonlóan egyszerű volna, még egy másodosztályú varázsló számára is. Az ólom arannyá változtatása az egyik, az alakváltoztatás a másik, a láthatatlanná válás a harmadik. Legelőbb azt kell tudnotok, hogy az igazi varázslat sosem egyszerű munka. Ha másképp

gondoljátok, próbáljátok csak eltüntetni leggyűlöltebb rokonotokat, mikor az legközelebb megérkezik, hogy néhány kellemetlen hetet töltsön társaságotokban. Az igazi varázslat kemény dió, s noha könnyebb gonosz varázslatot végbevinni, mint jót, a gonosz varázslathoz is meglehetősen talantudományra van szükségeltetik.

Az ólom valóban arannyá változtatható, ha az ember ismeri a megfelelő bűvigéket, s ha az ember már biztonsággal tud ólmot hasogatni. Alakot változtatni, láthatatlanná válni azonban lehetetlen – avagy a lehetetlenséggel határos, olyannyira, hogy bátran kimondható: képtelenség és punktum!

Megesett, hogy Flagg – aki egyebek mellett nagy hallgatózó volt – tanújává vált, amint egyesek olyan hercegekről mesélnek történeteket, akik egyetlen varázsszóval szabadultak meg gonosztevők karmaiból; olyan hercegnőkről (a mesékben kizárólag csodaszép hercegnők szerepeltek. Flagg tapasztalatai szerint az életben romlott perszónák voltak mind, ráadásul, belterjes házasságok gyümölcsei lévén, rondák s gyakorta ostobák is), akik legyekké változtatták az acsargó ogrékat, hogy könnyűszerrel agyoncsaphassák őket.

A Flagg által ismert hercegnők persze nem lettek volna képesek elpusztítani még egy ablakpárkányon vergődő, erőtlen őszit sem.

A mesékben *minden* egyszerűnek tűnt; a mesékben mindenki tetszés szerint változtatta alakját, ha kedve úgy tartotta, akár ablakkeret képében sétált el. A valóságban az efféle trükkök sosem sikerültek – Flagg tudta ezt a legjobban, ismert egyszer egy nagy anduán mágust, aki azt hitte, elsajátította az alakváltás mesterségét. Hat hónapon át meditált, egy héten át minden nap más megerősítő pozitúrát vett fel, majd elkiáltotta a végső, rettentő ígét – de csak az orra nőtt kilenc láb hosszúra, s a tetejébe megtévelyedett. Az orrából körmök nőttek. Flagg bős mosollyal idézte vissza az esetet: Lehetett nagy varázsló az a fickó, ám végeredményben mégiscsak bolond volt.

Láthatatlanná válni hasonlóképp lehetetlen – erről Flagg sem vélekedett másképp. Megoldható volt azonban, hogy az ember... nos, *elhalványuljon*,

Ahogy mondtam: az elhalványulás a legjobb szó, noha a jelenség kapcsán több is felötlök az emberben kísérteties, áttetsző, észrevétlen. Flagg nem tudott láthatatlanná válni, de ha elmajszolt egy különleges ostyát, s elmormolt pár varázsigét, igenis elhalványult. Mikor halvány volt, nem kellett mást tennie, csak félrelépnie a folyosón közeledő szolgálk útjából. A szolga ilyenkor rendszerint maga elé bámult, esetleg a mennyezetre. Ha a mágus valamely helyiségbe lépett, a beszélgetés moraja elhalt, a jelenlévők zavartnak tündek, mintha szelek gyötörnék őket. A fáklyák, lámpások nagy füsttel égtek, olykor kialudtak a gyertyák. Rejtőzni csak akkor kellett, ha az ember elhalványult állapotában ismerősbe botlott – mert akár halvány volt, akár nem, ismerősei

bizony ilyenkor is felismerték. A haloványság hasznos állapot volt, ám nem versenyezhetett a láthatatlansággal.

Azon az éjszakán, amikor a mérgezett bort vitte Rolandnak, Flagg lelelébb elhalványította magát. Nem számított arra, hogy ismerősbe botlik. Elmúlt már kilenc óra is, a király öreg volt, s beteg, az éjszakák hosszúra nyúltak, a palota lakói hamar elszenderedtek.

Ha Thomasból király lesz – tünődött Flagg, miközben sebesen haladt kelyhével a folyosókon –, minden éjjel mulatságot rendeznek majd. Máris éppúgy kedveli az italt, akár az apja, bár szívesebben fogyaszt bort, mint sört. Nem lesz nehéz rászoktatni néhány erősebb itókára sem... Elvégre a barátja vagyok, nemde? Igen, ha Peter eltűnik végre az útból, ha a Tűtoronyba kerül, s Thomasból király lesz, nagy mulatságok folynak majd estéről estére...

Mígnem a völgyek, a báróságok népe megalégeli a dolgot, míg ki nem tör a véres felkelés. Azután még egy partit rendeznek, a leghatalmasabbat mind közül, ám azt aligha fogja élvezni Thomas. Mert az a parti, hasonlóan ama kupa borhoz, amit apja kap ma éjjel, forró lesz, igencsak forró.

Mint mondtam, Flagg nem számított ismerősre, s nem is látott ismerőst. Csak néhány szolga haladt el a közelében, s ők ösztönszerűen elhúzódtak onnét, ahol szinte szórakozottan álldogált, akárha huzatot kaptak volna.

Valaki mindazonáltal észrevette a mágust. Thomas látta meg aznapja által egykor elejtett sárkány, Kilences szemével. Úgy tette ezt, hogy ő maga észrevétlen maradt közben – Flagg tanította e trükkre.

24.

Hogy apja elutasította az ajándék hajót, mélyen sértette Thomast, aki ettől kezdve nagy ívben kerülte Rolandot. Ez persze nem jelentette azt, hogy nem szerette: igyekezett neki ugyanakkora örömet okozni, amekkorát Peter okozott egyre halmazódó sikereivel. Azt sem bánta volna, ha apja éppúgy szeretet, mint Petert. Igazában a Peternek jutó szeretet felével is beérte volna.

A jó dolgok azonban mindig Peternek jutottak eszébe előbb. Olykor megpróbálta megosztani gondolatait Thomasszal, ám Thomas rendszerint ostobaságnak vélte ezeket az ötleteket (legalábbis míg meg nem valósultak), vagy attól tartott, nem lesz képes eleget tenni a feladatok rá jutó részének, így történt ez néhány esztendővel korábban, midőn Peter felvetette: készítsenek egy sorozatra való Bendoh-harcost a királynak.

– Apa tőlem többet érdemel pár közönséges játéktárgyanál! – jelentette ki Thomas határozottan, ám közben arra gondolt, hogy ha azt a bizonyos hajót

nem tudta rendesen elkészíteni, aligha boldogul majd a sokkal bonyolultabb feladattal, amit a hús fősbendoh-hadsereg kifaragása jelent, így hát Peter négy hónap alatt egymaga készítette el a figurákat – a gyalogosokat, a lovagokat, az íjászokat, a Tüzért, a Generálist, a Szerzetest –, s persze nagy örömet szerzett velük Rolandnak, noha elnagyoltak voltak kissé. Tüstént félretette azt a Bendoh-készletet, melyet maga a nagy Ellender készített számára negyven esztendővel korábban, s Peter seregét állította a helyébe. Ezt látva Thomas a szobájába vonult, s le is feküdt, pedig csak délután volt még. Úgy érezte, valaki benyúlt a mellébe, kivágott egy darabot a szívéből és megetette vele. Nagyon keserű volt az a darab szív, jobban gyűlölte most Petert, mint bármikor azelőtt, noha énje egyik fele továbbra is szerette a jóképű idősebb testvért, sőt, azt is sejtette, sosem lesz ez másképp.

S noha a szájjáze keserű volt, ízlett neki a falat.

Elvégre a *saját* szíve...

De vissza most a lefekvés előtti bor történetéhez.

Peter megkereste Thomast, és így szólt hozzá: – Arra gondoltam, jó volna, ha minden este egy pohár bort vinnénk apának, Tom. Beszéltem a pincemesterrel; azt mondja, egy egész üveggel nem adhat, mert félévenként el kell számolnia a főkamarrással. Azt ajánlottam, leteszünk némi pénzt egy üveg ötputtonyosért – ez apa kedvence. Igazán nem drága. Elég sok maradt az apanázsunkból, és...

– Ez a legostobább dolog, amit valaha hallottam! – fakadt ki Thomas. – Apáé a királyság minden bora, annyit iszik, amennyit csak akar! Miért költsük a pénzünket olyasmire, ami úgylis az övé? Csak a dagadt pincemester keresne a dolgon, gondold meg!

– Apának – magyarázta Peter türelmesen – az okoz örömet, hogy gondolunk rá, még akkor is, ha övé az a bor.

– Hát ezt honnét tudod?

– Egyszerűen tudom – felelte Peter vérlázító nyugalommal.

Thomas fintorogva nézett rá. Azt persze nem árulhatta el Peternek, hogy a főkamarrás rajtakapta minap a pincében, ahogy egy üveg bort próbált meglovasítani... Az az átkozott disznó jól leteremtette, s azzal fenyegetőzött, beárulja apjának, ha nem kap egy aranyat nyomban. Thomas persze fizetett; szemében a düh és a szégyen könnyei csillogtak. *Ha Petert kaptad volna el, elfordultál volna, csak hogy ne kelljen látnod, te utolsó* – gondolta. *Ha Peter lett volna az, hátat fordítasz, hisz Peter hamarosan király lesz, míg én herceg maradok mindörökre!*

Az is eszébe jutott természetesen, hogy Peter sosem lopna bort a pincéből, de hiába: ettől csak jobban gyűlölte bátyját.

– Szerintem... – kezdte Peter.

– "Szerinted, szerinted!" – utánozta Thomas gunyorosan. – Eriggy, eszelj ki valami különbet! Ha apa rájön, hogy fizetnél a boráért, kinevet és bolondnak nevez majd!

Roland azonban nem nevette ki Petert, s bolondnak sem nevezte – azt mondta, jó fiú, hangja pedig bizonytalan volt, mintha sírás kerülgetné. Thomas tudta ezt: követte Petert apjuk szobájába az első éjszakán. A sárkány szemén át nézett, és mindent látott.

25.

Ha valaki egyenesen nekiszégezi a kérdést Flaggnak, miért mutatta meg Thomasnak a titkos kamrát, s a folyosót, mely hozzá vezetett, a mágus aligha szolgál kielégítő magyarázattal. Elsősorban azért, mert maga sem tudta, miért tette. Érzéke volt a rögtönzéshez, ahogyan másoknak a számokhoz, vagy épp a tájékozódáshoz. A kastélyban, meglehetősen ősi építmény lévén, számos titkos átjáró, folyosó akadt. Flagg a legtöbbit ismerte már (*valamennyit* senki nem ismerhette, még ő sem), ám Thomasnak csak ezt az egyet mutatta meg. Valami azt súgta, bajt okozhat vele, s ő hallgatott e sugallatra, hisz a bajkeverés volt a lételeme világéletében.

Thomas szobájába időről időre betoppant, s felkiáltott: – Tommy, olyan kedvetlennek látszol! Akad itt valami, amit látnod kéne... Nem nézed meg?

Mindig efféléket mondott. *Kedvetlennek látszol, Tommy; kikészültél, Tommy; mintha citromba haraptál volna, Tommy*, hisz érzéke volt ahhoz is, hogy mindig olyan alkalmakkor lépje át a küszöböt, amikor Thomas kesergett. Flagg tudta, Amennyire tart tőle az ifjabb herceg, s hogy mindannyiszor kitalál valamit, csak hogy ne kelljen vele tartania, ha nem elég jó az ürügy, amivel felkeresi. Tudta azt is, hogy csak olyan helyzetekben ajánlatos megjelennie, amikor Thomasnak nagy szüksége van barátira – olyannyira nagy, hogy azt sem nézi, *ki* az. Igen, Flagg tisztában volt mindezzel, Thomas azonban nem – ahhoz túlságosan tartott a mágustól. Szerette azt gondolni, hogy Flagg jópofa, szórakoztató alak, jókedv hozója. A vidámság forrása alkalmanként kegyetlenség volt, ám ez megfelelt Thomas ízlésének, s többnyire hangulatának is.

Hát nem furcsálljátok, hogy Flagg olyasvalamit tudott Thomasról, amivel maga Thomas sem volt tisztában? Nincs ebben semmi különös. Az emberi lélek, különösképp a gyermeki lélek, kúthoz hasonlatos: édes vízzel teli, mélységes mély kúthoz. S ha valamely gondolat túlságosan kellemetlen valaki számára, azt dobozba zárva lelke kútjának mélyébe veti. Vár, míg meghallja a

csobbanást... s a doboz eltűnik. Bizonyos szempontból legalábbis – mert igazában nem tűnik el soha. Flagg, aki igen vén volt, igen bölcs és igencsak elvetemült, tudta, hogy a legmélyebb kútnak is van feneke, ahol az efféle dobozok megpihennek. Hogy nem látszanak, még nem jelenti azt, hogy nem léteznek. Tudta továbbá, hogy a gonoszság, a rémület e zárványai rothadásnak indulhatnak a mélyben, s idővel a legtisztább vizet is megmérgezhetik... Ha pedig végképp megposhad az elme kútjának vize, örületet emlegetünk.

Ha a mágus ijesztő dolgokat mutatott olykor Thomasnak a kastély kazamatáiban, csak azért tette, hogy még több hatalomra tegyen szert Thomas lelke felett. Azért tette, mert tudta, amit ti is tudtok már tőlem hogy a gyenge Thomast gyakorta hanyagolja apja. Flagg akarta, hogy Thomas féljen tőle, akarta, hogy az évek múlásával dobozok sokasága halmozódjék fel ama bizonyos kút mélyén. S csakugyan: az ifjabb hercegnek mind több mélybe hajítani valója akadt. Ha elveszti a józan esztét, miután királlyá választják – nos, kinek fáj az? Ezzel csak megkönnyítené Flagg dolgát, csak megnövelné amúgy is tekintélyes hatalmát.

S hogy honnét tudta Flagg, mely pillanatokban kell betoppannia Thomashoz, hogy körútra vigye a kastélyban? Néha kristályában látta azt az eseményt, mely a herceget elszomorította, kétségbe ejtette. Máskor csak érezte, hogy mennie kell, s engedett e készítésnek ösztöne ritkán csalta meg.

Egy ízben egyenest a keleti toronyba vezette Thomast. Végkimerülésig hajszolta a lépcsőkön az ebként ziháló fiút, miközben az ő légzése fel sem gyorsult. A torony tetején az ajtó oly kicsiny volt, hogy Thomasnak is térdre kellett ereszkednie, hogy bekúszhasson rajta. Sötét szobába jutott, melyben vastagon állt a por. Flagg szótlánul a helyiség egyetlen ablakához vezette, s mikor Thomas szemügyre vette a látképet – Delain városát, a Közeli Városokat, a dombokat, melyek a Közeli Városokon túli keleti báróságig sorjáltak, s egy ponton túl a távolság kék kódébe veszttek –, úgy érezte, nem fizetett túl nagy árat ezért a kirándulásért. Noha lába sajgott, szívét csordultig töltötte a gyönyörűség: Flagghoz fordult, hogy köszönetet mondjon neki, ám a mágus csuklyája alatt derengő fehérség láttán a torkára forrt a szó.

– Most nézd meg ezt – mondta Flagg felemelte egyik kezét. Mutatóujjából kék fénycsóva csapott ki, mire a neszek, amelyeket Thomas belépése óta hallott, hirtelen felerősödtek. Kezdetben szélzúgásnak vélte őket, azután rádöbbsent, hogy bőrszárnyak suhogását hallja. Egy pillanattal később kiáltozva csapkodott feje felett, vakon tántorgott vissza az alacsony ajtó felé. A keleti torony e kis szobájából nyílt a legszebb kilátás Delainre – nem számítva természetesen a Tűtoronyt –, de Thomas most már azt is megértette, miért nem jár ide senki. A szobácskában óriás denevérek éltek. A Flagg ujjából kicsapó fény megriasztotta őket: csapkodtak, köröztek. Később,

miután odébbálltak, a mágus igyekezett megnyugtatni a fiút – Thomas, aki irtózott a denevérektől, hisztériás rohamot kapott –: tréfa volt csupán, erősködött, amit azért eszelt ki, hogy felvidítsa. Thomas hitt neki – de heteken át lidérces álmok gyötörték: denevérek rajzoltak feje körül, hajába akadtak, éles karmokkal, apró fogakkal marcangolták arcát, ő pedig sikoltozott, egyre sikoltozott...

Egy másik alkalommal a király kincstárát kereste fel Flagg társaságában. A mágus megmutatta neki az aranypénzhalmokat, aranyrúdépítményeket, és azokat a korszókat, amelyeken különféle feliratok – SMARAGD, GYÉMÁNT, RUBIN, TÚZOPÁL – álltak.

– Ezek valóban tele vannak ékkövekkel? – tudakolta Thomas.

– Nyisd ki, s győződj meg róla magad – mondta Flagg. A fiú kinyitotta az egyik korszót, s egy marokra való csiszolatlan smaragdot emelt ki belőle. A kövek vadul szikráztak tenyerén.

– Apám nevére! – sziszegte Thomas.

– Ó, semmi ez még! Azt nézd! A kalózok kincse, Tommy!

Megmutatta Thomasnak a zsákmányt, amelyet a birodalom seregei csatában szereztek az anduáni kalózoktól, vagy tizenkét esztendővel korábban. Mesésen gazdag volt Delain kincstára, a kincstárnokok vének voltak, e kupacot még nem válogatták szét. Thomas lélegzete elakadt a drágaköves markolatú kardok láttán. Akadtak ott török, melyek pengéjébe többszörösen bemetszett gyémántokat foglaltak, hogy mélyebbre vág hassanak; súlyos, rodokrozitból készült láncos buzogányok.

– S mindez a királyság tulajdona? – érdeklődött bátortalanul Thomas.

– Mindez apádé – felelte Flagg, noha a fiú fogalmazott pontosabban. – S egy nap Peteré lesz.

– És az enyém – fűzte hozzá Thomas tíz esztendeje minden magabiztosságával.

– Nem – csóválta fejét Flagg némiképp sajnálkozva. – Csak Peteré. Hisz ő az idősebb, s ő lesz a király.

– Megosztja majd velem – jelentette ki Thomas, de hangja bizonytalanul remegett. – Peter mindig mindent megoszt velem.

– Peter jó fiú; biztos vagyok benne, hogy igazad van. Valószínűleg megosztja veled. De senki nem vehet rá egy királyt arra, hogy bármit, bárkivel megoszson. Egy királynak semmit nem kell tennie, amit nem akar... Flagg Thomast méregette, hogy felmérje megjegyzése hatását, azután megint a kincstár homályába bámult. A vénséges kincstárnokok egyike dukátokat számolt a közelben. – Ez a rengeteg kincs mind egyetlen emberé – folytatta a mágus. – Elgondolkodtató, nemde, Tommy?

Thomas eltöprengett. Egy szót sem szólt, de Flagg örült annak, amit látott.

Látta, mire gondol a fiú, s szinte látta azt is, ahogy az újabb ládika a lélek mély kútjába hull – *zutty* és *loccs!* Nem tévedett. Később, mikor Peter azt ajánlotta Thomasnak, fedezzék együtt apjuk borának költségeit, az ifjabb hercegnek megint eszébe jutott a hatalmas kincstár – s arra gondolt, hogy a temérdek kincs egy nap a bátyjáé lesz. *Könnyen mondd te, hogy vegyünk bort! Miért is ne? hamarosan a világ minden kincse a tiéd lesz...*

Majd, alig egy évvel azelőtt, hogy a méregpoharat urának nyújtotta, Flagg a sugallatra hallgatva egy titkos folyosót mutatott Thomasnak... s bizony lehet, hogy csalhatatlannak hitt ösztöne ez egyszer tévútra vezette. Igen vagy nem? Ennek eldöntése ismét az olvasóra vár.

26.

Mintha citromba haraptál volna, Tommy? – kiáltotta. Ez alkalommal nem viselt csuklyát, egészen emberinek látszott.

Majdnem emberinek.

Tommy csakugyan levert volt megint. Apja az ebéd alatt végig Petert, az idősebb herceg geometriában, tájékozódásban elért eredményeit dicsérte szertelenül tanácsadói előtt. Ő maga nemigen konyított egyikhez sem. Tudta ugyan, hogy a háromszögnek három, a négyszögnek négy oldala van; tudta, hogy az ember szinte bárhonnét, még az erdő mélyéből is kitalál, ha az ég Legvénebb Csillagát követi, ám itt véget is ért a tudománya. Thomas tudománya is valahol itt ért véget, ezért aztán úgy érezte, ennek az átkos ebédnek sosem lesz vége. S mintha ez nem lett volna épp elég: a húst apja ízlése szerint, épp hogy átsütve, véresen tálalták márpedig a véres hús *látványa* is elegendő volt ahhoz, hogy Thomas émelyegni kezdjen.

– Nem ízlett az ebéd, ennyi az egész – mondta Flaggnak.

– Nos, azt hiszem, támadt egy ötletem, amivel felvidíthatlak – válaszolt a mágus. – Mutatok neked valami *igazán* titkosat, Tommy fiam!

Thomas egy pincebogarat kínzott éppen. Az asztalra tette, körülbástyázta tankönyveivel, s ha úgy látta, mindjárt kitalál a labirintusból, átrendezte a "falakat" hogy odabent tartsa.

– Fáradt vagyok – jelentette ki, s nem is lódított nagyot. Ha Petert dicsérték a jelenlétében, mindig ólmos fáradtság vett erőt rajta.

– Tetszeni fog a dolog – nógatta Flagg, hangjában némi fenyegető éllel.

Thomas nyugtalanul pillantott fel rá. – De... denevérek nem lesznek ott, ugye?

Flagg vidáman nevetett – ám e kacaj hallatán a fiú karja lúdbőrözni

kezdett. Hát még mikor a mágus megveregette a hátát!

– Nem lesznek denevérek! Nem lesz ott nedvesség, se huzat! A hely meleg, akár a friss piritós! Még az apádat is kilesheted onnét, Tommy...

Thomas tudta, hogy a "kilesés" nem sokkal különb a kémkedésnél, s hogy a kémkedés rossz dolog – Flagg mégis szerencsés kézzel nyúlt a témához. A pincebogár megtalálta a kiutat két könyv között, s Thomas futni hagyta. – Na jó – sóhajtott. – De nehogy denevérek közé vezess megint!

Flagg átkarolta a fiú vállát. – Szó sincs denevérekről, esküszöm! Különleges ügy ez, Tommy – mert nem csupán látni fogod apádat: legnagyobb trófeájának szemével fogod látni őt!

Thomas szeme elkerekedett az ámulattól. Flagg elégedetten somolygott. Horogra akadt hát a halacska!

– Hogy érted ezt?

– Meglátod hamarosan. Gyere! – Ezzel a talányos válasszal kellett beérnie.

Folyosók szövevényén át vezette Thomast a mágus. Hétköznapi ember csakhamar eltévedt volna, eltévedtem volna jómagam is, ez aligha kétséges – Thomas azonban jól ismerte az utat, eligazodott, ahogyan mi igazodunk el fürdőszobánk felé tapogatózva az éj sötétjében. Csak akkor zavarodott össze kissé, mikor Flagg eddig nem járt útra vezette.

Majdnem elérték már a király szállását, mikor a mágus megnyitott egy fából készült rejtekajtót, amelyet Thomas korábban sosem vett észre. Mindig ott volt persze, ám minden kastélyban akadnak ajtók, amelyek természetüknél fogva... nos, *halványak*.

Szűk volt az átjáró. Elhaladt mellettük egy cselédlány, karján frissen mosott ruha; olyannyira megrémült az uralkodó mágusa láttán, aki beleolvadni látszott a mohos kőfalba, hogy a legszívesebben maga is ezt tette volna. Thomas már-már felnevetett, hisz gyakorta érzett hasonlóképp ő is Flagg jelenlétében.

Mással nem találkoztak.

Thomas egy idő után halk kutyaugatást hallott valahonnét alulról – ez megsejtette vele, merre járnak voltaképpen. A kastélyban csak apja vadászebeinek lehetett maradásuk, ugatni pedig nyilván azért ugattak, mert közelgett az etetés ideje. Roland legtöbb kutya mostanra éppúgy elaggott, mint maga a király – s mivel ő aztán tudta, milyen érzés, mikor hidegtől sajog a vén csont, megparancsolta: építsenek kennelt hű társainak itt a kastélyban. Rolandnak csak trónjáról kellett felállnia, lemennie egy lépcsőn, jobbra fordulnia, s még tízegynéhány lépést megtennie egy összekötőfolyosón, ha társaságukra vágyott. Thomas úgy számolta, apja szobája jobb kéz felé, úgy harminc lábnyira lehet.

Flagg oly hirtelen torpant meg, hogy a fiú csaknem beleszaladt. A mágus

gyorsan körülpillantott, hogy megbizonyosodjék róla: maguk vannak. Maguk voltak.

– Alulról a negyedik kő, amelyiken a kiugró van suttogetta. – A kiugró! Nyomd meg gyorsan!

Ó, ez igazi titok volt, s Thomas bolondult a titkokért. Felvidulva tapogatta ki a negyedik követ, s megnyomta ott, ahol Flagg mondta. Újabb rejtekajtóra, vagy más efféle hókuszpókuszra számított – ami történt, így merőben készületlenül érte.

A kő zökkenő nélkül besiklott vagy három hüvelyknyit. Kattanás hallatszott. Hirtelen az egész falszakasz befelé fordult, jókora, sötétlő nyílást tárva fel. Sosem volt ez fal – egyetlen, hatalmas rejtekajtó volt! Thomas csak ámul.

Flagg a fenekére csapott.

– Azt mondtam, siess, te kis mulya! – sziszegte. Sürgető volt a hangja, de ezúttal nem Thomas dolgát akarta megkönnyíteni, pusztán sokallta a késlekedést. Körülnézett megint, nem közeledik-e valaki, ám a folyosó változatlanul üresen ásított. – Indulj nyomban!

Thomas a nyílás sötétjébe bámult, s feszengve ismét a denevérekre gondolt – ám elég volt egy pillantást vetnie a mágus arcára, hogy belássa: nem ez a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy felhánytorgassa az esetet. Lökött egyet az ajtón, s beljebb lépett. Flagg tétováság nélkül követte. Thomas hallotta köpenyének surrogását, ahogy sarkon fordult s helyére tolt a falat. Teljes sötétség borult rájuk; a levegő alig rezdült, száraznak érződött. Mielőtt az ifjabb herceg szóra nyithatta volna száját, a varázsló mutatóujjából megint kilövellt az a bizonyos kék fénysugár, s bevilágította a környéket.

Thomas ösztönösen összerezett, s eltakarta arcát.

Flagg nyersen felnevetett. – Nincsenek denevérek, Tommy... Megígértem, nem emlékszel?

Valóban nem akadtak denevérek. A mennyezet igen alacsony volt; most már látott Thomas. Sehol egy denevér, a levegő meleg, akár a friss pirítás: ahogy a mágus ígérte. Flagg varázsos ujj-lámpásának fényénél arról is megbizonyosodott, hogy egy huszonöt láb hosszúságú titkos átjáróban állnak. A falakat, a padlót, a mennyezetet ébenfa lapok borították. A járat túlsó végéig nem látott el, de úgy rémlett, nincs ott semmi.;

A kutyák távoli mordulásait még mindig hallotta.

– Komoly okom volt rá, hogy siettesselek – közölte Flagg. Thomashoz hajolt; bizonytalan körvonalú árny volt csupán a homályban, némiképp emlékeztetett egy óriás denevérré. Thomas elbizonytalanodott, hátrált egy lépést. A mágust, mint mindig, kellemetlen szag lengte körül: titokzatos porok, keserűfüvek aromája. Most már tudod, hol ez az átjáró, s tőlem aztán

nem fogsz olyasmit hallani, hogy felejtse el. De ha egyszer *rajtacsípnek*, ahogy besettenkedsz ide, azt kell mondanod; véletlenül bukkantál a nyomára!

Arnya még nagyobbra nőtt, Thomas megint hátrább szorult egy lépéssel.

– Ha elárulod, hogy én mutattam meg, *ráfizetsz*, Tommy.

– Sosem árulom el! – ígérte Thomas. Vékony és reszketeg volt a hangja.

– Remek. A legjobb megoldás, ha soha senki nem lát besurranni. A király után kémkedni súlyos vétség még egy herceg számára is. Most gyere, és maradj csendben!

Flagg a járat végébe vezette Thomast. A szemközti falat is fa borította, ám ahogy a mágus feljebb emelte ujj-lámpását, a fiú észrevette, hogy e lemez középpütt nyitható.

Flagg elfújta a kék lángot.

– Sose nyiss be úgy, hogy a kezeden lámpás ég suttogta a sötétségben. – Megláthatja. Öreg már, de a szeme éles. Észreveheti a derengést az üvegen túl, s akkor...

– Hogyan?

– Csitt! A hallásával sincs semmi baj.

Thomas elnémult. Szíve szaporán vert. Maga sem tudta, miért, hatalmába kerítette az izgalom. Később oda lyukadt ki: azért jött izgalomba, mert megsejtette, mi következik.

Halk neszt hallott a homályban, azután hirtelen halovány fény – fáklyafény – lobbant. Újabb nesz, újabb lobbanás. Ismét megpillantotta Flaggot – halványan persze –, s látta saját feltartott két kezét is. Látta, hogy Flagg a falhoz lép s előrehajol; ismét homály borult rájuk, ahogy a mágus fejével zárta el a két lyukon beszűrődő fény útját. Flagg várt pár pillanatig, aztán mordult egyet, s hátrahúzódott. Odaintette Thomast.

– Nézd csak... – suttogta.

Thomas eleddig sosem tapasztalt izgalommal a nyílásokhoz hajolt. Elég tisztán látott, noha zöldes árnyalatot kapott minden, akárha kormozott üveget tartott volna a szeme elé. Sajátos elégedettség töltötte el: apja szobáját látta. Roland a kandalló mellett ült kedvenc karosszékében – abban, amelynek faragott szárnyai árnyékot vetettek sűrűn barázdált arcára.

Egy vadász szobája volt ez; az efféle mifelénk kuckónak neveztetik, noha volt akkora, mint egy kisebb ház. A falakon fáklyák lobogtak. Trófeák mindenütt: medvefej, szarvasfej, muflonfej és a többi; akadt ott még egy óriás tollax is, a mi legendás főnixünk távoli rokona. Thomas csak a sárkány fejét nem látta sehol; a sárkányét, melyet apja még az ő születése előtt ejtett el – ám ez nem tudatosult benne rögtön.

Roland valami süteménnyel bíbelődött. Keze ügyében párálló teáskanna.

Ennyi történt jelenleg a jókora helyiségben, ahol alkalmanként kétszázan is

szorongtak. Senki, csak a prémes köpönyegébe burkolódzó, délutáni teáját magányosan kortyolgató Roland – Thomas mégis végtelennek rémlő ideig figyelt. Leírhatatlanul lenyűgözte a látvány. Szíve a korábbinál kétszerte hevesebben dobogott. Fejében, fülében dübörgött a vér. Kezei ökölbe szorultak – utóbb döbbsen tapasztalta, hogy körmei félholdforma, apró sebeket téptek tenyerei.

Vajon miért hozta ilyen izgalomba egy süteménnyel bíbelődő, kedvetlen öregember látványa? Jusson eszünkbe, nem holmi közönséges öregember volt ez. Thomas apja volt, s az is kétségtelen, hogy a kémkedésnek megvan a maga varázsa. Ha az ember lát valakit, az a valaki pedig nem láthatja őt, a leghétköznapibb cselekvések is különös jelentőségre tesznek szert.

Thomas idővel mégis elszégyellte magát a dolog miatt, s ebben sincs semmi meglepő. Valaki után kémkedni bizonyos szempontból az illető meglopásával egyenértékű – a pillanatot rabolja meg a leskelődő, a pillanatot, amelyről a kilesettek úgy hiszik, csak az övék. Ám ez is része a játék izalmának, s Thomas alighanem órákig maradt volna még a helyén, ha Flagg rá nem kezd a háta mögött:

– Tudod-e hol vagyunk, Tommy?

– Én... – *nem hinném* – tette hozzá majdnem a fiú, aztán elállt tőle. Remek tájékozódóképességgel áldotta meg az ég, s ha utánagondolt, máris ráébredt, mit látna a *másik* oldalról. Csak most értette meg, mire célzott a mágus, mikor kilátásba helyezte, legnagyobb trófeája szemével láthatja majd apját. A nyugati falrészről tekintett le Rolandra – s épp ott függött a legnagyobb trófea, Kilences, a sárkány feje!

Megláthatja a fényt az üveg mögött... – értette már ezt is, s szájához kellett kapnia kezét, hogy visszafojtsa a kuncogást.

Flagg lezárta a kémlelőnyílásokat – de mosolygott közben.

– Ne! – esdekelt Thomas. – Hadd nézzem még!

– Ma délutánra elég – mondta a mágus. – Ma délután épp eleget láttál. Eljöhetsz megint, ha kedved tartja, bár ha túl gyakran merészkedsz ide, biztos lehetsz benne, hogy fülön csípnek. Gyere! Visszamegyünk...

Ismét fellobbantotta a varázslángot, s megint végigvezette Thomast a járaton. A végén kioltotta a fényt, azután nesz hallatszott: a falon újabb kémlelőnyílás vált szabaddá. Flagg ráhelyezte Thomas kezét, s megengedte azt is, hogy belenézzen.

– Innét a folyosó mindkét oldalát beláthatod – mondta. – Mindig nézz körül, mielőtt kinyitod a rejtékajtót, mert ha nem teszed, egy nap kellemetlen meglepetés érhet...

Thomas egyik szemét lehunyva a nyíláshoz hajolt. A szemközti falon díszes ablak, üvege a széleknél alig észrevehetően ívelt – sehogysem illet

ehhez a szűk folyosóhoz, ám a fiú csakhamar rádöbbsent: a titkos járat építője szántsándékkal intette így. Az üveg ívelt peremének tükrében a folyosó két végének furán torz perspektívájú, mindazonáltal tiszta képe látszott.

– Sehol senki? – tudakolta Flagg.

– Tiszta a levegő – suttogta Thomas.

A mágus lenyomott egy emeltyűt – előbb ezt is megmutatta a hercegnek, hogy majd egyedül is boldoguljon vele –, s az ajtó máris feltáruult.

– Gyorsan! – sziszegte. Kipattantak, s mire Thomas szóhoz jutott, az ajtó becsapódott mögöttük.

Tíz perc múltán az ifjabb herceg szobájában voltak megint.

– Mára elég az izgalmakból – mondta Flagg. – Emlékezz a szavaimra, Tommy: ne használd túl gyakran az átjárót, nehogy elkapjanak, ha pedig mégis elkapnak... – Tekintete e ponton megvillant – ...ne feledd: magad bukkantál a leshelyre!

– Dehogyan felejttem el! – sietett biztosítani Thomas. Úgy csikorgott a hangja, akár az olajozásra szoruló sarokvas. Valahányszor Flagg ilyen szemeket meresztett rá, szíve bolondul verdesett, mint valami foglyul ejtett, rémült madár.

27.

Thomas megfogadta Flagg tanácsát és nem leskelődött gyakran, de azért használta olykor a kamrát, nézte apját Kilences üvegszemével – csak bámulta a túloldali zöldarany világot, s mikor órákkal később szaggató fejfájástól gyötörve (ez tíz esetből kilencszer erőt vett rajta) visszahúzódott, ezt gondolta; *Azért kínlódsz, mert egy sárkány szemével nézed a dolgokat, úgy látsz mindent, ahogy ők: szikkadtnak, lánggra lobbanni késznek...*

Flagg minden valószínűség szerint jól döntött, sikerült vizsályt szítania, mikor megmutatta a fiúnak a titkos átjárót. Mert miközben apja után kémkedett, Thomas érzései lassanként megváltoztak. Azelőtt pusztán szerette Rolandot, s elszomorította a tény, hogy nem szereshet gyakrabban örömet neki. Olykor-olykor, mi tagadás, félt is. Mióta leskelődött, megismerte a *kárörömet is*.

Ha társaságot talált apjánál, némán és fűgén visszavonult, csak olyankor tartott ki hosszabb ideig, ha Roland magára maradt. Régebben felettébb ritkán maradt magára a király; még olyan helyeken sem tudhatta biztonságban magát, mint tulajdon szobája, amely pedig "magánlakosztálya" részét képezte. Újra és újra valamely sürgős ügyben kellett döntést hoznia, tanácsadókat

kellett fogadnia, petíciókat kellett böngésznie. Ideje azonban múltóban volt már. Befolyása egészségi állapotának romlásával arányosan csökkent. Olykor eszébe jutottak azok az alkalmak, amikor Sasha vagy Flagg jelenlétében kifakadt: "Mikor hagynak már békét nekem ezek az emberek?", s kesernyésen elmosolyodott. Most, hogy nyúzóí elmaradtak, hiányolta őket.

Thomas azért ismerkedhetett meg a káröröm érzésével, mert az emberek ritkán nyújtják legjobb formájukat, ha magukra maradnak. A jólneveltség maszkját a legtöbben azonnal félredobják. S hogy mi van a maszk alatt? Holmi szörnyeteg? Holmi undorító *izé*, melynek láttán sikoltva menekül a szemlélődő? Alkalmanként igen, általában azonban nem – sokkal elviselhetőbb a kép. A maszkjától megszabadult ember többnyire kacagásra vagy fintorgásra – a legszélsőségesebb esetekben e kettő vegyülékére – ingerel.

Thomas megtudhatta, hogy apja – akit szeretett, akitől rettegett, s akit a világon a legnagyobbak tartott gyakorta és szívesen túrja az orrát, ha magára marad. Az egyik orrlukában kezdte a munkát, s folytatta a másikban; az eredményből galacsint gyúrt, s hosszan, komor elégedettséggel figyelte, a fény felé tartva gyönyörködött benne, ahogyan ékszerész gyönyörködik egy különösen szépen csiszolt drágakőben. Mikor elunta a dolgot, szétmázolta kincsét a széken, amin ült, sőt, nem egyszer – sajnálattal kell közölnöm – bizony el is rágódott rajta: ilyen alkalmakkor ábrázata elfelhősödött, az élvezetnek csupán halovány árnyéka suhant át rajta.

Esténként egy kupa borral kellett beérnie – ezt Peter hozta neki, de miután a herceg távozott, Roland Thomas szeme láttára csak úgy védte a sört. A fiatalabb fiú csak esztendőkkel később döbönt rá, miért tett így: nem akarta, hogy a trónörökös részegnek lássa. Ha vizelni támadt kedve, ritkán húzódott a szoba sarkába, ahogy illett – a tűz felett könnyített magán, olykor szellentett is.

Folyvást beszélt magában. Gyakorta köröket rótt a hatalmas helyiségben, mint aki nemigen tudja, hová került; vitázott a puszta levegővel, majd sort kerített a falakra aggatott tróféákra.

– Jól emlékszem a napra, mikor elkaptalak, Bonsey – közölte az egyik muflonfejjel. Másik bolondériája az volt, hogy saját nevet adott *minden* tróféának. – Bill Squathinsszel meg azzal a másik, foltos képű fickóval jártuk az erdőt. Felbukkantál a fák között; Bill rád lőtt, a másik is rád lőtt, és én is lőttem...

Mutatta, hogyan lőtt: felemelte lábát, szellentett, míg megfeszítette a láthatatlan íjat, azután a vénemberek reszelős, bántó hangján felnevetett.

Thomas egy idő után elzárta a kémlelőnyílást, visszaosont a folyosón. Fáj a feje, Képét eltorzította a kelletlen vigyor. Azok a fiúk festenek így, akik túl

sok mosatlan almát ettek s pocsókul érzik magukat – de tudják, reggelre még pocsókébbul lesznek.

Ez lenne az az ember, akit úgy szeretett, akitől úgy félt?

Hisz csak egy vénség, aki pillanatonként bebüdösít.

Ez az alak volna a király, akit alattvalói Jó Rolandnak neveznek?

Hisz a tűzbe hűgyozik, és szellem, mindegyre szellent...

Ez volna az az ember, aki úgy megbántotta, mikor kikacagta a hajója miatt?

Hisz kitömött állatfejekkel társalog, ostoba neveken, Bonsey-nak, Stag-Poolnak, Puckerstringnek nevezi őket; piszkálja az orrát, és...

Nem érdekelsz már – gondolta ilyenkor Thomas. Kikémlelt a folyosóra, tiszta-e a levegő, aztán visszavánszorgott saját szobájába. Koszos, hígagyú vénember vagy; nem jelentesz nekem semmit! Semmit az égvilágon! Semmit!

Mégis jelentett *valamit* számára. Énjének egyik fele a látottak ellenére továbbra is rajongott apjáért – énjének egyik fele apjához kíváncszott, hogy az öregnek ne tróféakkal kelljen társalognia.

Énjének másik fele azonban több örömet talált a leskelődésben.

28.

Azon az éjszakán, amikor Flagg betoppant Roland királyhoz a mérgezett borospohárral, Thomas hosszú idő óta első ízben megint leselkedett. Jó oka volt rá, hogy egy darabig távol maradjon.

Három hónappal korábban egy éjszaka nem jött álom a szemére. Forgolódott, sóhajtozott, míg az ór el nem kiáltotta a tizenegy órát – akkor felkelt, felöltözött, és kisurrant szobájából. Alig tíz perc múltán a sárkány szemén át figyelte apja tanyáját. Azt hitte, az öreg rég elszenderedett, ám csakhamar kiderült, nem alszik. Virrasztott ő is, és hihetetlenül lerészegedett.

Thomas gyakorta látta részegen apját, ám e mostani állapot minden korábbin túltett. A fiú megdöbbsent, jócskán meg is rémült.

Nálánál idősebb emberek körében többé-kevésbé általános nézet, hogy az öregség kívánatos állapot – hogy az öregek bölccsé, tapasztalttá, vagy legalább kellemesen, kedvesen szenilissé válnak az esztendők múlásával. A *Hevességet* hetvenen felül egyáltalán nem tartják elképzelhetőnek, úgy vélik, a fűtőanyag legjava ekkorra hamuvá ég. Talán így igaz – Thomasnak azonban tapasztalnia kellett, hogy e hamu alatt izzó parázs olykor fellángolhat, s nem akárhogyan.

Apja sebesen járt fel s alá a szoba hosszában, prémszegélyű köntöse csak úgy csapkodott mögötte. Hálósipkája leesett, maradék haja kócosan,

rendezetlenül tapadt koponyájára fülei körül. Nem tántorgott, ahogy más éjszakákon tette, mikor egyik kezét maga elé tartva haladt, hogy bele ne ütközzék a bútorokba. Furcsa, rogyadozó léptekkel járt, mint a tengerészek, de nem *tántorgott*. Mikor nekiszaladt a hiúzfej jel díszített fal mellett sorakozó, magas támlájú székek egyikének, olyan horkantással hajította félre a súlyos holmit, hogy Thomast kirázta a hideg. Alkarján égnek meredt a szőr. A szék átrepült a szobán, a falnak csapódott a túloldalon. Ébenfa támlája darabokra tört – az öreg király tagjaiba részegségében visszatért ifjabb évelnek bivalyereje. Villámló szemekkel nézett fél a hiúzfejre.

– *Harapj meg!* – rikoltotta, s hangja hallatán Thomast ismét kirázta a hideg. – *Harapj meg, hallod? Gyere le a falról, gyere hát, Craker! Ugorj! Itt a torkom, marj bele!* – *Feltárta nyakát, inas mellkasát. Néhány megmaradt fogával a hiúzra vicsorgott, felemelte fejét. – A torkom! Ugorj! A puszta két kezemmel fojtalak meg! KI TÉPEM A SZAROS BELEIDET!*

Egy pillanatig csak állt kidüllesztett mellkassal, felemelt fejjel – állatra emlékeztetett maga is, öreg szarvasbikára, melyet sarokba szorítottak, s mely eltökélte, nem adja olcsón az életét. Ezután megperdült a sarkán, nekiiramodott megint, s egy medvefej előtt torpant meg. Öklét rázva fenyegette, átkozta a trófeát – oly rettentő szitkokat ordított, hogy a sötétben lapuló Thomas attól tartott, menten megjelenik a medve felbőszített szelleme, a kitömött fejbe visszaköltözve áll bosszút sérelmeiért, s a szeme láttára szaggatja ízekre apját.

De Roland máris tovább indult. Felragadta bögréjét, kiürítette, azután sörhabos szájjal megint megperdült a sarkán. Messzire hajította az ezüstbögrét, mely olyan erővel vágódott a kandalló egyik kövének, hogy behorpadt.

Most a sárkányfej felé indult Roland. Féltredobott az útból még egy széket, azután, mezítláb, ahogy volt, odébrúgott egy súlyos asztalt. Felpillantott – s tekintete találkozott Thomaséval. Igen, szembenézett vele. Tekintetük egybekapcsolódott – s Thomast ragadós iszonyat töltötte el; egyszeriben mintha a szusz is belefagyott volna... Apja közeledett. Sárga fogai villogtak, maradék kevés haja fülei körül repdesett, szája sarkaiból, álláról csorgott a sör.

– Hé, te! – suttogta iszonytató hangon. – Mit bámulsz? Mit akarsz, mit remélsz látni?

Thomas moccanni sem tudott. *Rájön* – szűkölt magában. *Minden valaha volt, s majdan eljövő istenekre: rájött; ezért száműznek, annyi szent!*

Apja ott állt a túloldalon, szemét a sárkányfejre szegezte. A büntudattól gyötört Thomas bizonyos volt benne, hogy Roland hozzá beszél, pedig a király csak úgy bámult Kilencesre, ahogy többi trófeájára. Igaz, ha Thomas kilátott a zöldre színezett üvegszemeken át, valamelyest apjának is be kellett

látnia rajtuk. Ha a fiút nem bénítja meg teljesen a rémület, bizonyára sarkon fordul és eliszkol. S ha netán lett volna annyi lélekjelenléte, hogy a helyén maradjon, *szemei* biztosan megrebbenek. Vajon mit gondolt volna Roland, ha mozgást lát a sárkány szemében? Hogy a szörnyeteg életre kelt? Meglehet. Mivel részeg volt, mint a csap, ezt sem zárhatjuk ki. Ha Thomas tekintete ott és akkor megrebben, Flaggnak nem lett volna szüksége méregre: annak ellenére, hogy az öreg királynak természetfeletti erőt kölcsönzött a benyakalt szesz, alighanem nyomban megállt volna a szíve az ijedtségtől.

Így azonban hirtelen előreszökkent.

– MIT BÁMULSZ? – rikoltotta. Kilences, Delain utolsó sárkánya volt, akivel részegségében üvöltött, nem más, Thomas azonban nem tudhatta ezt. – MIT BÁMULSZ RÁM ÍGY? MEGTETTEM MINDENT, AMIT CSAK TEHETTEM... AKARTAM ÉN EZT? FENE BELÉD, VÁLASZOLJ! MEGTETJEM MINDEN TŐLEM TELHETŐT, ÉS MOST NÉZZ RÁM! NÉZZ CSAK RÁM!

Széthúzta köntösét, feltárta meztelen testét: fakó bőre tenyérnyi foltokon elvörösödött az italtól.

– NÉZZ RÁM, TE! – rikoltotta újból, s zokogva nézett végig magán.

Thomas nem állta tovább. Mihelyt apja levette szemét Kilences fejéről, becsapta a kémlelőnyílás zárólemezét. Botladozva rohant visszafele a sötét járatban, teljes lendülettel a zárt rejtekekajtónak rohant, elvesztette egyensúlyát s összeesett. Feltápázkodott nyomban, tudomást sem vett a homlokán esett sebből kicsorduló vérről. Addig tapogatózott a kapcsoló után, míg meglelte: az ajtó feltárult. Thomas kirentott a folyosóra eszébe sem jutott ellenőrizni, jár-e arra valaki. Egyre apja tekintetére gondolt, azokra a vérbe borult, kimeredt szemekre, s hallani vélte az éles kiáltásokat: *Mit bámulsz rám?*

Nem tudhatta, hogy a király máris részeg álomba merült odabent. Másnap reggel a padlón eszmélt fel, s noha minden porcikája fájt, feje pedig iszonytatón hasogatott (Roland túl öreg volt már az efféle mulatsághoz), rögtön a sárkányfejre pillantott. Felettébb ritkán álmodott, amikor lerészegedett – ilyenkor többnyire átláthatatlan sötétség borult rá. A múlt éjjel azonban szörnyű lidércálmot látott: a sárkány üvegszeme megrebbent, a szörnyeteg életre kelt. Lángot fújt rá, s bár Roland nem látta e tüzet, érezte testében fokozódó forróságát:

Eleven volt még benne e rettentő kép, így hát félve tekintett fel – de csak azt látta, amit esztendőik hosszú sora óta mindig: Kilences ocsmány fintorát, kerítéstüske nagyságú agyarak közül kilógó villás nyelvet, aranyzöld, tompán csillogó üvegszemeket. A sárkányfej felett ott függött a király hatalmas íja, az Ellen Pörölye; a nyílveendő hegye feketéllett a bestia vértől. Roland egy alkalommal beszámolt Flaggnak iszonyú álmáról. A varázsló bólogatott,

tűnődni látszott. Az agg uralkodó hamarosan megfeledkezett az egészről.

Thomas azonban nem felejtett ilyen könnyen.

Hetelig lidércálmok gyötörték. Apja meredt rá, s ezt rikoltozta: *Nézd csak, mit tettél velem!* Széthúzta köntösét, feltárta meztelen testét – régi sebhelyek, lógó has, elpuhult izmok. Mintha azt mondaná, mindez a fiú hibája; ha ő nem leselkedett volna...

– Miért nem látogatod mostanában apánkat? – kérdezte egy nap Peter. – Azt hiszi, haragszol rá.

– Hogy én rá? – Thomas megdöbbsent.

– Ezt mondta ma teázás közben – bizonygatta Peter. Kutató pillantást vetett öccsére. Láttá szeme alatt a sötét karikákat, a kimerültséget az ifjabb herceg ábrázatán. – Mi a baj, Tom?

– Azt hiszem, nincs baj – felelte Thomas lassan.

A következő napon apjával és bátyjával teázott. Mindenbátorságát össze kellett szednie, hogy közéjük merészkedjék – ám Thomas bátor fiú volt, s ennek (különösképp ha sarokba szorították) tanú jelét is adta. Apja megcsókolta, azt tudakolta, mi a baj. Thomas valami olyasmit dünnyögött, hogy nem érezte jól magát, de most már minden rendben. Roland bólított, keményen átölelte, aztán ugyanúgy kezdett viselkedni vele, ahogy korábban – vagyis tudomást sem vett róla, amíg Peter jelen volt. A fiatalabb fiú ez egyszer örült ennek – nem kívánta, hogy apja sokáig nézze, legalábbis most nem. Ezen az éjszakán, miközben ébren hevert ágyán, s a szélzúgásra fülelt, arra a következtetésre jutott, hogy valami csoda folytán elkerülte a lebukást.

Soha többé – gondolta. A rákövetkező hetek során a lidércálmok ritkultak, majd el is maradtak.

Yosefnek, az öreg istállómasternek egy dologban bizony igaza volt: a gyerekek könnyen fogadkoznak, de nem mindig állnak szavuknak. Thomas várta, hogy újra kilesse apját, mind félelmeit, mind jobb meggyőződését háttérbe szorította, így eshetett, hogy aznap éjjel, amikor Flagg a mérgezett bort vitte a királynak, ott lapult megint szokott helyén.

29.

Mikor Thomas odaért s kinyitotta a két kis kémlelőablakot, apját és bátyját látta az *első* pohár lefekvés előtti bor mellett. Peter csaknem tizenhét esztendő, magas, jóképű fiú volt ekkor. A tűznél ült Rolanddal; beszélgettek, mint a régi barátok, s Thomas szíve ismét eltelt a gyűlölet mérgével. Egy kis idő után Peter felállt, s szertartásosan engedélyt kért apjától a távozásra.

– Estéről estére korábban hagysz magamra – jegyezte meg az öreg.

Peter valami mentegetődzésfélét mormolt.

Roland elmosolyodott. Kedves, szomorkás mosoly volt ez, látni engedte, hogy fogai nemigen maradtak. Hallom, csinos a kicsike – mondta.

Peter zavartnak látszott – felettébb szokatlan állapot volt ez nála. Hímezett-hámozott, ami még ritkábban fordult elő.

– Menj hát – szakította félbe Roland. – Menj; légy hozzá gyengéd... s légy heves, ha az érzelmeid úgy diktálják. A kései évek hidegek, Peter... Legyetek hevesek, míg fiatalok vagytok, míg futja a tüzelőből; hadd csapjon magasra a láng!

Peter elmosolyodott. – Úgy beszélsz, mintha tehetetlen vénség volnál, apám, pedig még mindig erősnek, egészségesnek látlak.

Roland átölelte Petert. – Szeretlek – mondta.

Peter is mosolygott – fenntartásnak, zavarnak nyoma sem volt már viselkedésében. – Én is szeretlek, apa – suttogta, s ennek hallatán a sötétben gubbasztó, magányos Thomas (hisz a kémkedés magányos foglalatosság, s majd mindig sötétben üzik) szörnyű grimaszt vágott.

Peter távozott, s ezután úgy egy óráig semmi nem történt. Roland morózusan üldögélt a tűz mellett, sorra ürítette ki a sörös poharakat. Nem kiabált, nem is beszélt a falra erősített fejekhez; egyetlen bútort sem tett tönkre. Thomas már-már rászánta magát a távozásra, mikor kopogtatás hallatszott.

Roland a tűzbe bámult, a táncoló lángok látványa szinte hipnotizálta. Azután felemelte fejét.

– Ki jár itt? – tudakolta.

A feleletet nem hallotta Thomas, apja azonban feltápászkodott, s az ajtóhoz ment – ő nyilván hallotta. Az ifjabb hercegnek az a benyomása támadt, hogy apja magányától sarkallva új irányt szabott furcsa szenvedélyének: már nem csupán beszél trófeáihoz, de láthatatlan személyekkel is társalog.

– Különös, hogy épp e kései órán állítasz be – mondta Roland, miközben egymagában sétált vissza a tűzhöz. – Azt hittem, sötétedés után már csak a mágiád foglalkoztat...

Thomas pislogott, a szemét dörzsölte, s megállapította, hogy mégiscsak van ott valaki. Egy pillanatig tűnődött, ki lehet... azután azon kezdett ámuldozni, hogy nem vette észre korábban Flaggot, aki ott áll apja mellett. A varázsló ezüsttálcát tartott kezében, a tálcán két kehely.

– Hogy a mágusok csak éjjel dolgoznak, mesebeszéd, uram. De vigyáznunk kell kétes hírnevünkre...

Roland humorérzékét mindig fokozta a sör – ilyenkor gyakorta kacagott olyan dolgokon is, amelyek egyáltalán nem voltak mulatságosak. E

megjegyzés hallatán hátravetett fejjel hahotázott, mintha életében nem hallott volna ennél külön viccet. Flagg halványan mosolygott.

– Mi ez? Bor? – tudakolta Roland, mihelyt rohama csillapult.

– Fiaid alig nőtt még ki a gyermekkorból, apja iránti figyelmeisége, királya iránti tisztelete azonban engem, a felnőtt embert is megszegyenít – jelentette ki a mágus. – Egy pohár bort hoztam én is, királyom, hogy értésedre adjam: épp úgy szeretlek.

Rolandnak nyújtotta az italt, aki igencsak meghatódottnak látszott.

Ne idd meg, apa! – akarta kiáltani Thomas – érthetetlen módon balsejtelem töltötte el. Roland hirtelen felütötte fejét, oldalra billentette, akárha meghallotta volna.

– Jó fiú az én Peterem – mormolta.

– Valóban – hagyta helyben Flagg. – A birodalom minden lakója így vélekedik.

– Igazán? – Roland elégedettnek látszott. – Igazán így vélekednek?

– Igen így. Igyunk hát az ő egészségére... – Flagg felemelte poharát.

Apa, ne! – akarta kiáltani Thomas megint, ám ha Roland hallotta is az első alkalommal, ezúttal nem ért el tudatáig a néma figyelmeztetés. Arca ragyogott; lelke csordultig telt a Peter iránt érzett szeretettel.

– Peterre! – S magasra emelte mérgezett borral teli kelyhét.

– Peterre – visszhangozta Flagg, s mosolyogva hozzáfűzte még: – A királyra!

Thomas foga összekocant a homályban. *Flagg két személyre iszik! Nem tudom, mit jelent ez, de... Apa!*

Ezúttal Flagg emelte a sárkányfejre sötét, talányos tekintetét. Egy ideig némán bámult, mintha hallotta volna a gondolatot. Thomas mozdulatlaná dermedt, mire a mágus ismét a király felé fordult.

Koccintottak és ittak. Ahogy apja kiürítette poharát, Thomas úgy érezte, jégoszilánk fűrődik a szívébe.

Flagg hátrafordult ültében, s tűzbe vetette a maga poharát. – Peter!

– Peter! – visszhangozta Roland, és követte példáját. A kehely szétzúzódott a lángmarta téglákon, darabjai a tűztérbe hulltak. Néhány másodpercig baljós, zöldes fény lobogott odalent.

Roland keze fejével eltakarta száját, mintha bőfögést akarna elnyomni. – Megfűszerezted e bort? – kérdezte. – Olyan... különös volt az íze.

– Dehogy, uram – rázta fejét komoran Flagg, de Thomas úgy érezte, befelé mosolyog. Szívében mind mélyebbre hatolt az a bizonyos jégoszilánk. Nem volt kedve kémkedni többé – *soha* többé. Visszacskulta a kukucskalónyílást, és szobájába osont. Előbb izzadt, majd kirázta a hideg, utóbb ismét forróság ömlött el testében. Reggelre belázasodott. Mire talpra állt, apja halott volt már,

bátyja fogoly a Tűtorony tetején, őt pedig királlyá választották, pedig tizenkét esztendő is volt még. "Thomas, a Fényhozó" – e titulust kapta a koronázási ceremónián. S hogy ki lett legbizalmasabb tanácsnoka?

Kettőt találgathattok, nyájas olvasók.

30.

Flagg, miután magára hagyta Rolandot (az öregember már ekkor remekül érezte magát, ami bizonyossá tette: a Sárkányhomok megkezdte romboló munkáját szervezetében), nyomban visszatért pincelaboratóriumába. Előszedte a csipeszt meg a csomagot, benne a maradék porral, s széles, régi íróasztalra helyezte mindkettőt. Ismét fordított egyet a homokórán, s újra könyvébe mélyedt.

Odakünn tovább sirt, vonított a szél – a vénasszonyok forgolódtak ágyukban, nyugtalan volt az álmuk, azt suttogták férjük fülébe, hogy Rhiannon, a mocsarak sötét boszorkája száguldoz a magasban seprűjén, s azon van, hogy gonoszát tegyen. A férfiek csak morogtak, a másik oldalukra fordultak, félreérthetetlenül tették: örülnének, ha végre békén hagynák őket. Zömükben ostoba emberek voltak, de tudták, hogy ha egy öregasszony hinni, látni akar valamit, azt hiszi s látja is.

Flagg könyvének egyik lapján végigszaladt egy pók. Lába egy borzasztó ígét érintett (oly iszonytató volt ezen ige, hogy maga a varázsló sem merte alkalmazni soha), s nyomban kövé dermedt.

Flagg vigyorgott.

Mihelyt a homok lepergett, megfordította az órát. Azután megfordította újra. És újra. És újra. Nyolc alkalommal fordított rajta, s mikor a nyolcadik óra végét jelző mennyiség is erősen fogyatkozott már, nekilátott, hogy befejezze a munkát. Egy szomszédos, félhomályos helyiségben számos állatot tartott – először ide nézett be. A kis teremtmények cincogtak, elhúzódtak, ahogy közeledett. Nem hibáztatta őket.

A legtávolabbi sarokban fél tucat barna szőrű egeret rejtett egy fonott kosár. Ezekhez hasonló rágcsálók százszámra akadtak a kastélyban – s ez fontos volt. A mélyben jókora patkányok is éltek, de Flagnak nem patkányokra volt szüksége ezen az éjjelen. A Koronás Patkány mérget nyelt odafent, s ahhoz, hogy bebizonyosodjék, a tettet a Koronás Patkányfi követte el egy egér is elegendő. Ha terve sikerül, Peter hamarosan éppúgy lakat alatt lesz, mint ők.

Flagg benyúlt a kosárba, és kiemelt egyet. A kis állat reszketett a

tenyerében. Érezte szapora szívverését, és tudta, ha egyhamar el nem engedi, végez vele a rémület. Bal kezének kisujját az egér felé fordította, körme kék fényben izzott fel.

– Aludj! – parancsolta a mágus, mire az egér vert, és elszunnyadt a tenyerén.

Flagg visszavitte dolgozószobájába, és az asztalra tette az obszidián papírnehézék helyére. Egy kis tölgyfa hordóból mézsért engedett egy csészébe. Az asztalra tette ezt is, azután kiment a folyosóra, s mélyeket lélegzett az ablakon beáradó levegőből.

Visszatartotta lélegzetét, az asztalhoz ment, s a csipesz segítségével a mézserbe rázta a Sárkányhomok maradékát. Kihúzott egy másikfiókot íróasztalán, s egy új csomagocskát szedett elő. Azután, a fiók legmélyéről, kiemelt egy egészen különleges dobozt.

Az új csomag megbűvölt csomag volt, ám a varázslat, mely védelmezte, nem volt túl erős. Ebben csak rövid ideig lehet biztonságban a Sárkányhomok – azután feltétlenül kikezdi a papírt. A dobozban nem fog meggyulladni, ahhoz kevés lesz a levegő odabent. De füstölni fog, és ez épp elég. Remek lesz.

Flagg már-már fuldokolt, de rászánt még néhány pillanatot, hogy szemügyre vegye a dobozt, és gratuláljon magának. Tíz esztendeje lopta. Ha valaki megkérdezi tőle, miért tette, azt kellett volna válaszolnia, fogalma sincs: alighanem ugyanaz a késztetés vezette, mely feltárta vele Thomas előtt a Sárkányfejhez vezető átjáró titkát. Már akkor érezte, hasznát látja majd a jövőben, hát elemelte. Tíz évig lapult íróasztala mélyén e doboz, mire az ideje elérkezett.

Fedelén egy név, Peter neve állt.

A dobozt Sashától kapta a fiú; egy alkalommal az asztalon hagyta valahol, midőn elrohant valahová; Flagg arra járt, meglátta, és a zsebébe csúsztatta. Peter nagyon elszomorodott persze, s ha egy herceg szomorú – még ha csak hatesztendő is –, igyekszenek a kedvére tenni. Keresték elegen a dobozt, ám az nem került elő soha.

Flagg a csipesz segítségével áttöltötte át utolsó három-négy Sárkányhomok szemet a megbűvölt csomagból a tökéletlenül megbűvöltbe. Miután végzett, a folyosóra rohant, hogy kilihegje magát. Nem is vett újra levegőt, amíg el nem helyezte az új csomagot az antik dobozban, melléje nem tette a csipeszt, s le nem zárta az egészet. Az eredeti csomagot a csatornanyílásba hajította.

Most már sietett, bár viszonylagos biztonságban érezte magát. Az egér alszik, a dobozka zárva, benne a terhelő bizonyíték – minden a lehető legnagyobb rendben.

Bal kezének kisujját az asztalon elnyúlva heverő egér felé fordította – a kis

jószág olyan volt, akár egy parányok számára készült subaszőnyeg – s ráparancsolt: – Ébredj!

Az egér lábai megrándultak. Kinyitotta szemét, felemelte fejét.

Flagg mosolyogva kört rajzolt kisujjával a levegőbe, azután így szólt: – Fuss!

Az egér körbe-körbe rohant.

A mágus most fel-le mozgatta kisujját.

– Ugorj!

Az egér két hátsó lábán ugrált, mint kutya a búcsúban; szemei kidülledtek.

– És most... *ígyál!* – mutatott Flagg kisujjával a mézsert tartalmazó csészére. Odakünn mind jobban üvöltött a szél. A város túlsó végében kétfejú kutyákat szült egy banya.

Az egér ivott.

– Most pedig – mormolta a varázsló, úgy találván, a kis állat szervezetébe elég méreg jutott – aludj megint!

S az egér elszenderedett.

Flagg Peter szállására sietett. Egyik zsebében ott lapult a doboz – egy varázsló köpenyén rengeteg a zseb –, egy másikban az alvó egér. Elhaladt néhány szolga s pár részeg udvaronc mellett, mégsem látta senki. Változatlanul *halovány* volt.

Peter lakosztályának ajtaját zárva találta, ám holmi zár nem jelenthetett gondot egy hozzá foghatóan sokoldalú mágusnak. Három mozdulat, s máris szabaddá vált az út. A fiatal herceg szobájában egy lelket sem talált; Peter barátnődnél időzött még. Flagg korántsem tudott annyit Peterről, mint Thomasról, de azért tudott eleget – tudta például, hol rejtegeti Peter azokat az apróságokat, amelyeket erre érdemesnek ítélt.

Egyenesen a könyvespolchoz sietett hát, s elmozdított három-négy unalmas kötetet. Megnyomott egy szegélylécet, s hallotta a mögé szerelt rugó kattanását. Felnyitotta a kis rejtekajtót: mögötte polcra, s egy dobozra lelt. Még csak be sem volt zárva. Peter egy selyemszalagot őrzött itt, melyet barátnőjétől kapott; leveleket, melyeket a lány út neki; leveleket, melyeket ő írt a lánynak, ám elküldeni nem merte – s egy medált, a foglalatban anyja arcképével.

Flagg kinyitotta Peter elveszett s megtalált dobozát, melybe a gyilkos por maradékát helyezte. Morzsolgatta egy darabig a csomag egyik sarkát, míg az olyanná vált, mintha egér rágta volna, ezután lecsukta fedelét, s elhelyezte a polcon.

– Keservesen sírtál, mikor elvesztetted e dobozt, kedves Peter – mormolta. – De azt hiszem, nem kevésbé keserves lesz a sírás akkor, ha előkerül... – S felkuncogott.

A doboz mellé tette az elaltatott egeret, behajtotta a rejtekajtót, s helyükre toltta a könyveket.

Távozott, s nyugodtan aludt. Nagy felfordulás készült, de Flagg biztos lehetett benne: indítékai és cselekedetei – mint oly gyakorta – ezúttal is homályban maradnak.

31.

Az elkövetkező pár nap során Roland király egészségesebbnek, életerősebbnek, határozottabbnak látszott, mint jó ideje bármikor – e hirtelen javulás szóbeszéd tárgyát képezte az udvarban. Peter, aki több ízben felkereste láztól gyötört öccsét, maga is megjegyezte, hogy apjuk megmaradt vékony, galambősz hajszálai megvastagodtak valamelyest, mi több, visszanyerték nyersvasszínüket. Thomas mosolygott, de megint kirázta a hideg. Újabb takarót kért Petertől – de persze nem takaróra volt szüksége, csupán arra, hogy ne lássa folyvást ama színpadias koccintás szörnyű pillanatát, ennek érdekében pedig semmit nem tehetett.

Harmadnap történt, hogy Roland a vacsora végeztével gyomortáji fájdalomra panaszkodott. Flagg azt javasolta, hívják nyomban az udvari orvost. A király azzal utasította el ajánlatát, hogy semmi baja, s hogy jobban érzi magát, mint hónapok, sőt, esztendők óta bármikor...

Böföntett. Hosszan tartó, száraz, baljóslatú hang. A jelenlévők döbbsenten, várakozásteljesen némultak el s bámul szemük láttára lassan előregörnyedt a király. Az udvari muzsikusok abbahagyták a játékot. Mikor Roland felegyenesedett, a tömeg felmorajlott. Az agg uralkodó orcái lázban égtek. Szeméből gőzölgő könnyek peregtek. Szájából füst szivárgott.

Tán hetvenen tartózkodtak ezen az estén a nagyteremben: egyszerű öltözetű lovasok (őket mifelénk lovagoknak mondanák), páváskodó udvaroncok, udvarhölgyek, fullajtárok, mulattatok, zenészek, színészek, akik egy sarokban várták, hogy rájuk kerüljön a sor; szolgák nagy számban. Mégis Peter ugrott elsőként Rolandhoz; látták ezt mindannyian, s Flagg egyáltalán nem bánta, hogy így alakult.

Peter. Emlékezni fognak rá, hogy ő mozdult elsőként.

Roland egyik kezével gyomrát, a másikkal mellkasát markolászta. Szájából kékesfehér füstfelhő tört elő, mintha új módot talált volna rá, hogy előadja leghíresebb vadászata történetét.

De nem trükk volt ez, s a jelenlévők közül számosan felsikoltottak, mert füst gomolygott immár az uralkodó orrából, füléből, szeme sarkából is. Torka

úgy vöröslött, mintha éppenséggel *izzott* volna.

– Sárkány! – kiáltotta Roland király, ahogy fia karjaiba zuhant. – *Sárkány!*
Ezek voltak utolsó szavai.

32.

Szívós volt az öregember, hihetetlenül szívós. Mielőtt kiadta lelkét, olyan forróság sugárzott belőle, hogy senki, még leghívebb szolgálói sem merészkedtek hozzá négy lépésnél közelebbre. Ha ágyneműjét füstölni látták, egy-egy veder vizet zúdítottak a szerencsétlen haldoklóra. A víz nyomban gőzzé vált, betöltötte a hálósobát, s kiszivárgott az előtérbe is, ahol udvaroncok, lovasok várakoztak megilletődött csendben, míg asszonyaik sírtak s kezüket tördelték.

Valamivel éjfél előtt a király szájából zöld lángfelhő lövellt ki – ezután Roland nem mozdult többé.

Flagg megjelent a hálószoza ajtajában, és komor arccal tudatta a hírt az egybegyűltekkal. Csönd következett, mely egy percnél is tovább tartott. Egy szó törte meg, mely valahonnét hátulról hangzott fel. Flaggnak sejtelve sem volt róla, ki mondta ki e szót, s igazában nem is érdekelte: beérte azzal, hogy elhangzott. Hajlandó lett volna zsarolással, megvesztegetéssel rávenni bárkit, hogy kimondja – de ha megtette volna, minden biztonnyal magára tereli a gyanút.

– Gyilkosság! – mondta az ismeretlen.

A tömeg felmorajlott.

Flagg szájához emelte kezét, hogy elrejtse mosolyát.

33.

Az udvari orvos két szóval egészítette ki az ismeretlen verdiktjét: "*Méreggel elkövetett gyilkosság*". Nem mondhatott "*Sárkányhomokkal elkövetett gyilkosság*"-ot, mert e szörnyű matériát Delainben Flaggot kivéve nem ismerte senki.

A király rövidebb éjfél előtt lehelte ki lelkét, ám a hír hajnalra elterjedt már a városban, s tovább száguldott a keleti, nyugati, déli és északi báróságok felé: "*Gyilkosság, királygyilkosság; a Jó Rolandot méreg ölte meg!*"

Flagg nyomban megszervezte a kastély átkutatását, a legmagasabb ponttól (a Keleti Torony kis szobája) a legmélyebbig (ez az Inkvizíció tömlöce volt, ahol a kínzóeszközök sorában valódi spanyol – mondjuk, anduán – csizma is akadt). A szörnyű büntettel kapcsolatos bizonyítékokat elő kell keríteni, a körülményeket ki kell vizsgálni, mondotta.

A kastély csendjét felverte a dolgukra sietők lármája. Hatszáz mindenre elszánt, komor férfi fésült át minden zugot. Az építménynek csak két helyiségét – a két herceg, Thomas és Peter lakosztályát – hagyták érintetlenül.

Thomas szinte tudomást sem vett minderről; láza oly magasra szökött, hogy az udvari orvos egy ideig komolyan aggódott az életéért. A fiú delíriumában hevert, mikor utat talált hozzá a hajnal szürke fénye. Álmában két felemelt poharat látott, újra és újra apja hangját hallotta: *"Megfűszerezted e bort? Olyan furcsa az íze..."*

A kutatás megkezdésére ugyan Flagg adott utasítást, ám hajnali kettőre Peter eléggé összeszedte magát ahhoz, hogy az emberek élére álljon. A mágus nem emelt kifogást e megoldás ellen. Az elkövetkező órák eseményei döntő fontosságúak lesznek terve megvalósulása szempontjából – jól tudta, mindent megnyerhet, de mindent el is veszíthet még. A király halott, a birodalom vezető nélkül maradt. Ez persze nem tarthat soká; Petert alighanem már másnap megkoronázzák a Tűtorony tövében – ha addig minden kétséget kizáróan rá nem bizonyítatik, hogy ő követte el a gyilkosságot.

Normált körülmények között, tűnődött Flagg, a gyanú *nyomban* Peterre terelődne. Elvégre az emberek mindig arra gyanakszanak, aki a legtöbbet nyeri az áldozat halálán – s Peter rengeteget nyert apja elmúlásakor. Szörnyű dolog a mérgezés, de ha valakit királyi trónra emel...

Ám, tekintettel a körülményekre, a nép inkább a herceg *vesztését*, mint *nyereségét* emlegette. *Persze Thomas is apa nélkül maradt...* – tették hozzá némi szünet után, sőt, mintha el is szégyelltek volna magukat kissé, amiért *róla* megfeledkeztek. Nem felejtették el, hogy a lassú felfogású, makacs és akaratos Thomas gyakorta vitázott Rolanddal, ahogyan azt sem, milyen gyengéd érzelmekkel viseltetett a néhai uralkodó iránt Peter. Ha egyáltalán megfogalmazódott volna a szörnyű gyanú – mint ahogy nem fogalmazódott meg –, tüstént feltették volna a kérdést: *Miért tört volna apja életére a mi hercegünk? Hogy megszerezze a koronát, mely egy, két, legfeljebb öt éven belül mindenképp rá száll...?*

A büntett bizonyítékának olyan helyről kellett előkerülnie, amelyet egyedül Peter ismert – valahonnét a lakosztályából. Flagg tisztában volt vele, hogy egy ilyen felfedezés alapjaiban változtatná meg a nép érzelmeit. Az emberek egyszeriben látni kezdenék – mert látni akarnák – a gyilkost a "jó fiú" mosolygó maszkja mögött. Nem mulasztanák el megjegyezni, hogy egy

türelmetlen ifjú ember számára egy esztendő háromnak, három kilencnek, kilenc huszonötnek tűnhetett. Hozzátennék azt is, hogy a király az utóbbi napokban mintha kijutott volna egy mély hullámvölgyből egészségesnek, élénknek látszott megint, s meglehetősen, Peter ebben egy hosszú, békés és *bosszantóan felesleges* indián nyár ígérését látta. Pánikba esett hát, s valami ostobát, valami iszonytatót művelt...

Flagg tudott még valamit – nevezetesen azt, hogy az emberek ösztönös bizalmatlansággal viseltetnek a koronás fők, királyok, hercegek iránt, hisz ezek a csodalények egyetlen biccentésükkel a halálba küldhetik őket akkor is, ha csupán egy zsebkendőt ejtettek le a jelenlétükben. A nagy uralkodókat szereti, az átlagosakat megtűri a nép – a jövőbeni uralkodóktól azonban jócskán tart. Megszeretnék Petert, ha alkalmuk nyílna rá de ugyanilyen könnyen meg is gyűlölik, ha bizonyítva látják bűnösségét.

S Flagg tudta, hogy a perdöntő bizonyíték csakhamar előkerül.

Egy egér lesz, nem több. Kicsiny állat – de felbukkanása alapjaiban rázza majd meg a királyság ósdi intézményét.

34.

Delainben csak három szakasza van az ember életének; a gyermekkor, a fél-férfikor avagy -asszonykor s a felnőttkor. A "fél-kor" esztendei a tizenegyedikétől a tizennyolcadikig tartanak.

Mikor Peter belépett a fél-férfikorba, gügyörésző nevelőnőit Brandon főkomornyik és fia, Dennis váltották fel. Úgy tűnt, Brandon esztendőig lesz még Peter komornyikja – persze korántsem élete végéig, hisz Peter igen fiatal volt még, Brandon pedig már az ötvenediket taposta. Ha már nem lesz képes ellátni teendőit, Dennis lép a helyébe Peter oldalán – tudták ezt valamennyien. Brandon családja nyolcszáz esztendeje szolgált a királyi háznál, s a főkomornyik nem is igyekezett palástolni e tény felett érzett büszkeségét.

Dennis minden reggel ötkor kelt. Felöltözött, előkészítette apja holmiját, kitisztította apja cipőjét, majd kiszédelt a konyhába, hogy megreggelizzen. Háromnegyed hatkor felkerekedett otthonról, a kastély nyugati szárnya mellől, s a nyugati szolgálati bejárón lépett a királyi rezidencia falai közé, ahogy a tisztesség megkívánta.

Pontban hatkor ért Peter szállására. Csendesesen belopódzott, s elvégezte reggeli teendőit: tüzet rakott, reggelit készített, vizet melegített a teának. Gyorsan végigjárta mindhárom szobát, hogy ura mindent rendben találjon. Rendszerint nem volt nehéz dolga, hisz Peter rendes fiú volt. Végül visszatért

a dolgozószobába, feltálalta a reggelit – Peter, ha csak tehetett, mindig itt étkezett; a keleti ablakok melletti íróasztalnál, ahová történelemkönyveit is helyezte.

Dennis nem szerette a korai kelést, munkáját azonban igen, s szerette Petert is, aki mindig türelmes volt vele, még olyankor is, amikor hibát vétett. Egyetlenegyszer emelte fel hangját – mikor egy ízben Dennis könnyű ebédet hozott, de elfelejtett asztalkendő tenni mellé.

– Nagyon sajnálom, fölség – hebegett Dennis. – Eccerűen nem gondoltam...

– Nos, legközelebb gondolj rá! – intette Peter. Nem kiabált, de nem hiányzott sok ahhoz, hogy ezt tegye. Dennis attól fogva sosem felejtett el asztalkendő tenni a tálcára, sőt, a biztonság okáért mindjárt *kettőt* készített elő.

Miután minden kötelességének eleget tett, Dennis eltűnt a színről, átadta helyét apjának. Brandon minden tekintetben ideális főkomornyik volt, nyakravalóját mindig tisztességesen csomózta meg, haját hátrafésülte s összefogta a tarkóján; kabátja, kezelője makulátlan volt, cipői mindig tükörfényesen ragyogtak – ezért Dennist illette dicséret. Ám esténként, szűk cipőjétől, cifra kabátjától megszabadulva, meglazított nyakravalóval, kezében egy üveg jóféle ginnel sokkalta természetesebb benyomást keltett.

– Mondok én teneked valamit, csak osztán emlékezz rá egész életedbe', Denny – mondogatta gyakorta, miután kényelembe helyezte magát. – Van tán egy tucat dolog ebbe a világba, ami soká tart, de több nincs. A szerelem elmúl, a futárból kifogy a szusz, elmúl az aratás, el a szép tavasz. Két dolog ellenbe' marad: a királyság, meg a szógálat. Ha kitartasz az urad mellett, míg megvénűtök, ha gongyát viseled, ahogy kell, neki is gongya lesz rád. Te szógálod őt, ő szógál tégedet, már ha értesz... Na, tóts még egy pohárával, és kortyulj belüle, ha akarsz – de egy kortynál több ne legyen, mer' anyád megnyúz minket elevenen!

Az efféle katekizmusba a legtöbben hamar belefáradtak volna, Dennist azonban más fából faragták. Azon ritka fiúk közé tartozott, akik huszadik életévük betöltése után is szentül hiszik: apjuk bölcsőbb náluk.

A király halálát követő reggelen Dennisnek nem kellett nyűglődnie a felkeléssel. Apja őt helyett *háromkor* felverte már a hírrel: oda van Roland.

– Flagg kutatás szervez – dünnyögte Brandon; szemei véresek voltak a kimerültségtől. – Így van ez jól. Hanem a mi urunk hamarost az emberek élére áll, és megyek én is, hogy segítsek neki elkapni a csirkefogót, aki csinálta!

– Hadd menjek veled! – kiáltotta Dennis, és lábbelije után kapott.

– Szó se lehet róla, szó se lehet róla! – dörrent rá Brandon olyan hangon, hogy a fiúból menten elszállt az ellenkezhetnék. – Gyilkosság ide vagy oda,

egykedőre egyenesbe jönnek majd a dogok, mindennél fontosabb mostan, hogy tiszteletbe tarcsuk a hagyományokat meg a rendet. Az urad – meg az enyim – délbe' királlyá koronáztatik, s jól van ez így, még akkor is, ha váratlanul jött. Sose jó, ha egy király erőszakos halált hal, tán csak akkor, ha harcmezőn teszi. Nem változik semmi, tudom, de nagy lesz a ricsaj. Az lesz a legjobb, Dennis, ha még a dolgod után, mint mindég...

S mielőtt Dennis szóra nyithatta volna száját, odébb is állt.

Öt óraker a fiú elmondta anyjának, amit az apjától hallott, s hogy ideje tenni a dolgát még akkor is, ha Petert nem találja a szobájában. Anyja szívből egyetértett vele. Alig várta a friss híreket: menj, mondta – de lelkére kötötte azt is, hogy térjen vissza legkésőbb nyolcra, s számoljon be mindarról, amit odabent hallott.

Dennis tehát Peter lakosztályába sietet, melyet valóban üresen talált. Mindazonáltal nekifogott szokásos teendőinek, legvégül a reggelit tálalta fel a herceg dolgozószobájában. Összevont szemöldökkel nézte a tálakat, poharakat, a vajat, a lekvárt – tudván tudva, hogy ezen – a reggelen egyikre sem lesz szükség. A szokásos tevékenység megnyugtatta kissé, először érezte magát istenesen azóta, hogy apja kirángatta az ágyból. De belátta azt is, hogy többé semmi nem lesz ugyanolyan, mint azelőtt; hogy a dolgok – előnyükre vagy hátrányukra – egyszer s mindenkorra megváltoztak.

Már-már távozott, amikor meghallotta a hangot.

Oly halk volt, hogy eleinte azt sem tudta megállapítani, honnét származik – csak nagyjából irányát sejtette. Peter könyvespolcára nézett, s nagyot dobbant a szíve.

A lazán egymás mellé helyezett könyvek mögül füst szüremlett elő.

Dennis odaugrott, két kézzel hányta szanaszét a könyveket. Láta, hogy a füst a polc deszkáinak repedéseiből árad. Most, hogy a könyvek már nem voltak útban, tisztábban hallotta a hangot is. Valamiféle állat kínlódott odabent, alighanem a végét járta.

Dennis tapogatni, nyomkodni kezdte a lemezt; kezdett eluralkodni rajta a pánik. Abban az időben az efféle városok lakói a tüztől tartottak leginkább.

Tapogatózó keze csakhamar rálelt az emeltyűre Flagg tudta, hogy így lesz, hisz a titkos szerkezet nem is volt annyira titkos; inkább gyermeki játékszernek szánták.

A könyvespolc egyik panelje engedett, jobbra mozdult. A résből szürke füstgomoly tört elő. A szag, mely ugyanekkor Dennis orrába hatolt, roppantul kellemetlen volt – az égett hús, a megpörkölt szőr, s a megperzselt papír büze keveredett benne.

Dennis gondolkodás nélkül egészen félretolta a panelt. Mikor ezt tette, még több levegőt engedett az üregbe. Mindazon dolgok, amik eddig csupán füstöltek, most lángra lobbantak.

Ez volt a kritikus pont, melyet illetően Flagg nem tudhatott biztosat, csak találgathatott, mi történik majd. Az elmúlt hetvenöt esztendőben végzett kemény munka eredményé azon múltott, mit tesz a főkomornyik fia az elkövetkező néhány másodpercben. Ám, mivel Brandonék emberemlékezet óta komornyikokként szolgáltak, a mágus bízott kiszámíthatóságukban.

Ha Dennis mozdulatlaná dermed a felcsapó lángok láttán, ha sarkon fordul, hogy egy vödör vízéért rohanjon, Flagg gonddal megkonstruált bizonyítékát hamar elemésztí a zöldes árnyalatú tűz. Roland meggyilkolását sosem tudja Peter nyakába varrni, s a herceget délben királlyá koronázzák.

A varázsló azonban jól számított. Dennis nem dermedt mozdulatlaná, nem rohant vízéért, pusztá kézzel fojtotta el inkább a lángokat. Öt másodpercig sem tartott a dolog, alig égette meg a kezét. A száralmas cincogás folytatódott, s a fiú, mihelyt elhessegette a füstöt, egy egeret pillantott meg. A kis állat az oldalán feküdt, már a végét járta. Csak egy egér volt, s Dennis sok tucat hozzá hasonlót pusztított el irtalmatlanul munkája során – ám ez iránt szájalom ébredt a szívében. Valami szörnyűség, valami, amit felfogni sem tudott, mindegyre kínoztá a állatot: bundájából vékony csíkokban szállt a füst. Mikor Dennis megérintette, önkéntelenül felszisszent – mintha az apró kemencét tapintotta meg Sasha nevezetes babaházában.

Füst szállongott a faragott fedelű fadobozból is, mely résnyire nyitva állt. Dennis még feljebb emeltre a fedelet, s belepillantott. Láttá a csipeszt, a csomagot. A papíron barna foltok jelentek meg, az egész mégsem kapott lángra – még most sem. Peter levelei égtek, melyeket semmiféle bűbáj nem védelmeszt. Az egér gyűjtotta fel őket rémületesen tüzelő testével. Egyedül a füstölgő csomag maradt épen, s valami arra intette Dennist, ne nyúljon hozzá.

Félt. Olyan dolgokba ütközött, amelyek meghaladták értelmét, s melyek jelentőségét fel sem akarta fogni. Csak annyit tudott, hogy sürgősen beszélnie kell apjával. Az öreg tudni fogja, mit tegyenek.

Felragadta a hamuvedret és a kis lapátot a tűzhely mellől, s visszatért a könyvespolchoz. Az egér mindegyre füstölgő testét a vederbe hajította, vizet lötytyintett a levelekre, nehogy azok tovább éjjenek. Dolga végeztével helyretolta a panelt, elrendezte a könyveket, és elhagyta Peter lakosztályát. A vedret magával vitte. Maga sem tudta miért, nem hű szolgának, közönséges tolvajnak érezte magát – zsákmánya egyetlen nyomorult egér volt, mely megdöglött már, mire Dennis a nyugati kapuhoz ért.

S mielőtt átlépte volna otthona küszöbét, felmerült benne a szörnyű gyanú. Az első, de korántsem az utolsó ember volt Delainben, akiben tanyát vert e gyanakvás.

Megpróbálta kiverni fejéből az egészet, de hiába. Eltöprengett. Milyen méreg is végzett Roland királlyal? Miféle méreg volt az?

Csapnivaló hangulatban állított haza, anyja egyetlen kérdésére sem válaszolt. Nem mutatta meg az asszonynak, mi van a vederben. Csak annyit mondott, nyomban beszélnie kell apjával mihelyt az megérkezik – s hogy szörnyen fontos az ügy. Azután a szobájába ment, s tovább tűnődött, milyen méreg is végzett a királlyal. Egy dolgot tudott csupán, ám az épp elég volt. Rolandot valami *forró* ölte meg.

35.

Brandon valamivel tíz óra előtt toppant be kimerültén és ingerülten – ilyen állapotban nem volt ajánlatos kukoricázni vele. Mocskos volt és izzadt, keskeny vágás éktelenítette a homlokát, hajába rengeteg pókháló akadt. A gyilkosnak nyomát sem lelték, teljes lendülettel folytak ellenben Peter koronázásának előkészületei a Tűtorony terén, Delain főbírája, Anders Peyna irányítása mellett.

Brandon felesége átadta Dennis üzenetét. A főkomornyik összevonta szemöldökét. Fia szobájának ajtajához ment, s ahelyett, hogy kopogtatott volna, bedörömbölt.

– Gyere ki rögtön, kölkök, és beszélj, minek hoztad ki a gazda szobájából azt a vedret!

– Nem – szólt ki Dennis. – Te gyere *be*, apa: nem akarom, hogy anya is lássa, mi ez itten, és azt se akarom, hogy halljon bennünket!

Brandon nem ellenkezett. Az asszony nyugtalanul várakozott a tűzhely mellett; úgy hitte, valami bolondság az egész, valami, amit Dennis unalmában eszelt ki. Arra számított, hamarosan meghallja fájdalmas kiáltásait – mert várható volt, hogy Brandon, akinek délután már nem egy herceget, hanem a királyt kell szolgálnia, minden elfojtott félelmét, haragját a fiú hátsó felén tölti ki. Nem hibáztathatta Dennis: ezen a reggelen mindenkin erőt vett a hisztéria, az emberek úgy rohagáltak, mint az eszelősök; száz és száz szóbeszéd kelt szárnyra, s az újabbak rendre elfojtották őket.

Dennis szobájából azonban egyetlen hangos szó sem hallatszott ki. Sem fia, sem embere nem került elő egy jó órán át, s mikor végre felbukkantak, az asszonynak elég volt egy pillantást vetnie Brandon sápadt arcára, hogy

megértse: a főkomornyik az ájulás szélén áll. Dennis rémült kölyökkutya módjára settenkedett mögötte.

A vedret Brandon hozta.

– Hová mentek? – kérdezte halkán az asszony.

Brandon nem felelt. Úgy rémlett, Dennis nem is tudja a választ. Csak forgatta a szemét, aztán behúzta az ajtót. Anyja egyiküket sem látta az elkövetkező huszonnégy órában, s hajlott rá, hogy azt higgye, mindketten meghaltak – vagy, ami rosszabb, ott senyvednek az Inkvizíció földalatti tömlőcében.

Gyanúja nem volt egészen alaptalan, hisz szörnyűséges huszonnégy óra köszöntött Delain lakóira. Az események talán nem mindenütt rémlettek volna ilyen iszonyatosnak – hisz akadnak sajna olyan zugok is a világban, ahol a felkelések, a vérontások, az éjszakai kivégzések mindennaposak. Delainben azonban esztendőök, sőt, századok óta rend és nyugalom uralkodott – ennek pedig véget vetettek a történetek. A Fekete Nap ott kezdődött, hogy Petert *nem* koronázták királlyá ama bizonyos nap delén, s alkonyatra az is kitudódott, hogy apja meggyilkolásának vádjával bíróság elé kerül a Tűtorony központi csarnokában. Ha Delainnek lett volna tőzsdéje, aligha kerüli el az általános krachot.

A koronázási emelvényt hajnalban kezdték ácsolni. Gyalult deszkákból összerótt, otromba alkotmánynak ígérkezett, s Anders Peyna pontosan tisztában volt ezzel. De tudta azt is, épp elég virág akad majd, hogy eltakarja a hiányosságokat. Nem számítottak a király elhunytára – a gyilkosságot senki emberfia nem láthatja előre. Ha előre láthatnák, nem is történnének gyilkosságok, s minden bizonnyal boldogabb hely lenne a világ. Amúgy nem a pompa, nem a külsőségek számítottak – egyedül az számított, hogy az emberek érezzék: nem maradt sokáig üresen a trón. Ha a polgároknak sikerül azt a benyomást kelteni, a dolgok a szörnyű események ellenére a normális mederben folynak tovább, az igyekezet nem volt hiábavaló; ebben az esetben, gondolta Peyna, mindegy is, hány virághordozó lány tenyerébe fűródik szálfka.

Tizenegy órakor azonban hirtelen abbamaradt az építkezés. A virágokat cipelő lányokat visszafordította a palotaórség – a boldogtalan teremtések közül nem egy sírvafakadt.

Reggel hétkor az örök felöltötték csodaszép, vörös ünnepi egyenruhájukat, magas szürke "farkasfog"-csákóikat. A tervek szerint ők alkották volna a kettős sorfalat, azt a folyosót, amelyen Peter a koronázási emelvényig halad. Tizenegy órakor azután új parancsot kaptak – különös, nyugtalanító parancsot. Villámgyorsan kellett megszabadulniuk a pompás uniformistól, hogy szokásos, fakó harci öltözkükbe bújjanak helyette. Látványos, ám haszontalan díszkardjaik helyett a felszerelésükhöz tartozó, halált hozó rövid

kardot kellett megmarkolniuk, szép, de kevésbé praktikus csákójuk helyett børsapkát húztak valamennyien, ahogy csata előtt szokás.

Csataöltözet. Már maga a szó is nyugtalanítóan hangzott. Lehet-e vajon szokásos egy harci öltözék? Alig hiszem. Most mégis harci öltözéket viselő katonák nyüzsögtek mindenütt, arcuk elszánt volt és fenyegető.

Peter herceg öngyilkosságot követett el! Ez volt a legelterjedtebb pletyka a kastélyban.

Peter herceget meggyilkolták! E szóbeszéd volt a második befutó.

Roland nem halt meg; rossz volt a diagnózis, az orvost lefejezték, de az öreg király megbolondult; senki sem tudja, hogy mit tegyen – így szólt a harmadik.

Akadtt még több is, némelyik még a fentieknél is vadabban hangzott.

Senki sem aludt, mikor a gyászba borult uralkodói rezidenciára leszállt az est. A Tűtorony terén valamennyi fáklya égett, fény áradt a kastély ablakain is, a környező dombokon álló épületekben gyertyák, lámpások lobogtak, rémült emberek verődtek össze, hogy megvitassák a nap eseményeit. Mindannyian egyetértettek abban, hogy baljós dolgok folynak odabenn.

Az éjszaka még a napnál is hosszabbra nyúlt. Brandon felesége szörnyű magányban várta haza férjét és fiát. Az ablaknál ült – életében először fordult elő, hogy több szóbeszédet hallott annál, amire kíváncsi volt. De képes volt-e vajon, hogy figyelmen kívül hagyja őket? Bizony nem.

Nehezen múltak a kora hajnali órák; az asszony úgy érezte, sosem jön el a reggel. Ám mikor eljött végre, új pletyka kezdte elnyomni a régieket – valószínűtlen volt, hihetetlen, de mind többen erősítették meg, mígnem már az örök is el-elsuttogták egymás közt. Ez az új szóbeszéd ismét halálra rémítette Brandon asszonyát, mert nagyon is jól emlékezett, milyen sápadt volt szegény Dennis arca, mikor hazaért a herceg kandallója mellől felragadott vederrel. Valami volt a vederben, valami összeégett és bűzlő, amit fia nem akart neki megmutatni...

Peter herceget apja meggyilkolása vádjával őrizetbe vették – suttogetta a hír. *Őrizetbe vették... Peter herceget őrizetbe vették... Meggyilkolta saját apját!*

Valamivel napkelte előtt a szegény asszony karjára hajtotta fejét, s zokogni kezdett. Igaz, hamar elcsendesedett: elaludt, s zavaros álmok gyötörték.

Bökd már ki, mi van abban a vederben, de hamar! Semmi kedvem szórakozni, érted, Dennis? – így zsörtölődött Brandon, mikor fia szobájába lépett, s behúzta maga mögött az ajtót.

– Megmutatom, apa – suttogetta a fiú –, de először válaszolj egy kérdésemre: milyen méreg végzett a királlyal?

– Azt nem tudja senki.

– Jó, jó, de hogyan hatott?

– Mutasd mi van a vederben, fiú! Nyomban! – Brandon lapátkeze ökölbe szorult. Nem rázta, csak felemelte. Úgy ítélte, ez elegendő. – Mutasd, vagy tisztulj az útból.

Hosszan nézte a döglött egeret, egyetlen szót sem szólt. Dennis rémülten figyelte: apja arca mindinkább elszürkült. Az egér szemei koromfekete gombostűfejekké égtek. Bundája hamuszínű volt. Füleiből egyre szivárgott a füst, agóniában láthatóvá lett fogai úgy sötétlettek, akár a kemencetéglák.

Brandon előrehajolt, mintha meg akarná érinteni, azután visszahúzta kezét. Fiára nézett. – Hol találtad? – suttogetta rekedten.

Dennis mormolt ezt-azt; amit mondott, javarészt érthetetlen maradt.

Brandon hallgatott egy sort, azután megszorította fia vállát.

– Vegyél pár nagy levegőt, és szedd össze a gondolataidat Denny! – mondta. – A te oldaladon állok, ahogy minden másban is, ezt tudnod kell, Jól tetted, hogy nem mutattad meg anyádnak ezt az izét. Most mondd el, hol és hogy bukkantál rá.

Dennis kissé megnyugodott, magabiztossága visszatért. Beszámolt apjának az eseményekről. Elbeszélése valamivel rövidebb ideig tartott, mint a enyém, de néhány perc alatt a végére ért. Apja egy széken ült, egyik kezével eltakarta szemét. Nem kérdezett, meg sem mukkant.

Mikor Dennis befejezte, Brandon három szót dűnnyögött alig hallhatóan. Csak hármat, ezek hallatán azonban úgy érezte Dennis, menten jéggé fagy a szíve. Alig bírt talpon maradni.

– Akár a király...

Brandon ajka remegett a rémülettől, ám a főkomornyik mosolyogni próbált. – Egerkirály vót szerinted ez a szegény pára, Denny?

– Apa... Apa, én...

– Egy dobozka vót ott, aszontad.

– Igen.

– Meg egy kis csomag.

– Igen.

– És össze vót égve, de nem lángolt.

– Igen.

– És láttál csipeszt is...

– Igen! Olyannal húzkodja ki a mama a szőrszálakat az...

– Csitt! – Brandon ismét kezébe temette arcát. Hadd gondolkodjak!

Öt perc telt el. Brandon mozdulatlanul ült, mintha elaludt volna, de Dennis tudta, nem alszik. A főkomornyik sosem hallott a faragott dobozkáról, amelyet Peter az anyjától kapott, sem arról, hogy a herceg még kiskorában elvesztette azt; mindkét esemény jóval Peter félférfikorba, Brandon szolgálatba lépése előtt történt. A titkos rekeszt ismerte: szolgálata első esztendejében ami azt illeti, meglehetősen hamar – felfedezte. Mint mondtam, a titkos rekesz nem is volt olyan nagyon titkos, de egy olyan nyílt fiúnak, mint Peter, épp megfelelt. Brandon tudott róla, de azt a bizonyos első alkalmat leszámítva sosem kukkantott bele – *akkor* afféle tárgyakkal volt tele, amelyeket a fiúk kincsként tisztelnek. Akadt ott egy hiányos Tarot-csomag, egy pár márványdarab, egy szerencsepénz, egy tincs Peony sörényéből. S mert a jó főkomornyiknak mindenen felett diszkrétnek kell lennie, Brandon sosem foglalkozott többé a rekesszel s titkaival – úgy érezte, ha megtenné, voltaképp meglopná urát.

– Átmenjünk a várba, apa? – kérdezte végül Dennis.

– Nem. Az egeret nyomban a főbíróhoz kell vinnünk. El kell mondanod neki mindent, ugyanúgy, ahogy nekem.

Dennis súlyos sóhajjal ágyára zökkent. Mintha gyomorszájon vágták volna. Peyna. Aki a bebörtönzéseket, lefejezéseket elrendeli! Peyna az ő sápadt, ijesztő arcával, magas homlokával... Peyna, aki a király után talán a legnagyobb úr Delainben!

– Nem – dünnyögte végre-valahára. – Apa, én nem... Én... Én...

– Muszáj – szögezte le Brandon. – Sötét ügy ez, a legsötétebb, amibe valaha belekeveredtem, de el kell intézni, rendbe kell hozni. Mindent elmondasz a bírónak, ahogy volt – akkor az ő kezében lesz a döntés.

Dennis apja szemébe nézett, s látta, komolyan beszél. Ha nem engedelmeskedik, apja hurkot vet a nyakába, úgy hurcolja Peyna elé, akár egy macskát, hiába töltötte be a huszadikat...

– Igen, apám... – Nyomorultul érezte magát; arra gondolt, hogy mikor Peyna ráveti hűvös, töprengő tekintetét, nyomban megáll majd a szíve. Ezután (rémülete nőttön nőtt) eszébe ötlött az is, hogy voltaképp úgy lopta a vedret a herceg lakosztályából. Ha meg nem öli a rémület, mikor a főbíró ráparancsol, beszéljen, a kastély legmélyebb tömlöcében töltheti el hátralévő napjait a tolvajok keserű kenyéréen!

– Ne nyugtalankodjál, Denny, vagy legalábbis próbálj megnyugodni! Peyna kemény, de igazságos ember. Nem tettél semmi olyat, amiért szégyenkezned köne. Csak mondd el neki mindent, ahogy nekem.

– Rendben – suttofta Dennis. – Most rögtön megyünk?

Brandon felállt, azután térdre ereszkedett.

– Előbb imádkozunk. Térdelj mellém, fiam... Dennis engedelmeskedett

37.

Petert kikérdezték, királygyilkosságban bűnösnek találták, s egy életre bebörtönözték abba a két hideg szobába a Tútorony legtetetjén. Mindehhez alig három nap kellett. Az sem fog soká tartani, míg elmondom, miképp csattant rá Flagg kíméletlen csapdája a vétlen fiúra.

Peyna nem rendelte el rögtön a koronázás előkészületeinek felfüggesztését – az igazat megvallva azt gondolta, Dennis téved, s az egésznek valami magától értetődő magyarázata van. Az egér és a király állapotának feltűnő hasonlatosságát azonban nem lehetett figyelmen kívül hagyni, ahogyan azt sem, hogy Brandonnak és családjának hűsége, szavahihetősége szóbeszéd tárgyát képezte szerte a birodalomban. Ez fontos volt, valami azonban még nagyobb fontossággal bírt: Peter becsületének, ha valóban királlyá akarják koronázni, makulátlannak kell maradnia.

Peyna kihallgatta Dennist, azután Peterért küldetett. Dennis valóban elájult volna ura láttán, de szerencsére megengedték neki, hogy apjával együtt a másik szobába vonuljon vissza. Peyna komoran elmagyarázta Peternek, hogy milyen vád merült fel ellene; hogy része lehetett Roland meggyilkolásában. Anders Peyna sosem szépítgette a dolgokat, még akkor sem, ha tudta: szavaival fájdalmat okozhat.

Petert elnémította, szinte földre sújtotta a döbbenet. Még meg sem barátkozhatott a gondolattal, hogy szeretett apja nincs többé, hogy szörnyű méreg ölte meg, perzselte halálra odabentről. Ne feledjétek, egész álló éjszaka vezette a kutatást, egy percet sem aludt, s jócskán kimerült. S ne feledjétek a legfontosabbat: bár termete, megjelenése férfira vallott, tizenhat esztendő volt csupán. A vád hallatán nagyon is természetes dolgot művelt, ám ezt a hidegen mérlegelő Peyna előtt mindenképp el kellett volna kerülnie: sírva fakadt.

Ha tüstént és hevesen tagadott volna, ha kimerültén felnevet e képtelen gyanúsítás hallatán, a vádat nyomban elejtették volna. Ez az eshetőség nyilván fel sem merült Flaggban – de hát ő saját sötét elméjének normái szerint ítélte meg az embereket. Ez volt egyik gyengéje. Gyanakodva szemlélt mindent és mindenkit; úgy vélte, mindenkit titkos indítékok vezérelnek. Gondolkodása nagyon összetett volt, afféle tükörterem, melyben minden tárgy képe háromszor, az életnagyságnál apróbban vagy nagyobbban jelenik meg. Peyna gondolatai ezzel szemben egyenes vonalakat követtek. Igen valószínűtlennek,

szinte hihetetlennek találta, hogy Peter megmérgezte saját apját. Ha a herceg felkacag, talán arra sem vette volna a fáradságot, hogy szemügyre vegye a dobozt, melybe a fiú nevét vésték, a csomagot és a csipeszt, mely állítólag benne lapult. A könnyek elbizonytalanítottak. Mintha elismerték volna a bűnt, melyet egy olyan fiú követett el, aki a tett végrehajtásához elég idős ugyan, annak elleplezéséhez azonban nem.

Peyna úgy ítélte, tovább kell vizsgálnia. Utálta az egészet, mert ehhez öröket kellett hívnia, az, pedig szóbeszédet, suttogást jelentett; biztosra vette, hogy a dolog egy része kiszivárog, s megnehezíti Peter uralkodásának első heteit.

Azután eszébe jutott, hogy ennek talán elejét lehet venni. Fél tucat királyi gárdistát vesz maga mellé, nem többet. Négyet kinn hagy a hercegi lakosztály előtt. Miután ezt a szerencsétlen ügyet lezárják, a birodalom legtávolabbi sarkába vezényelteti át valamennyit. Brandont és a fiát szintén el kell távolítani, gondolta ezért pedig kár – mert ital hatására hamar megoldódik az ember nyelve. Azt, hogy az öreg főkomornyik gyengéd érzelmekkel viseltetik a gin iránt, mindenki tudta.

Peyna tehát elrendelte a koronázási előkészületek felfüggesztését. Bizonyos volt benne, hogy a munka fél órán belül újra elkezdődhet, s hogy az emelvény építői izzadhatnak, átkozódhatnak, mire behozzák az elvesztegetett időt.

De sajnós...

38.

A dobozkat, a csomagot, a csipeszt ott találták, s ezen nincs mit csodálkoznunk. Peter az anyja emlékére esküdött, hogy nincs ilyen doboza: heves tiltakozása most egyáltalán nem tűnt helyénvalónak. Peyna óvatosan, a csipesz segítségével emelte fel a megpörkölődött csomagot, belenézett, s három zöld homokszemet pillantott meg. Oly aprók voltak, hogy szinte tudomást sem vett róluk, ám mivel tudta, milyen sors jutott osztályrészéül a nagy királynak s az apró egernek, visszatette a dobozba a csomagot, s rácsukta a fedelet. Berendelt kettőt az előtérben várakozó örök közül, s közben sajnálkozva vette tudomásul, hogy mind komolyabbra fordul az ügy.

A dobozt óvatosan Peter íróasztalára helyezték. Kis füstpamacsok törtek elő belőle. Valakit elszalajtottak azért az emberért, aki a birodalom lakói közül a legtöbbet tudta a mérgekről.

Ez az ember Flagg volt, senki más.

39.

Semmi közöm ehhez az egészhez, Anders – mondta Peter. Már összeszedte magát, arca azonban sápadt és gyűrött volt még; kék szemét az öreg főbíró sosem látta még ilyen sötétnek.

– Ezek szerint tiéd a doboz?

– Igen.

– Miért tagadtad akkor az imént?

– Megfeledeztem róla. Jó tizenegy éve nem is láttam. Anyámtól kaptam ajándékba.

– Mi történt vele?

Nem szólít már se "uram"-nak, se "felség"-nek – gondolta Peter, és végigfutott hátán a hideg. Semmiféle tiszteletet nem kapok tőle. Hogyan fordulhatott elő ilyesmi? Apát megmérgezték, Thomas alig áll a lábán. És itt áll Peyna, itt áll és gyilkossággal vádol. Ráadásul a dobozom. Az istenek szerelmére, honnét került elő hirtelen? Hogy került a könyvek mögötti titkos rekeszbe?

– Elvesztettem – mondta lassan. – Anders, csak nem hiszed komolyan, hogy megmérgeztem az apámat?

Eddig nem hittem... de most már megfordult a fejemben – gondolta Andres Peyna.

– Hisz nagyon szerettem – mondta Peter.

Ezt hittem én is... de most kétségek támadtak bennem – tűnődött a főbíró.

40.

Flagg rontott a szobát, s anélkül, hogy Peynára pillantott volna, kérdésekkel kezdte bombázni a döbrent, rémült, megzavarodott herceget. Sikerült-e a mérég, a tettes nyomára bukkanniuk? Találtak összeesküvésre utaló jeleket? Az ő véleménye szerint egyetlen, minden bizonnyal bomlott agyú merénylőről lehet szó. Egész délelőtt kristálya felett görnyedt, az az átkozott varázsholmi azonban sötét maradt. Mindegy is, többet kell tennie ennél. Tettekre van szükség, nem büvigékre. Bármilyen feladatot szán neki a herceg, bármit óhajt, hogy a rejtélyre fény derüljön...

– Nem azért hívtunk ide, hogy rikácsolj, akár a saját kétfejű papagájod – szólt rá Peyna hidegen. Nem szívelte Flaggot. Úgy érezte, Roland halálának

pillanatában a varázsló befolyása is semmivé lett. Lehet, hogy megmondhatja, mik azok a zöld homokszemek a csomagban, ám több hasznát nemigen veszik.

Peter aligha veszi hasznát efféle tanácsadónak, ha egyszer trónra lép – gondolta, aztán megzavarodott, hisz Peter trónra lépésének valószínűsége percről percre csökkent.

– Nem – sietett egyetérteni Flagg. – Azt hiszem, csakugyan nem ezért hívatatok. – Peterre nézett. – Mi az óhajod, királyom?

– *Ne nevezd így!* – fakadt ki Peyna mélyen megrendülve. Arckifejezése láttán a mágus – noha döbbenetet színlelt – megértette, hogy áll a helyzet, és elégedettséget érzett. A gyanú mételye mélyen berágta magát a főbíró hideg szívébe. Remek.

Peter elfordult mindkettőjüktől, a várost nézte, igyekezett úrrá lenni érzésein. Keze ökölbe szorult. Ujjai elfehéredtek. Sokkal idősebbnek látszott tizenhat évesnél.

– Látod azt a dobozt az asztalon? – kérdezte Peyna a varázslótól.

– Látom, főbíró úr – válaszolta Flagg a lehető leghivatalosabban.

– Egy csomagot találsz benne, mely lassanként elégni látszik. A csomagban néhány homokszem lapul. Azt szeretném, ha megvizsgálnád, s ha lehet, megállapítanád, mi az az anyag. Nyomatékosan figyelmeztetek, ne érintsd meg! Bármilyen legyen is, alighanem ez okozta Roland király halálát.

Flagg – mert úgy akarta – gondterheltnek látszott, pedig remekül érezte magát. Mindig feldobta, ha szerepet játszhatott. Imádott színészkedni.

A csipesz segítségével felemelte a csomagot. Belenézett. Összevonta szemöldökét.

– Egy darab obszidiánra lesz szükségem – mondta. – Küldess érte nyomban!

– Van egy darab az íróasztalomon – mondta tompa hangon Peter, s máris elővette. Nem volt akkora, mint az, amelyet Flagg használt, s melytől megszabadult, de azért vaskos volt. A herceg átadta az egyik őrnök, aki a mágusnak nyújtotta. Flagg a fény felé tartotta, a homlokát ráncolta – közben ujjongott magában, talán még bukfenceket is hányt. Az obszidiándarab nagyon hasonlított az övéhez, ám egyik oldal töredezett volt. Lám, még az istenek is rámosolyognak! Igen, igen mosolyognak!

– Egy-két éve leejtettem – mondta Peter, elérte a varázsló érdeklődését. Eszébe sem jutott – ami azt illeti, még Peynának sem –, hogy újabb téglákkal gyarapodott a fal, mely trónjától elválasztotta. – Az a fele, amit a kezeden tartasz, a szőnyegre esett. A másik fele a követ érte, és darabokra tört. Az obszidián nagyon kemény, de igen törekeny.

– Csakugyan, uram? – kérdezte elgondolkodva Flagg. – Sosem láttam még efféle követ, bár hallani hallottam róla.

Visszatette az obszidiánt Peter íróasztalára, kirázta rá a három homokszemet, és hátralépett, ahogy felcsapott a füst. Minden jelenlévő látta, hogy a homokszemek belesüllyednek a kőbe, melyet a világ legkeményebb anyagának tartottak. Az örök pusmogni kezdtek.

– *Csend legyen!* – dörrent rájuk sarkon fordulva Peyna. Az örök hátra húzódtak, arcuk halovány volt a rémülettől. Boszorkányságra gyanakodtak valamennyien.

– Úgy sejtem, birtokoltam már efféle homokot, s azt is tudom, hogyan bizonyosodhatunk meg arról, igazam van-e – jelentette ki Flagg. – Ha igazam van, a kísérletet a lehető leggyorsabban el kell végeznünk.

– Miért? – tudakolta Peyna.

– Úgy vélem, ezek Sárkányhomokszemek – mondta a mágus. – Szereztem belőle egy keveset egyszer, de sajnos eltűnt, mielőtt közelebről is megvizsgálhattam volna. Nem kizárt, hogy ellopták.

Figyelmét nem kerülte el, hogy a főbíró tekintete ehelyütt Peterre villan.

– Azóta is nyomaszt a dolog – folytatta –, mert mint mondják, ez a leghalálosabb mérge a világon. Nem volt alkalmam rá, hogy meggyőződjek hatékonyságáról, így azután kételkedtem benne, ám a szóbeszédet már az is igazolta, amit eddig láttunk... – Az obszidiánra mutatott. A lyukak, amelyeket a homokszemek vájtak, már ujjnyi mélyek voltak: füst szállt mindháromból, sötét, akár a tábortüzek füstje. Flagg úgy becsülte, még pár perc, s a homokszemek kibukkannak a túloldalon.

– E három homokszem kikezdi az általunk ismert legkeményebb követ is – mondta. – A Sárkányhomok átrágja magát mindenben, *mindenen*, ami az útjában áll. És pokoli hőt fejleszt. Te ör! Ide!

A gárdisták egyikére bökött. A fickó előrelépett igen boldogtalannak látszott, hogy épp ráesett a választás.

– Érintsd meg a követ! – parancsolta Flagg, s ahogy a katona bizonytalanul előrenyúlt, rákiáltott: – Csak az oldalát, fickó! Kerüld azokat a lyukakat!

Az ör engedelmeskedett – s nagyot szisszenve kapta vissza jobbját. Szájába kapta ujjait, ám mielőtt megtette, Peyna tisztán látta rajuk a hólyagokat.

– Az obszidián nagyon rosszul vezeti a hőt – mondta Flagg –, e kő mégis oly forró, mint a kandalló rácsa. S mindezért három szem homok a felelős – három homokszem, mely elférné bármelyikünk kisujja körmén. Érintsd meg a herceg íróasztalát, főbíró uram!

Peyna megtette. Úrrá lett rajta a döbbenet – a fából forróság süített. Egykettőre megfeketedik, megég a tölgygerenda is...

– Gyorsan kell hát cselekednünk – mondta Flagg. Hamarosan tüzet fog az asztal. Ha belélegezzük a füstjét – feltéve ha igaz, amit hallottam – napokon belül végünk. De hogy ne maradjon hely kétségeknek, egy újabb kísérletet...

Ennek hallatán a gárdisták még hátrább hőköltek. – Legyen hát – suttogetta Peyna. – Mi ez a kísérlet? Csináld *gyorsan*, ember!

Még annyira sem bízott Flaggban, mint korábban, de az a benyomás is erősödött benne, hiba volna alábecsülnie. Öt perccel korábban még hajlott arra, hogy befolyását vesztett senkinek tekintse. Most úgy érezte, valamennyiük élete – s a Peter ellen folytatott vizsgálat sikere – a mágus kezében van.

– Egy vízzel teli vederre van szükség – mondta Flagg gyorsan. Sötét szemei csillogtak.

A gárdisták Peynával együtt az obszidiánban tátongó lyukakra, az előkigyózó keskeny füstcsíkokra meredtek – a látvány hipnotizálta őket, ahogyan hüllők hipnotizálják a zsákmányul kiszemelt madarakat. Milyen mélyen járnak a homokszemek? Milyen közel jutottak a fához? Lehetetlen megállapítani. Még Peter is bámult, noha arcán változatlanul ott honolt az elkeseredett, zavart kifejezés.

– Vízet a hercegi lakosztály pumpájából! – kiáltott Flagg az egyik örrre. Vederben, egy jókora edényben, vázában, bármiben! Gyorsan! Gyorsan!

A gárdista Peynára nézett.

– Indulj! – parancsolta a főbíró a tőle telhető leghatározottabb hangon. Természetesen félt – s Flagg tudta ezt.

A katona sietett a dolgára, s máris pumpálta a vizet a főkomornyik holmijai közt lelt vederbe. Flagg ismét megszólalt:

– Beledugom az ujjamat a vederbe, s egy kevés vizet cseppentek az egyik lyukba. Figyeljenek nagyon főbíró uramék: ha a víz egy pillanatra elzöldül, tudhatjuk, mivel állunk szemben.

– S aztán? – tudakolta Peyna.

Az ör visszatért. Flagg átvette tőle a vedret, s az asztalra tette.

– Igen óvatosan vizet cseppentek a másik két lyukba is – mondta. Csendesen beszélt, máskor holtfehér arca azonban vöröslött. – A víz nem fékezi meg a Sárkányhomokot, de lelassítja... – Ezzel kissé komolyabbnak tüntette fel a helyzetet a valódinál, de azt akarta, hogy mindannyian féljenek.

– Miért nem öntjük rá az egészet? – értetlenkedett az egyik ör.

Peyna megsemmisítő pillantással "jutalmazta" e felszólamlást, a mágus azonban, miközben ujját a vízbe mártotta, higgadtan válaszolt:

– Szeretnéd, ha a víz kimosná a homokszemeket abból a három lyukból a fiú íróasztalára? Sikerülhet. S téged hagyunk majd itt tüzet oltani, ha a víz elpárolog, ostoba!

Az őr elhallgatott.

Flagg kihúzta csepegő ujját a vederből. – Máris langyos a víz – mondta –, pedig alig pár percet állt az asztalon...

Vigyázva az egyik lyuk fölé tartotta ujját.

– Figyeljete jó! – szólt éles hangon. Peter olcsó mutatványosnak látta most, aki valamely minden képzeletet felülmúlóan ócska trükk bemutatására készül. Peyna azonban közelebb hajolt. A gárdisták a nyakukat nyújtogatták. A Flagg ujjáról lecsöppenni készülő cseppben néhány pillanatig ott derengett Peter szobájának képe. A kép a cséppel együtt mind hosszabbra s hosszabbra nyúlt – majd eltűnt a lyukban.

Éles, sziszegő hang hallatszott, akarna zsír cseppent volna forró serpenyőbe. Keskeny gőzsugár lövellt ki a nyíláson, ám mielőtt ez bekövetkezett volna, Peyna tisztán látta a macskahunyorításnyi zöld felvillanást – s ez a pillanat megpecsételte Peter sorsát.

– Az istenek nevére! Sárkányhomok! – suttogta Flagg rekedten. – *Be ne lélegezzétek e gőzt, ha az életek kedves!*

Anders Peyna éppoly bátor volt, amilyenek a híre mondta, most mégis rettegett. Kimondhatatlan gonoszság rejlett abban a zöld felvillanásban.

– Cseppents vizet a másik kettőre is! – suttogta. Most nyomban!

– Megmondtam az imént – mondta nyugodtan a mágus, ujját ismét vízbe mártva, az obszidiándarabra meredve –, hogy a víz nem boldogul e homokszemekkel. A hírek szerint egy módon hatástalaníthatok csupán. Ez a megoldás aligha tetszene, főbíró uram. Lassítanunk kell a folyamatot, hogy utóbb megszabadulhassunk e sátáni anyagtól – okosabbat nem tehetünk.

Egy kevés vizet cseppentett a másik két lyukba is. Mindkét alkalommal zöld fény villant, gőz szállt a magasba.

– Ha nem csalódom, egy ideig biztonságban tudhatjuk magunkat – jelentette ki Flagg. A gárdisták egyike nagyot sóhajtott. – Hozzatok kesztyűt... az összehajtogatott konyharuha is megteszi... Valamivel fel kell emelnem e követ. Pokolian tüzes; az a pár csepp víz egykettőre elforr belőle.

A főkomornyik szekrényéből két asztalkendőt kerítettek, Flagg ezek segítségével ragadta meg az obszidiánt. Felemelte, egyensúlyozott vele egy darabig, majd a vederbe hajította. Ahogy a kődarab a veder aljára süllyedt, a víz színe világoszöldre változott...

– Végre! – sóhajtotta a mágus. – Egyelőre minden rendben. Az örök egyikének ki kell vinnie a kastélyból e vedret, egyenesen a Vénséges Fa alatti kúthoz. Merjék tele vízzel a legnagyobb taposókádat, abba tegyék. A kádat vigyék ki a Johanna-tóhoz, és vessék vízbe a közepén. A Sárkányhomok úgy százezer esztendő alatt elpárologtatja a vizét, de ez véleményem szerint legyen az akkor élők gondja – már ha élnek akkortájt e földön

emberek...

Peyna várt egy darabig, tőle szokatlan tétovasággal harapdálta ajkát, aztán így szólt a katonákhoz:

– Te, te és te! Engedelmeskedjetek!

A vedret elvitték. A gárdisták úgy bántak vele, mintha afféle időzített bomba lett volna. Flaggot szórakoztatta a dolog, hisz amit művelt, nagyobbrészt szemfényvesztés volt, ahogy Peter gyanította. Azok a vízcseppek, amelyeket a lyukakba juttatott, aligha fékeztek meg a Sárkányhomokot – legalábbis nem hosszú időre –, a veder vize azonban nyilván elegendőnek bizonyult. Kevesebb folyadék is kitűnően semlegesítette a mérget – mint például egy pohár bor. De higgyenek, rettegjenek csak az ostobák! Annál vadabb indulattal fordulnak majd Peter ellen, ha eljön az ideje.

Mikor az örök elmentek, Peyna Flagghoz fordult. – Azt mondtad, egyetlen módon mégis lehet semlegesíteni a Sárkányhomokot.

– Úgy van. Mondják, ha valamely élőlény szervezetébe kerül, a boldogtalan teremtmény halálra ég, de mihelyt elpusztul, elenyészik a Sárkányhomok hatalma is. Már rég kipróbáltam volna, csak hát eltűnt az anyagmintám...

Peyna a mágusra bámult, ajkai elfehéredtek. – S vajh milyen élőlényen szándékoztad kipróbálni ezt az átkos matériát, varázsló?

Flagg ártatlanul viszonzta pillantását. – Természetesen egy *egéren*, főbíró uram.

41.

Délután három órakor különös tanácskozás vette kezdetét Delain királyi bíróságán, a Tútorony földszinti nagytermében, amelyet az évek múlásával mind többen emlegettek "Peyna bírósága"-ként.

Tanácskozás – nem tetszik nekem ez a szó. Túl kisszerű, túlságosan jelentéktelen ahhoz a döntéshez képest, melynek ezen a délutánon kellett megszületnie. Meghallgatásnak, tárgyalásnak nem nevezném, hisz nem a törvény megszabta keretek közt került rá sor – de azért fontos volt; ebben, gondolom, mindannyian egyetértünk.

A teremben ötszázan is elfértek volna, ám ez alkalommal heten jelentek meg mindössze. Hatan egyetlen csoportot alkottak. Egymáshoz húzódtak, mintha nyugtalanítólag hatna rájuk, hogy e hatalmas helyiségben ily kevesen kénytelenek ülésezni. Az egyik falat a királyság címere – a sárkányra rontó unikornis – díszítette, Peter tekintete minduntalan erre rebbent. Ott volt Peyna

s Flagg is (természetesen ő volt az, aki elhúzódott a többiektől), továbbá a birodalom négy legnevesebb jogásza. Összesen tíz volt belőlük, ám hatan Delain messzi vidékein osztották az igazságot ezekben a napokban, s Peyna nem várhatta meg visszatértüket. Tudta, hogy gyorsan és határozottan kell cselekednie, máskülönben elvesztek, s a birodalom vértengerbe vész. Tudta, ám tudta azt is, hogy a vérontás elkerüléséhez szüksége lesz a hideg fejű fiatal gonosztevő segítségére.

Mert Anders Peyna már eldöntötte, hogy igenis Peter volt a király gyilkosa. Nem a doboz, nem a zöld homok, nem is az összeégett egér látványa győzte meg, hanem a fiú könnyei. Dicséretére legyen mondva, *most* nem tűnt sem büntudatosnak, sem gyengének. Sápadt volt de higgadt, s tökéletesen uralkodott magán.

Peyna megköszörülte torkát. Hangja sokszoros visszhangot vert a csarnok rideg kőfalai közt. Homlokához nyúlt – nem lepte meg, hogy hideg verítéktől nedvesen kellett visszahúznia kezét. Sok száz nehéz esetben hozott döntést, megszámlálhatatlan embert adott hóhérék kezére az évtizedek során, mégsem gondolta soha, hogy egyszer efféle "tanácskozáson" kényszerül majd elnökölni, ahol egy királygyilkos herceg sorsáról kell határozniuk. Márpedig, ha a dolgok várakozásának megfelelően alakulnak, a határozathozatal nem késhet soká. Oka van arra, hogy izzadjon, s abban sincs semmi csodálatos, hogy e veríték hideg...

Csupán egy tanácskozás.

Egy tanácskozás, semmi más, nem törvényes, nem hivatalos, eredménye nincs, nem lehet hatással Delain jövőjére...!

Ám sem magát, sem Flaggot, sem a jogászokat, sem Petert nem sikerült látszólagos nyugalmával elbolondítania. Tárgyalás volt ez, nem tanácskozás. A tét a hatalom. Az a megégett egér események egész folyamát indította útnak. E folyamnak most, a forrás közvetlen közelében kell megfelelő irányt adni, másként tovább zúdul, erőre kap, s végül a világ minden hatalma is kevés lesz ahhoz, hogy az útjába álljon.

Csak egy tanácskozás – gondolta Anders Peyna, s lopva ismét végigsimított verejtékező homlokán.

42.

Flagg élénk figyelemmel kísérte a fejleményeket. Peynához hasonlóan ő is tudta, hogy itt dől el a birodalom sorsa. Előre láthatólag minden a kedve szerint alakul majd.

Peter felemelt fejjel, határozott tekintettel várakozott. Sorra végignézett a jelenlévőkön.

Rideg kőfalak emelkedtek körülöttük. A hallgatóság számára ácsolt padosrok üresen álltak, Peyna mégis fantomtekintetek súlyát érezte – mintha *követelték* volna, hogy szolgáltatson igazságot ebben az iszonyú ügyben.

– Uram – szólalt meg végül –, három órával ezelőtt király lettél.

Peter meglepetten, de szótlánul nézett rá,

– Igen – folytatta Peyna, mintha az új uralkodó válaszolt volna. A jogászok bólogattak – komor volt az arcuk. – A koronázásra nem került sor, ám az ceremónia csupán. Felemelő esemény, de mégis csak ceremónia. Isten, a törvény és az alkalom tesz királlyá, nem a koronázás. E percben király vagy: parancsolhatsz nekem, valamennyi jelenlévőnek, s a birodalom összes lakójának. Ez szörnyű dilemma elé állít bennünket. Sejtetted, miért?

– Hogyne – válaszolt komoran Peter. – Azt gondoljátok, hogy királyotok gyilkos.

Peynát meglepte kissé ez az egyenesség, de nem bánta igazán, hogy így fordultak a dolgok. Peter világeletében egyenes fiúnak látszott – e maszk mögött azonban, sajna, számító gonosztevő bújt meg. A legfontosabb azonban az, hogy ez a kifakadás, mely csakis a kölyök ostoba elszántságának következménye lehet, felgyorsítja majd az eseményeket.

– Hogy mit gondolunk, uram, nem számít. Ártatlanság, bűnösség dolgában csak bíróság dönthet: ezt tanultam, s meggyőződéssel vallom, hogy így helyes. Egyetlen kivétel létezik – a király felette áll a törvénynek. Érted-e?

– Értem.

– Csakhogy... – Peyna felemelte mutatóujját – ...e büntett még azelőtt történt, hogy király lettél. Legjobb tudomásom szerint hasonló helyzetben nem volt egyetlen delaini bíróság sem. Kilátásaink nem túl biztatóak: anarchia, káosz, polgárháború. Hogy mindezen szörnyűségeknek elejét vehessük, a segítségedre van szükségünk, uram.

Peter komoran viszonzta pillantását. – Segítetek, ha módomban áll – mondta.

Remélem, imádkozom érte, hogy el fogadod javaslatomat – gondolta Peyna. Érezte, hogy homlokán ismét kiütkezött a veríték, ám ezúttal nem törölte le. Peter szinte gyerek még, de okos gyerek: mozdulatát a gyengeség jelének vélhetne. *Azt fogod állítani, hogy a királyság javáért teszed, amit teszel. Ha volt elég bátorságod ahhoz, hogy végezz tulajdon apáddal, nyilván szilárdan hiszed, megúszhatod. Azt várod tőlünk, hogy fedezzünk, hogy eltusoljuk az ügyet, de szavamra, csatlakozol, uram...!*

Flagg, aki már-már olvasott a főbíró gondolataiban, felemelte egyik kezét, hogy elrejtse mosolyát. Peyna gyűlöli őt – szándéka ellenére mégis első számú

szövetségesévé lépett elő.

– Azt akarom, hogy tedd félre a koronát – mondta Peyna.

Peter döbbenten nézett rá. – Lemondjak a koronáról és a trónról? – tűnődött. – Én... nem is tudom, főbíró uram. Gondolkoynom kell, mielőtt határozott igent vagy nemet mondok. Szándékom ellenére árthatok a birodalomnak, ha elkapodom a dolgot – ahogyan az orvos is rosszat tehet betegének, ha túl sok gyógyszert diktál bele.

Úgyes a kölyök – gondolta Flagg s Peyna szinte egyidőben.

– Félreértettél. Nem arra kérlek, hogy lemondj trónodról, csupán arra, hogy tedd félre a koronát, míg tisztázódik e szerencsétlen ügy. Ha ártatlannak találtatsz apád meggyilkolásában...

– Ártatlan vagyok – jelentette ki Peter. – Azt sem bántam volna, ha apám uralkodik, míg megvénülök. Boldog voltam mellette; szolgálni akartam, támogatni, szeretetemről biztosítani mindazzal, amit tettem.

– Most mégis halott, s a körülmények a te bűnösségedre utalnak.

Peter bólintott.

– Ha ártatlannak találtatsz, ismét fejedre teheted a koronát. Ha azonban bebizonyosodik bűnösséged... – A jogászok közt nyugtalanság támadt ennek hallatán, Peynának azonban a szeme sem rebbent. – ...ha bebizonyosodik bűnösséged, a Tűtorony legfelső emeletén kell leélned életedet. A királyi család egyetlen tagja sem sújtható halálbüntetéssel – így szól az ezredéves törvény.

– S Thomas lesz a király? – töpregett Peter.

Flagg teste megfeszült.

– Ő.

Peter homlokráncolva gondolataiba mélyedt. Szörnyen kimerültnek látszott, zavarnak, rémületnek azonban nem adta tanú jelét, s ez nyugtalanította a mágust.

– Mi történik, ha elutasítom javaslatodat?

– Ha elutasítod, király maradsz annak ellenére, hogy nem tisztáztad magad a vádak alól. Alattvalóid némelyike – a tények ismeretében talán a többség – úgy tartja majd, az ifjú király tette el az útból apját, hogy végre trónra léphessen. Azt hiszem, lázadással, polgárháborúval kell számolnunk, méghozzá hamarosan... Ami engem illet, lemondanék hivatalomról, s nyugatnak indulnék. Öreg vagyok már ahhoz, hogy mindent újra kezdjek, de azért megpróbálnám. Életem a törvény, s nem szolgálhatok olyan királyt, aki nem vetette alá magát a törvénynek egy ehhez foghatóan súlyos esetben.

Csend borult a teremre, mely – így tűnt legalábbis meglehetősen hosszúra nyúlt. Peter lehajtott fejjel ült, tenyerével eltakarta szemét. Nézték, várakoztak mindannyian. Most már Flagg homlokán is veríték csillogott.

Végül felpillantott Peter, s leengedte két kezét.

– Rendben van – mondta. – Halljátok királyi parancsomat: félreteszem a koronát arra az időre, míg tisztázom magam apám meggyilkolásának vádjá alól. Ez idő alatt te, Peyna leszel Delain kancellárja. Azt akarom, hogy a tárgyalásra mielőbb sor kerüljön – már holnap, amennyiben lehetséges. Alávetem magam a bíróság döntésének. A bírám azonban nem te leszel.

A jelenlévők csak pislogtak, feszengtek e szavak hallatán. Yosef, az istállóemester nem lepődött volna meg így – de hát neki része volt már hasonló élményben Peter kölyökkorában.

– E négy jogász egyike mondja ki az ítéletet – folytatta Peter. – Így kell lennie: az az ember, aki a hatalmat birtokolja helyettem, s akinek szavaiból arra következtek, úgy véli, én követtem el a szörnyű bűnt, nem maradhat elfogulatlan.

Peynát elöntötte a forróság.

– E négy férfiú közül egy... – ismételte Peter a jogászok felé fordulva. – Helyeztessék egy kupába négy kavics, három fekete és egy fehér. Aki a fehér kavicsot húzza, az lesz ügyem főbírája. Beleegyezel-e, Anders Peyna?

– Beleegyezem, uram – mondta Peyna lassan. Bosszantotta hogy arca egyre tüzel.

Flagg ismét szájához emelte kezét, hogy elrejtse egy halovány mosolyt *Ez volt legutolsó királyi parancsod, szegény kis uram* – gondolta.

43.

A három órakor kezdődő megbeszélés negyed órán belül véget ért. A szenátusok, parlamentek tagjai napokon, heteken át vitázhatnak egyetlen kérdésről – s a sok beszéd ellenére gyakorta még így sem születik döntés –, ám az igazán nagy dolgok rendszerint gyorsan történnek. Három órával később, sötétedéskor pedig történt valami olyasmi, ami beláttatta Peterrel: bármilyen valószínűtlennek tűnjék, bűnösnek találják majd apja meggyilkolásában.

Mosolytalan, hallgatag örök kísérték vissza lakosztályába, melyet – mint arról Peyna felvilágosította – az étkezések idejére sem hagyhat el.

A vacsorát egy termetes, szakállas gárdista hozta tálcán. Egy bögre tej és egy csészére való, gőzölgő főzelék. Peter felállt, ahogy a katona belépett. A tálcáért nyúlt.

– Ne még, uram – mormolta az ór, s hangjából világosan kiérződött a rosszindulat. – Meg kell ezt fűszerezni... – Beleköpött a csészébe, azután

elmosolyodott, kivillantotta ódon kerítéslécekhez hasonlóan összevissza álló fogait, s a fiúnak nyújtotta vacsoráját. – Tessék.

Peter nem nyúlt a tálcáért. Nagyon megdöbbenette, ami történt.

– Miért csináltad ezt? Miért köptél a csészembe?

– Tán jobbat érdemel, aki megöli a saját apját, *uram*?

– Nem. Az azonban, akit még bíróság elé sem állítottak, minden kétséget kizáróan *igen* – közölte Peter. Vidd ki ezt, és hozz helyette másikat! Hozd öt percen belül, máskülönben Flagg alatt, a tömlöcben töltöd az éjszakát!

Az ór képeről lehervadt a vigyor, aztán megjelent megint.

– Nem hinném – mondta. Megdöntötte a tálcát – először csak egy kicsit, aztán egyre jobban. A bögre és a csésze darabokra tört a kövön, a főzelék szanaszét freccsent.

– Nyald fel! – hörögte a gárdista. – Nyald fel, mint a kutya – mert az vagy, nem más!

Sarkon fordult, hogy kimenjen. Peterben hirtelen felizzott a harag: odaugrott a férfihoz, és arcul csapta. A csattanás pisztolylövésként visszhangzott a falak között.

A természetes katona felhorkant, s kihúzta rövid kardját.

Peter mereven mosolygott, felemelte fejét, elé tárta nyakát.

– Rajta – mondta. – Aki beleköp más ételébe, nyilván arra is képes, hogy átvágja egy fegyvertelen ember torkát. Rajta! Mondják, a disznók is az Úr akaratának eszközei; szégyenben s gyászban vagyok. Ha Isten azt akarja, hogy tovább éljek, úgy legyen. De ha a halálot akarja, s ezért egy disznót küldött, hogy megöljön – ám legyen!

A gárdista haragja zavarnak adta át helyét. Egy pillanat múltán kardját is visszacsúsztatta hüvelyébe.

– Nem mocskolom be a véreddel pengémet – mondta, hangjából azonban hiányzott az erély, szavai dünnögésbe fúltak. Kerülte Peter tekintetét.

– Hozz enni- és innivalót – szólt halkán Peter. – Nem tudom, kivel beszéltél, katona, és nem is érdekel. Nem tudhatom, miért hiszel máris bűnösségemben, hisz még a tanúvallomások sem hangzottak el – igazában nem érdekel ez sem. Hozz nekem enni és innivalót újra, s hozz asztalkendőt is, még mielőtt fél hatot üt az óra ha nem teszed, Peynáért küldetek, s te tömlöcben töltöd a mai éjszakát. Bűnösségem még nem nyert bizonyítást, a főbíró változatlanul az alattvalóm – és élni fogok a hatalmammal, úgy segítjen az isten!

Szavai hallatán a gárdista mind sápadtabb lett – látnivaló volt, hogy Peter igazat beszél, ám nem csupán emiatt bátortalanodott el Mikor társai azt állították, a herceg bűnös, hitt nekik, mert hinni *akart*, most azonban bizonytalanná vált. Peter nem úgy viselkedett, nem úgy beszélt, mint egy

bűnös.

– Igenis, uram... – mormolta, és kihátrált. Néhány pillanattal később az őrség kapitánya is kinyitotta az ajtót, benézett.

– Valami zajt hallottam az imént – mondta. Pillantása az üveg- és porceláncserepekre hullt. – Történt valami idebent?

– Semmi baj – válaszolta higgadtan Peter. – Leejtettem a tálcát. Elküldtem az őrt, hogy hozzon újat.

A kapitány bólíntott, s becsukta az ajtót

Peter tíz percig ült ágya szélén gondolataiba mélyedve.

Röviden kopogtak az ajtón.

– Lépj be...

A szakállas, csálé fogú őr érkezett az új tálcával.

– Uram, engedd meg, hogy bocsánatodat kérjem... kezdte feszengve. – Sosem viselkedtem még így, mióta szolgálok; nem is tudom, mi ütött belém, esküszöm! Én...

Peter legyintett. Nagyon kimerültnek érezte magát.

– A többiek is hozzád hasonlóan éreznek? A többi őr is bűnösnek vél?

– Uram... – dűnnyögte a gárdista, ahogy óvatosan az asztalra tette a tálcát – ...már abban sem vagyok biztos, hogy *én* úgy érzek, ahogy korábban.

– De a társaid bűnösnek tartanak engem? A katona hosszas hallgatás után bólíntott.

– S vajh melyik az a mozzanat, melyet bűnösségem legfőbb bizonyítékának vélnék?

– Egy elégett egeret emlegetnek... És azt mondják, sírtál, mikor Peyna a, fejedre olvasta a vádat...

Peter komoran bólíntott. Igen, csakugyan hibázott, mikor könnyeket ejtett, de nincs mit tenni: ami történt, megtörtént.

– Azt mondják, elragadott az indulat; hogy király akartál lenni, így kellett lennie...

– ...hogy király akartam lenni, így kellett lennie... visszhangozta Peter.

– Igen, uram... – Az őr szerencsétlenül bámult a fiatalemberre.

– Köszönöm. Menj most, kérlek.

– Uram, bocsánatodat kérem...

– Megbocsátottam. Menj, kérlek – gondolkodnom kell.

Az őrről lerítt, örülne, ha meg sem született volna. Elhagyta a szobát, s behúzta maga mögött az ajtót.

Peter a térdére terítette az asztalkendőt, de nem evett. Elment az étvágya. Az asztalkendőt piszkálta, az anyjára gondolt. Örült, nagyon is örült, hogy Sasha nem érte meg ezt a napot. Világéletében szerencsés fiú volt, istenáldotta fiú, akit – így tetszett legalábbis – sosem ér be a balszerencse. Ám a

balszerencse most egy összegben követelte tőle tartozását – tizenhat esztendei kamattal megfejelve.

Azt mondják, király akartál lenni, így kellett lennie...

Ha mélyen belegondolt, értette őket. Jó királyra vágytak, olyanra, akit szerethetnek. De arra a bizonyosságra is áhítoztak, hogy hajszál híján *rossz* király került fölibük. Sötétséget akartak és titkokat; egy elvetemült főrangú gyermekről szóló mesét – hogy miért, tán csak Isten tudja. *Azt mondják, király akartál lenni, így kell lennie...*

Peyna bűnösnek tart – gondolta Peter. Bűnösnek vélt az ő is; mind annak hisznek. Ez nem lidércálom, ez a valóság... Apám meggyilkolásával vádolnak, s hiába szerettem, hiába voltam jó és engedelmes, nem tisztázhatom magam. Az emberek jó része hinni AKAR a bűnösségemben...

Gondosan összehajtogatta asztalkendőjét, és a tálcára tette az érintetlen csésze mellé. Egy falatot sem tudott volna lenyelni a főzelékből.

44.

Sor került a tárgyalásra, nagy volt a felhajtás – akit a részletek is érdekelnek, utána nézhet a történelemlényekben. A lényeg a következőkben foglalható össze: Peter, Roland fia egy megégett egér miatt került Delain főbírája elé, egy tanácskozás alatt, melyen mindössze heten vettek részt, bűnösnek találtatott, ítéletet mondott felette a királyi testőrgárda egy katonája azzal, hogy az ételébe köpött. Ennyi a mese – márpedig a mesék gyakorta mondanak többet a történelemnél – s majd' mindig gyorsabban.

45.

Mikor Ulrich Wicks (aki a fehér kavicsot húzta, s így elfoglalhatta helyét Peyna főbírói emelvényén) kihirdette az ítéletet, a nézők – akik közül jó néhányan évek óta esküdöztek, Delain hosszú története során nem volt s nem is lesz Peternél külön király – vadul helyeseltek. Felugrottak és előrelendültek, s ha kivont karddal útjukat nem állják a gárdisták, súlyosbítják az élethossziglani bebörtönzésre szóló ítéletet, s a helyszínen meglincselik az ifjú herceget. Ahogy elvezették, záporosóként zúdultak rá a köpések, majd' elborították, mégis emelt fővel lépkedett.

A tárgyalóteremből balra nyíló ajtó szűk folyosóra vezetett. E folyosó jó negyven lépés hosszú volt, végében kezdődtek a lépcsők. Felfelé kanyarogtak, kanyarogtak egyre, szinte a végtelenségig, a Tűtorony tetejére, a szobákhoz, melynek magányában Peternek hátralévő életét kell majd leélnie. Összesen háromszáz lépcsőfok. Hamarosan szót kerítünk még Peterre s fenti börtönére; története korántsem ért véget, útján azonban nem követjük, hisz a szégyen útja volt ez. Maga mögött hagyta királyi trónját, s ment, csak ment egyenes háttal, felemelt fejjel, hogy a királyság s a király foglya legyen – nem hálás dolog efféle úton bárkit nyomon követni. Térjünk vissza inkább Thomashoz, s lássuk, mi történt azután, hogy talpra állt, s megtudta: Delain uralkodója lett.

46.

Nem – suttogta Thomas halálra váltán. – *Nem...*

Elkerekedett szemei hatalmasnak látszottak sápadt arcában. Ajka remegett. Flagg épp az imént közölte vele, hogy Delain királya lett, Thomas mégsem úgy festett, mint egy olyan fiú, akiből uralkodót csináltak sokkal inkább látszott olyan fiúnak, akinek a fülébe súgták: reggel agyonlövök.

– Nem – ismételte. – Nem akarok király lenni!

Nem hazudott. Egész életében keserűen féltékeny volt Peterre, csak egyvalamit nem irigyelt tőle: a trónt, melyre egy nap rá kell ülnie. Az uralkodás szörnyű felelősségét sosem kívánta magának, még legvadabb álmaiban sem. S most egyik lidércálmom a másikat érte. Arra a híre ébredt, hogy bátyját apjuk meggyilkolásáért életfogytiglani fogságra ítélték a bebörtönözték a Tűtorony tetején. S most itt áll Flagg, s bejelenti, hogy Peter helyett ő, Thomas fog uralkodni...

– Nem, nem akarok király lenni! Nem leszek király. Nem... nem kérek ebből az egészből! Elutasítom a koronát. ELUTASÍTOM!

– Ezt nem teheted, Thomas – mondta határozottan a mágus, így kell beszélnie a fiúval: barátságosan de határozottan. Thomasnak most nagyobb szüksége van rá, mint eddig bármikor. Flagg tudta ezt, de azt is, hogy voltaképp Thomas hatalmában van. Egy ideig nyilván szeszélyesen, kiszámíthatatlanul viselkedik majd a kölyök, képes lesz bármire. Az első pillanattól keményen kézben kell tartania, ha az élete kedves.

Szükséged van rám, Tommy, de nagy hiba volna ezt az orrodra kötnöm. Nem – neked kell rám szorulnod, és nem megfordítva. Egy pillanattig sem lehet kérdéses, ki az úr a háznál, sem most, sem a jövőben!

– Nem tehetem? – suttogta Thomas. Felkőnyökölt Flagg szörnyű hírei

hallatán, ám most erőtlően hanyatlott vissza vánkosára. – Nem? Olyan gyengének érzem magam megint! Felszökött a lázam, azt hiszem. Küldj az orvosért, köpölyözést szeretnék. Talán...

– Kutya bajod – szögezte le Flagg és felállt. – Jobbnál jobb gyógyszereket diktáltam beléd, már csak egy kis friss levegő kéne, hogy kiteljesítse a hatást. Ha azonban ragaszkodsz az orvoshoz, aki ugyanerről biztosít, Tommy (a mágus hangjába e ponton némi megbántottság vegyült), csak csengetned kell... – A csengőre bökött, elmosolyodott. Nem volt túl kedves mosoly. Megértem, hogy szívesen maradnál ágyban, de nem lennék igaz barát, ha nem figyelmeztetnélek: nem kerülheted el a sorsodat úgy, hogy a takaró alá rejtőzöl vagy betegségbe menekülsz. Nem ez az igazi megoldás.

– Nem?

– Azt ajánlom, kelj fel, és igyekezz visszanyerni az erődöt! Három napon belül nagy pompával királlyá koronáznak majd; aligha volna megfelelő kezdet, ha az emelvényig, ahol Peyna vár a koronával és a jogarral, úgy kellene *elcipelni* az újdonsült uralkodót, de alattvalóid ezt is megteszik, ha kell. A birodalom nem birodalom uralkodó nélkül: ha nincs király, nem lehet nyugalom sem. Peyna szeretné, ha mielőbb trónra lépnél.

Thomas csak feküdt, próbálta megemészteni a hallottakat. Szeme elkerekedett a félelemtől.

Flagg felragadta vörössel bélelt köpönyegét az ágy mellől, a vállára vetette, összekapcsolta nyakán az aranyláncot. A sarokból magához vette, két kézre kapta ezüst fejű botját, s meghajolt Thomas felé. A köpönyeg... a kalap... a bot... e három látványa méginkább megrémítette Thomast. Szörnyű napok állnak előtte, nagyobb szüksége lenne a mágusra, mint bármikor, Flagg pedig épp úgy fest, mintha... mintha...

Mintha utazni készülne.

Az előző pillanatok rémülete semmiség volt ahhoz képest, amit most érzett: mintha jeges kezek kapták volna marokra szívét.

– Kívánok neked sok boldogságot további életedhez, kedves Tommy – uralkodj hosszan és megelégedetten... isten veled!

Az ajtó felé indult. Arra gondolt, hogy lám, a kis bolondot megbénította a félelem, s a végén még neki, Flagnak kell kieszelnie valamit, hogy mellette maradhasson – ám Thomas végre-valahára összeszedte magát, s sikerült kinyögnie:

– Várj!

Flagg visszafordult, arcán udvarias érdeklődés. – Mit kívánsz, uram király?

– Hová... hová még?

– Nos... – A mágus meglepettnek látszott. Mintha eddig eszébe sem jutott volna, hogy Thomast érdekelheti a dolog. – Először Anduába. Az ottaniak,

mint tudod, híres tengerészek, s számos vidék van még a Holnap Óceánjának túlpartján – országok, amelyeket sosem láttam. Megesik olykor, hogy valamely kapitány felfogad hajójára egy varázslót, ha másért nem, hát hogy szerencsét hozzon, hogy szelet támasszon, ha kell, s hogy megjósolja, milyen időre számíthatnak az úton. S ha netán senkinek sem kellene *varázslóként*... nos, bár nem vagyok olyan fiatal, amilyen akkor voltam, amikor ideérkeztem, a kötélcsomózáshoz, vitorlafoltozáshoz még értek... – Flagg mosolyogva mutatta, mi mindenre képes, de vándorbotját nem tette le.

Thomas ismét felkönyökölt. – Nem! – kiáltotta, szinte sikoltotta. – *Nem!*

– Uram király...

– *Ne szólíts így!*

Flagg közelebb lépett, arcára kiült az aggodalom. – Legyen akkor Tommy. Mi a baj, szegény Tommy fiam?

– Hogy mi? *Hogy mi a baj?* Hogy lehetsz ennyire *értetlen*? Apámat megmérgezték, Peter a Tűtoronyba került, nekem trónra kell lépnem, te el akarsz menni, s még azt kérded, *mi a baj?* – Thomas ideges, éles hangú kacajra fakadt.

– Mindennek így kellett lennie, Tommy – mondta halkan Flagg.

– Nem lehetek király – jelentette ki Thomas. Megragadta a mágus karját, körmei Flagg különös húsába mélyedtek. – Ez a szerep Peterre várt. Mindig ő volt az okosabb, én az *ostoba* voltam; most is ostoba vagyok, nem lehetek király!

– A királyokat isten segíti trónra – mondta Flagg. *Isten... s olykor egy varázsló* – tette hozzá gondolatban. – ő emelt fel téged is, Tommy, s bizony mondom neked, király leszel. Királynak kell lenned, máskülönben elsodor a szennyes áradat!

– Hadd sodorjon el! Megölöm magam!

– Nem teszel ilyesmit.

– Inkább ölöm meg magam, mint hogy ezredévekig így emlegessenek: "a herceg, aki belehalt a félelembe"!

– Király leszel, Tommy, egyet se félj. Nekem azonban mennem kell. Hidegek a nappalok, de az éjszakák még hidegebbek. Ki akarok érní a városból, mire besötétedik.

– Ne! Maradj! – Thomas kétségbeesetten kapaszkodott Flagg köpönyegébe. – Ha királynak kell lennem, maradj mellettem, légy a tanácsadóm, segíts, ahogy apámnak segítettél! Ne menj! Nem tudom, miért akarsz elmenni egyáltalán... Hisz oly rég itt időzöl! *Mindig is* itt voltál!

Na végre! – gondolta Flagg. *Ez remek – hogy őszinte legyek, remekebb a remeknél!*

– Nehezemre esik elmenni – ismerte el komoran. – Igen. Szeretem Delaint,

s szeretlek *téged* is, Tommy.

– Akkor maradj!

– Nem vagy tisztában a helyzetemmel. Anders Peyna nagyhatalmú, igen nagy hatalmú ember. Nem szível engem. Azt hiszem, nem túlzás azt állítani, hogy gyűlöl.

– Miért?

Részint azért, mert tudja, milyen rég, milyen nagyon rég időzöm itt. S persze azért, mert érezni véli, mi a szándékom Delainnel.

– Nehéz megmondani, Tommy. Azt hiszem, épp azért, mert olyan hatalmas. A nagyhatalmú emberek rendszerint nem szívelik a hozzájuk mérhetően befolyásos embereket, mint a király legbizalmasabb tanácsnoka, vagy...

– S te apám legbizalmasabb tanácsnoka voltál!

– Úgy van. – Flagg magához húzta, megszorította Thomas kezét, majd eleresztette, s szomorúan felsóhajtott. – A királyi tanácsadók olyanok, akár a szarvasok a király vadsparkjában, őrzik, kényeztetik, kézből etetik őket. E jószágok, akár a tanácsnokok, kényelmes életet élnek, de előbb-utóbb a király asztalán végzik – elég, ha nem sikerül megfelelő vadat felhajtani a király erdeiben, s máris kész a baj. A tanácsnokoknak pedig gyakorta vész nyomuk, ha a trón gazdát cserél.

Thomas dühösnek és riadtnak látszott. – Peyna megfenyegetett téged?

– Dehogy! Nagyon is jó volt hozzám – mondta Flagg. – Feletébb türelmes. Én azonban olvastam a tekintetéből, s tudom, az ő türelme sem tart örökké. Tekintete azt súgta, egészségesebb lenne számomra az anduán klíma... – Sarkon fordult, köpenye meglebbent. – Így hát, noha nehezemre esik a távozás...

– Várj! – kiáltotta Thomas ismét, s arckifejezése láttán Flagg bizonyos lehetett benne: sikerült elérnie célját. – Míg apám király volt, védelmet élveztél, hisz a tanácsnoka voltál. Védelmet élveznél akkor is, ha az *én* tanácsnokom volnál, ugye?

Flagg – látszólag – komolyan eltöprengett. – Igen... azt hiszem... ha világossá tennéd... ha *teljesen* világossá tennéd Peyna számára, hogy az ellenem irányuló lépések királyi nemtetszésedre tartanak számot...

– Világossá teszem! – kapott a szón Thomas. – De még milyen világossá! Ha megteszem, maradsz, ugye? Maradj, kérek! Ha elmegy, tényleg megölöm magam! Fogalmam sincs, hogyan legyek király – megteszem, szavamra!

Flagg lehajtott fejjel állt, arca árnyékban maradt. Látszólag tűnődött, magában azonban mosolygott. Ám mikor felnézett, teljesen komoly volt az arca.

– Majd' egész életemben Delaint szolgáltam mondta. – S azt hiszem, ha

megparancsolod, hogy maradjak... hogy maradjak, s szolgáljak tovább, legjobb tudásom szerint...

– Megparancsolom, hogy maradj! – kiáltotta Thomas éles, bántó hangon.

Flagg féltérdre ereszkedett. – Uram – suttogta. Thomas sírt a megkönnyebbüléstől, a karjába vetette magát. Flagg átölelte, magához szorította.

– Ne sírj, kis királyom – zümmögte. – Minden rendben lesz. Igen, minden rendben lesz veled, velem, a birodalommal... – Vigyora szélesedett, kivillantak fehér, erős fogai.

47.

Thomas egy szemhunyásnyit sem aludt a Tútorony terén rendezendő koronázás előtti éjszakán. Kora reggel, alig egy-két órával a rettegett időpont előtt hányás és hasmenés jött rá – lámpaláz volt ez, nem egyéb. Ez meglehetősen mulatságosan hangzik, e rohamban azonban nem volt semmi mulatságos. Elvégre Thomas kisfiúnak számított még, s amit ezen a bizonyos hajnalon érzett, ugyanaz volt, amit valamennyien érzünk, ha magunkra maradunk: halálfélelem. Szolgáért csengetett, s megfagyta neki, kerítse elő Flaggot. A szolga, akit megrémített a fiú sápadt arca s a szobában terjengő okádékszag futott, s a mágushoz berontva azt lihegte, hogy az ifjú herceg nagyon rosszul van, meglehet, haldoklik.

Flagg, aki sejtette, mi a baj, utasította a szolgát, hogy közölje urával: megy hamarosan. Addig is nyugalom! Húsz perc múltán megjelent csakugyan.

– Nem fog menni – nyöszörgött Thomas. Az ágyban hányta el magát, az ocsmányság átítatta lepedőjét. Nem lehetek király; nem megy; kérlek, ne engedd, hogy megtörténjen – még elhányom magam Peyna meg a többiek előtt, vagy... vagy...

– Nem lesz semmi baj – mondta csendesén Flagg. Olyan italt kevert Thomasnak, mely alkalmas volt rá, hogy megnyugtassa a fiú felkavart gyomrát, s egyúttal bélműködésének is megálljt parancsolt egy időre. Hajtsd fel ezt!

Thomas engedelmeskedett.

– Meg fogok halni – jelentette ki, ahogy félretolta a kiürült poharat. – Nem is kell megölnöm magam. Megszakad a szívem a réműlettől. Apám mesélte, hogy nyulak szoktak emiatt felfordulni, ha hálóba esnek, még akkor is, ha nem sérülnek meg komolyabban. Ez vagyok én: egy hálóba esett nyúl, aki hamarosan elpatkol félelmében.

Voltaképp igazad van, kedves Tommy – gondolta Flagg. Nem fogsz belepusztulni a félelembbe, de csapdába esett nyuszi vagy, az biztos!

– Nemsokára másként gondolkodsz majd, azt hiszem – mondta. Újabb italt kevert. Halvány rózsaszín, megnyugtató árnyalatú folyadék volt.

– Ez micsoda?

– Olyasvalami, ami megnyugtatja az idegeidet, és álomba ringat.

Thomas felhajtotta. Flagg az ágya szélére telepedett. Thomas csakhamar mély álomba merült – olyan mély álomba, hogy ha a szolga látja, bizonyára azt gyanítja, igaza lett, s ura csakugyan halott. A mágus kezébe vette az alvó fiú kezét, s szeretettel simogatta. A maga módján *valóban* szerette Thomast, s hogy pontosan miféle szeretet ez, csak Sasha tudta volna megmondani: a gazda cirógatja így kedvenc kutyáját.

Igenis hasonlít az apjára – tűnődött Flagg. S a vén bolond még csak észre sem vette! Ó, Tommy, remekül töltjük majd az időt mi ketten – s mielőtt végzek, a birodalom földjét királyi vér áztatja majd ismét. Elmegyek, de nem messzire, legalábbis elsőre nem. Álruhában térek majd vissza, hogy láthassam legyekkel borított fejedet egy lándzsa hegyén... s hogy törömmel felhasítsam a bátyád testét, kitépjem a szívért; hogy nyersen faljam fel, ahogy apád tette a drágalátos sárkánya szívével!

Mosolyogva hagyta el a szobát.

48.

A koronázás minden fennakadás, minden nehézség nélkül zajlott. Thomas szolgálai (komornyikja nem volt még, lévén túl fiatal, ám mindenki tudta, hamarosan kerül az is) ékkövekkel kivarrott fekete bársonyruhába öltöztették (*Mind az enyém – gondolta ámuldozva, növekvő mohósággal a fiú. Mind az enyém!*), s hosszú szárú, a legpuhább bőrből készült fekete csizmát húztak a lábára. Mikor Flagg pontban fél tizenkettőkor megjelent, s közölte, hogy elérkezett az idő, Thomas a vártnál sokkal nyugodtabban viselkedett: az ital, melyet hajnalban kapott, hatott még.

– Nyújtsd a karod – súgta oda Flagnak. – És támogass, nehogy megbotoljak.

A varázsló megfogta Thomas karját. Az udvar- s a városbeliek gyakorta látják majd ilyen pózban kettőjüket az elkövetkező években – Flagg támogatja a fiatal királyt, mintha nem egészségtől kicsattanó kölyök, hanem aggastyán volna...

Együtt sétáltak ki az őszi napsütésbe.

Jöttüket harsány üdvrivalgás fogadta – moraja olyan volt, mint a szirteknek csapódó hullámoké a keleti báróság messzi partjain. Thomas döbbenet pillantott körül – lenyűgözte a tömeg, első gondolata mégis ez volt: *Hol van Peter? Ez nyilván neki szól...* Aztán eszébe jutott, hogy bátyja a Tútorony foglya, s hogy ez az üdvrivalgás őt, Thomast köszönti, egyedül őt. Növekvő örömmel töltötte el a tudat... s be kell valljam, öröme nem csupán az üdvrivalgásnak szólt. Tudta, hogy Peter toronyszobája magányában szintén hallja a kiáltásokat.

Mit számít most, hogy világeletemben jobban tanultál? – gondolta Thomas, s jóleső borzongás támadt benne. *Mit számít? A Tútorony foglya vagy, én pedig... én pedig király leszek! Mit számít, hogy egy-egy pohár bort vittél az öregnek minden áldott este, és...*

Am ez utóbbi gondolatra kellemetlen, ragacsos veríték ütkezött ki homlokán – inkább hagyta hát az egészszet.

Az üdvrivalgás ismétlődött, ahogy Flaggal az oldalán átvágott a Tútorony terén, azután áthaladt a díszgyenruhás, magas csákót viselő gárdisták magasba emelt pengéi alkotta "diadalív" alatt. Kezdte remekül érezni magát. Üdvözlésre emelte jobbját – alattvalóinak éljenzése még viharosabbá vált. A férfiak a magasba hajigálták sapkájukat. A nők sírtak örömben. Kiáltásaik – *A király! A király! Ahun a király! Thomas, a Fényhozó! Sokáig éljen a király!* betöltötték a levegőt. Thomas, mivel kisfiú volt még, úgy hitte, mindez miatta történik, Flagg azonban, aki talán sosem volt gyerek, okosabb volt nála: tudta, az éljenzés a feszültség elmúltát jelenti. Az emberek azért éljeneznek, mert azt remélték, a dolgok visszatérnek a normális kerékvágásba – hogy ismét kinyitnak a boltok, hogy a kastélyt nem őrzik tovább éjjelente marcona, børsapkás katonák, hogy mindenki lerészegedhet e komoly ceremónia végeztével, s senkinek sem kell éjfél tájt különös sikolyokra, különös hírekre riadnia. Ezt remélték – sem többet, sem kevesebbet. Thomas személye másodlagos volt, elhanyagolható – játékszernek, jelképnek minősült csupán.

Flagg kötelessége gondoskodni arról, hogy erre egy darabig ne ébredjen rá a gyerek.

S hogy ha egyszer mégis ráébred, késő legyen már.

A ceremónia maga nem volt hosszadalmas. Anders Peyna – aki jó hús esztendővel látszott idősebbnek, mint egy héttel korábban – mondta az eskü szövegét, Thomas csak *igen*-eket, *igérem*-eket és *fogadom*-okat szúrt közbe a megfelelő helyeken, ahogy Flagg tanította. A végén – olyan csend volt most, hogy a tér legtávolabbi sarkában állók is tisztán hallhattak minden szót Thomas fejére került a korona. Az üdvrivalgás újra kezdődött, harsányabb volt, mint bármikor ezelőtt, Thomas pedig feltekintett – fel, egyre feljebb kúszott tekintete a Tú hengeres kőfalán, egészen a csúcsig, ahol egyetlen ablak

sötétlett. Nem látta, ott áll-e az ablakban Peter, de remélte, hogy tanúja volt a történeteknek, s hogy az ajkát harapdálja, míg ki nem serken belőle a vér – ahogyan ő, Thomas harapdálta azelőtt, olyan kitartóan, hogy szája csúnyán kisebesedett. Még mostanság is vékony, fehér hegek csúfították.

Hallod ezt, Peter? – kiáltotta némán. *ENGEM éltetnek! ENGEM! Végre ENGEM éltetnek mind!*

49.

Királysága első éjszakáján Thomas, a Fényhozó felriadt, felült ágyában – arcára ráfagyott az iszonyat grimasza, tenyerét szájára tapasztotta, hogy elfojtsa kétségbeesett sikolyát. Szörnyű álma volt, szörnyűbb még azoknál is, amelyek a keleti toronyba tett látogatást követően gyötörték.

Az álom emlékezés volt egyben. Ott állt megint a titkos folyosóban, apját leste. Apja részeg volt, akár azon a *bizonyos* éjszakán: fel s alá járt, a falra aggatott trófeákkal porolt, ám mikor Kilenceshez, a sárkányhoz ért, mást mondott, mint akkor:

Mit bámulsz rám? – rikoltotta az öreg király. *Flagg végzett velem; gondolom, semmit sem tehettél, hogy megakadályozd – de hogy tűrheted, hogy a bátyádat börtönözzék be emiatt? Válaszolj, az ördögbe is! Megtettem minden tőlem telhetőt, és most nézz rám! Nézz rám most!*

Lángolni kezdett. Arca úgy vöröslött, akár az alaposan megrakott tűz. Szemén, orrán, száján csak úgy dőlt a füst. Összegörnyedt fájdalomában – s Thomas döbbsen látta, hogy a haja is ég. Ekkor riadt fel.

A bor! – gondolta vacogva. *Flagg egy pohár bort vitt neki azon az estén! Mindenki tudja, hogy Peter egy-egy pohár bort vitt apának lefekvés előtt, ezért mindenki azt hiszi, ő a tettes! Csakhogy Flagg is borral állított be aznap, pedig hasonló sosem fordult elő korábban! Flagg mérgezte meg az italt! Azt állította, évekkorábban ellopták tőle a Sárkányhomokot, pedig...*

Nem. Nem engedheti meg magának, hogy ilyesmin töprengjen. *Semmiképp.* Mert ha továbbra is ilyesmi jár a fejében...

– Flagg megöl... – suttogta Thomas rémulten.

Elmehetsz Peynához. Peyna nem kedveli Flaggot.

Igen, megteheti.

Ám ekkor ismét feltámadt benne a féltékenység. Ha kitálat, Petert szabadon bocsátják, s elfoglalja az ő trónját. Szegény Thomas senki lesz megint, az ostoba herceg, aki egyetlen napig uralkodott...

Egyetlen nap is elegendő volt hozzá, hogy Thomas megértse, *milyen*

királynak lenni. Nagyon tetszett neki a dolog, különösen mióta Flagg megígérte, hogy segít; Nem, ami azt illeti, ő nem is tud *semmit*. Csak egy kóbor gondolat volt, egy ostoba gondolat. Elvégre szegény Thomas mindig téved.

Végzett velem, ez ellen gondolom semmit sem tehetél, de hogy tűrheted, hogy a bátyádat börtönözzék be miatta?

Semmi baj. Bizonyára tévedés az egész. Muszáj annak lennie – s ha történetesen mégsem az, ki bánja? Azzal az eltökélt szándékkal fordult a másik oldalára, hogy tovább alszik. Egy idő után sikerült is álomba merülnie.

Az elkövetkező évek során újra és újra látta ezt a rémálmot – az agg apa újra és újra bűnrészességgel vádolta rejtőzködő fiát, aztán összegörnyedt, füstölt, lángok csaptak ki belőle. Thomas két dologra döbrent rá az idők folyamán: a büntudat, a titok, akár az időnek előtte sírba szállt ember, nem hagy nyugtot a vétkesnek, mindezzel azonban *igenis* meg lehet tanulni együtt élni.

50.

Ha megkérdezik, Flagg nyilván mosolyogva jelenti ki, hogy Thomas talán még egy gyengeelméjű elől sem képes eltitkolni semmit. Olyasvalaki előtt pedig, aki a trónra segítette – mondta volna –, végképp nincsenek titkai. Ám a Flagghoz hasonló teremtményekben szükségképp túlteng az önbizalom és a kevélység, s bár sokat látnak, bizonyos helyzetekben furcsamód elvakultak. Flagg sosem gondolt rá, hogy Thomas látta őt aznap éjjel a sárkány szemével; hogy tanúja volt, mikor mérgezett borral kínálta Rolandot.

Ezt a titkot Thomasnak a legutolsó pillanatig sikerült megtartania.

51.

A koronázási ünnep ideje alatt Peter a Tűtorony kis ablakánál állt, lefelé nézett. Hallott, látott mindent, ahogy Thomas remélte, az első üdvrivalgástól (ekkor jelent meg Flagg karján a majdani uralkodó) az utolsóig, mely az új király visszavonultával egyidőben csendült fel. A varázsló nem tágított Thomas mellől.

Peter az ablaknál állt még jó három órával az ünnepség befejezése után is, nézte az embereket. Nemigen siettek elszéledni: sok volt a megbeszélni, sók a

pletykálkodnivaló. Ennek okvetlenül be kellett; számolnia amannak, hol volt, mit csinált, mikor az öreg király halálhíre a fülébe jutott – erről mindketten siettek beszámolni egy harmadiknak. Az asszonyok még egyszer utoljára – elsiratták Rolandot, aztán áttértek annak taglalására, milyen *helyes* fiú ez a Thomas, és hogy milyen *higgadtan* viselkedett. A gyerekek kergetőztek, királyosdit játszottak, ugrándoztak, nagyokat zuhantak, lenyúzták a térdüket, bömböltek, nevettek, kergetőztek megint. A férfiak vállon veregették egymást, mondván, tudták, hogy a dolgok egykettőre egyenesbe jönnek megint – szörnyű hét volt, de vége; most már minden rendben lesz. Ám a felszín alatt ott húzódott a nyugtalanság, mint valami tompasárga fonál: sejtették mindannyian, nem lehet ez ilyen egyszerű; sejtették, hogy a dolgok, melyek az öreg király meggyilkolásakor megkavarodtak, nincsenek *egészen* rendben.

Peter a Tütorony magasában persze nem hallhatta a beszélgetéseket, de érzett valamit. Igen, *valamit*.

Három óraker – épp három órával korábban – úgymond az új király tiszteletére – kinyitottak az italmérések: az emberek felejteni, ünnepelni óhajtottak. Este hétre a férfilakosság zöme az utcán tántorgott: ittak Thomas, a Fényhozó egészségére, no meg a magukéra – késő volt már, mire a lézengők maradéka is hazaindult.

Peter ellépett az ablak mellől, "nappalija" (durva tréfa) egyetlen székéhez ment, s csak ült, ült ölbe tett kézzel. Nézte, hogyan száll alá a homály. Megérkezett a vacsora – mócsingos hús, vizezett ser s barna kenyér; ez utóbbi oly sós, hogy tán szomjan is pusztul, ha beleharap. Peter azonban sem a kenyérből, sem a húsból, sem a serből nem kért.

Este kilenckor ismét mozgolódás kezdődött odalent – a tömeg hangulata ezúttal sokkal emelkedettebb, már-már szentségtörő volt... Peter átsétált második szobájába, gályára vetkőzött, megmosdott, ágya mellé térdelt, imádkozott, azután lepihent. Egyetlen takarót kapott, pedig hálókamrájában igen nagy volt a hideg. Álláig húzta a durva anyagot, két kezének ujjait összefonta tarkóján, s a sötétségbe bámult.

Üdviválgás, kacagás, kiáltozás ért el hozzá a mélyből. Olykor-olykor petárdák durrantak, s egyszer, éjfél körül, jókora dördülés hallatszott: egy részeg katona elsütött egy ronggyal lefojtott mozsarat. (Másnap a birodalom legkeletibb zugába vezényelték a szerencsétlent e csíny miatt: a puskapor ritka kincs volt Delainben, ennek megfelelően igen nagyra becsülték.)

Éjjel egy óra után Peter lehunyt szemét, s álomba merült.

Réggel hétkor ocsúdott. Mikor imához térdelt, vacogott a hidegben, lélegzete fehér páráként gomolygott a légben, csupasz karja, lába lúdbőrözött – mégsem adta fel. Mikor végzett, felöltözött. Átment a "nappaliba", némán ült az ablaknál jó két órán át, figyelte az ébredező várost. Az ébredés lassabb,

nehézkesebb volt a szokottnál: a felnőttek túlnyomó többsége másnapos volt. Bizonytalan léptekkel indultak a dolguk után, nyomott hangulatban leledzettek, egyiket-másik férfit értetlen felesége csak tovább bosszantotta. Thomas feje is szaggatott – túl sok bort ivott előző este – ám neki nem kellett letorkolástól tartania.

Meghozták Peter reggelijét. Beson, a főporkoláb (őt is macskajaj gyötörte) cukrozatlan kását, savanyú tejet és sós kenyeret lökött elé. Peter, aki különbhöz szokott, hozzá sem nyúlt a tálcahoz – a porkolábok egyike tizenegy tájban szó nélkül el is vitte.

– Énszerintem éhen akar halni a hercegfí – mondta Besonnak.

– Annyi baj legyen – legyintett a nagydarab ember. – Legalább nem köll soká gondot viselnünk rá.

– Talán méregetül tart – mormolta a porkoláb, s szaggató fej ide vagy oda, Beson felröhögött, jó tréfa, az biztos.

Peter napja legjavát "nappalijának" székében töltötte. Késő délután ismét az ablakhoz ment. Nem állta útját rács: az ember szárny nélkül csak lefelé juthatott ki innét. Senki, sem Peyna, sem Flagg, sem Áron Beson nem hitte, hogy a fogoly valaha menekülni próbál. A Tű kőfala teljesen sima volt. Egy légy talán megvethette rajta a lábát – egy ember soha.

Ha pedig a bűnös keserűségében a mélybe veti magát – nos, ki bánja azt? Senki az égvilágon. Ha Peter így döntene, megkímélné az államot egy kékvérű gonosztevő tartásának költségeitől.

Peter ült, nézte a padlón, a falon végigkúszó napfénynyalábot. Megjött a vacsora: mócsingos hús, vizes ser, sós kenyér. Hozzá se nyúlt.

Miután a nap leáldozott, némán ült a sötétségben kilencig, aztán hálókamrájába vonult. Gatyára vetkőzött, letérdelt, imádkozott tulajdon lélegzetének fehér párafelhőjében. Lefeküdt, tarkóján összefont ujjakkal, mereven bámult a homályba. Arra gondolt, mivé lett. Éjjel egy óra tájban elnyomta az álmot.

Ugyanígy telt második napja is.

És a harmadik.

És a negyedik.

Egy álló héten át nem evett, nem beszélt, nem tett semmit az üldögélésen, bámészkodáson kívül; nézte a padlón végigvonuló, utóbb falra kúszó napfényfoltot. Beson azt hitte, a büntudat, kétségbeesés vette el az eszét – tapasztalt már hasonlót főrangú foglyoknál. A fiú meghal, gondolta, meghal, akár a ragadozómadár, mely nem tűri a fogságot. Meghal hamarosan – talán jobb is így.

A nyolcadik napon azután Aron Besonért küldött Peter, s bizonyos utasításokat adott neki... de nem úgy, ahogyan fogolyhoz illik.

Parancsolt, mint valami király.

52.

Peter *csakugyan* elkeseredett volt, de nem annyira, amennyire Beson hitte. Az első hetet arra szánta, hogy alaposan átgondolja helyzetét; próbálta eldönteni, mit tegyen. Mindent megtett, hogy gondolatai világosak maradjanak. Idővel ki is tisztult a feje, ám egy ideig szörnyen elveszettek érezte magát, a törtétek súlya úgy nehezedett rá, mint egy üllő. Azután észébe idézte a kétségbevonhatatlan tényt: nem ő ölte meg az apját, még ha a királyság összes lakója így hiszi is.

Az első egy-két nap során hasznavehetetlen gondolatok követték egymást. Gyermekei éneje a legszívesebben folyvást tiltakozott volna: *Nem igazság! Nem igazság!* S persze ami történt, a legkevésbé sem volt igazságos, ám ezen az ösvényen nem juthatott sehová. Ahogy töprengett, lassanként magára talált. Az éhség kiölte belőle a kölyköt. Egyre tisztábbnak, egyre könnyebbnek érezte testét: mintha pohár lett volna, megtöltésre váró pohár. Három-négy nap után a gyomra sem korgott már, ettől kezdve világosabban hallotta saját gondolatait. Imádkozott, ám tudta, valójában sokkal többet tesz ennél: magában beszél, hallgat, azon töpreng, van-e kiút ebből az égig érő börtönből, ahová oly gyorsan, oly véglegesen elsuvasztották.

Nem ölte meg az apját. Ez elsődleges fontosságú. Valaki úgy intézte, hogy rá terelődjék a gyanú. Ez legalább olyan lényeges. Vajon kicsoda? Természetesen csak egyvalaki tehette; egész Delainben egyetlen ember birtokában lehetett egy kevés a Sárkányhomoknak nevezett szörnyű méregből...

Flagg.

Minden összevágott. Flaggnak tudnia kellett, hogy számára Peter országában nem lesz hely. Flagg mindent elkövetett, hogy Thomas bizalmába férközzék... s hogy Thomas féljen tőle. Flagg valamiképp meggyilkolta Rolandot, azután úgy intézte, hogy a jelek a trónörökös bűnösségére utaljanak.

Peter Thomas uralkodásának harmadik napján jutott el idáig.

Mihez fogjon most? Beletörődjön a megváltoztathatatlanba? Nem, ezt nem teheti. Megszökjön? Erre nem *képes*. Soha senkinek nem sikerült kijutnia a Tűtoronyból.

Ámbátor...

Felcsillant benne a remény. Ez a negyedik nap estéjén történt, ahogy a vacsorátálra pillantott. Mócsingos hús, vizes ser, sós kenyér. Egyszerű, fehér

tányér. Asztalkendő sehol.

Pedig...

A remény szikrája mind fényesebb lett.

Egy módon megmenekülhet. Meg *kell* menekülnie. Szörnyen veszélyes lesz, sokáig tart majd a szökés előkészítése. Ha végez a munkával, megeshet, hogy minden erőfeszítése dacára pusztulás vár rá. Ám a lehetőség azért... lehetőség.

S ha megszökik? Mihez fog azután? Lesz-e módja bizonyítani a varázsló bűnösségét? Nem tudta. Flagg ravasz vén kígyó – nyilván nem hagyott hátra magára nézve terhelő bizonyítékokat. Kicsikarható-e belőle a vallomás? Meglehet – már amennyiben Peternek egyáltalán sikerül hozzá férnie. Sejtette, a mágus nyomban kámforrá válik, mihelyt szökését hírül veszi. S vajon hinne-e bárki Flagg vallomásában, ha netán szóra bírja?

Hát persze hogy beismerte – mondják majd az emberek. *Peter, a szökött apagyilkos kést szegezett a torkának. Ilyen csávába kerülve készséggel magam is készséggel beismernék mindent, a jóisten meggyilkolását beleértve...*

Talán mulatságosnak tűnik, hogy Peter ilyesmin töprengett égis éré börtönében. Kezd becsavarodni a szerencsétlen, vélheti az olvasó. Peter azonban *valóban* módot talált a szökésre. Meglehet, fiatalon fog meghalni, ha megpróbálja, de akár sikerülhet is. Ámde belevágjon-e az egészbe, ha oly kevés, amit a végén remélhet? Árthat-e tetteivel a királyságnak anélkül, hogy tudatában lenne?

Eltöprengett mindezen dolgokon, imádkozott... Elmúlt a negyedik éjszaka... az ötödik... a hatodik. A hetedik éjszakán azután megszületett a megoldás: jobb megpróbálni, mint nem megpróbálni; jobb tenni valamit, még ha az az életébe kerül is, mint tétlenül várni az öregséget és a halált. Igazságtalanság történt. Különös érzése volt ezzel kapcsolatban: nem az háborította fel leginkább, hogy *vele* művelték, hanem azt, hogy egyáltalán megtörténhetett. A hibát helyre kell hozni.

Thomas uralkodásának nyolcadik napján Peter elszalajtott egyik órét Besonért.

53.

Beson hitetlenkedve, egyre növekvő haraggal hallgatta a bebörtönzött herceg szavait. Mikor Peter befejezte, a főporkoláb egész sor ocsmányságot mormolt, melyek hallatán bizony elpirult volna még egy kocsis is.

A fogoly azonban csak állt, szeme sem rebbent.

– Te szemét, gyilkos kutya! – tetézte mondókáját már-már ámuldozva Beson. – Szerintem asszed, még mindig a palotába élsz, és hogy szógák ugornak, akárhányszor egy kisujjad fölemeled. Itten nem így mennek a dogok, kis hercegem. De nem ám, uram!

Előrehajolt, borostás álla fenyegetően mozgott – ám noha izzadtság, olcsó lőre és kosz szaga dőlt belőle, Peter nem hátrált meg. Nem választották el őket rácsok; ha Beson tartott is valaha fogolytól, a fiút veszélytelennek ítélte. Lehetett vagy ötven a főporkoláb – alacsony volt, széles vállú, pocakos. Zsíros haja csimbókokban lógott két füle körül, hátul retkes nyakát verdeste. Mikor belépett Peter szobájába, az örök egyike kulcsra zárta az ajtót mögötte.

Beson most ökölbe szorította balját, s rázni kezdte Peter orra előtt. Jobbja ujjsa zsebébe csusszant, ujjai egy sima fémhenger köré fonódtak. Az ilyen módon nehezített ököl egyetlen csapása könnyen szétzúzta még egy férfi állkapcsát is – a főporkoláb nem egyszer tett próbát vele.

– Elmehetsz a *kéréseiddel* a jó бүдös francba, kedves kis hercegem. És ha még egyszer valami hülyeségér' ide mersz szalajtani, kivérezlek, esküszök! – Beson az ajtó felé indult – így, előregörnyedve egészen olyan volt, mint egy troli. Бүзбől húzott-vont uszályt maga után.

– Attól tartok, komoly hibát követsz el – szólalt meg Peter halkán, de határozottan.

Beson hitetlenkedve fordult vissza. – *Mit* mondtál?

– Jól hallottad – mondta Peter. – S ha legközelebb hozzám szólsz, бүдös kis görcs, ne feledd, hogy nemes emberrel beszélsz! A származásomon mit sem változtatott, hogy felhágtam ezeken a lépcsőkön.

Beson pár pillanatig késlekedett a válasszal. Csak tátogott, akár egy partra vetett hal – bár ha egy halász hozzá foghatóan ocsmány halat fog, nyilván azonnal visszadobja. Peter higgadtan megfogalmazott kérései a tónus persze nyilvánvalóvá tette, hogy valójában elutasíthatatlan *követelésekről* van szó – a végtelékig felbőszítették, feje zúgott az indulattól. Az egyik ostobaság volt, egy örült hagymázás álma – ezt Beson már elhangzása pillanatában a helyére tudta tenni. A második az étkezésekkel állott kapcsolatban. Ez, akár a fiú képén honoló kifejezés, arra vallott, hogy a herceg legyűrte csüggedését, s ismét élni akar...

A tétlen napok, átdorbézolt éjszakák kilátása halványulni látszott – ez tovább bőszítette a főporkolábot. A fiú egészségesnek, erősnek látszik. Még sokáig élhet. Nagyon is valószínű, hogy neki, Besonnak saját élete végéig bámulnia kell a képét: ez már önmagában elegendő ahhoz, hogy egy férfi foga megcsikorduljon. Meg aztán...

Bүдös kis görcs? Valóban azt mondta volna, бүдös kis görcs?

– Ó, kedves kis hercegem – дүнnyögte Beson. – Én asszem, inkább te

hibáztál, de többet nem fog előfordulni, ígérem... – Ajkai vigyorra húzódtak, látni engedték feketéllő fogcsontjait. Most, hogy támadni készült, meglepő fürgeséggel mozdult. Jobb keze, benne a fémhenger, előkerült a zsebéből.

Peter tett egy lépést hátrafelé, tekintete Beson öklöbe szorított kezéről Beson arcára, onnét megint az öklére vándorolt. A főporkoláb háta mögött az ajtón feltárult a kémlelőnyílás. Két ór bámult befelé: izgatottan várták, hogy elkezdődjön a móka.

– Tudnod kell, hogy a főrangú foglyok bizonyos engedményeket élveznek az efféle dolgokban – mondta Peter. Még mindig hátrált, kerülni igyekezett. – Ez hagyomány. Nem kértem sem bonyolultat, sem teljesíthetlent.

Beson vigyora szélesedett. Azt hitte, a fiú félelmében beszél így. Tévedett, s e tévedéséért csakhamar fizetnie kellett – méghozzá számára igen szokatlan módon.

– Az engedményekért még a főrangúak is pénzt kínálnak, kis hercegem... – A főporkoláb összedörzsölte bal hüvelyk- és mutatóujját. Jobbjában továbbra is ott csillogott a fémhenger.

– Ha arra célzol, hogy időről időre fizethetnék neked egy keveset, nem árt, ha tudod: ezt is elintézhethjük – mondta Peter, miközben tovább körözött. – De csak akkor, ha tüstént felhagysz ezzel a baromsággal.

– Félsz, mi?

– Ha valakinek félnie kell kettőnk közül, *te* vagy az – jegyezte meg Peter. – Láthatóan arra készülsz, hogy rátámadj Delain uralkodójának bátyjára.

Ez a csapás talált: Beson pár pillanatra elbizonytalanodott. Azután a nyitva álló kémlelőnyílásra sandított, megpillantotta az örök arcát, s képe elsötétült megint. Ha most visszakozik, baja lesz velük – semmi komoly persze, de a kis gazember mégsem ér meg ennyit.

Előrelendült, felemelte fémmel súlyosbított jobb öklét. Vigyorgott. Úgy képzelte, a szétzúzott orrcsonttal leroskadó kurafi sikolya éles és gyermeteg lesz.

Peter könnyedén kitért, úgy mozgott, mintha táncolna. Megragadta a főporkoláb öklét. Egyáltalán nem lepte meg a súly – tisztán látta a fém csillogását Beson ujjai közt. Nagyot rántott a fickó karján – Beson még öt perce sem hitte volna, hogy ilyesmi megeshet. Megperdült, s olyan erővel csapódott Peter "nappalijának" falához, hogy alighanem megmaradt fogai is kilazultak. Csillagokat látott. Jobbjából kiesett a fémhenger, elgurult a padlón. Mielőtt érte nyúlhatott volna, Peter már meg is kaparintotta: mozdulatai egyszerűek, kiszámítottak, mint egy macskáé.

Ez nem lehet igaz – gondolta Beson nekikeseredve, növekvő bizonytalansággal. *Ez egyszerűen nem lehet igaz!*

Sosem félt belépni e börtönnek kinevezett szobákba, hiszen sosem

találkozott idefent olyan emberrel, nemesi vagy épp királyi vérből való fogollyal, aki kifoghatott volna rajta. Ő, számos küzdelem zajlott persze e falak között, de ő minden gazfickóval megértette, ki itt a főnök. Lehetek kakasok a maguk lenti szemétdombján, idefent azonban ő, csakis ő lehetett a főnök; idővel mindannyian megtanulták félni koszos testének erejét. És most ez a nyavalyás kölyök...

Haragjában bömbölve rugaszkodott el a faltól. Fejét rázta, hogy mielőbb kitisztuljon, azután Peterre rontott, aki időközben saját jobbjaiba fogta a fémhengert. A börtönőrök ámulattal figyelték a nem várt fordulatot. Beavatkozásra egyikük sem gondolt; ők is valószínűtlennek érezték a történeteket, akár Beson.

A főporkoláb széttárt karokkal támadott. Most, hogy a herceg kitért első támadása elől, már nem sok reményt fűzött ahhoz a kusza csapkodáshoz, amit ő ökölvívásként tisztelt. Belharcba akart bocsátkozni a fiúval, hogy a földre dönthesse, hogy ránehezedhessen, hogy kiszoríthassa belőle a szuszt.

Ám Peter helyén másodjára is csak a levegőt markolta: a fiú varázslatos gyorsasággal oldalt lépett, meglapult. Ahogy a testes, trollszerű főporkoláb elviharzott mellette, háromszor csapott rá jobbjaival, melyben a fémhenger csillogott.

Nem igazán sportszerű – gondolta –, de hát nem én kezdtem a játszadozást ezzel a súlyos micsodával, nem igaz?

Az ütések nem látszottak igazán keménynek. Ha Beson kívülről szemléli a küzdelmet, bizonyára csak kacag a könnyed mozdulatok láttán, és "kisasszonypofozkodást" emleget: az igazán kemény ütésen ő olyan horgot vagy egyenest értett, amely csak úgy fütyül. Peter ütései mégsem voltak szúnyogcsipések. Vállból indította mindhármát, ahogy trénerre tanította az elmúlt hat év során hetente kétszer vett leckét. Csapásai gazdaságosak voltak, nem fütyültek a levegőben, Beson mégis úgy érezte, egy egészen kicsi, de jókora patkóval ellátott póni rúgta meg gyors egymásutánban háromszor. Arcának bal oldalába pokoli fájdalom hasított: eltört a csontja, ő úgy érezte, valami gally roppant meg a fejében. Ismét a falnak zuhant. Rongybabaként csapódott neki, aztán remegő térdekkel imbolygott. Döbbenet meredt a hercegre.

A kémlelőnyílásnál leselkedő öröknek még a lélegzetük is elállt a meglepetéstől. Besont összeveri egy *kölyök*? Hihetetlen volt, akár a derült égből hulló zápor. A férfiak egyike a kulcsára nézett. Eszébe jutott, talán be kéne mennie, aztán észhez tért. Hisz odabent baja eshet! Zsebébe csúsztatta hát a kulcsokat, hogy utóbb elmondhassa: egészen megfeledkezett róluk.

– Beszélhetünk most már értelmesen? – Peter nem zihált. – Teljesen felesleges a torzsalkodás. Két apró szívességet kértem csupán, amelyek

teljesítéséért ráadásul illő jutalom ütné a markodat. Nokedl...

Beson nagyot horkant, és ismét rávetette magát. Peter ezúttal nem várt támadást, mégis sikerült elhúzódnia, ahogyan a matador lép félre a hirtelen támadó bika útjából. A matadort meg lehet lepni, meg is lehet sebezni – eleganciájából azonban sosem enged. Peter sem engedett a magáéból, de megsebesült. Beson körmei hosszúak, koszosak és töredezettek voltak – sokkal inkább tűntek állati karmoknak, mint emberi körmöknek –; a főporkoláb gyakorta (főként a hosszú, téli éjszakákon) s szívesen hengegett alárendeltjei előtt azzal, hogy hüvelykujja körmével egy ízben fültől fülig átmetsette egyik foglya torkát. E köröm most Peter bal arcára húzott véres csíkot. A vágás homloktól állig ért, alig egy ujjnyival került el a herceg szemét. A sebszélek tüstént szétnyíltak – s Peter tudta, egész életében viselni fogja a Besonnal való találkozás nyomát.

Megdühödött. Az elmúlt tíz nap alatt történtek összekeveredtek benne, s egy pillanattal – de csak egy pillanattal – arra is képesnek érezte magát, hogy *megölje* a kegyetlen főporkolábot. Szerencsére úgy határozott, elegendő lesz egy feledhetetlen lecke.

Ahogy Beson megfordult, jobb és balkezes ütések zápora zúdult rá. A jobbkezes csapások normális körülmények között vajmi kevés eredménnyel jártak volna, ám a fémhenger súlya romboló erejű torpedókká változtatta őket. Peter térdével állon találta Besont. A főporkoláb bömbölt, igyekezett megragadni a fiút. Hiba volt. Orra nagyot reccsenve tört be, száját, állát elöntötte a vér, lecsorgott mocsos hasára. Koponyájában vakító fény lobbant, ahogy Peter jobb ökle felrepezttette ajkát. Beson a padlóra köpte egy fogát, s igyekezett egérutat nyerni. Megfeledezett bámulól alárendeltjeiről, akik most már semmi pénzért nem mertek volna beavatkozni. Megfeledezett a herceg iránt érzett dühéről, attól is elállt, hogy amúgy istenigazában megleckéztesse. Pályafutása során első ízben esett meg, hogy csak a bőrére gondolt. Túl kell élnie! Beson főporkoláb ötvenedik életévén túl megismerkedett végre a *félelemmel*.

Nem az rémítette meg, hogy Peter immár kedve szerint ütheti. Kapott verést nem egyszer korábban is, bár soha nem fogolytól. Peter tekintete bizonytalanította el.

Egy király pillantása; az istenek irgalmazzanak nekem, egy király ábrázata; a haragja akár a déli nap heve...

Peter a falhoz szorította ellenfelét, felmérte a távolságot álláig, s hátrahúzta fémmel súlyosbított jobb öklét.

– Tovább gyözködjelek, te görcs? – érdeklődött komoran.

– Ne... – A hang nehezen tört utat Beson sebesen duzzadó ajkai közt. – Ne tovább királyom; kegyelem, kegyelem!

– Hogyan? – Peter megdöbbsent. – Minek nevezted az imént?

Beson azonban lassan a földre csusszant a fal mellett. Félig öntudatlan állapotban nevezte királyának Petert, s most elveszítette az eszméletét. Nem emlékezett saját szavaira, mikor magához tért – a fogoly azonban sosem felejtette el őket.

54.

Beson közel két órán át volt eszméletlen. Ha Peter nem hallja kínlódó, szörcsögő lélegzetvételét, azt hihette volna, hogy megölte. A fickó durva, kegyetlen és ostoba alak volt, elpusztítani mégsem akarta. Az örök sorra jártak a tölgyfaajtóba vágott kémlelőablak elé, hogy megbámulják: szemük elkerekedett, kimeredt – a kisfiúk bámulják így az emberevő anduáni tigrist a király állatseregletében. Egyikük sem tett kísérletet, hogy feljebbvalója segítségére siessen, tekintetük elárulta: arra számítanak, hogy Peter előbb-utóbb az eszméletlen főporkolábra veti magát, s átharapja a torkát.

Miért is ne gondolnának ilyesmit? – töprengett a fiú keserűen. Hisz szerintük megölte a tulajdon apámat is. Aki pedig ilyesmit tesz, már bármire képes, még arra is, hogy végezzen egy eszméletlen emberrel...

Beson végre-valahára nyögni, mocoogni kezdett. Jobb szeme kinyílt – a ballal nem boldogult, s úgy látszott, néhány napig nem is fog.

A jobb szem nem haraggal, árulkodó riadalommal meredt Peterre.

– Kész vagy arra, hogy józanul tárgyalj velem? – tudakolta a fiú.

Beson mondott valamit, amit Peter nem értett. A főporkoláb mintha víz alól beszélt volna.

– Egy szót sem értek!

Beson újra próbálkozott. – Megölhettél... volna.

– Sosem öltem meg senkit – jelentette ki Peter. – S ha valaha rákényszerülök, hogy öljek, hát nem eszméletlen börtönőrökön fogom kezdeni.

Beson falnak vétett háttal ült, egyetlen szemével a hercegre bámult. Összevert, feldagadt arcán groteszk, töprengő kifejezés terült szét. Végül mondott még valamit. Peter értette, de egészen bizonyos akart lenni a dolgában.

– Ismételd el kérlek, Beson főporkoláb úr!

Beson megdöbbsent, akár valaha Yosef, az istállómeister. Soha senki nem szólította még főporkoláb úrnak.

– Tárgyalhatunk – nyögte.

– Ez igazán remek.

Beson lassan feltápáskodott. Elege lett Peterből, legalábbis erre a napra. Kisebb gondja is nagyobb volt nála. Beosztottai épp az imént nézték végig, ahogy egy fiú, aki egy hete egy falatot sem eszik, kocsonyává veri. Nézték – és nem tettek semmit a gyáva sakálok. Szaggatott a feje – pedig meglehet, gatyába kell még ráznia azokat az ügyefogyottakat, mielőtt aludni tér.

Kifelé indult, Peter azonban utána szólt. Beson megfordult. Ez elmondott mindent – világossá tette, ki itt a főnök. Beson legyőzetett. Mikor foglya arra utasította, várjon – várt.

– Valamit mondanom kell neked. Mindkettőnknek jobb lesz, ha *most* mondom el.

Beson egy szót sem szólt. Csak állt, Peterre meredt.

– Mondd meg nekik – intett fejével Peter az ajtó felé –, hogy zár jak le a kémlelőnyílást!

Beson egy pillanatig csak bámult, aztán alárendeltjeire sandított, s kiadta a parancsot. A porkolábok ott szorongtak a túloldalon, nem értették – legalábbis úgy tettek, mintha nem értenék. Beson megnyalogatta vértől fekete ajkát, s elismételte – ez nyilván nem kis fájdalommal járt. A kémlelőnyílás ezúttal becsapódott, a túloldalon retesz csattant... ám a főporkoláb még így is hallotta társainak kárörvendő nevetését. Felsőhajtott. Igen, keményen meg kell leckéztetnie, őket, mielőtt hazatér. Még szerencse, hogy a gyávák gyorsan tanulnak. A herceg, bármi legyen egyébként, biztosan nem gyáva. Egyszerre kétségei támadtak, akar-e valójában tárgyalni Peterrel.

– Levelet írok; azt akarom, hogy elvidd Anders Peynának – mondta a fiú. – Remélem, még ma este készen lesz.

Beson egy szót sem szólt, gondolkodni próbált. Ez a mostani fordulat minden korábbinál jobban nyugtalanította. Peyna! Egy levél Peynának! Kellemetlen pillanatokot élt át, mikor Peter emlékeztette, ő a király bátyja – de semmiség volt az *ehhez* képest. Peyna! Az istenek szerelmére, miért éppen ő?

Minél többet töprengett, annál kevésbé tetszett neki az ötlet.

Thomas királyt nyilván egy cseppet sem érdekli, hogy bánnak Peterrel a Tűtoronyban. Elvégre bátyja ölte meg apjukat; Thomasban aligha teng túl mostanság a testvéri szeretet. Beson nem ijedt meg igazán, mikor elhangzott a Fényhozó neve. Delain lakóinak zöméhez hasonlóan ő is bizalmat érzett az új uralkodó iránt. De Peyna... nos, vele másként állt a helyzet.

A Beson-félék számára Peyna félelmetesebb volt egy sereg királynál. A király távoli, fényes és misztikus lény, olyasféle, mint a nap az égen. Egy cseppet sem számít, ha a nap felhők mögé bújzik, míg az embert megveszi az istenek hidege; sem az, ha épp izzó fehéren tündököl, hogy szinte elemésztí – akinek van esze, beletörődik az ilyesmibe, hisz egyszerű halandó lévén

változtatni úgysem tud rajta.

Peyna azonban minden kétséget kizáróan evilági lény. Az ő hatalmának nagyságát átláthatta, s félte is Beson. Az a keskeny arc, azok a gleccserkék szemek... Peyna az ő merev gallérú talárjában; Peyna, aki eldönti, ki élhet tovább, s kinek kell a bakó tőkéjére hajtania fejét...

Elképzelhető volna, hogy a fiú innét, a Tütorony tetejéről is parancsolni képes neki? Vagy csak komédiázik kétségbeesésében?

Hogy komédiázna, mikor arra kér, hogy én magam vigyem hozzá azt a levelet?

– Ha király volnék, Anders Peyna minden parancsamat teljesítené – mondta Peter. – Nem vagyok király, csupán fogoly. Ám nagy szívességet tettem neki nemrég. Azt hiszem, sikerült hálára köteleznem.

– Értem – mormolta Beson, amilyen színtelen hangon csak tudta.

Peter felsóhajtott. Nagyon fáradtnak érezte magát hirtelenjében; eltűnődött, miféle örült képzelgés készített erre. Csakugyan a szabadsághoz vezető úton indult el, mikor összeverte a főporkolábot, hogy rákényszerítse akarátát? Mi garantálja, hogy Peyna hajlandó lesz akár a kisujját megmozdítani érte? Meglehet, egyáltalán nem érez hálát a gyilkos herceg iránt; meglehet...

Mégis meg kell próbálnia. Hisz már a magányosan eltöltött hosszú éjszakák alatt, míg apját s magát gyászolta, eldöntötte: akkor követne el bűnt, hanem próbálná meg.

– Peyna nem a barátom – folytatta. – Nem is próbálok bemesélni neked, hogy az. Úgy tartja, meggyilkoltam apámat, a királyt; nem hiszem, hogy maradt volna barátom Delainben. Így vélekedsz-e magad is, főporkoláb úr?

– Így – dünnyögte Beson. – Pontosan így.

– Mégis, azt hiszem, Peyna rendelkezésedre bocsátja majd azt az összeget, melyet a hasonló szívességekért cserébe elvársz.

Beson bólintott. Ha egy nemesembert küldtek a Tütoronyba, akár mégoly rövid időre is, ő gondoskodott róla, hogy ne a szokásos mócsingos húst és vizezett sert kapja, hanem különb táplálékon tartsák. Elintézte, hogy hetente egyszer friss fehérneműhöz jusson, s még azt is lehetővé tette, hogy a fogoly találkozhassak olykor hitvesével vagy kedvesével. Persze nem ingyen. A bebörtönzött nemesek rendszerint tehető családok ivadékai voltak, s e családokban mindig akadt valaki, aki készséggel fizetett Besonnak különleges szolgálataiért, tekintet nélkül a büntett természetére.

Peter bűne különösen súlyos volt – a fiú most mégis azt állítja, maga Anders Peyna lesz az, aki megvesztegeti érdekében a főporkolábot...

– Még valamit – mondta halkán Peter. – Azt remélem, Peyna megteszi, amire kérem, mert kényes a becsületére. Ha bármi történnék velem – példának okáért ha te és társaidd rám rontanátok az éjjel, hogy bosszút vegyetek a rajtad

esett sérelemért – Peyna alighanem érdeklődni kezdene az eset iránt.

Szünetet tartott.

– A személyes érdeklődés vezérelné.

Merőn nézett Besonra.

– Megértetted?

– Igen... – mormolta a főporkoláb, aztán hozzáfűzte még: – ...uram.

– Hoznál nekem tollat, tintatartót, porzót és papírost?

– Igen.

– Gyere közelebb!

Beson tétován engedelmeskedett. Orrfacsaró bűz áradt belőle, Peter azonban nem húzódott el – a gatzett bűze, amivel vádolták, szinte immúnissá tette az izzadság, a mosdatlanság szagára. Halvány mosollyal pillantott Besonra.

– Sűgd a fülembé – mondta.

Beson pislogott, egyik lábáról a másikra állt. – Mit sűgjak, uram?

– Az összeget – mosolygott a herceg.

S a főporkoláb csakhamar engedelmeskedett.

55.

A porkolábok egyike behozta Peternek a kért íróeszközöket. Egy gyakorta rugdalt kóbor macska szemeivel bámult a hercegre, azután eliszkolt, nehogy kijusson valami neki is abból a haragból, mely oly látványosan zúdult nemrég Beson fejére.

Peter az ablak melletti asztalhoz ült, fehér párafelhőket fűjt a csikorgó hidegben. Hallgatta egy darabig a Tű körül örvénylő szél zúgását, nézte a város fényeit.

Tisztelt Peyna főbíró úr – írta, azután szünetet tartott megint.

Összegyűröd és olvasatlanul a tűzbe hajítod-e vajon ezt a levelet, mihelyt ráébredsz, ki küldte? Vagy átfutod, azután kikacagod a bolondot, aki megölte apját, s most a királyság főbírójához fordul segítségért? Nem zárható ki az sem, hogy rögtön rájössz, mire készülök – s akkor hasztalan minden ravaszkodás...

Emelkedettebb hangulatban leledzett ezen az estén, mint az elmúlt napokban bármikor; úgy ítélte, a fenti lehetőségek egyike sem fog bekövetkezni. Elképzelhető, hogy terve kudarcot vall, ám semmiképp sem egy Peynához hasonló precíz, rendszerező elme fogja leleplezni. A főbíró legmerészebb álmában sem képzelné, mire készül a fogoly – hamarabb öltene

báli ruhát, perdülne táncra teliholdkor a Tütorony terén.

S oly kevés, amit kérek – gondolta a herceg. Ajkán ismét felderengett a mosoly. Ő legalábbis így ítéli majd – remélem...

Előrehajolt, a tintatartóba mártotta a pennát, s tovább írt.

56.

A következő estén, röviddel azután, hogy az órák kilencet ütöttek, Anders Peyna komornyikja ajtót nyitott a szokatlanul későn kopogtató látogatónak. Hosszú orrát fenyegetően előrszegezve meredt a küszöbön ácsorgó főporkolábra. Arlen – így hívták a komornyikot – természetesen ismerte Besont, aki gazdájához hasonlóan a delaini igazságszolgáltatás egyik oszlopa volt, ám ezúttal nem ismerte fel. A verés, melyet Beson Petertől kapott, most éreztette igazán hatását: a testes alak képe vörös, lila és sárga foltok egyedi gyűjteménye volt. A bal szem alig résnyire nyílt. Beson törpe lidércre emlékeztetett; Arlen nyomban nekikészült, hogy becsapja az ajtót az orra előtt.

– Várj! – mormolta Beson olyan hangon, mely elbizonytalanította a komornyikot. – Uradnak hoztam üzenetet.

Arlen tétovázott egy darabig, aztán határozott: ismét kizárni készült a jövevényt. A fickó erőszakos, feldagadt ábrázata megrémítette. Lehetséges volna, hogy csakugyan törpe, s hogy a messzi északról érkezett? Úgy tudta, a törpenép utolsó vad törzseit még nagyapja idejében kiirtották, de az ember sosem tudhatja...

– Peter herceg üzent – mondta Beson. – Ha becsukod az ajtót, hallgathatsz később az uradtól, asziszem...

Arlen ismét elbizonytalanodott. Erős volt a készítés, hogy kizárja ezt a fantomot, de erős volt még Peter nevének hatalma is. Ha ez az alak a hercegtől hoz üzenetet, csak a Tütorony főporkolábja lehet. Akkor pedig...

– Nem is *hasonlítás* Besonra – közölte mogorván.

– Te se *hasonlítás* a jó édes apádra, Arlen: gondolkozok is mindég, merre csatangolhatott az anyád...! – vágott vissza a szörnyeteg nyersen, s egy gyűrött borítékot dugott az ajtónyílásba. – Nesze, vidd ezt az uradhoz! Én itten várok. Csukd be az ajtót, ha tetszik, bár kutya hideg van ideki'...

Arlent ez sem hatotta meg. Felőle akár fagyhat is: nem akarja, hogy ez az izonyat a személyzeti konyha tüzénél melengesse a tagjait. Átvette a borítékot, becsapta az ajtót, befelé indult – azután visszatért, és duplán be is reteszelte.

Peyna a dolgozószobában tartózkodott. A tűzbe bámult, gondolataiba mélyedt. Thomast újhholdkor koronázták meg, most csak a második negyedben jártak, s ő máris aggasztónak találta a fejleményeket. Flagg – ő a legrosszabb. Flagg. Sokkal inkább hatalmában tartotta a gyereket, mint az apját annak idején. Roland nehéz felfogású volt ugyan, de legalább érett, javakorabeli férfi... Thomas csak kisfiú, s Peyna tartott tőle, hogy Flagg az ő nevében hamarosan átveszi az uralmat Delain felett. Ez nem használna majd a királyságnak – s ami azt illeti, nem használna majd Anders Peynának sem, aki sosem rejtette véka alá a varázsló iránti ellenszenvét.

Kellemesen érezte magát itt a dolgozószobában, a pattogó tűz mellett, ám valami okból mindvégig érezte a kinti szél hidegét. Érezte, e szél erőre kaphat, s elfújhat... mindent.

Miért, Peter? Miért, ó, miért? Miért nem tudtál még egy kicsit várni? Miért voltál látszatra oly hibátlan, mint a pirosló őszi alma, s miért bizonyult oly romlottnak bensőd? Miért?

Nem talált választ e kérdésekre, ám a kétség – valóban oly romlott-e Peter, amilyennek látszik? – az ítélet napja óta mardosta szívét.

Kopogtattak.

Peyna kihúzta magát, körülnézett, aztán türelmetlenül felcsattant: – Gyere! De ajánlom, jó okod legyen a zavarásra!

Arlen lépett be zavartan, szégyenkezve. Egyik kezében gyűrött boríték.

– Nos?

– Uram... egy ember áll az ajtóban... legalábbis embernek látszik... de az arca szörnyen dagadt, mintha kegyetlenül összeverték volna... vagy... – A komornyik hangja elfűlt.

– Mennyiben tartozik ez rám? Tudod jól, hogy ilyen későn senkit nem fogadok. Mondd meg neki, hogy menjen haza. Mondd meg neki, hogy vigye el az ördög!

– Azt állítja magáról, hogy Beson, uram – folytatta Arlen, ha lehet még zavartabban. Pajzsként tartotta maga előtt a gyűrött borítékot. – Ezt hozta. Peter herceg üzenete.

Peyna szíve nagyot dobbant ennek hallatán. Homlokráncolva pillantott Arlenre. – Csakugyan?

– Hogy tényleg Peter hercegtől jött-e? – hebegett Arlen. Teljesen kizökkent szokásos nyugalmából Peyna ezt igen furcsának, igen érdekesnek találja. Sosem hitte volna, hogy Arlen képes ilyesmire – jöjjön bár tűzvész, árvíz vagy

sárkányinvázió. – De uram, hisz nem állott módomban megbizonyosodni...
hogyhogy...

– Csakugyan *Beson* az, te idióta?

Arlen megnedvesítette ajkát – úgy bizony, megnedvesítette. Ez példátlan
eseménynek számított. – Nos, nem kizárt, uram... Eléggé hasonlít rá... de ez a
kinti fickó csupa kék-zöld folt, csupa véraláfutás. Én... – A komornyik nagyot
nyelt. – Olyan, mint egy törpe – bökte ki a legvalószínűtlenebbet, azután
zavart mosollyal igyekezett enyhíteni a hatást.

Beson az – gondolta Peyna. *S ha olyan, mintha összeverték volna, csak
egyvalaki verhette össze: Peter. Ezért hozta el az üzenetet. Peter megverte,
megfélemlítette, engedelmességre szorította. Az effajtnál nem használ más,
csak a verés.*

Hirtelen izgalom lett úrrá rajta: úgy érezte magát, mint a kutató, akinek egy
barlang sötétjében bolyongva végre sikerül meggyújtania lámpását.

– Ide azt a levelet! – parancsolta.

Arlen átadta a borítékot. Dolga végeztével kísérletet tett, hogy kiosonjon –
ami megint igen különös volt, hisz nem szokott osonni. *Legalábbis* – tűnődött
Peyna, aki, mint mindig, jogászként gondolkodott – *TUDTOMMAL sosem
oson.*

Egészen a dolgozószoba ajtajáig engedte komornyikját – gyakorlott
horgász bánik így a hallal –, aztán "bevágott":

– Arlen.

A komornyik sarkon fordult. Megrándult az arca, akarna rendre utasították
volna.

– Törpék nincsenek már. Anyád nem említette?

– De igen – felelt Arlen kelletlenül.

– Okosan tette. Bölcs asszony lehet. Ezeket az ostobaságokat nyilván apád
töltötte a fejedbe. Ereszd be a főporkolábot. Vezesd a személyzeti konyhába –
tette hozzá gonoszul. – Idebent ne lássam: bűzlik, mint a görény. De vezesd a
konyhába, hogy felmelegedjék. Hideg az éjszaka Roland halála óta hideg volt
minden éjszaka, mintha a természet büntetése zúdult volna a birodalomra az
öreg király tűzhaláláért.

– Igenis, uram – mormolta Arlen látható kelletlenséggel.

– Hamarosan csöngetek érted, akkor megmondom, mit kezdj a
továbbiakban.

A komornyik összetört emberként távozott, halkán becsukta az ajtót maga
mögött.

Peyna egy darabig csak forgatta a borítékot, nem nyitotta ki. A kosz
nyilván *Beson* mancsáról származott – szinte szaglott belőle a félelem
verítéke. Közönséges gyertyaviasz volt a pecsét a papíroson.

Okosabb volna nyomban a lángok közé hajítanom ezt az üzenetet – tűnődött a főbíró. Hogy ne gondoljak rá többet. Tűzbe dobnám, utána csengetnék Arlennek, utasítanám, adasson annak a fickónak – egyébként tényleg törpére hasonlít, úgy éljek! – egy bögre forró grogot, aztán küldje a fenébe isten hírével. Igen, ezt kellene tennem.

Tudta persze, nem ezt fogja tenni. Az az abszurd remény, mely fénysugarat sejtetett az éjszakában, nem engedte. Hüvelykujjával feltépte a borítékot, feltörte a pecsétet, előhalászta a rövid üzenetet, és olvasni kezdte a tűz fényében.

58.

Peyna,

Úgy döntöttem, életben maradok.

Nagyon keveset olvastam a Tűről, mielőtt idekerültem, s bár sokat hallottam róla, a fülemig nagyjából pletykák jutottak. Az egyik úgy szólt, hogy bizonyos kisebb szívességek megvásárolhatóak idebent. Azt hiszem, valóban így van. Nekem természetesen nincs pénzem, de úgy gondoltam, te talán állnád a költségeimet. Szívességet tettem neked nemrég, s ha most fizetnél a főporkolábnak nyolc tallért – ugyanennyit kellene a kezéhez juttatnod minden itt töltött boldogtalan évem elején – viszonzhatnád. Nem valami nagy summa, remélem, így látod te is. Az magyarázza, hogy két dolgot kérek mindössze. Ha lehetővé teszed, hogy Beson "benedvesítse a csőrét", nem háborgatlak többé.

Tisztában vagyok vele: ha kiderül, hogy akár egy efféle csekélység erejéig a rendelkezésemre álltál, bajba kerülsz. Amennyiben kész volnál mégis tenni az érdekemben, azt ajánlom, közbenjáróként barátomat, Bent használd. Nem volt alkalmam szót váltani vele, amióta őrizetbe vettek, de hiszem és remélem, hogy hű maradt hozzám. Szívesebben kérném meg őt magát, de Staadék sajna nem valami tehetősek, Bennek pedig egy petákja sincs. Megalázó számomra, hogy pénzért kell folyamodjak valakihez, de máshová nem fordulhatok. Ha úgy ítéled, nem áll módodban teljesíteni kérésemet, természetesen megértelek.

Nem lettem apám gyilkosa.

Peter

59.

Peyna jó ideig csak bámulta ezt a különös üzenetet. Szeme újra meg újra az első és utolsó sorra tévedt.

Úgy döntöttem, életben maradok.

Nem lettem apám gyilkosa.

Nem lepte meg, hogy a fiú tovább tagad – találkozott már bűnözőkkel, akik esztendőkön át bizonygatták ártatlanságukat azután is, hogy elítéltek őket. A bűnösök azonban a legritkább esetben fogalmaztak ilyen szűkszavúan, ilyen... ilyen parancsolón.

Igen, ez zavarta leginkább a levéllel kapcsolatban ez a parancsoló hangnem. Egy igazi király a börtönben sem tagadja meg magát; még a tömlöc, még a kínzás sem törheti meg. Egy igazi király nem vesztegeti az idejét kibúvókeresésre, magyarázkodásra, egyszerűen kinyilvánítja akaratát.

Úgy döntöttem, életben maradok.

Peyna felsóhajtott. Egy idő után magához húzta a tintatartót, fiókjából egy ív tiszta papírost kotort elő, s írni kezdett. Az ő üzenete rövidebb volt még Peterénél is. Alig öt perc alatt elkészült vele, végigporozta, összehajtogatta s lepecsételte. Miután végzett, csengetett Arlenért.

A megtörtnek látszó komornyik egykettőre megjelent.

– Itt van még Beson? – tudakolta a főbíró.

– Azt hiszem, uram – felelte Arlen. Az igazat megvallva *tudta*, hogy Beson nem ment el, mert a kulcslyukon át leste a fickót. Nézte, ahogy nyughatatlanul járkál fel s alá a személyzeti konyhában, egyik kezében egy kihűlt csirkelábbal. Miután a hús elfogyott, Beson összeroppantotta a csontot – iszonyú hangok hallatszottak –, s elégedetten szívni kezdte belőle a velőt.

Arlen még mindig nem volt egészen biztos abban, nem törpe – vagy épp troli – ez az alak.

– Add át neki ezt – mondta Peyna, s komornyikjának nyújtotta az üzenetet.

– *Ezt* pedig a fáradtságáért... Arlen másik tenyerében két tallér csörrent. – Mondd meg neki, hogy alighanem lesz válasz. Ha, lesz, éjnek idején hozza, akár a mostanit!

– Igen, uram.

– Aztán nehogy pletykálgodni kezdj vele! – intette Peyna. Különb tréfára pillanatnyilag nem futotta az erejéből.

– Nem fogok, uram – biztosította Arlen tompa hangon, s távozott. Még mindig hallotta a recsenést, ahogy Beson összeroppantotta azt az átkos csontot.

Itt van – mondta kimerültén Beson másnap Peter cellájába lépve, s a hercegnek nyújtotta a borítékot. Csakugyan kimerült volt. Égből hulló áldásnak tekintette a két tallért, amelyet Arlentől kapott; hajnalig tartott, míg elitta. Két tallérért felettébb sok szeszt adtak akkortájt – a főporkoláb feje tehát sajgott – sokkal, de sokkal nagyobbban érezte a szokásosnál. – A végén még kifutófiú lesz belőlem, vagy mi a nyavalya...

– Köszönöm – suttogta Peter, kezében az üzenettel.

– Na mi a'? Ki se nyitod?

– Dehogynem. Amint magamra hagysz.

Beson vicsorgott, két keze ökölbe szorult, Peter azonban csak állt és nézte. A főporkoláb egy idő után leengedte kezeit.

– Egy nyomorult kifutófiú, az! – fakadt ki, azután távozott, s alaposan bevágta az ajtót maga mögött. Kulcs fordult a zárban, helyükre siklottak a reteszek. Három volt belőlük, s vaskosabbak voltak Peter csuklójánál.

Mihelyt a neszezés abbamaradt, a herceg feltépte a borítékot. Az üzenet mindössze három mondatból állt:

Ismerem az ősi szokást, amelyet említettél. Az összeg elfogadható. Teljesítem a kétest, de csak akkor, ha közlöd, milyen szolgáltatásokat vársz közös barátunktól.

Peter mosolygott. Peyna főbíró nem ostoba, az alattomoság nem természete (nem úgy, mint Flaggnak), mindössze nagy körültekintéssel cselekszik – ez az üzenet rá a bizonyíték. A feltételre számított természetesen: azon lepődött volna meg, ha Peyna nem szab effélét. A közbenjáró Ben lesz, a főbíró hamarosan letudja az ügyet – mégis lépésről lépésre halad, mint az olyan ember, akinek lába alatt minden pillanatban elmozdulhatnak a lazán egymáshoz illesztett kövek.

Peter cellája ajtajához ment, zörgetni kezdett. Pár szót váltott Besonnal, ismét megkapta a tintatartót meg a koszos pennát. A főporkoláb ismét megjegyezte, hogy "francos" kifutófiúként fogja végezni, bár voltaképp elégedett volt az események alakulásával. Az újabb szolgálat valószínűleg újabb két tallért jelent.

Ha ezek ketten elég sokáig leveleznek itten, a végére meggazdagszok, vagy mi... – gondolta, s noha feje pokolian sajgott, harsogó kacajra fakadt.

Peyna széthajtogatta Peter második levelét, s elégedetten állapította meg, hogy a herceg ezúttal egyikük nevét sem írta le. Remek. Gyorsan tanul a fiú. Ahogy átfutotta az üzenetet, felvonta szemöldökét.

Hogy mit kérek, nem tartozik rád, avagy nagyon is rád tartozik – nézőpont kérdése. Mindazonáltal el kell árulnom, hisz rászorulok a segítségedre, íme, e szívességeket vásárolok meg évenkénti nyolc-nyolc tallérodért:

1. Szeretném megkapni anyám babaházát. Szép helyeken jártam, sok kalandban részesülhettem a jóvoltából, gyermekkoromban sok örömet szerzett nekem.

2. Asztalkendőt szeretnék minden étkezéshez – igazi, királyi asztalkendőt. A címert eltávolíttathatod, ha úgy látod jónak.

Ennyit kérek csupán.

Peyna újra és újra átfutotta az üzenetet, mielőtt a tűzbe hajította. Ággasztotta, hogy nem érti. A fiú készül valamire... vagy mégsem? Mit akarhat az anyja babaházával? Peyna úgy tudta, a játékszer a kastély valamelyik raktárában porosodik egy lepel alatt. Miért ne adhatnák oda Peternek? Odaadhatják, csak át kell nézetniük előbb egy megbízható emberrel, aki minden éles szerszámot, tárgyat – kezdve a miniatúr késeken eltávolít belőle. Emlékezett rá, hogy lenyűgözte a babaház a kis herceget. Emlékezett arra is – noha már csak halványan –, hogy Flagg tiltakozott, a babázást a majdani uralkodóhoz méltatlan foglalatosságnak ítélte. Roland akkor a mágus akarata ellenére cselekedett – s bölcsen tette, hisz Peter maga mondott le kedvenc játékszeréről, mikor az ideje elérkezett.

Lemondott róla, de most az eszébe jutott.

Megbolondult volna a kölyök?

Ez valószínűtlennek tűnt.

Ott vannak azután az asztalkendők. Ezt legalább értette. Peter világéletében asztalkendőt kért minden étkezéshez, széthajtogatta az ölében, mint valami kis térítőt. Akkor sem mondott le róla, mikor táborozni ment apjával. Különös, hogy nem jobb ellátásért folyamodott – a legtöbb nemes ezt tette meg legelőször. Nem, neki asztalkendő kell.

Mindig tiszta volt... mindig használt asztalkendőt... Az anyja hatása, ebben biztos vagyok. Összefügg vajon a két kérdés? S ha igen, hogyan? Asztalkendők... és Sasha babaháza. Mit jelentsen ez az egész?

Peyna nem tudta a választ az abszurd remény azonban nem halványult el. Újra és újra eszébe jutott, hogy Flagg ellenezte a babaházat. Most, esztendőkkal később Peter *hózzá* folyamodik, hogy ismét megkaphassa.

Tudata mélyén egy gondolat lapult, valahogy úgy, mint süteményben a töltelék. Olyan gondolat volt ez, melyet a főbíró megfogalmazni sem igen mert. Tegyük fel – *tegyük csak fel* –, hogy mégsem Peter ölte meg az apját. Ki

volt hát a gyilkos? Nem lehetett más, csakis az a személy, aki annak idején beszerezte a szörnyű mérget. Az a személy, aki senkivé vált volna, ha Roland után Peter kerül a trónra, most, Thomas országlása idején pedig szinte *mindent* a magáénak mondhat.

Flagg.

Ám ez a gondolat taszította Peynát. Azt sugallta, hogy az igazságszolgáltatás tökéletlenül működött – s ez sehogysem volt így. Azt sugallta, hogy mikor Peter könnyeit látva a fiú bűnössége mellett döntött – vagyis mikor pályafutása legnagyobb döntését nem logikai, inkább érzelmi alapon hozta meg –, tévedett – s ez még rosszabbul érintette.

Ugyan, mi bajt okozhat az a babaház, ha minden éles tárgyat eltávolítunk belőle?

Peyna elrendezte maga előtt az íróeszközöket, s munkához látott. Beson újabb két tallérra tett szert – el is itta annak rendje s módja szerint –, vagyis napok alatt megkapta a hercegtől neki járó summa felét. Alig várta, hogy újabb levelet vihessen, ám az üzenetváltás e ponton abbamaradt.

Peter mindkét kérését teljesítették.

62.

Ben Staad gyerekkorában vékony, kék szemű, göndör, szőke hajú fiú volt. A lányok sóhajtoztak, összesúgtak, vihogtak ha meglátták – már kilenc esztendő kora óta.

– Abbamarad ez hamarost – legyintett ilyenkor az apja. – Fiatalon minden Staad helyre legény, de ha megnő, Ben se igen fog különbözni tőlünk. A haja alighanem megbarnul egészen; elromlik a látása, és nagyjából olyan szerencséje lesz, amennyi a király legkövérebb malacának szokott lenni az esztendő legutolsó napján...

Az első két dologban tévedett. Jó néhány nemzedék óta Ben volt az első Staad, aki tizenhét évesen is éppoly szőke volt, mint azelőtt, s aki négyszáz lépésről is megkülönböztette a barna sólymot a rókavöröstől. Sosem hunyorgott, csudamód éles volt a szeme – s a lányok éppúgy sóhajtoztak, kuncogtak most is ha látták, mint kilenc éves korában.

Ami pedig a szerencsét illeti... nos, ez merőben más tézta. Hogy a Staad-család férfitagjait jó kétszáz esztendeje balszerencse kíséri, nem vitatta senki. Ben szülei abban reménykedtek, Ben lesz az, aki kirángatja őket a cifra nyomorúságból. Elvégre a haja nem sötétedett el, a látása is éles maradt – miért ne foghatna ki hát épp a balszerencsén? Amellett Ben Peter herceg

barátja, s Peterből egy nap Delain királya lesz...

Azután Petert őrizetbe vették s elítélték apja meggyilkolásáért. A Staad-család döbönt tagjai még fel sem foghatták, mi történt, máris ott ült a Tübörtönében. Ben apja, Andrew elment Thomas koronázására – és jókora monoklivál állított haza. Felesége jónak látta elmellőzni a kérdezősködést.

– Biztos vagyok benne, hogy Peter ártatlan – mondta Ben aznap este a vacsoraasztalnál. – Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy...

A következő pillanatban a földön találta magát, csengett a füle. Apja tornyosult fölé. Bajszáról borsóleves csepegett, arca úgy vöröslött, hogy már-már bíborszínűnek látszott. Ben kishúga, Emmaline sírni kezdett etetőszékében.

– Ki ne ejtsd a szádon ebben a házban annak az átkozott gyilkosnak a nevét! – sziszegte Andrew Staad.

– De Andy! – sopánkodott a felesége. – Andrew, a gyerek nem értheti...

Ben apja, akinél jobb férjet aligha hordott hátán a föld, most szembefordult nejevel.

– Elhallgass, asszony – mormolta. Volt valami a hangjában, mert Ben anyja tüstént visszaült. Még Emmaline is abbahagyta a sírást.

– Apa – szólt halkán Ben. – Az idejét sem tudom, mikor ütöttél meg utoljára. Tán tíz éve, tán még régebben. Dühödben sosem ütöttél – egészen mostanáig. Ez azonban mit sem változtat a véleményemen. Nem hiszem...

Andrew Staad figyelmeztetően felemelte mutatóujját. – Megmondtam: ne említsd a nevét – mondta –, és komolyan gondoltam, Ben. Szeretlek, de ha még egyszer a nevéen nevezed, menned kell ebből a házból.

– Nem nevezem meg – sóhajtott Ben, s felállt. – De csak azért, mert szeretlek, apa. Nem azért, mert félek tőled...

– Hagyjatok abba! – kiáltotta Staad asszony, rémültebben, mint bármikor ezelőtt. – Nem engedem, hogy összekapjatok ezen! Meg akartok örjíteni?

– Ne aggódj, anya, vége már – nyugtatgatta Ben. Igaz, apa?

– Vége – mondta Andrew. – Jó fiú vagy, Ben, mindig az voltál – de ne említsd őt.

Voltak dolgok, amelyeket Andrew Staad nem mondhatott el a fiának. Ben tizenhét esztendő volt ugyan, ő mégis gyerekként gondolt rá. Meglepődött volna, ha tudja: Ben nagyon is érti, miért ütötték meg.

Mielőtt a fentebb leírt szerencsétlen események megtörténtek, Ben és Peter barátságának hála jobbra fordult Staadék sora. Belső báróságbeli gazdaságuk valaha igen nagy volt, az utolsó száz évben azonban arra kényszerültek, hogy földjét darabonként áruba bocsássák. Mostanra nem egészen hat hold maradt, annak javát is jelzálog terhelte.

Az elmúlt tíz évben sokat javult a helyzet. A folyvást fenyegetőző

bankárok hajlottak rá, hogy további haladékokat adjanak a kölcsönök törlesztésére – még újabb kölcsönöket is kínáltak, hallatlanul alacsony kamatokkal. Andrew Staadot nagyon bántotta, hogy őseinek földje egyre fogy, ezért boldog napja volt életének, mikor felkereshette Halvayt, a szomszéd birtokost, s közölhette vele: meggondolta magát, mégsem adja el azt a jókora darabot, amelyre Halvay kilenc esztendeje ácsingózott már. Tudta, kinek köszönheti e csodás változásokat – fiának, aki jó barátságban van a herceggel. Peterrel, aki történetesen Delain trónjának örököse.

Most a szerencsétlen Staadok voltak megint. Ha ez lett volna minden, ha életük a szokott módon zajlik tovább, aligha üti meg Bent – máris szégyenkezett emiatt –, ám a dolgok nem úgy folytak tovább, ahogy várható lett volna. *Rosszabbra* fordultak.

Andrew elcsábult, mikor a bankárok farkasokból bárányokká váltak egyszeriben. Jókora összeget vett kölcsön – hogy korábban eladott földdarabokat vásároljon vissza, hogy építhessen ezt-azt, új szélmalmost például. Most biztosra vette, hogy a bankárok egykettőre kibújnak a báránybőrből, s farkasok lesznek megint. Ráébredt, hogy már nem egyes birtokszelvények elvesztéséről van szó – máról holnapra *mindenét* elveszítheti.

S még ez sem volt elég. Ösztöne arra intette, tartsa távol családtagjait Thomas koronázási ünnepétől. Hallgatott e belső hangra, s nem bánta meg, hogy így tett.

A ceremónia után történt; szinte számított a fordulatra. Betért egy italmérésbe, hogy felhajtson egy pohárkával, mielőtt hazaindul. A király meggyilkolása, Peter bebörtönzése alaposan megrázta – szüksége volt az italra. Hamarosan felismerték benne Ben apját.

– Na, Staad? Segített-e a fiad eltenni az útból az öreget? – kiáltott oda neki egy részeg. Többen gúnyos hahotázásba kezdtek.

– Biztos ő fogta le Rolandot, míg a herceg leöntötte azt az égő micsodát a torkán... – rikoltotta valaki.

Andrew letette félig telt poharát. Nem jó hely ez. Mennie kell. Mégpedig gyorsan.

Ám mielőtt odébbállhatott volna, a részegek egyike – rothadó káposztaként büzlő, hatalmas termetű fickó visszahúzta.

– És mennyit tudtál *te?* – kérdezte fojtott, rekedtes hangon.

– Semennyit – felelte Andrew. – Semmi közöm az ügyhöz, akárcsak a fiamnak. Eressz!

– Akkor mehetsz el – ha elmehetsz egyáltalán –, ha úgy látjuk jónak – dűnnyögte az óriás, és szemközt álló társai egyike felé taszította.

Lökdösní kezdtek. Andy Staad ide-oda tántorodott. Volt, aki megütötte, volt, aki könyökével döfött a bordái közé, s akadt, aki gáncsot vetett neki.

Ökölharc nem lett a dologból, de nem sokon múlt; látta a szemükön, hogy szeretnék, ha visszaütne. Ha később vetődik ide, ha ellenfelei részegebbek, aligha ússza meg ilyen olcsón.

Andrew nem nőtt túl magasra, vállalai azonban szélesek, tagjai izmosak voltak. Úgy érezte, szabályos küzdelemben simán elintézne két kötekedőt – az óriást kivéve, ámbár kész lett volna *vele* is próbát tenni. Leüthetne egyet, kettőt, talán hármat... csakhogy nyolcan, ha nem tizen álltak szemben vele. Ha csak annyi idős, mint a büszke, forróvérű Ben, biztosan nekik támad csakhogy negyvenöt esztendő volt, s nem lelkesedett az ötletért, hogy félholtra verve vánszorogjon haza. Baja esnék, családtagjai pedig halálra rémülnének: semmi értelme. A Staadok balszerencséje nem tűr bosszúvágyat; nyelnie kell, más kiút nincs...

A csapos csak állt és nézett, meg sem próbált véget vetni a kegyetlen játéknak.

A részegek végre-valahára futni hagyták Andyt.

Most már csak a feleségéért, a lányáért, s legfőképp fiáért, Benért aggódott – a fiú bizonyára elsőszerű célpontja lesz a kötekedőknek.

Ha Bennel találkoznak helyettem, biztosan az öklüket használják – gondolta. Az öklüket használják, és addig verik, míg leesik a lábáról – vagy még rosszabbat művelnek vele...

Ezért hát – hisz szerette fiát, s féltette is – megütötte Bent, s azzal fenyegette, hogy elzavarja a háztól, ha még egyszer kiejti száján a herceg nevét.

Az emberek furcsák néha.

63.

Amit Ben Staad esetleg még nem értett furcsa, új helyzetével kapcsolatban, megérthette a rákövetkező nap folyamán.

Hat tehenet hajtott ki a piacra, s jó áron túlادott rajtuk (az az ember, akivel üzletet kötött, nem ismerte; ha ismeri, aligha lett volna jó az ár). A városkapu felé tartott, mikor körbevette néhány fickó. Gyilkosnak, cinkosnak becsmérelték, s elhangzott néhány erőteljesebb kifejezés is.

Ben remekül állta a sarat. A végén alaposan összeverték – heten voltak –, de vérző, bevert orral, lila monoklikkal, fogakat hátrahagyva kotródtak el majd mindannyian. Ben összeszedte magát, hazavánszorogott. Sötétedés utánra ért a házhoz. Minden tagja sajgott, a körülményekhez képest mégis elégedett volt magával.

Apja egyetlen pillantást vetett rá, s megértette, mi történt.

– Mondd anyádnak, hogy elestél – tanácsolta.

– Igen, apa – bólintott Ben, noha tudta, anyja sosem hinne el ilyen átlátszó mesét.

– Ezután mindig én viszem majd a piacra a jószágot, a gabonát – bármit, amit el szándékszunk adni. Egészen addig, míg nekünk nem esnek a bankárok, hogy kiforgassanak mindenünkből.

– Nem, apa – mondta Ben éppoly halkán, ahogy az igent az imént. Ahhoz képest, hogy megverték, elég furcsa hangulatban leledzett: majdhogynem vidámnak látszott.

– Te *nemet* mondasz nekem? – Apja egészen elképedt.

– Ha menekülök, ha meglapulok, utánam jönnek. De ha állom a próbát, hamar belefáradnak a játékukba, és könnyebb préda után néznek.

– Ha valamelyik kést húz a csizmaszárából – mondta ki Andrew azt, amitől a leginkább félt –, nem éred meg, míg belefáradnak, Benny.

Ben szorosan átölelte apját.

– Az ember nem lehet bölcsőbb az isteneknél – idézte a legősibb delaini közmondások egyikét. – Ezt te is tudod, apa. Érte, P...ért fogok harcolni, akinek a nevét nem engeded kimondani.

Apja szomorúan nézett rá, úgy kérdezte: – Sosem fogod elhinni róla, igaz?

– Nem – jelentette ki Ben eltökélten –, soha.

– Azt hiszem, míg nem figyeltem, férfi lettél – dűnnyögte az apja. – Elég szomorú, hogy erre kellett felnőned, hogy csatornatöltelékkel kényszerülsz verekedni a piacon. Nehéz idők járnak.

– Igen – bólintott Ben. – Nehéz idők.

– Segítsenek az istenek – mormolta Andrew. – És oltalmazzák még, ha lehet, ezt a szerencsétlen famíliát...

64.

Thomast egy hosszú, keserves tél végén koronázták királlyá. Uralkodásának tizenötödik napján dült Delainben az évszak utolsó nagy vihara. Sok hó hullt s igen gyorsan; a szél napszállta után talált csak rá igazi hangjára, süvöltött, s homokdűnényi halmokat rakott belőle.

Kilenc órakor, jóval azután, hogy az értelmes emberek otthonaikba vonultak, kemény ökölrel döngette meg valaki a Staad-ház ajtaját. Nem finomkodott, nem szégyenkezett: a súlyos csapások sűrűn követték egymást, s igencsak megremegtették a tölgygerendákat. *Siessetek, bocsássatok be!* – ezt

sugallta. *Nem ácsoroghatok idekint egész álló éjszaka!*

Andrew és Ben a tűz mellett ültek, olvastak. Susan Staad, Andrew felesége, Ben anyja háziáldást hímezett éppen; ISTEN ÁLDJA A KIRÁLYT – ez a felirat kezdett kibontakozni a finom öltésekből. Emmalinet rég lefektették már. Mindhárman felpillantottak a dörömbölés hallatán, egymásra néztek. Ben tekintete csak érdeklődést tükrözött, Susan és Andrew azonban ösztönös rémületet érzett.

Andrew felállt, zsebébe csúsztatta olvasószemüvegét.

– Apa... – szólalt meg Ben.

– *Én megyek* – jelentette ki a gazda.

Add, Uram, hogy csak egy sötétben eltévedt, fedelet kereső utazó legyen! – esdekelt, ám ahogy ajtót nyitott, egy széles vállú, jól megtermett királyi gárdistát pillantott meg. Fején a harci öltözékhez tartozó szűk bőrsapka, keze ügyében rövid kard.

– A fiad? – kérdezte, s Andrew térdei megrogyantak.

– Mi dolgod vele?

– Peyna küldött – mormolta a katona, s Staad megértette, hogy ennél kimerítőbb választ aligha kap.

– Apa...? – szólalt meg Ben a háta mögött.

Ne – könyörgött Andrew. *Ne; túl sok ez a balszerencséből, a fiamat ne, őt ne...*

– Ez a fiú?

Mielőtt Andrew egyébiránt merőben hasztalanul nemet mondhatott volna, Ben előrelépett.

– Ben Staad vagyok – közölte. – Mit akarsz tőlem?

– Velem kell jönnöd – mondta a katona.

– Hová?

– Anders Peyna házába.

– *Nem!* – kiáltotta Susan a kicsiny nappali ajtajából. – *Nem!* Túl késő van, túl hideg, az utakat elborította a hó, és...

– Szánon jöttem – jelentette ki a katona ellentmondást nem tűrően. Andrew látta, hogy keze a rövid kard markolatára téved.

– Megyek – mondta Ben, s a kabátjáért nyúlt.

– Ben... – kezdte Andrew, s közben ezt gondolta: *Sosem látjuk többé; azért viszik el, csak azért, mert ismerte a herceget...*

– Nem lesz semmi baj, apa – mondta Ben, és átölelte. Ifjonti erejét érezve Andrew már-már hitt neki. Aztán eszébe jutott, hogy fia nem ismeri még a félelmet. Nem tudja még, milyen kegyetlen a világ.

Andrew Staad átölelte feleségét. Az ajtóban álltak mindketten, nézték a szán felé botladozó Bent meg a katonát – a jármű árnyék volt csupán a

hóbuckák közt, mindkét oldalán egy-egy lámpás izzott túlvilági fénnel. Egyikük sem szólt, ahogy a bakra szálltak.

Egyetlen gárdistát küldtek érte – gondolta Andrew. Ez jót is jelenthet. Talán csak kikérdezik. Ó, add, Uram, hogy csak kikérdezzék, aztán elbocsássák a fiamat!

Némán álltak, bokájuk körül örvénylett a hó. A szán elindult, a lámpások lángja meglebbent, csengettyűk csilingeltek.

Mihelyt eltűnt, Susan sírva fakadt.

– Sose látjuk többé! – zokogta. – Soha, soha! Elvitték! Átkozott legyen Peter! Átkozott legyen azért, amit a fiam fejére zúdított! Átkozott! Átkozott!

– Csitt, anyjuk! – nyugtatgatta Andrew, s szorosán átölelte. – Csitt, csitt. Hajnalra itt lesz megint. Legkésőbb délre.

Az asszony azonban kiérezte hangjából a bizonytalanságot, s még jobban sírt. Olyan hangosan, hogy felverte a kis Emmalinet (ámbar meglehet, inkább a huzat tette, hisz az ajtó még mindig tárva-nyitva állt), aki csak nagy sokára tudott újra elaludni. Végül vele együtt merült álomba Susan is, a nagy családi ágyon.

Andy Staad le sem hunyta a szemét ezen az éjszakán. A tűznél ült, reménykedni próbált, de úgy sejtette, sosem látja többé a fiát.

65.

Ben Staad egy órával később már Anders Peyna dolgozószobájában állt. Kíváncsi volt, egy kicsit nyugtalan is, de félni nem félt. Figyelmesen hallgatta a főbíró minden szavát, a pénz tompa csendüléssel cserélt gazdát.

– Mindent megértettél, fiú? – kérdezte Peyna száraz, hivatalos hangon.

– Igen, uram.

– Meg akarok bizonyosodni róla. Nem gyerekség, amire kérlek. Mondd el, mit fogsz tenni!

– A kastélyba megyek, s beszélek Dennisszel, Brandon fiával.

– S ha Brandon kifogást emel? – csapott le rá a főbíró.

– Hozzád küldöm, uram.

– Úgy van – bólintott Peyna, s hátradólt székében.

– Hogy "senkinek ne szóljatok erről", még véletlenül sem mondom.

– Pontosan – somolygott Peyna. – Tudod-e, miért?

Ben töprengett egy darabig, lehajtotta fejét. Peyna hagyta, hadd gondolkodjon. Tetszett neki a fiú; higgadt, nem fél. A legtöbben azok közül, akiket éjnek idején kísérnek hozzá, reszketnek az iszonyattól.

– Mert ha ilyesmit hall, gyorsabban számol be róla bárkinek, mint akkor, ha hallgatók – jelentette ki Végül Ben.

Peyna elmosolyodott megint. – Ügyes – mondta. Tovább!

– Tíz tallért kaptam kézhez. Kettőt Dennisnek adok. Egy az övé, egy pedig azé, aki előkeríti Peter anyjának babaházát. A többi nyolc Besonnak, a főporkolábnak jár. Aki megtalálja a babaházat, Dennishez viszi. Dennistől megkapom én. Elviszem Besonnak. Az asztalkendőket Dennistől kapja a főporkoláb.

– Mennyit?

– Hetente huszonegyet – vágta rá Ben. – A királyi háztartás asztalkendői lesznek, a címet azonban eltávolítják róluk. A komornyikod kerít majd egy asszonyt erre a munkára. Időről időre elküldesz majd hozzám valakit a pénzzel, amit Dennisnek illetve Besonnak kell adnom.

– Te nem tartasz rá igényt? – kérdezte Peyna. Egy ízben kínált már fizetséget Bennek, de a fiú kereken elutasította.*

– Nem. Azt hiszem, ez minden.

– Gyors a felfogásod.

– Bár többet is tehetnék!

A főbíró előrehajolt, arckifejezése kemény lett, fenyegető. – Nem tehetsz, és nem is fogsz tenni! – sziszegte. – Épp elég nagy veszélybe sodor ez! Olyan embert segítesz, akit főben járó vétségben találtak bűnösnek – csak egy súlyosabb bűn létezik az övénél!

– Peter a barátom – közölte Ben. Kijelentése egyszerűségében mindennél hatásosabb volt.

Anders Peyna halványan elmosolyodott, a halványuló véraláfutásokra mutatott a fiú arcán. – Úgy látom, máris megfizették veled e barátság árát...

– Százszoros árat sem sokallanék érte – mondta Ben. Tétovázott egy darabig, aztán kivágta: – Nem hiszem, hogy ő ölte meg az apját. Úgy szerette, ahogy én a magamét.

– Csakugyan? – kérdezte Peyna látható érdektelenséggel.

– Csakugyan! – csattant fel Ben. – Te *tényleg* azt hiszed, képes lett volna meggyilkolni az apját? Hiszel a bűnösségében?

Peyna arckifejezése, mosolya láttán még Ben ereiben is megfagyott a vér.

– Ha nem hinnék – mondta –, nagyon ügyelnék rá, kinek árulom el. Nagyon, nagyon ügyelnék rá, másként egykettőre a hóhér bárdja alá hajthatnám a fejemet.

Ben némán meredt rá.

– Azt mondod, a barátja vagy, és én hiszek neked... A főbíró még előrébb hajolt, s Benre mutatott. – Ha igaz barát vagy, tedd azt, amire kértelek, többet ne. Ha e beszélgetés felszította benned a reményt – s arcodon látom, felszította

–, hogy Peter esetleg kiszabadulhat, verj ki a fejedből minden ostobaságot.

Nem csengette be Arlent, maga kísérte a fiút a hátsó kijáráthoz. A gárdista, aki idáig kísérte, holnap menetparancsot kap s a nyugati báróságba kerül.

Az ajtóban Peyna így szólt: – Még egyszer: egy hangot se arról, amiben itt megállapodtunk! Peter barátai nem túl népszerűek manapság Delainben, ezt a véraláfutásaid bizonyítják.

– Ha kell, megverekszem bárkivel! – csattant fel Ben. – Megverekszem *minddel*, egyenként vagy egyszerre!

– Na igen – mondta Anders Peyna szárazon, azzal a bizonyos könyörtelen mosollyal. – S ugyanezt várod vajon édesanyádtól is? Hát a kishúgodtól?

Ben csak bámult az öregemberre. Szívében, mint valami rózsa, szárba szökken a félelem.

– Idáig juthatnak a dolgok, ha nem vigyázol – mondta Peyna. – A vihar nem vonult még el Delainből: amit megéltünk, csupán a kezdet. – Kinyitotta az ajtót; egy hirtelen szélroham havat sodort be rajta. – Menj most haza, Ben. Szüleid boldogok lesznek majd, hogy ily hamar viszontláthatnak.

Ezzel keveset mondott a válóságról. A Staad-szülők hálórúhában vártak rá a bejáratnál, mikor belépett hallották a közelgő szán csengettyűjének csilingelését. Anyja átölelte Bent, sírt. Andy szeme is vöröslött, szemében – merőben szokatlan – könnyek csillogtak. Úgy szorongatta fia kezét, hogy az már fájt. Bennek eszébe ötlöttek Peyna szavai: *A vihar nem vonult még el Delainből; amit megéltünk, csupán a kezdet...*

Később, ágyában fekvé, tarkóján összekulcsolt kézzel a sötétségbe meredve, a szél zúgására fülelve ráébredt, hogy a főbíró nem válaszolt kérdésére. Nem árulta el, valóban hisz-e Peter bűnösségében.

66.

Thomas uralkodásának tizenhetedik napján Brandon fia Dennis a Tútoronyhoz vitte az első huszonegy asztalkendőt. Olyan raktárhelyiségből származtak, melyet sem Peter, sem Thomas, sem Ben Staad, sem Peyna nem ismert – bár fel kellett volna figyelniük rá, mielőtt a herceget bebörtönözték. Dennis ismerte a helyet, hisz egy komornyik fia volt, s elődei közt is szép számmal akadtak komornyikok. Mondják, nagy úr a megszokás – így nemigen foglalkozott azzal a raktárral, ahonnét az asztalkendők előkerültek. E raktárhelyiségről később szót ejtünk még; most legyen elég annyi, hogy az érintettek mindegyike bámult volna, ha látja, különösen Peter. Ha tudta volna,

amit Dennis tudott, három teljes esztendővel korábban megkísérelte volna a szökést – s a dolgok (előnyére avagy hátrányára) egészen máshogy alakulnak.

67.

Az asztalkendőkről egy asszony távolította el a királyi címet – őt Peyna személyesen választotta s bízta meg a munkával, hisz köztudott volt, hogy gyorsan jár a keze, pletykálkodni ellenben nem szokott. Az asszony minden áldott nap odaült a raktárhelyiség elé, s fejtette, egyre fejtette a réges-régi hímzést. Több oka volt rá, hogy hallgasson közben: ilyen szép, régi kézimunkát felfejteni szentségtörésnek rémlett, családja azonban szegénységben élt, s nagyon is rászorult Peyna adományára, így hát csak ült hintaszékében, ült esztendőkön át; dolgozott a tüvel, akár azon szörnyű nővérek egyike, akik szerénységem egy másik történetében szerepeltek. Nem beszélt munkájáról senkinek, még férjének sem.

Az asztalkendők furcsa illatot árasztottak – jó ideje nem használták őket –, ám egyébiránt hibátlanok voltak. Négy hüvelyk volt minden oldaluk hossza, megelégedésére szolgáltak volna a legelszántabb inyencnek is.

Az első asztalkendő-szállítmány meglehetősen mulatságos körülmények közt ért célhoz. Dennis nem tágított Beson mellől, borraivalót várt. Beson hagyta, hadd lézengjen a lökött kölyök – hátha eszébe jut, hogy voltaképp *neki* illenék borraivalót fizetnie. Egyszerre jöttek rá, hogy a dologból nem lesz semmi. Dennis az ajtó felé indult, Beson pedig jól fenéken billentette – ezt látva a porkolábok vad hahotázásba kezdtek. Ezután Beson úgy tett, mintha kitörölné hátsóját a frissen érkezett asztalkendőkkel – ügyelt persze, hogy csak *úgy tűnjön*, mintha megtenné, hisz a dologban Peyna is érdekelt volt. Őt pedig nem ajánlatos félvállról venni.

Ámbár meglehet, Peyna nem sok vizet zavar már a birodalomban. Beson több italmérésben hallotta suttogni, hogy a főbíróra Flagg árnya vetül, s ha nem vigyáz, könnyen olyan helyen találhatja magát, ahonnét még a bírói pulpitusánál is jobb kilátás nyílik a világ dolgaira – egy, a kastély falára erősített lándzsahegyén.

68.

Thomas uralkodásának tizennyolcadik napján Peter tálcáján, a reggeli mellett ott találta az első asztalkendőt. Oly nagy volt, az étel pedig oly kevés, hogy ki sem látszott. Peter először mosolyodott el azóta, hogy e hideg s magas helyre került. Arcán ott sötétlett már a szakáll árnyéka, mely oly hosszúra nő majd e két szoba magányában; elkeseredettnak látszott, míg el nem mosolyodott. A mosoly mágikus erővel derítette fel ábrázatát – erőt sugárzott most, olyan erőt, melyre a katonák bátran hagyatkozhatnak még ütközet idején is.

– Ben – suttogta, s egyik sarkánál fogva felemelte az asztalkendőt. Keze remegett kicsit. – Tudtam, hogy megteszed. Köszönöm, barátom. Köszönöm!

Az első asztalkendőt arra használta Peter, hogy felitassa vele az arcán végigcsorduló könnycseppeket.

A nagy tölgyfaajtón feltárult a kémlelőnyílás. Két porkoláb tekintett be rajta, akár Flagg kétfejű papagája; arcuk egymáshoz szorult.

– Fújd ki szépen az orrod is, kölkök! – kiáltotta egyikük rekedten.

– És tûrd le az ingedrül is a sok csúfságot! – lódította a másik, azután mindketten bántó röhögésbe kezdtek. Peter ügyet sem vetett rájuk, mosolya nem halványult el.

A börtönörök látták e mosolyt, s felhagytak a tréfálkozással. Volt valami a herceg mosolyában, ami *nem tûrte* a tréfálkozást.

Végül a kémlelőnyílást is becsukták, s magára hagyták Petert.

Az ebéddel megérkezett a második asztalkendő.

A vacsorával a harmadik.

S az asztalkendők csak jöttek, áramlottak a Tűtorony tetejére Peterhez, öt hosszú éven át.

69.

A babaház Fényhozó Thomas uralkodásának harmincadik napján jutott el Peterhez: Addigra az utak mellett fehéren virítottak már a modíliák – mi hóvirágnak nevezzük őket. Addigra Thomas, a Fényhozó törvényt hozott a földművesek adójának növeléséről – ezt sokáig Tom Fekete Adójaként emlegette a nép. A kocsmákban, italmérésekben új vice járta: a király Fényhozóról hamarost Nyűghozóra változtatja nevét. Az adók nem a szinte kézenfekvő nyolc, nem is a még elviselhető tizennyolc, hanem éppenséggel nyolcvan százalékkal növekedtek. Thomasnak eleinte voltak kétségei az üggyel kapcsolatban, ám ezeket Flagg egykettőre eloszlatta.

– Többet kell követelnünk tőlük, hogy legalább egy részét megkapjuk annak, ami a jövedelmeik alapján csakugyan megilleti a koronát. Amit lehet, úgysis eltagadnak, elrejtene az adószedők előtt – magyarázta. Thomas, akinek feje zúgott a kastély pincéjéből kezéhez bőven áramló bortól, bólogatott – remélte, elég méltóságteljes az ábrázata.

Peter már attól tartott, a babaház elkallódott valahol az évek során – s nem is tévedett nagyot. Ben Staad megbízta Dennist, kerítse elő. Néhány napos hiábavaló küszködés után Dennis beavatta a dologba az öregéi, az egyetlen embert, akivel ilyen komoly ügyről beszélni mert. Brandonnak további öt napra volt szüksége ahhoz, hogy a nyugati torony kilencedik emeletének egyik félreeső raktárában rátaláljon – a szép s valódinak látszó gyepet, a széles homlokzatot régi, molyrágta, portól szürke lepel takarta. Minden berendezési tárgyat a helyén találtak, s még három nap kellett ahhoz, hogy Brandon, Dennis, s egy Peyna választotta katona eltávolítson belőle minden éles, fegyverként is használható tárgyat. Az asztallapra erősített babaházat végül két apród cipelte fel a háromszáz lépcsőn Peterhez. Beson szorosan a nyomukban lépkedett, és válogatott szörnyűségekkel fenyegette őket, nehogy leejtsék. A fiúk arcán patakokban folyt a veríték; meg sem mertek mukkanni.

Mikor börtönének ajtaja feltárult, s a herceg meglátta a babaházat, szinte felkiáltott, úgy megörült – nem csak azért, hogy végre megérkezett, azért is, mert az apródok egyike nem volt más, mint Ben Staad.

El ne áruld magad! – intette Petert Ben tekintete.

Ne bámulj rám túl sokáig! – felelte szavak nélkül a fogoly.

Miután óva intette minden meggondolatlanságtól, Peyna ugyancsak meglepődött volna a Staad-fiú láttán. Megfeledkezett arról, hogy egy öreg ember minden bölcsessége sem lehet elegendő egy ifjonti szív megbabolázásához, ha az a szív nagy, bátor és hú. Ben Staadban mindhárom tulajdonság megtalálhatott.

Mi sem volt egyszerűbb, mint helyet cserélni a babaház cipelésére kijelölt apródok egyikével. Dennis egyetlen tallérért – ez volt egyébként Ben teljes vagyona – elboronálta a dolgot.

– Apádnak el ne áruld! – intette Staad.

– Miért ne? – kérdezte Dennis. – Én majnem mindenről beszámolok az öregemnek... Te nem?

– Nemrég még így volt – tűnődött Ben. Eszébe jutott, hogy apja Peter *nevének* említésétől is eltiltotta. Mikor felnő az ember, egy s más megváltozik, azt hiszem. Akárhogy is, erről nem szabad szólnod apádnak, Dennis. Elárulhat Peynának, és akkor szorulok.

– Na jó – egyezett bele Dennis, s be is tartotta ígéretét. Nem keveset szenvedett, mikor szeretett gazdáját gyilkossággal vádolták meg, majd

elítélték. Az utóbbi napokban Ben a legjobb úton haladt afelé, hogy betöltse a Dennis szívében maradt űrt.

– Nagyszerű – mondta most a Staad-fiú, s megveregette a komornyik fiának vállát. – Csak egy pillanatig lássam Petert, hogy felviduljak egy kicsit!

– A legjobb barátod volt, ugye?

– Még mindig az.

Dennis csak bámult rá döbbenten. – Hogy lehet a legjobb barátod olyasvalaki, aki megölte a tulajdon apját?

– Úgy, hogy nem hiszek a bűnösségében – felelte Ben. – Hát te hiszel?

Legnagyobb megdöbbenésére Dennis bőgni kezdett. – A szívem azt súgja, nem szabad hinnem, de hát...

– Hallgass a szívedre! – bízta Ben, s keményen megölelte. – És töröld meg az orrod, mielőtt valaki meglátja, amint vinnyogsz, mint egy kölyök...!

– Tegyétek a szomszéd szobába – utasította most az apródokat Peter. Figyelmét nem kerülte el, milyen bizonytalan a hangja. Beson nem vett észre semmit, túl elfoglalt volt: a fiúkat átkozta lassúságukért, ügyetlenségükért, pusztá létezésükért. Azok ketten a "hálószobába" cipelték a babaházat, s a földre tették. Az igazi apród, akinek egyébként tényleg nagyon buta volt a képe, túl gyorsan engedte el az asztallapot a maga oldalán, mire az egész alkotmány keményen a köhöz csapódott, s valami eltört odabent. Peter tekintete megrebbent. Beson képen törölte a kölyköt, de vigyorgott közben – erre az alkalomra várt, mióta az apródok felbukkantak ezzel az istenverte holmival.

A buta fiú felegyenesedett, az arcát dörzsölgette, mely máris dagadni kezdett. Ámulattal vegyes iszonyattal meredt Peterre, eltátotta száját. Ben úgy maradt féltérden, ameddig csak tehetette.

A ház főbejárata elé durva szövésű anyagdarabot, afféle lábtöröltő rögzítettek. Ben végigfuttatta rajta hüvelykujját, a hercegre pillantott.

– Kifelé mindketten! – csattant fel Beson. – Ki innét, és átkozzatok el anyátokat, amiért ilyen rest, mihaszna ostobákat hozott a világra!

Az apródok elhaladtak Peter mellett. Az igazi elhúzódott a hercegtől, mintha attól félne, valami rettentő nyavalyát kaphat tőle. Ben még egyszer barátja szemébe nézett, s Peter mélyen megrendült a pillantásba sűrűsödő szeretettől. Az egész másodpercekig tartott csak – az apródok odébbálltak.

– Na, megkaptad hát, amit akartál, kis hercegem dünnyögte Beson. – Mit hozhatunk legközelebb? Fodros ruhácskát? Selyem alsóneműt?

Peter lassan a főporkoláb felé fordult, aki csakhamar lesütötte szemét. Volt valami a kölyök pillantásában, ami megrémítette. Eszébe jutott, hogy különvagy sem, ez a gyerek verte össze úgy, hogy bordái két napig sajogtak, s utána egy héten át csak szédelt.

– Khm... szóval a te dolgod – mormolta. – Most, hogy megvan, keríthetek egy asztalt, amire ráteheted. És egy széket, amin ülhetsz, miközben... – Csúf grimaszt vágott. – ... miközben játszol velem.

– Mennyibe kerül?

– Asszem, három tallér elég lenne.

– Nincs pénzem.

– De nagy hatalmú embereket ismersz.

– Nem – jelentette ki Peter. – Szívességet kértem egy szívességért cserébe, ez minden.

– Akkor ülj csak a földön, míg hólyag nő a seggedre, a nyavalya törne ki! – sziszegte Beson, és kicsörtetett. A pénzforrás, melyből Peter érkezésekor kezdtek csordogálni a tallérok, kiapadni látszott. Beson napokig zsörtölődött emiatt.

Peter várt, míg megfordult a zárban a kulcs, míg helyükre csúsztak a reteszek, csak ezután hajtotta fel a lábtörlőt, melyet Ben ujja érintett. Egy bélyeg nagyságú papírdarabot lelt alatta. Mindkét oldalát teleírták, szóközök sehol. Egészen parányiak voltak a betűk – hunyorgott, mire elolvasta őket; úgy sejtette, Ben írás közben nagyítóüveget használt.

Peter – miután elolvastad, szabadulj meg ettől. Nem hiszem el, hogy tetted. Biztos vagyok benne, hogy nem vagyok egyedül. A barátod vagyok. Szeretlek, ahogy azelőtt. Dennis sem hisz a bűnösségedben. Ha szükséged van a segítségemre, Peynával üzenj. Acélozd meg szívedet.

Peter szemét előntöttek a hála forró könnyei. Az igaz barátság bizonyítékaival szembesülve alighanem hasonlóan érzünk mindannyian, hisz többnyire szeretetlenné pusztaságnak rémlik a világ, s a virágok, melyek szikkadt földjéből kisarjadnak, felettébb ritkák.

– A jó öreg Ben... – suttogta újra és újra Peter. Szíve csordultig telt, semmi másra nem tudott gondolni. – A jó öreg Ben. A jó öreg Ben!

Első ízben vélte úgy, hogy örült és veszedelmes tervét siker koronázhatja.

Ezután az üzenetre koncentrált. Ben az életét kockáztatta, mikor papírra vetette ezeket a szavakat. Nemesi származású ugyan, de nem királyi vér; őt semmi sem mentheti meg a hóhér bárdjától. Ha Beson vagy valamelyik sakálja rábukkan a levélre, előbb-utóbb kiderülhet, hogy azt a babaházat szállító apródok egyike írta. Az ostoba fiúról lerítt, hogy tán még a nagybetűket sem ismeri, ilyen aprók leírására pedig nyilván képtelen. A másikat fogják elővenni – onnét pedig már nem hosszú az út a hóhér tőkéjéig a jó öreg Ben számára...

Peter csak egy módot látott az iromány eltüntetésére. Nem habozott hát: jobbjanak hüvelyk- és mutatóujja közt galacsinná gyúrta – majd lenyelte.

70.

Biztos vagyok benne, hogy mostanra sokan kitalálták már, hogyan akart menekülni Peter – hisz az olvasók jóval többet tudnak annál, amennyit Peyna tudott, mikor a herceg hozzá fordult kérésével. Akár így, akár úgy, ideje, hogy elmondjam az igazságot: a fiú úgy határozott, vászonból kötelet készít. A vászonszálak természetesen az asztalkendők széléből származnak majd. Leereszti a belőlük készült kötelet a földig, és elmenekül.

Az olvasók némelyike alighanem kacajra fakadt a fenti sorok láttán. *Vászonszálakból készült kötélén menekülni egy háromszáz láb magas toronyból?* – mondhatnák. *Vagy neked ment el az eszed, Mesemondó, vagy szegény Peternek!*

Pedig épeszű mindkettő. Peter pontosan tudta, milyen magas a Tű, s tudta azt is, mértékletesnek kell lennie az asztalkendők megbontásakor, néhány száznál többet egyszerre nem nyerhet belőlük. Ha elveszíti a mértéket, valaki még kíváncsiskodni kezd. Nem szükségképp a főporkoláb – inkább a mosónőnek tűnhet fel, hogy a hozzá kerülő asztalkendők kisebbek a kelleténél. Megemlítheti egy barátjának... aki megemlíti még valakinek. A törtéteknek híre megy... Peter nem Beson miatt aggódott, elárulhatom. Hisz Beson, bárhogy nézzük is, ostoba alak volt.

Flagg azonban nem.

Flagg ölte meg Roland királyt...

...és azóta is várt, figyelt...

Kár, hogy Peternek sosem tűnt fel az asztalkendők különös illata. Azt sem kérdezte meg soha, szélnek eresztették-e már azt az embert, aki a királyi címert eltávolította belőlük – de hát fontosabb dolgok jártak a fejében. Azt persze észrevette, hogy az asztalkendők nagyon régiek, s ennek örült: így több szálhoz juthatott, mint legmerészebb álmaiban képzelte. Hogy mennyivel többhöz is hozzájuthatott volna csak jóval később tudta meg.

Szinte hallom a kifogásokat: *Azért mégis... Asztalkendőkből készült kötél, ami a Tű legtetejétől a tér kövéig ér? Asztalkendőkből készült kötél, mely megtartja egy ember súlyát? Ez biztos valami vicc!*

Mindazok, akik így vélekednek, meglepedeztek a babaházról. A babaházról és a szövöszékről, mely oly kicsiny volt, mintha épp az asztalkendőkből elcsent fonalak számára készült volna. Mindazok, akik így gondolják, elfelejtették már, hogy a babaházban minden parányi tárgy tökéletesen működött. Az élesekelt eltávolították természetesen, hiányzott a szövöszék vágószerszáma is – magát a szerkezetet azonban hibátlannak találta

Peter.

Ez a babaház, mellyel kapcsolatban Flaggnak bizonytalan ellenérzései támadtak annakidején, *most* a herceg reményeinek forrása, menekülésének záloga lett.

71.

Sokkal különb mesemondónak kéne lennem annál, amilyen vagyok, hogy rendre elbeszélhessem, mivel töltötte idejét Peter öt éven át a Tútorony legtetején. Evett, aludt, kibámult az ablakon, ahonnan a várostól nyugatra elterülő földekre látott – tornázott reggel, délben és este, amikor pedig aludni tért, a szabadságról álmodott. Nyaranta kiállhatatlan volt a meleg börtönében. Telente majd' megfagyott.

A második télen meghűlt, s kis híján belepusztult.

Napokon át csak hevert lázasan vékony takarója alatt, és köhögött. Kezdetben félt a deliriumtól, attól tartott, a kötélről fog fecsegni, melyet hálószobája keleti sarkában rejtette el egy kőlap alatt. Ahogy láza mind magasabbra szökött, már nem tűnt olyan fontosnak a babaház szövőszékén készült kötél – ráébredt, hogy meg is halhat.

Beson és a porkolábok biztosra vették, hogy foglyuknak befellegzett. Az igazat megvallva fogadásokat kötöttek egymás közt, vajon meddig húzza még. Egy éjszakán azután – nagyjából egy hát telt el azóta, hogy a láz ágnak döntötte Petert – szélvihar tombolt megint, a hőmérséklet fagypontra alá zuhant, a herceg álmában pedig megjelent Roland szelleme. A fiúnak szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy apja érte jött, hogy magával viszi az Öröklét Mezejére.

– Készen állok, apa! – kiáltotta. Nem tudta, valóban kiáltott-e, vagy csak neki tűnt így. – Készen állok!

Még nem halhatsz meg – mondta Roland ebben az álomban... vízióban vagy micsodában. *Még sok a dolgod, Peter!*

– Apa! – kiáltotta a fiú. Harsány volt a hangja, hallatán összerendeztek az örök, s megborzongott maga Beson is. Biztosak voltak benne, hogy a herceg Roland füstölgő kísértetét látja, a fantomot, aki azért jött, hogy a pokolra ragadja lelkét. Aznap éjjel nem szitkozódtak többet, sőt, egyikük már másnap a Hatalmas Istenek Templomába rohant, meghajolt az égiek akarata előtt, s utóbb pap lett belőle. Az illetőt Currannak hívták, egyszer mesélek majd róla is – de nőt a tárgyira ismét!

Peter *valóban* kísérletet látott azon a bizonyos éjszakán, ám hogy apja árnya volt-e, vagy csupán láztól felajzott képzeletének szüleménye, meg nem mondhatom.

Kiáltása után már csak motyogott, az örök nem értették szavát.

– Olyan hideg van... És a testem úgy tüzel...

Szegény fiam – hallatszott apja hangja abból a fura ragyogásból. *Sok megpróbáltatáson mentél keresztül, s nem egy áll még előtted, attól tartok. Dennis azonban tudja...*

– Mit tud? – hüledezett Peter. Orcái lángoltak, homloka azonban sápadt volt, mint valami viaszgyertya.

Dennis tudja, hová oson az alvajáró – suttogta apja, azzal eltűnt.

Peter elveszítette az eszméletét, majd kisvártatva mély álomba merült. Míg aludt, alábbhagyott a láz. A fiú, aki az elmúlt egy év során sosem adta alább napi hatvan fekvőtámasznál és száz felülésnél, oly kimerültén ébredt, hogy szinte mozdulni sem tudott... de egészséges volt megint.

Beson és társai csalódottak voltak. Ezt az éjszakát követően méginkább tartottak Petertől, s ha teheték, nem is merészkedtek a közelébe.

Ez természetesen jócskán megkönnyítette munkáját.

Elmesélni elég egyszerű a történeteket. Kétségtelen persze, jobb volna mindannyiunknak, ha kijelenthetném: *Igenis szellem járt Peternél azon a bizonyos éjszakán.* Vagy ezt: *Szelleme pediglen nincsenek!* De mint oly sok esetben e hosszadalmas és szerteágazó mesében, az olvasónak ezúttal is magának kell döntenie, mit higgyen.

Mit is mondhatnék Peter hosszadalmas, aprólékos munkájáról, melyet abban a kis szobában végzett? Szenvedéseinek ecsetelése meghaladja képességeimet. Megszámálhatatlan órát töltött el a babaházzal bajlódva. Olykor fehér párafelhőket fújt orrán és száján, máskor csak úgy szakadt róla a veríték. Szüntelenül tartania kellett a leleplezéstől. Egymaga volt, jobb dolga nem lévén töprengett, tervezett, s reménykedéssel töltötte el a fennmaradó időt. Egyet s más mondhatok, s mondok is egyhamar, ám a magányos órák múlásának lassúságát szabadon élő ember aligha érzékeltetheti. Ilyesmire csak az igazán nagy mesemondók voltak képesek, ám belőlük alig néhány járja már e világ térségeit, legtöbbjük neve rég feledésbe merült. Hogy milyen hosszú időt töltött a Tűtorony magányában Peter, talán szakálla mutatja legszembeütőbben. Mikor felhágott a lépcsőkön, csak amolyan szakállárnyék, ifjonti szörzet sötétlett arcán. A rákövetkező ezernyolcszázhuszonöt nap során szakálla egyre nőtt, erősödött – az említett időszak végére már mellét verdeste, s bár huszonegy esztendő volt csupán, e szakáll sötétjébe máris ezüst szálak gyűltek. Csak a Beson körme tépte hosszú, rég behegedt seb körül nem serkent ki szőr.

Peter az első esztendőben minden asztalkendőből csupán öt-öt szálát csent el – ez napi tizenöt szálát jelentett. E szálakat vánkosa alatt rejtegette; hétvégeként százöt szálát számolhatott össze. Az általunk használatos mértékegységekkel kifejezve minden szál négy arasz hosszúságú volt.

Első munkáját egy héttel a babaház érkezése után készítette, óvatosan dolgozott a szövőszékkel. Tizenhét éves fejjel korántsem boldogult olyan könnyen, mint ötesztendősen: ujjai nőttek időközben, a szövőszék azonban maradt, amekkora volt. S mintha ez nem lenne épp elég: Petert iszonyú nyugtalanság kínozza. Ha a porkolábok egyike rajtakapja, mondhatja azt, hogy a maga multságára, minden különösebb cél nélkül dolgozik a szövőszéken – talán még el is hiszik. *Talán*. S hanem működik a masina? Az eredmény bennem lehetett biztos egészen addig, míg meg nem pillantotta az első kurta fonaldarabot. Ez új lendületet adott neki, lecsillapította valamelyest – kicsit gyorsabban haladt immár, adagolta a fonalat, próbálta egyenesben tartani, s közben hüvelykujjával hajtotta a szövőszék kerekét. A szerkezet eleinte nyikorgott, aztán, ahogy a régi, megdermedt kenőanyag ismét cseppfolyás állapotba került, éppoly zajtalanul, éppoly hibátlanul működött, mint a herceg gyermekkorában.

A "kötél" azonban ijesztően vékonynak látszott, vastagsága nem haladta meg Peter kisujjájának felét. A fiú rögzítette egyik végét, s kísérletképp húzni kezdte. Tartott. Ez felbátorította. Erősebb volt annál, amilyenek látszott, s Peter arra gondolt, így van ez jól, erősnek *kell* lennie. Elvégre királyi asztalkendőkből fonta, azokat pedig a birodalom legellenállóbb vásznából készítették valaha rég... Újra próbálkozott, azon tűnődött, vajon mennyi terhelést visel el vékonyka kötele, mielőtt elpattan.

Húzta, a kötél tartott – Peter szívét megmelengette a remény. Azon kapta magát, hogy Yosefre gondol.

Yosef, az istállómaster volt az, aki a *szakítószilárdságnak* nevezett szörnyűséges és titokzatos dologról beszélt neki. Meleg nyár volt, egy hatalmas anduán ökröket néztek ők ketten – kötőmböket vonszoltak el segítségükkel a piacnak nemrég kijelölt térségről. Minden bivaly nyakában egy-egy átkozódó, verítékező hajcsár ült. Peter tizenegy esztendő volt akkor, s különb látványosságnak tartotta ezt a cirkusznál. Yosef felhívta figyelmét az ökrök súlyos bőrhámjára. A köteleket, melyek a köveket tartották, e hámmoz erősítették az állatok két oldalán. Yosef elmondta azt is, hogy az embereknek ügyelniük kell, mekkora darabokat hasítanak ki az útjukban lévő sziklából.

– Ha túl nehéz a kő, az ökrök kárt tesz magában, ahogy megpróbálja elvonszolni – mondta Peter. Erre rá sem kérdezett, a dolog teljesen kézenfekvőnek tűnt. Sajnálta a szegény ökröket, hogy ilyen súllyal kell bajlódniuk.

– Dehogy! – legyintett Yosef. – Szivarra gyújtott, majdnem megégette saját orrát, azután elégedetten szívta be a füstöt. Örömét lelta a fiatal herceg társaságában. – Dehogy! Az ökör nem buta, azt csak hiszik róluk az emberek, merthogy olyan nagyok és kezesek. Jellemző az emberekre, az ökrökről viszont szinte semmit nem mond el, de hagyjuk ezt, hagyjuk ezt... Ha az ökör úgy érzi, elbír a kövel, hát elhúzza. Ha nem megy elsőre, nekifekszik még egyszer, aztán csak áll lehajtott fejjel, és nem mozdul akkor se, ha véresre verik az oldalát. Az ökör butának néz ki, de nem buta – ó, a legkevésbé sem!

– Miért kell ügyelni a tömbök súlyára, ha az ökör tud ja, mennyit bír el?

– Nem a kövekről van itten szó, hanem a kötelekről! – Yosef az egyik állatra bökött, mely egy kisebb házéval vetekedő méretű szikladarabot vonszolt éppen. Az ökör lehajtott fejjel, mereven előreszegezett szemmel araszolt; hajcsára kis suhintásokkal irányította. A kettős kötél végén lassan moccant a kő, mély barázdát vajt a talajba. Egy kisgyerek már megszenvedett volna, mire kikapaszkodik ebből a barázdából. – Ha az ökör bír a kövel, hát húzza, mert nem tud semmit a kötélről meg a szakítószilárdságról.

– Szakítószilárdság? Az micsoda?

– Ha valamit nagyon ráncigálnak, elszakad – közölte Yosef. – Ha az a kötél elszakadna, szörnyűséges dogok történnének. Sose kelljen látnod, mi bír megadni, ha egy kötél elszakad, miközbe' a derék ökör így húzza... Nagyobbat csap bármilyen ostornál, a legtöbbször visszafele. Eltanája a hajcsárt, széjjeltépi, vagy a szegény állat lábát szakassza le... – Újabbat szívott szivarjából, aztán a porba hajította. Barátságosan nézett a fiúra.

– A szakítószilárdság olyasvalami, amit, egy hercegnek föltétlen ismernie köll, Peter. Ha túl nagy erő hat rá, a kötél elszakad. Valahogy így van ez az emberekkel is. Jegyezd meg jól!

Peter jól megjegyezte a dolgot, s most, hogy frissen készült kötelét próbálgatta, eszébe ötlött megint. Vajon milyen erővel nehezedik a kötélre? Öt rull? Az a legkevesebb. Tíz? Talán. De ne szaladjunk előre, legyen mondjuk nyolc. Méginkább hét. Ha már hibázni kell, számoljunk a legkedvezőtlenebb eshetőséggel. Mert ha később számolja el magát... nos, a Tútorony terének kockakövei felettébb kemények.

Még jobban húzta a kötelet, karizmai kezdtek kidagadni a megerőltetéstől. Mikor az első kötél – voltaképp csak zsineg – elpattant, utánagondolt és úgy becsülte, legalább tizenöt rullnyi (majd' hatvannégy font) húzóerőt fejtett ki.

Elégedett volt ezzel az eredménnyel.

Később, éjnek idején, kihajította ablakán a szakadt kötelet – azok, akik a kövezetét seprik, holnapra eltakarítják a szeméttel.

Mielőtt elnyomta az álmot, szeretettel gondolt anyjára, aki, érdeklődését látván, a szövés-fonás mesterségének legalapvetőbb, fogásaira megtanította.

Három héten át gyűjtögette a szálakat, azután próbát tett más, bonyolultabb eljárásokkal is. A munkálatok még egy hétig húzódtak, ám ezúttal valódi kötél lett az eredmény. Vékony volt ez is, örülségnek rémlett, hogy egy ember rábízza az életét – ám sokkal erősebb volt annál, amilyennek látszott. Peter el tudta szakítani, de csak úgy, hogy végeit karjára csavarta, s addig húzta, míg vállán, mellén, nyakán fájdalmasan kidagadtak az izmok.

A hálószoza mennyezetét vaskos tölgygerendák erősítették. Ezek segítségével újabb próbát tehet, ha már elég hosszú a kötele. Ha elszakad, előlről kell kezdenie az egészet... Persze tudta, az efféle gondolatok haszontalanok – egyelőre dolgoznia kell. Dolgozott hát.

A szálak, amelyeket az asztalkendőkől szerzett, négy arasz hosszúak voltak, ebből azonban az egyes kötélrészletek összeállításakor mindig veszített valamicskét. Három hónap alatt készült el három kötélrészlettel – mindegyiket százöt szál alkotta, együttes hosszuk meghaladta a három lábat. Egy éjszaka, miután meggyőződött róla, hogy őrei részegen verik a blattot odalent, átvette kötelét az egyik gerendán, s rögzítette. Miután végzett, alig másfél lábnyi csüngött le belőle.

Szánalmasan vékonynak látszott.

Peter mégis megragadta, rácsimpaszkodott. Ajka vonássá keskenyedett; arra számított, hogy a szálak nyomban engednek, s ő a padlóra zuhan. A kötél azonban kitartott.

Kitartott.

Peter ott függött a szinte láthatatlan kötélen, s maga sem hitte, hogy ez igaz lehet. Majd' egy teljes percen át függött ott, aztán felállt ágyára, hogy kilazítsa a csomót. Kezei remegtek, kétszer is újra kellett kezdenie; szemeit elhomályosították a könnyek. Akkor érzett utoljára ehhez fogható boldogságot, amikor Ben Staad rövidke levelét elolvasta.

72.

Kezetben vánkosa alatt rejtegette a kötelet, ám tudta, ez a megoldás nem lehet állandó. A Tü alapzatától zsindeyes tetejéig háromszáznegyven láb magas volt; Peter ablakát háromszáz láb választotta el a lenti kockakövektől. A herceg hat láb magas volt, nagyjából húsz lábnyira a talajtól már kész lett volna elereszteni a kötelet – ám annak így is kétszázhetven-egynéhány láb hosszúságúnak kellett lennie.

Talált egy laza követ hálószobájának keleti sarkában, s óvatosan kiemelte. Meglepetten és örömmel fedezte fel alatta az üreget. Nem látott a mélyére,

ezért aztán lenyúlt, tapogatódzni kezdett a homályban. Teste megfeszült; arra számított, hogy valami megragadja vagy épp megharapja.

Semmi ilyesmi nem történt, s már azon volt, hogy visszahúzza jobbját, mikor ujjai hideg fémet érintettek. Peter kiemelte a tárgyat. Egy szív alakú medál szépen megmunkált, vékony láncon. Aranyból készült mindkettő – színaranyból, ezt elárulta a súlya. A herceg forgatta egy darabig a medált, mire rálelt a kicsiny kapcsolóra. Lenyomta, s a szív tüstént kettévált. Két képecske lapult benne – éppoly aprólékos kidolgozásúak voltak, mint Sasha babaházának festményei, talán még azoknál is szebbek. Peter gyermeki ámulattal meredt az arcokra. Egy jóképű férfi és egy gyönyörű nő. A férfi ajkán halovány mosoly, tekintete merész. A nő szemei sötétek, tekintete komoly. A herceg döbbenetére az adott okot, hogy megsejtette: e képek nagyon régiek erre vallott a két ember öltözéke. Emellett az arcok ismerősnek tűntek. *Látta* már őket valahol azelőtt.

Összecusukta a medált és megnézte a fonákját is. Úgy rémlett, valaha vesétek díszítették, ám a vonalak túlságosan halványak voltak, nem tudta kivenni, mi áll ott.

Ösztöneinek engedelmeskedve ismét a nyílásba dugta kezét – s ezúttal egy papírosra lelt. A tekercs, amit előhúzott, ősrégi volt, száraz, töredező, az írás azonban jól olvasható maradt, akárcsak a szignatúra. A levél Leven Valerától, a déli báróság hírhedett Fekete Hercegetől származott. Valerától, aki egy nap király lehetett volna, ám helyett negyed századot raboskodott a Tütorony magasában felesége meggyilkolásáért. Nem csoda, hogy a medálból előkerült képek ismerősnek tűntek! A férfi Valera volt, a nő meggyilkolt felesége, Elanor, akinek szépségéről mind a mai napig balladák szólnak.

A tinta, melyet Valera használt, különös, rozsdavörös árnyalatú volt; a levél első sorai jéggé dermedtették Peter szívét. Döbbenettel töltötte el az üzenet – a két fogoly helyzetének hasonlatossága aligha lehetett pusztá véletlen...

Bárkinek, ki megleli e levelet:

Soraim érvéremmel írom, melyt bal karomnak megnyitott ériből nyerek. Pennám galambtoll, hegyit hálószobámnak falán csiszoltam soká. Csaknem negyedszázada raboskodom már itt a magosban; ifjú emberként jövék, s im, megvénültem. Rajtam ismét a köhögés s a láz; most elvisz majd, érzem.

Nem öltem meg feleségemet. Nem; bár a bizonyítékok mást mondanak, gyilkos nem vagyok. Szerettem Elánon s szeretem ma is, noha hattyúi képe lassan elhalványul áruló emlékezetemben.

Úgy hiszem, a királynak varázslója volt, ki elpusztítá, ki úgy tevé, hogy

bűnösnek találtassak, hisz útjában álltam volt. Terve sikerrel járt, mindent elért, de hiszem erősen, az Úr végezetül mindig földre sújtá a Gonoszt. Eljön egyszer az ő napja, s most, halálom órájának közeledtén bizton tudom, az lesz végzete, ki eme setét helyre jutván meglesi s elolvassa véremmel írt soraim.

Ha vélem érzel, hozzád kiáltok hát: bosszút, bosszút, bosszút! Ne gondoldj vélem, elvesztegetett éveimmel – Elanorra gondoldj, hõn szeretett nõmre, kit ágyában ért volt a halál. Nem én mérgezem meg borát; véremmel rovom ide gyilkosa nevit: Flagg volt az! Flagg! Flagg!

Vedd e medált, s mutasd fel néki a pillanatnak elõtte, mikor megszabadítod e földet legnagyobb ártányától – mutasd meg néki, hogy tudhassa bennen: része voltam bukásának én is, szenteletlen síromból, egy gyilkosnak sírjából nyúlván utána csontkezemmel.

Leven Valera

Talán értik már az olvasók, miért borzongott Peter, talán nem. Meglehet, világosabbá válik a dolog, ha emlékeztetem mindannyiukat: noha Flagg jó erőben lévõ, középkorú férfinak látszott, valójában öreg volt, õsöreg.

Peter olvasott természetesen Leven Valera állítólagos büntettérõl – nem másutt, a történelemkönyvekben. Méghozzá a *legrégebbieken*. E tekercsen elõször a király varázslójáról írt a herceg, aztán a nevéen is nevezte: Flagg. Írt róla? Rikoltotta, bömbölte, vérrel rõtta oda a bűnös ezerszer átkozott nevét!

Valera azonban II. Alan korában követte volna el bűnét...

...II. Alan pedig négyszázötven esztendeje uralkodott Delain felett.

– Istenek! Ó, hatalmas istenek! – suttogeta Peter. Hátratántorodott, ágyára huppant, mielőtt térdei végképp elerõtlenedtek volna. – Egyszer megcsinálta már! Egyszer megcsinálta, éppúgy, ahogy most, de *több mint négy évszázaddal ezelõtt!*

Falfehérre sápadt, haja az égnek meredt. Rádöbrent, hogy Flagg, akit a király varázslójaként ismert, valójában szörnyeteg. S most ismét rászabadult a birodalomra. Új királyt szolgál – Peter tulajdon zavarodott, könnyen félrevezethetõ öccsét...

73.

Peter első kétségbeesésében azon tünõdött, ismét megvesztegeti Besont, s a medált meg a töredező papírtekercsset elküldi Anders Peynának. Azt remélte,

e bizonyíték igazolja majd Flagg bűnösségét, neki pedig meghozza a rég áhított szabadságot. Egy kevés töprengés azonban meggyőzte: ilyesmi csak a mesékben fordulhat elő, a való életben soha. Peyna kacagva hamisítványnak nevezné az irományt. S ha netán komolyan veszi? Az könnyen véget vethet mind a főbíró, mind a bebörtönzött herceg életének. Peternek éles volt a füle, hallotta mindazokat a pletykákat, melyeket Beson és porkoláb társai szedegettek fel a csapszékekben, kocsmákban. Hallott a földművelőkre kivetett új adókról, hallotta a keserű viccet, miszerint Thomas, a Fényhozó hamarosan Nyűghozóra változtatja nevét. Hallotta azt is, hogy néhány merész ember máris Szorongatott, Kődös Agyú Tomként emlegeti öccsét. A hóhér bárdja egy inga egyhangúságával lendült a magasba újra és újra, mióta a korona Thomasra szállt, a hozzá tartozó óra pedig ezt ketyegte: "felségárlás-izgatás, felségárlás-izgatás". Akár egyhangúnak is tűnhetett volna a dolog, ha nem lett volna annyira iszonytató.

Peter kezdte már gyanítani, mire törekszik Flagg: tönkre akarja tenni a nagy keservvel felépített birodalmat, az anarchia poklába akarja taszítani Delain népét. Ha eljuttatja a medált Peynához, vagy nevetségessé teszi magát, vagy valamely kétségbeesett cselekedetre sarkallja a főbíró – s ez minden bizonnyal mindkettőjük vesztét okozná.

Peter végezetül visszatette a medált és a tekercset oda, ahonnét előkerültek. Az üregbe helyezte egy hónap alatt készült, három láb hosszúságú kötelét is. Végeredményben nem voltak rossz érzései az este eredményeivel kapcsolatban. A kötel megtartotta súlyát, a tény pedig, hogy a medál és az üzenet csak négyszázötven év múltán került elő, azt bizonyította: a rejtkehely biztonságos.

Mindazonáltal volt min töprengenie – sokáig le sem hunyta a szemét.

Mikor végül elaludt, Leven Valera száraz hangját vélte hallani. Az igazságtalanul bebörtönzött, rég halott herceg ezt suttogetta a fülébe: *Bosszú! Bosszú!*

74.

Az idő, igen, az idő – Peter rengeteg időt töltött börtönében a Tútorony tetején. Szakálla hosszúra nőtt, kivéve azt a helyet, ahol a heg húzódott végig arcán cakkosan, mint a villám. Sok változás tanúja volt ablakában, s még több rettentő változásról szerzett tudomást. A hóhér nemhogy ritkábban emelgette volna fejszójét, egyre gyakrabban csapott le vele. *Felségárlás-izgatás,*

felségárulás-izgatás, ketyegte az óra, s nemritkán tucatnyi fej is legördült egyetlen nap alatt.

Peter fogságának harmadik évében – ekkorra a herceg harminc húzódkodást is megcsinált egyvégtében – Peyna rosszallása jeléül leköszönt főbírói tisztéről. Lépése egy hétig szöbeszéd tárgyát képezte a kocsmákban, italmérésekben, Peter őrei még ennél is tovább csámcsogtak rajta. Biztosra vették, hogy Peyna börtönbe kerül, még mielőtt bírói bársonyszéke kihül, s hogy röviddel ezután Delain lakói megtudhatják végre, vér vagy jeges víz folyik-e az öregember ereiben. Ám mivel semmi nem történt, hamarosan elcsitulnak a suttogók. Peter örült, hogy Peyna szabad maradhatott. Nem haragudott a volt főbíróra, noha az elhitte, hogy ő ölte meg apját; tudta, csak Flagg mesterkedése következtében alakulhatott így a dolog.

Fogsága harmadik esztendejében történt az is, hogy Dennis örege, Brandon visszaadta lelkét teremtőjének. Csendben, méltósággal távozott. Befejezte napi munkáját, noha mellében és oldalában szörnyű fájdalmat érzett, lassan hazasétált. Leült akis nappaliban, remélte, hamar alábbhagy a fájdalom, ám az csak súlyosbodott. Magához hívta hát feleségét és fiát, megcsókolta őket, s megtudakolta, kaphatna-e egy pohár gint. Kapott. Felhajtotta, ismét megcsókolta asszonyát, azután kiküldte a szobából.

– Jól kell szógánod az uradat eztán is, Dennis – mondta. – Férfi lettél, férfimunka vár rád.

– Legjobb tudásom szerint fogom szolgálni a királyt, apa – ígérte Dennis, bár megrémítette a tudat, s a rá váró felelősség. Jóindulatú arcán könnyek csillogtak. Az elmúlt három év alatt közösen viselték Thomas gondját; Dennis nagyjából ugyanannyit végzett most is, mint Peter idejében, *ez* mégsem volt ugyanolyan igazság szerint még csaknem is hasonlított arra a munkára.

– Egen, Thomas... – mormolta Brandon, aztán suttogóra fogta hangját: – De ha úgy alakul, Dennis, hogy korábbi uradnak köll szógálatot tenned, ne tétovázz! Én soha...

Ekkor szívéhez kapott, összerándult és elszállt belőle a lélek. Úgy halt meg, ahogy habi vágyott – saját székében, saját tüzével szemközt.

Peter fogságának negyedik évében – az üregben rejtegetett kötél mind hosszabb s hosszabb lett – a Staad-családnak nyoma veszett. Megmaradt kevéske földjük a koronára szállt, ahogyan az nemesi családok kihalása esetén szokás. Thomas uralkodásának esztendeiben mind több és több nemesi családnak veszett nyoma.

Staadék eltűnése egy volt csupán a heti kocsmai pletykák közül. Akkoriban négy lefejezés történt, a boltosok adóját is megemelték, s tömlöcbe csuktak egy öregasszonyt, aki három napon át járkált fel s alá a palota előtt azt kiáltozva, hogy unokáját elhurcolták és megkínózták, amiért szót emelt az

előző évi jószágilletékek ellen. Mégis, ahogy Peter börtönőreinek beszélgetésére fülelve a Staad nevet hallotta, elállt a szívverése.

A Staadok eltűnésének előzményeivel a delainiak többsége tisztában volt. A bakó bárdjának ingamozgása ugyancsak megritkította a birodalom nemességének sorait. A nemesek jó részének azért kellett meghalnia, mert familiája száz, ha nem ezer évek óta szolgálta a koronát – ezért nem hitték, hogy efféle méltatlanság megeshet velük. Mások az idők szavára hallgatva felszedelőzködtek s odébbálltak. Staadék ez utóbbiak közé tartoztak.

S kezdetét vette a sugdolózás.

Az emberek fojtott hangon, szájuk elé emelt kézzel adták-vették a híreket. Úgy szóltak, hogy a nemesek nem futottak szét a négy égtáj felé, hanem összegyűltek valahol, alighanem az északi országrész erdőségeiben, s az uralkodó megbuktatását tervezik.

Ezek a szóbeszédék éppúgy utat találtak Peterhez, mint a szél vagy a léghuzat. Álmok jártak a nyomukban, álmok egy tágasabb világról. Az ébrenlét óráiban kötélén dolgozott. Az első év folyamán a kötél három hetenként lett hosszabb tizennyolc hüvelykkel. Az esztendő végére huszonöt láb hosszúságú volt, s elméletben hangsúlyoznom kell, elméletben – elbírt a fogoly súlyát. Ám egy tetőgerendán függeszkedni és egy háromszáz láb magas toronyból aláereszkedni nem egészen ugyanaz – Peter tudta ezt. A szó szoros értelmében az életét bízta erre a vékonyka kötélre.

Nem érezte elégségesnek az évi huszonöt láb gyarapodást. Ha ilyen ütemben dolgozik tovább, csak nyolc esztendő múltán tehet próbát – pedig a hírek máris elég aggasztóak voltak. A birodalomnak egységesnek kell maradnia! Nehogy felkelés törjön ki, nehogy anarchiába süllyedjen az ország! Mindent helyre kell hozni, de törvényes eszközökkel, nem íjjal-nyíllal, karddal és bárdal! Thomas, Leven Valera, Roland, ő maga, sőt, még Flagg sem számít igazán, csakis a békesség. A törvénynek törvénynek kell maradnia.

Hogy szerette volna ezért Petert a tűz mellett üldögelő, megvénült és megkeseredett Anders Peyna!

A herceg eldöntötte: menekül, amilyen hamar csak lehet. Hosszas számításokat végzett, persze fejben, hogy munkájának ne maradjon látható nyoma. Elvégezte a számításokat újra és újra – bizonyos akart lenni abban, hogy nem követ el hibát.

A Tútoronyban töltött második esztendő folyamán már tíz szálát húzott ki minden asztalkendőből; a harmadik évben tizenötöt, a negyedikben húszat. A kötél nőttön nőtt. A második évvégére ötvennyolc láb hosszú lett; a harmadik végére száznegy, a negyedik utójára százhatvan.

Peter és a kockakövek közt még mindig száznegyven lábnyi szakadék tátongott.

A börtönben töltött utolsó évben a herceg már harminc szálát szerzett minden asztalkendőből – munkájának első ízben nyoma is maradt: a kendők szélei szakadozottak voltak, akárha egerek kezdték volna ki őket. Peter várt, szinte biztosra vette, hogy tilalmas tevékenységére fény derül.

75.

De nem leplezték le sem ekkor, sem a későbbiekben. Kérdezni sem kérdezték az asztalkendőkről soha. Peter hosszú (számára végtelennek tűnő) éjszakákon át rágódott azon, mikor jut Flagg fülébe valami nyugtalanító, mikor neszeli meg a mágus, hogy veszély fenyegeti. Ha gyanút fog, kutakodni küld valakit, kezdetét veszi a kérdezősködés. A herceg aprólékosan végiggondolt és eltervezett mindent, egy dologban azonban tévedett, s ez a tévedés (mint a tévedések általában) újabb, nagyobb tévedéshez vezetett. Úgy becsülte, fogvatartói egy bizonyos mennyiségű asztalkendővel gazdálkodnak – úgy ezer darabbal –, s újra meg újra felhasználják őket. Ennél tovább asztalkendő-ügyben nemigen jutott. Dennis megmondhatta volna az igazságot, ezzel megtakarított volna neki jó két esztendei munkát – ám Dennist soha nem kérdezte senki. Az igazság egyszerű volt s döbbenetes: a raktárban, ahonnan Peter kötelének nyersanyaga származott, nem egy, nem is kétezer vagy tízezer régi asztalkendő lapult, *hanem éppenséggel közel félmillió*.

A kastély pincéjében akadt egy bálterem nagyságú helyiség. Nem tartottak benne mist, csak asztalkendőt. Nem csoda, hogy különös volt a szaguk – Leven Valera korából származott majd' valamennyi. S mintha ez nem lenne épp elég: az asztalkendőtenger – legalábbis átvitt értelemben – Flaggnak köszönhette létrejöttét.

Sötét idők jártak akkortájt Delainben. A káosz ideje, amelyet Flagg úgy kívánt, a küszöbön állt. Valera börtönbe került, a zavart elméjű Alan király lépett trónra helyette. Ha ez az ember tíz évvel tovább él, a királyság vértengerbe veszett volna... ám Alant agyonsújtotta a villám a palota hátsó udvarának gyepén, míg zuhogó esőben krikettezett (mondtam, bolond volt a szerencsétlen); beszéltek, maguk az istenek döntöttek haláláról. Unokahúga, Kyla követte a trónon, Kyla, akit utóbb csak Jó Kylaként emlegettek... Kyla egyenesági leszármazottja volt Roland, s az a két fiú is, akinek történetét most beszélem el nektek. Kyla, a jó királynő mentette meg az országot a pusztulástól, s vezette ki a nyomorúságból.

Kiürítette a királyi kincstárat, hogy megtehesse, de tudta, hogy a birodalom legkeményebb valutája az alattvalók vére, s hogy e kemény valutából

túlságosan sokat pocsékoltak el az örült Alan uralkodása alatt. A király vadállat volt, aki szolgálai füléből szívta a vért, s váltig állította, hogy bármikor képes a levegőbe emelkedni. Jobban foglalkoztatta a mágia, a halottidézés, mint országának virágzása, népének jóléte. Kyla felismerte, hogy az Alan okozta károkat csak sok szeretettel s még több tallérral lehet orvosolni. Azon igyekezett, hogy minden munkabíró embernek feladatot adjon Delainben, idősnek, fiatalnak egyaránt.

A kastély környékén élő öregek temérdek asztalkendőt készítettek. Nem mintha különösebb szükség lett volna rájuk (korábban említettem, hogyan vélekedtek e birodalom lakói az asztalkendőről) – az *öregekre* volt szükség. Kezüket nemritkán húszesztendő gyakori vezetése, ráadásul szívvel-lélekkel dolgoztak, ugyanolyan szövészeiken, amilyen Sasha babaházában működött – csak a méretek különböztek.

Az öregek tíz éven át, vagy még tovább gyártották az asztalkendőket, s tisztes fizetést kaptak Kylától munkájukért. Tíz éven át náluknál alig valamivel mozgékonyabb emberek hordták le a kendőket a pincemélyi, hűvös raktárhelyiségbe. Peter figyelmét nem kerülte el, hogy az asztalkendők némelyikét kikezdték a molyok. Kész csoda – ezt természetesen nem tudhatta –, hogy egyáltalán megmaradtak.

Dennis megmondhatta volna neki, hogy mindegyiket csupán egyszer vitték fel a Tűtoronyba, azután, hogy Peter kihúzkodta belőle a maga szálait, kihajították. Miért ne tették volna? Kimeríthetetlen tartalékokkal rendelkeztek; bírták volna asztalkendővel félezer esztendőn át akkor is, ha nem egy, de ötszáz herceg raboskodik a magasban. Ha Anders Peyna, ez a kemény ember nem lett volna könyörületes is, minden másként alakul. Peyna azonban (akár valaha Kyla) tudta, hogy a hintaszékben üldögélő címer felfejtő asszonynak szüksége van a munkára s az érte járd pénzre – ezért aztán hagyta, hadd dolgozzon, s tovább folyósította Beson évi nyolc tallérját azután is, hogy Staadék menekülni kényszerültek. Az asszony minden áldott nap ott ült az asztalkendőkkel teli raktárhelyiség előtt, de nem teremtett, inkább pusztított tűjével. Sok ezer királyi címert távolított el az esztendők során – nincs hát semmi különös abban, hogy Peter tevékenységének híre nem jutott el Flagg fülébe.

A fentiekből kiviláglik, hogy ha a fogoly herceg el nem követi azt a bizonyos hibát, ha jól számít, haladhatott volna sokkal gyorsabban is. Igaz, feltűnt neki olykor, hogy az asztalkendők nem fogynak, noha fogyniuk kellene, afelől különös módon mégsem voltak kétségei, hogy rendre ugyanazokat a darabokat kapja vissza. Ha csak egyszer feltámadt volna benne a kétség...

Meglehet, a végén mégis a legszerencsésebben alakul minden.

Ám az is meglehet, hogy nem. E kérdés eldöntése megint csak az olvasóra vár.

76.

Dennis végül legyőzte kétségeit, és jó komornyikja lett Thomasnak. A király nemigen törődött vele, bár időről időre leteremtette, ha az nem kerítette elő a cipőit, melyeket pedig ő maga hagyott szanaszét. Olykor azt kívánta, igyék vele egy pohár bort. Dennis gyomra mindig összeszorult ilyenkor (bár esténként fel-felhajtott egy kupica gint), de azért ivott. Hisz jó komornyik volt, s apja tanácsa nélkül is tudta: a király óhaját ajánlatos teljesíteni. Megesett azután – főleg ha Thomas lerészegedett –, hogy a király haza sem engedte: ott kellett aludnia ura lakosztályában. Dennis – helyesen – azt gyanította, hogy Thomas magányos, és nem kíván magára maradni. Hosszú monológokat mormolt arról, milyen nehéz az uralkodó élete; bizonygatta, hogy ő a legjobbat akarja, igyekszik igazságos lenni – nem érti, miért gyűlöli mégis mindenki. Gyakorta fakadt sírva e litániák végeztével, máskor ok nélkül fakadt vad kacajra, legtöbbször azonban álomba merült védőbeszédének kellős közepén. Néha sikerült eljutnia az ágyáig, ilyenkor Dennis a szófán aludt. Néha azonban a szófán ájult el a király – ilyenkor Dennisnek egy földön rakott vacokkal kellett beérnie. Furcsa életmód volt ez egy királyi komornyiknak, Dennis azonban nem furcsállotta a dolgot, úgy megszokta már.

Azt, hogy Thomas nem törődik vele, könnyen elviselte. Hogy Flagg sem vesz róla tudomást, nagy könnyebbséget jelentett neki. Igazság szerint a varázsló nem is gondolt arra, hogy épp az ő segítségével juttatta a Tütoronyba Petert. Dennis eszköz volt csupán a kezében – egy eszköz, melyet használt, azután félretett. Ha *gondolt* volna rá, alighanem azt gondolja, hogy eszköze csak nyert az ügynön: elvégre a király komornyikja lett.

Ám egy téli éjszakán, Peter fogságának ötödik esztendejében (a herceg huszonegy, a király tizenhat éves volt ekkor), mikor a vékony kötél már csaknem elkészült, Dennis meglátott valamit, s ez mindent megváltoztatott. Történetem végkifejletének elbeszélését ezzel az epizóddal kell kezdenem.

77.

Olyan éjszaka volt ez is, mint az a bizonyos Roland halála előtt, s az a másik, közvetlenül azután. Szél süvöltött a csillagtalan éjszakában, sírva járta a város síkatorait. A belső báróságok legelőit dérlepel takarta, akár az utcák, terek kockakövét. A holdtányér eleinte fel-felbukkant a felhőpaplan réseiben, ám éjjelre oly sűrű lett e paplan, hogy már egyáltalán nem engedte át a fényt. Hajnali kettőkor, mikor Thomas neszezésével (a folyosóra nyíló ajtó kilincsével babrált) felverte Dennist, hullani kezdett a hó.

Dennis meghallotta a neszeket, s felült. Sajgott a háta, lábai zsibbadtak voltak – grimaszt vágott fájdalomában. Thomasnak az este nem sikerült eljutnia ágyáig, a szófán nyomta el az álom, a fiatal komornyik így a földre kényszerült. Mostanra a tűz csaknem kialudt már. Dennis kandalló felőli oldala szinte lángolt, a másik mintha megfagyott volna.

A nesz forrását kereste – s szívébe markolt a rettenet. Az első pillanatban azt hitte, kísértetet lát az ajtóban, s kis híján felüvöltött. Azután rájött, hogy csak a fehér hálóruhás Thomas az.

– Uram ki...rály...?

Thomas ügyet sem vetett rá. Szemei nyitva voltak, de nem a kilincset nézte; mereven bámult a semmibe. Dennis egyszerre megértette, hogy a fiatal uralkodó alvajáró.

Thomas ezzel egyidőben ráébredni látszott, miért nem nyílik az ajtó, és elhúzta a reteszt. Kilépett a folyosóra – a fáklyák fényében megint olyan volt, mint valami szellem. A hálóruha suhogása közepette gyorsan távolodott. Mezítláb indult el.

Dennis egy darabig döbenten ült. Megfeledkezett sajgó tagjairól, szaporán vert a szíve. A tomboló szél havat hordott a nappali szoba drágakőforma ablakainak párkányára, úgy süvöltött, mint egy felbőszített lidérc.

Most mihez kezdjek?

Természetesen egy dolgot tehetett csupán. A fiatal király a gazdája – utána kell mennie.

Talán a vihar tette, hogy Thomasnak megint eszébe jutott Roland – bár ezt nem tudhatom biztosan. Elvégre Thomas gyakorta gondolt apjára. A büntudat olyan, mint a viszkető kiütés: sosem múlik el egészen, mert arra készíti az embert, hogy *foglalkozzon* vele. Thomas aznap nem ivott sokat, Dennis azonban ritkán látta ennél részegebbnek. Mondatai jórészt értelmetlenek voltak, szavai motyogásba fúltak, szemei kimeredtek, fehérjük lámpásként világított.

Azért eshetett így, mert Flagg messze járt. Híre kélt, hogy a renegát nemesség java – Staadék meg a többiek – a Messzi Erdőségben verődött össze a birodalom északi részében. A mágus régi, kipróbált katonákból álló sereg élén indult neki, hogy megkerítse őket. Thomas mindig elbizonytalanodott, ha

Flagg magára hagyta. Tudta, hogy nem boldogul e sötét figura nélkül – bár a függőség természetével nem volt pontosan tisztában. Siókat ivott, de nem ez volt az egyetlen gyengéje. Aki titkot őriz, rendszerint keveset s rosszul alszik – Thomast is álmatlanság gyötörte. Anélkül, hogy észrevette volna, rászokott Flagg altatóira. A mágus jó adagot készített számára, mielőtt északra indult. Azt remélte, három, de legkésőbb négy nap után visszatérhet. Az utóbbi három éjszakán Thomas rosszul aludt, vagy egyáltalán nem jött álom a szemére. Furcsán érezte magát: az álom és az ébrenlét határán lebegett, apja emléke kísértette. Mintha Roland kiáltása szállt volna a kastélyt ostromló széllel: *Mit bámulsz rám? Miért bámulsz rám így?* Víziók a borról... víziók Flagg sötét, mosolygó arcáról... víziók, melyekben apja haját lángolni látta... Látomásai messze űzték a nyugodalmat, ébren tartották egész éjjel, miközben mindenki más aludt.

Mikor Flagg a nyolcadik napon sem tért meg (a kastélytól ötven mérföldnyire táborozott katonáival, s pocsek hangulatban leledzett; lázadókat nem találtak, csupán hóba fagyott patanyomokat, melyek akár több hetesek is lehetnek), Thomas Dennisért küldetett. A nyolcadik nap éjjelén történt, hogy álmában felkelt a szófárol, s nekivágott a folyosónak.

78.

Dennis pedig követte urát és parancsolóját a hosszú, visszhangos folyosókon át. Ha már idáig kísértük őket, járjunk a dolog végére mi magunk is.

A viharos éjszakából észrevétlen lett viharos hajnal. A folyosók néptelenek voltak – Dennis legalábbis egy lelket sem látott. Ha valaki mégis felbukkan a közelükben, alighanem sikoltozva menekül az ellenkező irányba, azt hívén, két igazi kísértet közeledik – az élen haladó fehér hálórúhában, a másik durva szövésű ingben, sápadt arccal, mint afféle élőhalott. Igen, azt hiszem, eszeveszetten menekült volna bárki, hogy imákba mélyedjen lefekvés előtt... ám meglehet, még az imák sem űzték volna el lidércálmait.

Thomas egy olyan folyosórészen torpant meg, ahol Dennis nemigen fordult meg azelőtt. Kinyitott egy ajtót, melyet Dennis sosem vett észre, s benyomakodott a nyíláson. (Ezúttal nem vetődött arra fehérchseléd, mint esztendőkkal korábban, midőn Flagg először vezette ide a fiút; minden tisztességes fehérchseléd rég *saját* ágyába vonult már.) Odabent aztán oly hirtelen torpant meg, hogy a nyomában settenkedő Thomas kis híján beleszaladt.

A gyermekkirály körülpillantott, mintha meg akarna győződni arról, nem követik-e – egy alkalommal egyenest Dennisre meredt, akiben megfagyott a vér; ajkába kellett harapnia, nehogy felkiáltson. A levegőben lámpaolaj bűze terjengett, halvány, erőtlen volt a fény. Dennis minden haja szála az égnek meredt, ahogy Thomas elkerekedett szemeinek pillantása – kihunyt lámpások, melyekben csak holdvilág tükröződik – átsiklott rajta. Ott állt, ott állt mozdulatlanul, ura mégsem látta; Thomas számára komornyikja *halvány* volt most.

El kéne rohannom – morfondírozott Dennis, fejében sikolyként visszhangzott e késztetés. Menekülnöm kéne; istenem, hisz halott, meghalt almában; egy hullát követek! Aztán, hogy, hogy nem, örege hangját hallotta: Ha valaha úgy alakul, hogy szógalatot tehetsz régi gazdádnak, Dennis, egy percig se tétovázz!

Valami azt súgta neki, hogy érkezett e szolgálat ideje. S Dennis, az alacsony sorból származó fiú, aki megváltoztatta a királyság sorsát, mikor meglelte azt az elégett egeret, megint beavatkozott az események alakulásába, mikor állta' a sarat azon a folyosón, bár a rémület csontja velejéig megdermesztette. Szíve a torkában dobogott.

Thomas különös, mély és idegenszerű hangon szólalt meg – Dennis azonban furesán, hátborzongatóan ismerősnek találta ezt a hangot.

– Alulról a negyedik kő, az, amelyiken a bemélyedést látod. Nyomd meg gyorsan!

Dennisnek rég vérében volt az engedelmesség; már-már előrelépett, mikor rádöbbsent, hogy az alvajáró király *magának* adott utasítást másvalaki hangján. Egyetlen lépést tehetett csupán, mikor Thomas benyomta a követ. Az besüllyedt vagy három ujjnyit. Kattanás hallatszott. Dennis eltátotta száját, ahogy a fal egy része befelé fordult. Thomas még beljebb nyomta, s komornyikja egy titkos folyosó bejáratát pillantotta meg. A titkos folyosókról titkos rekeszek jutottak eszébe, arról égő egerek. Megint érezte a késztetést, hogy megfutamodjék, de leküzdötte.

Thomas besurrant. Pár pillanatig hálóruhájának fehérje látszott csak, egy hálóruga, melyben – így tűnt legalábbis – nincs senki. Azután bezárult a kőfal. Az ajtó eltűnt – tökéletes volt az illúzió.

Dennis csak várt, egyik jéghideg lábáról a másikra állt. Most mit tegyen?

Ismét örege hangját hallotta ekkor. Brandon türelmetlenné tűnt, ellentmondást nem tűrően beszélt: *Kövesd, te ostoba kölök! Eriggy, siess! Itt a pillanat! Rajta!*

De olyan sötét van bent, apa...

Szinte érezte a pofont, s kétségbeesetten ezt gondolta: *Milyen erős a jobbod még halálodban is! Jól van, jól, megyek már!*

Kitapogatta a negyedik követ, s megnyomta. Az ajtó fordulni kezdett. Ekkor valami kattant a folyosó csendjében – mintha kőből való egerek iszkoltak volna. Dennis pillanatok múltán ébredt rá, hogy a fogai koccantak össze.

Úgy félek, apa... – gondolta panaszosan – azután követte a homályba Thomas királyt.

79.

Abban a pillanatban, amikor Dennis az uralkodó nyomába szegődött a titkos folyosón, ötven mérföldnyi messzeségben felkiáltott álmában a hidegtől s a tomboló szélről öt takaróval védekező Flagg. Egy közeli magaslaton farkasok vonítottak fel, mintha sikolyát visszhangoznák. Azt a katonát, aki a mágus balján aludt, megölte a szíve: azt álmodta, hogy egy oroszlán támadt rá, s fel akarja falni. A jobb oldali arra ébredt másnap reggel, hogy megvakult. A világok időnként megrázkódnak tengelyükön – ilyen pillanat volt ez az éjszakai is. Flagg megérezte, de nem tudta az okát. Csak ezzel magyarázható, miért maradhat fenn a jó: a döntő percekben gyakorta fura vakság tör a gonoszokra. Mikor a király varázslója feleszmélt, úgy sejtette, rossz álm gyötörté, mélységes múltjának valamely elfeledett emléke. Nem emlékezett rá, mi volt az.

80.

A titkos folyosóban teljes sötétség honolt, a levegő száraz volt, mozdulatlan. Valahonnét szemből Dennis különös neszt hallott.

A király sírt.

Ennek hallatán egyszeriben tovaszállt a fiatal komornyik félelme. Úrrá lett rajta az álmélkodás; nagyon sajnálta Thomast, aki mindig oly boldogtalannak látszott, s meg is hízott jócskán, mióta trónra lépett, és mert rendszerint túl sok bort ivott, büzlött a lehelete is. Lábai máris görbülni kezdtek; ha Flagg nem volt mellette, lehajtott fővel járt, haja a homlokába hullt.

Dennis tapogatódzva folytatta útját, két kezét maga elé tartotta. A sírás mind közelebről hallatszott... aztán hirtelen oszladozni kezdett a homály. Valami félrecsúszott; a fiú halványan látta már Thomast. A király a folyosó

végében állt, az ámbraszín fény a falon vágott két lyukból áradt, melyeket Dennis különös, semmiben lebegő szemeknek vélt.

Épp mikor megnyugodott, mikor hinni kezdte, ép bőrrel ússza meg éjszakai kalandját, Thomas *felsikoltott*.

Akkorát sikoltott, hogy Dennis tartott tőle, elpattannak a hangszálai. A komornyik lábából elszállt minden erő: térdre hullt, szájára szorította mindkét kezét, hogy útját állja *saját* feltörni készülő sikolyának. Úgy rémlett neki, a titkos folyosóban szellemek nyüzsögnek, csapkodó denevérek, melyek bármikor a hajába akaszzkodhatnak karmaikkal; igen, e folyosó a nyugalmutat nem lelő holtak üregének tűnt, s meglehet, bizony meglehet, hogy az is volt...

Dennis menekülni akart... menekülni akart, de nem menekült.

Valahonnét letről kutyaugatást hallott, s rádöbrent: az öreg király kennelje felett járnak. Roland pár életben maradt ebét sosem vitték vadászni többé. Dennisen kívül csak ők hallották a fiatal uralkodó sikolyait. A kutyák minden kétséget kizáróan élőlények voltak, nem kísértetek – Dennis úgy kapaszkodott e bizonyosságba, mint fuldokló az uszadékfába.

Pillanatok kellettek hozzá, hogy ráébredjen: Thomas nem *csak* úgy sikoltozik, hanem szavakat kiált. Dennis eleinte egyetlen mondatot értett csak.

– *Ne idd meg a bort. Ne idd meg a bort. Ne idd meg a bort!* – rikoltozta mindegyre a király.

81.

Három nappal később halkan kopogtattak egy belső báróságbeli farmépület nappalijának csukott ajtaján. A gazdaság nem esett messze Staadék egykori gazdaságától.

– Jöhetsz! – mormolta Anders Peyna. – Csak aztán jó okod legyen rá, Arlen!

Arlen jócskán öregedett azóta, hogy Beson bekopogtatott a főbíróhoz Peter levelével, maga Peyna azonban még rajta is túltett. Haja majdnem teljesen kihullott már. Elvesztette legendásan büszke tartását, meggörnyedt, fogyott is egy keveset, ám legjobban az arca vénült meg. Valaha kemény volt az ábrázata, mostanra keserű lett. Szeme alatt barna táskák. Az elkeseredettség bélyegét hordozta, s jó oka volt rá, hogy elkeseredett legyen: látnia kellett, hogyan dől romba mindaz, amelynek védelmében egész életét végigküzdötte. Mert lassan romba dőlt minden, s hozzá bámulatos gyorsasággal. Bizonyára sokan tudják, milyen törékeny dolog a Törvény, az Igazság, sőt, maga a Civilizáció de nem ismerik be szívesen, mert e tény zavarja az ember álmát,

sőt, az étvágyát is elveheti...

Elég lett volna látnia, hogyan dől romba kártyavárként mindaz, amiért küzdött – Peynát azonban más is nyomasztotta az utóbbi négy esztendő során. Tudta, hogy Flagg nem egyedül vitte végbe a változásokat, ő maga játszott a kezére. Ki gondoskodott róla, hogy Petert *mielőbb* elítéljék? Ki bizonygatta legtöbbször bűnösségét, nem annyira a bizonyítékok, mint inkább egy megrendült gyermek viselkedése, könnyei alapján döntve?

Mióta Petert felvezették a Tűtorony magasába, a téren mindig baljósan vöröslött a bakó tőkéje – a legnagyobb felhőszakadás sem tudta tisztára mosni. Peyna úgy érezte, a baljós vörösség mind tovább terjed: először a teret borította el, aztán az utcákat, a sikátorokat; elborított majd' mindent. Peyna zavaros álmaiban friss vér csörgött a kockakövek réseiben, folyamként zúdult alá, hogy még a kanálisok is megteltek vele. A rombadőlt kastély falait vörösre festette az alkonyi fény. A várárokban döglött pontyok áztak: megmérgezte őket a vízbe keveredő vér; a patakok, folyók vérré váltak, s vért izzadt maga a föld. Vér áradt mindenünnen: vöröslöttek a mezők, az erdők. Ezekben az álmokban még a napkorong is roppant, bevérzett szemként tekintett le a halódó birodalomra.

Flagg életben hagyta Peynát. Az italmérések törzsvendégei azt suttozták, hogy az egykori főbíró alkut kötött a mágussal – talán kiadta Flaggnak bizonyos árulók nevét, vagy "tud valamit" a varázslóról, ismer valamely sötét titkot, mely nyomban kitudódna, ha Peynát valami baj érné. Mindez ostobaság volt persze. Flaggot nem fenyegethette senki – különösképp egy Peyna-féle ember nem. Nem ismert semmiféle titkot. Nem született semmiféle alku, semmiféle megállapodás. Flagg egyszerűen élni hagyta régi ellenfelét – s Peyna azt is tudta, miért. A halálban talán nyugalmat lelt volna. Elve nap mint nap ott vergődött saját rossz lelkiismeretének kínpadján. Végig kellett néznie mindazt, amit Flagg zúdított Delainre.

– Nos? – kérdezte most zsémbesen. – Mi az, Arlen?

– Egy fiú jött, uram. Beszélniük kell, azt mondja.

– Küldd el – legyintett Peyna leverten. Eszébe jutott, hogy még egy esztendővel korábban még meghallotta volna a kopogtatást a külső ajtón. Napról napra romlott a hallása is. – Kilenc után senkit nem fogadok, tudod jól. Sok minden megváltozott – de ez nem.

Arlen megköszöri torkát. – Ismerem a fiút. Brandon fia Dennis az, a király komornyikja.

Peyna Arlenre meredt, nem akart hinni a fülének. *Talán süketebb vagyok, mint hittem* – gondolta. Megkérte Arlent, ismétlje el, amit az imént mondott. Ugyanúgy hangzott.

– Fogadom. Küldd be!

– Örömmel, uram... – Arlen fordult, hogy távozzék. Peynának hirtelen eszébe ötlött, hogy azon az öt év előtti éjszakán, Beson látogatásakor is ugyanígy zúgott a szél odakint.

– Arlen... – szólt embere után.

A komornyik sarkon fordult. – Uram?

A volt főbíró ajka épp csak sejthető mosolyra görbült. – Biztos vagy benne, hogy nem valami törpekölyök?

– Egészen biztos, uram – felelte Arlen, s alig látható mosolyra rándult az ő ajka is. – Az ismert világban nem él már egyetlen törpe sem. Így mondta jó anyám.

– Kétségtelenül okos, a világ dolgai iránt fogékony asszony volt, aki igyekezett legjobb tudása szerint felnevelni fiát, s akit nem lehet felelőssé tenni a nyersanyag minőségéből eredő hiányosságokért. Vezesd be a kölyköt!

– Igen, uram... – Az ajtó becsukódott.

Peyna a tűzbe bámult megint, összedörzsölte köszvényes kezét. Várakozásteljes izgalom fogta el. Thomas komornyikja. Itt és most. Vajh mit akarhat?

A találgatás persze értelmetlen; az ajtó nyomban feltáruul újra, s besétál rajta a válasz egy didergő, elgémberedett fiú képében.

Dennisnek sokkal könnyebb lett volna a dolga, ha Peyna ki nem költözik szép városi házából – ám azt a házat röviddel leköszönése után el kellett adnia, hogy kiegyenlíthesse bizonyos "elmaradt adókat". Negyven év alatt szerencsére sikerült megtakarítania néhány száz tallért – ebből vásárolta farmját, s ebből fizette tovább Beson járandóságát is. A tanya papíron a belső báróságához tartozott, ám a várostól jó néhány mérföldnyire nyugatra feküdt – s igen hideg volt az idő.

A csukott ajtón túlról most hangok hallatszottak. Közeledtek. Most! Tüstént belép a válasz. A volt főbíróban valami okból ismét fellángolt az abszurdnak tűnő reménykedés – fénysugár egy földmélyi üreg homályában. *A válasz tüstént átlépi a küszöböt* – gondolta, s néhány pillanatig hitte is, hogy így igaz.

Ahogy magához vette kedvenc pipáját, feltűnt neki, hogy keze remeg.

82.

A kölyök férfi volt inkább, Arlen mégis jó okkal használta a "fiú" kifejezést – legalábbis ezen az éjszakán. Peyna látta, hogy a jövevény fázik,

ám a hidegtől egyetlen teremtett lélek sem reszketett még úgy, ahogy Dennis akkor.

– Dennis! – Peyna hirtelen előrehajolt, ügyet sem vetett a fájdalomra, amit e heves mozdulat okozott. – A királlyal történt valami? – Vén fejében szörnyű feltételezések kavarogtak. A király halott. Túl sokat ivott, netán önkezével vetett véget életének. Delain majd' minden lakója tudta, hogy az ifjú uralkodó búskomor.

– Nem... illetve tulajdonképpen... igen... de mégsem úgy, ahogy uram gondolja...

– Jöjj, ülj ide a tűz mellé! – csattant fel Peyna. – Ne tétlenkedj már, Arlen! Hozz egy takarót! Ne is egyet, mindjárt kettőt! Bugyoláld be ezt a kölyköt, mielőtt halálra fagy nekem!

– Parancsára, uram – mondta Arlen. Sosem tétlenkedett életében: ezzel éppúgy tisztában volt, mint Peyna, de felmérte a helyzetet, s nekiindult. A két pokrócot saját ágyáról hozta el – e jókora parasztházban ezeken kívül csak két másik akadt, Peyna ágyán. Mire visszatért, Dennis olyan közel kuporodott már a tűzhöz, hogy szinte lánggra lobbant. A haját borító zúzvara olvadozni kezdett, a vízcseppek úgy gördültek végig arcán, akár a könny. Átvette a takarókat Arlentől, s beburkolódzott.

– Hozz most teát – parancsolta Peyna. – Erőset. Egy csészével nekem, egy bögrével a fiúnak.

– Uram, már csak egy fél doboz maradt a...

– Teszek rá, mennyi maradt! Egy csészével nekem, egy bögrével a fiúnak, azt mondtam! – Az egykori főbíró eltűnődött. – Tölts egy csészével magadnak is, Arlen, aztán gyere vissza, és figyelj...

– Uram...? – Neveltetése és sokéves gyakorlata sem óvhatta meg a komornyikot: elképedt, ahogy még soha.

– A fenébe is! – dörrent rá Peyna. – El akarod hitetni velem, hogy olyan süket vagy, mint én? Lódulj!

– Igen, uram – mondta Arlen, s ment, hogy elkészítse az utolsó teát, melyet e fedél alatt fogyasztanak el.

83.

Peyna nem felejtett sokat abból, amit a *kikérdezés* művészetéről tudott – sem ebből, sem másból, ami azt illeti. Álmatlan éjszakáin gyakorta kívánta, bár elfelejthetne ezt-azt.

Míg Arlen teát készített, a volt főbíró mindent elkövetett, hogy megnyugtassa az ijedt – azaz inkább *réműlt* – fiút. Dennis anyjának hogyléte felől érdeklődött. Megkérdezte, mi a helyzet a kastély körül a szennyvízzel, amely korábban annyi gondot okozott. Kikérte Dennis véleményét a tavaszi vetésről, s még sok egyébéről – kerülte ellenben a veszélyes témákat. A fiú felmelegedett kissé, s megnyugodott.

Mikor Arlen behozta a forrón gőzölgő, erős teát, Dennis egy hajtásra félíg ürítette bögréjét, grimaszt vágott, s végzett a maradékkal is. Arlen újra töltött neki.

– Csak lassan, fiam! – intette Peyna, akinek sikerült végre meggyújtania pipáját. – A forró teával és a makrancos lovakkal vigyázni kell.

– Fázom... Azt hittem, megfagyok odakint...

– *Gyalog* jöttél? – Peyna nem tudta palástolni megdöbbenését.

– Igen. Anyám a cselédekkel üzent a kastélyba, hogy meghültem. Napokig eltarthat ilyenkor, nagyon ragadós... *Gyalog*oltam. Egész időig. Nem mertem felkéredzkedni sehová. Nem akartam, hogy emlékezzenek rám. Fogalmam se volt, hogy ilyen messze a tanya. Ha tudtam vón', csak fölülök valahova. Háromkor indultam... – Próbálta türtőztetni magát, aztán kitört: – És vissza se megyek! Nem én, soha! Látom én, hogy néz rám *ő*, amióta visszajött! Oldalrul, összehúzott szemmel, ami csupa fekete! Sose nézett rám így azelőtt egyáltalába rám se nézett! Tudja, hogy láttam valamit. Tudja, hogy hallottam valamit. Hogy mit, nemigen tudja, de gyanakszik! Ott visszhangzik a fejemben, mint a Nagy Istenek Templomában a harangszó! Ha ott maradok, kiszedi belőlem, érzem!

Peyna összevont szemöldökkel nézte a fiút, próbálta kihámozni a tényeket ebből a kirohanásból.

Dennis szemében könnyek csillogtak. – Már hogy F..

– Halkan, Dennis – intette Peyna. Arca nyugodt volt, tekintete már kevésbé. – Tudom jól, kiről beszélsz. De ne mondd ki fennhangon a nevé!

Dennis hálásan bólogatott, s nem mondta ki.

– Arról beszélj inkább, amiért jöttél – bízta a volt főbíró.

– Igen... Persze, máris... – Dennis tétovázott egy sort, összeszedte magát, rendezte gondolatait. Peyna várakozott, igyekezett kordában tartani növekvő izgalmát.

– Tudod, uram... – kezdte végre Dennis – ...három nappal ezelőtt Thomas megparancsolta, aludjak vele a kastélyban megint. Előfordul néha. Történt aztán úgy éjfél tájt, vagy még később...

Dennis elmondta Peynának amit olvasóim tudnak már. Dicséretére legyen mondva, nem próbálta eltagadni, hogy félt, s nem is színezte a történeteket. Míg beszélt, a szél süvöltött odakint, s ahogy a tűz halódott, Peyna szemei mind jobban izzottak. Rosszabbul állt a helyzet, mint gondolta. Nem elég, hogy Peter megmérgezte a királyt – *Thomas még végig is nézte...*

Nem csoda, hogy folyton búskomor, letört az a gyerek. Talán nem túloz a szóbeszéd, mely szerint félig-meddig bolond. Eddig nem hitte volna, de most...

De míg Dennis újból kortyolt (Arlen megint teletöltötte csészéjét a tea utójával) elvetette ezt az eshetőséget. Ha Thomast *Petert* látta apjánál akkor éjjel, miért van most itt – s miért retteg úgy *Flaggtól*?

– Hallottál mást is – mondta.

– Valóban, főbíró uram – bólogatott Dennis. – Thomas... jó ideig zagyvált. Sokáig kukszoltunk ott a sötétségben.

Igyekezett világosan fogalmazni, de nem volt képes megfelelőképp ecsetelni a szűk járatban rázúdult borzalmakat. Szemben Thomas sikoltozott, alant az öreg király megmaradt kutyái csaholtak. Szó le nem írhatta a *bűzt* – a folyosó titkoktól szaglott savanyúan, akárha tejet locsoltak volna szét sötétjében valaha rég. Dennis komolyan tartott attól, hogy Thomas álmában megháborodik.

A király varázslójának nevét rikoltotta újra és újra; esdekelt Rolandnak, nézzen a kupa mélyére, hátha észreveszi azt a lángoló egeret, mely a borba fulladt. *Mit bámulsz rám?* – kiáltotta. Azután: *Egy kupa bort hoztam, királyom, hogy lásd, én is szeretlek...* Majd olyan szavakat kiáltott, melyeket Peter biztos felismer, ha hall; több mint négy évszázados szavakat: *Flagg tette! Flagg volt az! Flagg!*

Dennis bögréjéért nyúlt, ajkához emelte, aztán elejtette. Darabokra tört a kőn.

A jelenlévők a cserépdarabokra meredtek.

– Hát azután? – érdeklődött Peyna megtévesztően nyugodt hangon.

– Jó ideig semmi – suttozta Dennis. – A szemem... hozzászokott a homályhoz, nagyjából láttam Thomast. Elaludt amellet a két kis nyílás mellett, a feje lehajtva, a szeme lehunyva.

– Meddig aludt?

– Nem tudom, uram. A kutyák se ugattak már. És azt hiszem, én is... én is...

– Hogy te is elszunnyadtál egy időre? Bizony valószínű, Dennis.

– Később mintha felébredt volna Thomas. A szemét legalábbis kinyitotta. Becsukta azokat a nyílásokat, megint sötét lett egészen. Hallottam, hogy

közeledik, visszahúztam a lábamat, el ne botoljon benne... A hálórúhája... meglegyintette a képemet... – Dennist megborzongatta az emlék: mintha pókhálót érintettek volna bal orcájához. – Követtem. Visszament a szélesebb folyosóra, én utána. Visszacuska az ajtót: olyan lett megint, mint a közönséges kőfal. Visszabotorkált a szobájába, s én vele.

– Senkivel nem találkozott? – tudakolta Peyna. Senkivel az égvilágon?

– Senkivel, főbíró uram, senkivel.

– Ó! – Peyna nagyot sóhajtott. – Még szerencse. Történt még valami reggelig?

– Nem, uram. Thomas lefeküdt, és úgy aludt, mint akit agyonvertek... – Dennis tévovázott, majd hozzáfűzte: – Nekem nem jött álom a szememre, és azóta se igen jön, hogy őszinte legyek.

– Reggel pedig...

– Nem emlékezett semmire az uram.

Peyna köhintett, összefonta ujjait, s e maga alkotta piramis résein át a halódó tűzbe bámult.

– Visszamentél oda, a titkos folyosóra?

– Te visszamentél volna, uram? – tudakolta Dennis.

– Igen – felelte Peyna szárazon. – A kérdés az, *te* megtetted-e?

– Meg.

– Hát persze. Nem láttak meg?

– Nem. Csak egy cselédlány jött arra, de meglapultam. Arra lehet a mosoda, azt hiszem. Szappanszagot éreztem; anyám is olyat használ. Mikor a lány odébbállt, megnyomtam a követ, és bementem.

– Hogy lásd, amit Thomas látott.

–Egen, uram.

– És láttad?

– Egen, uram,

– Mi volt az? – érdeklődött Peyna, pedig tudta. – Mit láttál, mikor kinyitottad azokat a kis ablakokat?

– A néhai Roland király szobáját, uram – mondta Dennis. – Körben azokkal a fejekkel. És azok a fejek, uram... – Megborzongott megint, noha közelebb már nem is ülhetett volna a lángokhoz. – ...mintha pont engem bámultak volna...

– Egy fejet azonban nem láttál – mondta Peyna.

– Láttam én mindet, uram. Láttam mind a... – Dennis elhallgatott, szeme elkerekedett. – Kilences! – kiáltotta. – A kémlelőnyílások... – Elnémult megint, csak bámult kidülledt szemmel.

Senki sem szólt, csak a téli szél süvöltött rendületlenül odakint. Mérföldekkel távolabb Delain igazi királya ott kuporgott cellája magányában, s fonta, fonta alig látható, vékony kötelét.

Peyna jókorát sóhajtott. Dennis reménykedve pillantott fel rá a tűz mellől. Reménykedve... s félve. Peyna lassan előrehajolt, megérintette a vállát.

– Jól tetted, hogy idejöttél, Brandon fia Dennis. Okosan tetted, hogy magyarázatot adtál távolmaradásodra – a meséd még hihető is, úgy érzem. Ma éjjel itt alszol a padláson. Hideg lesz odafent, mégis nyugodtabban hajthatod álomra a fejed, mint jó ideje bármikor. Nem igaz?

Dennis lassan ingatta fejét. Jobb szemében könnycsepp jelent meg, s végigcsordult arcán.

– Anyád sem tudja, miért jöttél el?

– Nem.

– Akkor nem kell attól tartanunk, hogy belekeveredik az ügybe. Arlen mindjárt felkísér a padlásra. Ezek itt az ő takarói, attól tartok, vissza kell adnod őket. Fent rengeteg szalmát találsz. Száraz, de tiszta.

– Beérem egy takaróval is, uram – közölte Arlen.

– Hallgass! Az ifjonti vér nehezebben hül ki, Arlen. A tiéd máris langyos. Szükséged lesz azokra a takarókra – hátha trollokkal meg törpékkel álmodsz.

Arlen halványan elmosolyodott.

– Reggel beszélünk még, Dennis. Anyádat egy ideig nem láthatod viszont; kimondom, amit bizonyára úgyszólván sejtessz már: nem volna okos dolog visszatérned Delain városába.

A fiú mosolyogni próbált, tekintetében azonban félelem szűkölt. – Csak magamra gondoltam, mikor ideindultam, de most... a te életedet is veszélybe sodortam, nem igaz, uram?

A volt főbíró legyintett. – Öreg vagyok már, s Arlen is az. Az öregek egészsége sosem szolgál igazán jól. Ettől rendszerint óvatosabbak, mint mások – ám olykor merészebbek. *Különösen akkor* – gondolta *ha olyan sok mindent kell jóvá tenniük, mint nekem*. – Reggel folytatjuk. Rászolgáltál a pihenésre. Felvezetnéd a lámpásoddal, Arlen?

– Igen, uram.

– Gyere vissza, ha végeztél.

– Igenis, uram.

Arlen kivezette a szobából az elcsigázott Dennist. Anders Peyna magára maradt, gondolataiba mélyedt a halódó tűz mellett.

Mikor komornyikja visszatért, Peyna halkan így szólt:

– Tervet kell készítenünk, Arlen, de tölts előbb egy kevés bort mindkettőnknek. Tanácsos megvárunk, míg a fiú elalszik.

– Aludt az, uram, mielőtt elhevert a derékaljon, amit összehordtam neki.

– Annál jobb. Azért csak töltsd ki a bort!

– Nincs túl sok belőle – emlékeztette Arlen.

– Remek. Legalább nem fáj majd a fejünk holnap, ha útnak indulunk, nem igaz?

– *Uram...?*

– Holnap mindhárman északnak indulunk, Arlen. Én is tudom, te is tudod. Dennis szerint járvány tombol Delainben, s meglehet, nem is téved. *Egyvalaki* holtbiztosan pályázik ránk. Mennünk kell – az *egészségünk* érdekében.

Arlen lassan bólogatott.

– Bűn lenne hátrahagyni ezt a jó bort az adószedőnek. Megisszuk hát, azután eltesszük magunkat holnapra.

– Ahogy uram parancsolja.

Peyna szeme megvillant. – Hanem mielőtt lefeküdnél, fel kell másznod megint a padlásra, hogy lehozd onnét a takaródat, amelyet határozott és egyértelmű utasításom ellenére a fiúnál hagytál.

Arlen nagy szemeket meresztett gazdájára. Peyna gúnyosan utánozta grimaszát. Erre Arlen – először s utoljára fordult elő ilyesmi a komornyik hosszú pályafutása során – már nem tehetett egyebet: felnevetett.

86.

Peyna lefeküdt, de nem tudott elaludni. Nem a szél zúgása tartotta ébren, hanem a fejében visszhangzó hideg nevetés.

Mikor már nem állhatta tovább, felkelt, visszatért a nappaliba s leült, szemközt a tűzhely hűlő hamujával. Ősz hajának tincseit meg-meglebbentette a léghuzat. Fogalma sem volt róla, milyen kacagtató látványt nyújt (ha lett volna, aligha érdeklí), ahogy ott kucorog takarójába burkolódzva, a kihamvadt tűzbe bámulva, akár a világmindenség legvénebb indiánja.

A vég kezdetén elhagy a büszkeség is – mondta valaha anyja, s ő, gyermekfejjel, megértette e bölcsességet. *A büszkeség tréfa, melynek hallatán a bennünk lakozó idegen előbb-utóbb felkacag* – mondta anyja, s ezt sem akkor, sem később nem értette – most ellenben igen. A benne lakozó idegen kíméletlenül kacagott ezen az éjszakán, oly erőszakosan, hogy bár tudta, milyen nehéz nap vár rá, nem jött álom a szemére.

Tökéletesen tisztában volt helyzetének ironikus voltával. Egész életében a törvényt szolgálta. Az olyan kifejezések, mint a "szökés a börtönből", a "fegyveres felkelés" iszonyattal töltötték el. Ez nem változott meg, bizonyos igazságokkal azonban szembe kellett néznie. Azzal például, hogy Delainben küszöbön áll a felkelés. Peyna tudta, hogy az északra menekült nemesek számkivetetteknek nevezik magukat, de tudta azt is, sosem álltak közelebb ahhoz, hogy lázadókká váljanak. S ha ő, az egykori főbíró el akarja kerülni a felkelést, arra kell használnia a lázadás már-már mozgásba lendült gépezetét, hogy kiszabadítson egy foglyot a Tütoronyból. Ez volt az a vicc, melyen a benne lakozó idegen úgy nevetett, túl harsányan ahhoz, hogy Peyna álomba menekülhessen.

A fogolyszöktetés és az ehhez hasonló cselekedetek ellentétben álltak életelveivel. Mégis meg kell kísérelnie a dolgot, még ha az életébe kerül is – ami felettébb valószínű –, hisz Petert *ártatlanul* börtönözték be. Delain jog szerinti uralkodója trónja helyett a Tű legfelső emeletének két hideg szobájában ül, s ha kiszabadítása érdekében törvénytelen eszközökhöz keli nyúlni, ám legyen. Persze...

– Az asztalkendők – dűnnyögte Peyna. Gondolatai újra és újra az asztalkendők körül forogtak. – Mielőtt fegyverhez nyúlunk, hogy kiszabadítsuk s trónjára ültessük a királyt, ki kell vizsgálni ezt a dolgot az asztalkendőkkel. Meg kell kérdezni a fiút, Dennist... talán a Staad-gyereket is... igen...

– Uram... – szólalt meg Arlen a háta mögött. – Rosszul vagy, uram? – Hallotta, hogy gazdája felkel; a komornyikok mindig meghallják az ilyesmit.

– Rosszul vagyok – mormolta komoran Peyna –, de orvos ezen aligha segíthet, Arlen.

– Igazán sajnálom, uram.

Peyna emberéhez fordult, rászegezte mélyen ülő, fényes szemét.

– Mielőtt számkivetettké válunk, tudni akarom, miért kérte Peter az anyja babaházát – s hogy mi szüksége azokra az asztalkendőkre.

87.

Hogy visszamenjek a kastélyba? – hüledezett másnap reggel Dennis. Rekedt volt a hangja, már-már suttogássá halkult. – Oda, ahol ő les rám?

– Ha úgy érzed, nem fog menni, nem erőltetlek mondta Peyna. – Bár azt hiszem, elég jól ismered a kastélyt, és el tudod kerülni a *vele* való találkozást, ha nagyon akarod. Igaz, úgy kell bejutnod, hogy észre ne vegyenek. Baj lehet

belőle, ha felfedeznek. Túl egészségesnek látszol ahhoz képest, hogy állítólag betegen fekszel odahaza.

Hideg, verőfényes nap volt. Gyémántosan szikrázott a belső báróságok dombjait borító hó, egykettőre könnybe lábadt a bámuló szem.

Délre erőt vesz rajtam a hóvakság, és meg is érdemiem – gondolta bosszúsán Peyna. A benne élő idegen ellenállhatatlanul mulatságosnak találta ezt a kilátást.

A távolban látszott a kastély, noha szinte feloldódott a horizont kéklő ködében. Falaival, tornyaival úgy festett, mint egy tündérmeséhez készült illusztráció. Dennis azonban egyáltalán nem emlékeztetett az effajta mesék hőseire. Tekintetéből csak úgy sütött a félelem, arckifejezése egy olyan emberé, akinek sikerült kijutnia az oroszlán barlangjából – s akivel épp most közölték: vissza kell mennie ebédelni még akkor is, ha rég elment az étvágya.

– Biztos van mód arra, hogy bejussak – suttogta. – De ha ő kiszagol, mit sem számít, hogy jutottam be, hová bújok. Ha kiszagol, elkap.

Peyna bólogatott. Nem akarta fokozni a fiú riadalmát, a jelenlegi helyzetben azonban csakis az igazat mondhatta neki. – Valóban.

– S mégis azt kívánod, hogy visszamenjek?

– Igen – ha képesnek érzed magad arra, hogy megtedd.

Az egyszerű reggeli közben Peyna elmondta Dennisnek, mire kíváncsi, s néhány ötletet adott neki arra nézvést is, honnét szerezhethet értesüléseket. Dennis a fejét ingatta – nem tagadólag, inkább álmélkodva.

– Asztalkendők... – dünnyögte. Peyna bólintott. – Azok.

Dennis tekintete ismét a látóhatáron emelkedő tündérkastélyra rebbent. – Mielőtt meghótt volna, azt mondta az öregem, ha alkalmam nyílik szolgálatot tenni első gazdámnak, ne tévóvazzak. Azt hittem, azzal, hogy eljövök ide, megteszem. De ha muszáj visszamennem...

Arlen, aki mindeddig a ház ajtóinak, ablakainak lezárásával volt elfoglalva, most csatlakozott hozzájuk.

– Kérem a kulcsaidat – pillantott rá Peyna.

Arlen átadta a kulcsokat, Peyna pedig Dennisnek nyújtotta őket.

– Arlen meg én északra megyünk, hogy csatlakozzunk a... – Az öregember tévóvázott, a torkát köszörülte. – ...a számkivetettekhez. Arlen kulcsai most már nálad vannak. Ha a táborba érünk, az enyémet odaadom egy fiúnak, akit ismersz. Ott találom majd, azt remélem.

– Ki az? – tudakolta Dennis.

– Ben Staad.

A királyi komornyik felhős arca egyszeriben felderült. – Ben? Ott van köztük Ben is?

– Azt hiszem – mondta Peyna. Valójában pontosan tudta, hogy az egész Staad-família északra menekült. Nagyon figyelt az elmúlt évek során – s nem volt annyira süket, hogy ne hallotta volna, mi folyik körülötte, s szerte a birodalomban.

– Elküldöd őt értem?

– Megkérem rá, hogy jöjjön – felelte Peyna.

– Mit tehet, ha itt lesz? Ezt még mindig nem sejtem, uram...

– Én sem – mormolta Peyna. Egészen elbizonytalanodott. – Egész életemben ügyeltem arra, hogy amit teszek, ésszerű legyen; hogy soha ne tegyek olyasmit, ami nem logikus. Láttam, hová vezet, ha az emberek ösztöneikre hallgatnak, ha illogikusan cselekszenek. A következmények olykor egyszerűen kacagtatók, a legtöbbször azonban iszonyúak. S lám, most mégis itt állok, itt állok és ködösítek, mint holmi zavart fejű próféta!

– Nem értelek, uram...

– Én sem értem magamat, Dennis, szavamra. Tudod-e, milyen nap van ma?

Dennist megdöbbenetette a hirtelen témaváltás, mindazonáltal elég hamar felelt: – Hogyne... Kedd.

– Kedd. Remek... Felteszek most egy kérdést – átkos ösztöneim súgják, hogy fel kell tennem. Ha nem tudod a választ, vagy ha nem vagy egészen biztos benne, az istenek szerelmére, azonnal szólj! Készen állsz a válaszadásra?

– Igen uram – felelte Dennis, bár nem volt egészen meggyőzve erről. Nyugtalan volt Peyna sűrű, fehér szemöldöke, áttetszően kék szeme láttán. Nyilván *nagyon* nehéz kérdés lesz...

Mikor azután meghallotta, megnyugodott. Nemigen értette, mi ez az egész ostobaság az asztalkendőkkel, a választ azonban ismerte, s nyomban közölte is.

– Biztos vagy ebben? – tudakolta Peyna.

– Teljesen biztos, uram.

– Nagyszerű. A következőket kell majd tenned... Egy ideig mondta a magáét. Ott álltak mindhárman a hidegben, a napsütésben – a ház előtt, ahová a vén főbíró többé nem fog visszatérni. Dennis figyelt, s mikor Peyna felszólította, ismételve el teendőit, minden különösebb nehézség nélkül megtette.

– Jó – mondta az öreg. – Nagyon, nagyon jó.

– Örülök, hogy örülsz, uram.

– Semminek nem tudok örülni ezzel az ügyel kapcsolatban, Dennis – semminek az égvilágon. Ha Ben Staadot ott találom a számkivetettek közt az északi erdőségekben, a viszonylagos biztonságból ideküldöm a veszedelembe, mert *esetleg* hasznára lehet Peter királynak. Téged visszaküldelek a kastélyba,

mert valami azt súgja, jelent valamit, hogy a fiú épp azokat az asztalkendőket és azt a babaházat kérte – *valamit*. Néha úgy érzem, már-már a birtokomban a válasz, ám az újra és újra kisiklik a kezemből. Peter nem véletlenül kérte amit kért, Dennis, erre a nyakamat teszem! De nem *tudom*, miért kérte... – Peyna a combjára csapott tehetetlen dühében. – Iszonyú veszedelemnek teszek ki két derék ifjú embert, s azt súgja a szívem, helyesen teszem, de NEM TUDOM, MIÉRT!

S az az idegen ott a kőkemény ember belsejében – az emberében, aki egykor bűnösnek talált egy fiút, amiért az sírva fakadt – kacagott, egyre kacagott.

88.

A két öregember búcsút mondott Dennisnek. Kezet ráztak valamennyien; Dennis megcsókolta az egykori főbíró gyűrűjét, melyen Delain nagypecsétje látszott. Peyna felállt ugyan a bírói székből, e gyűrűtől azonban nem tudott megválni, hisz mindannak jelképe volt, amit egész életében képviselt. Tudta, hogy hibázott olykor, de nem engedte, hogy e hibák emléke megkeserítse. Öreg szíve nem szakadt meg legutolsó, legnagyobb hibájának felismerésekor sem. Abban a világban, ahol élt, szintén ismerik a szólást, miszerint a pokolba vezető út jó szándékkal van kiköveztve – s Peyna tudta, hogy az emberek legtöbbször nem is futja többre jó szándéknál. Az angyalokat nem fenyegeti a kárhozat, az emberek azonban nem ilyen szerencsések – számukra mindig közel a pokol...

Nem akarta engedni, hogy Dennis megcsókolja a gyűrűt, ám a fiú ragaszkodott hozzá. Arlen megrázta Dennis jobbát, s azt kívánta neki, fűrgé legyen, mint az istenek. Dennis (noha Peyna még mindig látta szemében a félelmet) mosolygott, s ugyanezt kívánta nekik. Az ifjú komornyik ezek után keletnek indult, a két idős ember pedig nyugatnak, egy bizonyos Charles Reechul farmháza irányozta lépteit. Reechul anduáni szánhúzó kutyákat nevelt, zokszó nélkül fizette az udvar kirótta képtelenül magas adót, hűségében nem kételkedett senki – Peyna azonban tudta, hogy rokonszenvez a Távoli Erdőség számkivetettjeivel, s sokaknak segített már, hogy eljuthassanak hozzájuk. A volt főbíró sosem hitte volna, hogy egyszer segítségére szorul majd – ám ennek is elérkezett az ideje.

A farmer legidősebb lánya, Naomi hajtott a tizenkét kutya húzta szánt Szerda éjszakára elérték a Távoli Erdőség peremét.

– Milyen messze még a számkivetettek tábora? – tudakolta az este Peyna.

A lány tűzbe vetette vékony, kellemetlen szagú szivarját. – Még két napi út, ha az égiek úgy akarják. Ha havazni kezd, négy. És soha el nem érjük, ha hóvihár tör ránk.

Peyna nyugovóra tért, s szinte azonnal elnyomta az álom. Logikus vagy sem, jobban aludt, mint esztendők óta bármikor.

Az idő másnap is tiszta maradt, nemkülönben pénteken. A Dennistől való elválás utáni negyedik napon, alkonyattájt érték el a sátrak és hevenyészett gerendakunyhók alkotta tanyát, melyet Flagg hasztalan keresett.

– Állj! Ki vagy? Ismered-e a jelszót? – csattant egy hang. Harsány, vidám, félelem nélküli hang volt, Peyna tüstént felismerte.

– Naomi Reechul vagyok – kiáltotta a lány. – A két héttel ezelőtti jelszó *Boróagyökér* volt. Ha mostanra megváltozott, röpíts belém nyilvánosszót egész nyugodtan, Ben Staad – visszajárok majd azután is, hogy kísértelek!

Ben nevetve lépett elő egy szikla mögül. – A szellemeddel nem szívesen találkozni, Naomi – elég félelmetes vagy te elevenen is!

A lány figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, Peynához fordult. – Megjöttünk – mondotta.

– Meg – bólintott az öreg. – Meg, csakugyan.

S jó is, hogy megérkeztünk végre... mert valami azt súgja, fogytán, igencsak fogytán az időnk.

89.

Pertert ugyanez a bizonyosság gyötörte.

Kötele vasárnap (két nappal azután, hogy Peyna és Arlen elérték a számkivetettek táborát) még mindig harminc lábbal volt rövidebb a kelletnél. Ez azt jelentette, hogy ha a végén lógva elengedi, huszonegy lábnyit kell zuhannia. Tudta, sokkal okosabb volna tovább dolgoznia a kötélén újabb négy hónapot, esetleg fél évet is. Ha nagyot zuhan, mindkét lábát eltöri a kockakövön, a téren járőröző katonák pedig rátalálnak, elvesztegetett négy esztendőt – csupán azért, mert nem volt türelme folytatni a munkát még négy hónapon át.

Ez a logikus gondolatmenet tetszett volna Peynának, Peter érzése azonban, miszerint sietnie *kell*, erősebbnek bizonyult. Peyna valaha azt állította volna, az érzelmek mit sem számítanak a logikával szemben mostanság azonban nem volt már annyira biztos a dolgában.

Peter egy teljes hete minden éjszaka ugyanazt álmodta, s a képek egyre határozottabbakká váltak. Flaggot látta egy sugárzó tárgy fölé hajolni, mely

aranyzöld fénybe vonta a mágus arcát. Álmában mindannyiszor eljutott a pontig, amikor Flagg szemei elkerekedtek a meglepetéstől, azután résnyire szűkültek, könyörtelenül. Szemöldökét összevonta, homloka elsötétült, szája sarlónyi vonássá keskenyedett, olyanná, akár a fogyó hold. Arc kifejezéséből Peter álmában is kiolvasta az üzenetet: halál. Flagg egyetlen szót mondott, ahogy előrehajolva ráfűjt a tündöklő tárgyra, mely kihuny, mint valami gyertya. Egyetlen szót mondott, ennél többre nem is volt szükség. A varázsló Peter nevét kiáltotta dühösen, mint aki csak most döbben rá, mi történik körülötte.

Egy nappal korábban, szombat éjszaka jókora fényudvar övezte a holdat. A porkolábok azon a véleményen voltak, hamarosan hóesés kezdődik. Peter, aki délután vizsgálta az eget, tudta, hogy igazuk lesz. Őt apja tanította az időjóslás fogásaira, s most, hogy az ablakban állt, szomorúságot érzett... és csendes, hideg dühöt. Rendbe kell hoznia a dolgokat odalent.

A sötétség leple alatt, a hóvihar idején teszek kísérletet a menekülésre – gondolta. Az a hórétteg talán még segít is, hogy össze ne törjem magam... Önkéntelenül elmosolyodott: pár ujjnyi porhó a kockakövön nemigen fog változtatni a dolgokon. Vagy kitart vékony kötele, vagy nem. Ha kitart, megkeli kockáztatnia az ugrást. Lábai pedig vagy kibírják a megerőltetést – vagy nem.

S ha netán kibírják, merre indulsz? – suttogta egy halk hang. Mindazok, akik védelmezhettek, segíthettek volna... például Ben Staad... rég elmenekültek a kastély közeléből. Lehet, hogy a birodalmat is elhagyták; lehet...

Bíznia kelte szerencsében. Egy király szerencsében. Erről gyakorta beszélt az apja. *Vannak szerencsés és szerencsétlen királyok. Király leszel te is, meglátod majd, milyen a szerencséd. Én azt hiszem, jól fog szolgálni nagyon...*

Ötödik esztendeje volt már Delain királya, s úgy érezte, ezidáig nem volt nagyobb szerencséje, mint a hírhedten sorsüldözött Staad-famíliának. Ma éjjel talán kárpótolja a sors mindenért.

A kötél, a lábak, a szerencse. Vagy sikerül, amit eltervezett, vagy vége mindennek. Mindegy. Bár szerencséje eddig nemigen kényeztette el, megbízik benne.

– Ma éjjel – mormolta, ahogy elfordult az ablaktól. Vacsoránál azonban történt valami, melynek hatására megmásította elhatározását.

Peyna és Arlen egész nap meneteltek, mire elérték a Reechul-farmot – a végére alig álltak már a lábukon, pedig mindössze tíz mérföldet kellett megtenniük. A Delain-kastély épp kétszer ekkora távolságban volt menedéküktől, Dennis azonban alighanem már délután kettőkor bezörgethetett volna a nyugati kapun – ha lett volna olyan ostoba, hogy ezt tegye –, bár jócskán kifárasztotta magát előző nap. Hogy mit *tett volna*, persze aligha számít: Peyna utasításai világosak voltak (különösképp ha tekintetbe vesszük: állítása szerint fogalma sem volt, mit csinál), és Dennis úgy döntött, pontról pontra betartja őket. Várnia kellett hát a visszamerészkedéssel.

A távolság felének megtétele után helyet keresett, ahol a következő néhány napot eltöltheti. Mostanáig egy lélekkel sem találkozott az úton, de dél is elmúlt már, várható volt, hogy az emberek kezdenek visszazállingózni a kastély piacáról. Dennis nem akarta, hogy bárki megláthassa, megjegyzehesse az arcát. Hisz állítólag betegen fekszik odahaza. Hamarosan rálelt a kedvére való búvóhelyre. Elhagyott ház volt ez – valaha tisztességgel karban tarthatták, mostanra azonban dűledezett már. Thomasnak, a Nyűghozónak hála számos elhagyott farm akadt a kastélyhoz vezető úton.

Dennis szombat délutánig maradt, összességében négy napot töltött a falak között. Ben Staad és Naomi ekkor visszafelé igyekeztek már Peyna tanyájához; a lány fékevesztett tempót diktált kutyáinak. Ennek hallatán bizonyára megkönnyebbült volna Dennis – de hát nem sejtette, hogy áll a helyzet, így aztán eluralkodott rajta a magány érzése.

A házban semmi ennyivaló nem akadt, a pincében azonban sikerült pár szem krumplit és néhány karalábét kerítenie. Dennis felfalta a krumplit (a karalábét világéletében utalta); késével faragta le a gumókról a rothadt részeket – jó háromnegyedrészyit kellett lefaragnia mindenegyes krumpliról. Maroknyi fehér, galambtojás nagyságú golyó maradt. A fiú megevett párat, aztán a karalábékra pillantott, s felsóhajtott. Szereti őket vagy sem (mint mondtam volt, nem szerette) legkésőbb péntekre úgyis rájuk fanyalodik majd, annyi szent...

Ha elég éhes leszek – gondolta, talán ízleni fog. Lehet, hogy bekebelezem mindet, aztán azon kesergek maj', mér nincsen több!

Végül tényleg meg kellett ennie néhányat, de egészen szombat délig kitartott. Akkorra olyan éhes volt már, hogy az undok zöldségek egyenesen étvágygerjesztőnek *látszottak*, de nem kellett csalódnia magában: ízüket így is pocskéknak találta. Gyanította azonban, hogy nehéz napok állnak előtte, ezért hát nem tévovázott: falt belőlük, amíg csak bírt.

91.

Dennis talált egy pár régi hótalpat is a pincében. A szíjak nagyon hosszúnak bizonyultak, de volt elég ideje, hogy lerövidítse őket. A szövedék elég ócskának látszott, itt-ott rothadt – ezen nem segíthetett, csak remélhette, hogy kitart majd. Nem lesz sokáig szüksége ezekre a hótalpakra.

A padláson aludt: félt, hogy meglepik. Napközben ideje java részét az ablaknál töltötte, bámulta a közelben elhaladókat. A "forgalom" három óra tájban kezdődött, s öt órára rendszerint le is vonult; a tájra rátelepedett a tél korai homálya. Szomorú, kihalt hely volt e ház. Pedig vidám zug lehetett egykor, asztala körül minden egyes nap végén összegyűlt egy népes család – most mindenestül az egereké volt, s persze Dennisé.

Peyna, miután megkapta a választ, miszerint a fiú egész jól ír és olvas *"ahhoz képest, hogy csak szóga"*, s lerajzoltatta Dennisszel a nagybetűket (ez még kedden, reggeli közben történt; Dennis ekkor érkezett utoljára normálisan hétfői reggelije óta, melyre máris érhető nosztalgiával gondolt), néhány ív papírost és egy írót adott neki. Dennis az elhagyott házban töltött négy nap során minden tudományát összeszedve a levélen dolgozott, írt, kivakarta, írt megint; homlokráncolva böngészte az eredményt, kihegyezte az írót, s munkához látott megint. Szégyenkezett helyesírása miatt, s végig attól tartott, kifelejt valami igazán fontosat. Voltak pillanatok, mikor kimerült elméjétől nem futotta többre; mikor azt kívánta, bár maradt volna fenn egy órával tovább Peyna érkezése éjszakáján, bár írta volna meg ő maga ezt az átkos levelet – vagy bízta volna legalább Arlenre. Máskor még örült is a feladatnak. Keményen dolgozott egész életében, a restség nyugtalanította. Szívesebben dolgoztatta edzett fiatal testét, mint kevésbé pallérozott elméjét – ám a munka mégiscsak munka volt, s Dennist elégedettséggel töltötte el a tudat, hogy épp rá bízták.

Szombat délutánra olyan levél volt a kezében, melyet többé-kevésbé kielégítőnek érzett – így kellett lennie, hisz az utolsó ív papírosra írta. Csodálattal meredt rá. Mindkét oldalt telírotta – soha életében nem körmölt hosszabb szöveget. Orvosság méretűre hajtogatta, aztán türelmetlenül bámult kifelé az ablakon – várta, hogy sötétedni kezdjen, hogy végre nekiindulhasson. Ő innét, Peter a Tútorony tetejének börtönéből látta a gyülekező fellegeket. Mindkettőt apja – az egyik király, a másik a király komornyikja – tanította olvasni az égi jelekben, így Dennis is rájött arra, amire a fogoly király: hamarosan kezdetét veszi a hóesés.

Négy órára az elhagyatott ház mélykék árnyékot eresztett, s Dennis már nem is akart annyira elindulni. Veszély leselkedik fa ott, ahová tart – halálos veszedelem. Oda kell mennie, ahol Flagg talán épp e percben is pokoli

varázslatain töpreng; meglehet, épp most szándékszik a körmére nézni egy bizonyos beteg komornyiknak. Ám hogy hogy érzi magát Dennis, nemigen számított – eljött az ideje, hogy tegye a kötelességét, s mint századok hosszú sora óta családjának minden tagja, ő is igyekezett a legjobbat nyújtani.

Napnyugtakor lépett ki a házból, felvette a hótalpakat, s toronyirányt nekivágott a mezőnek. Eszébe jutott, hogy az úton akár farkasokkal is találkozhat – remélte, hogy ez azért mégsem történik meg, vagy ha igen, az átkos toportyánférgék békén hagyják. Fogalma sem volt, mikorra tervezi szökését Peter, de mint Peyna – s persze maga Peter –, ő is úgy érezte, sietnie kell; akár az eget, az ő szívet is súlyos, szürke fellegek borították.

Ahogy ott iparkodott a hóföldre mezőkön, azon töprengett, hogy juthatna be észrevétlenül a kastélyba. Úgy ítélte, van mód erre – persze csak akkor, ha Flagg ki nem szagolja előbb.

Épp csak *gondolt* a varázsló nevére, mikor valahol a fehér végtelenségben felvonított egy farkas. Flagg hirtelen felkapta fejét tömlöcmély, fénytelen termeinek egyikében. Egyik mágikus könyve felett nyomta el a buzgóság.

– Ki szólítja Flaggot? – suttogetta. A kétfejű papagáj kárálni kezdett.

A fehér mező közepén Dennis meghallotta ezt a hangot. Fejében szólalt meg, halk volt s távoli, mintha csak egy pók osont volna a száraz kövön. Megtorpant, visszafojtotta lélegzetét. Mikor végre kifújta a levegőt, jókora fehér felhő kanyargott körülötte. Fázott, homlokán mégis forró verítékcseppek ütözköztek ki.

Valami neszt hallott odalentől is – *piff-paff-puff* –: hótalpain szakadt el a kopott szálak némelyike.

A farkas mindegyre vonított. Éhes, szívtelen hang.

– Senki – dünnyögte szobája sötétjében Flagg. Ritkán betegeskedett – tán háromszor-négyszer dőlt ágyának egész hosszú életében –, északon azonban alaposan megfázott, amin nincs mit csodálkozni, hisz mindvégig a fagyos földön hált. Állapota sokat javult ugyan, mióta hazaért, ám semmiképp sem volt egészségesnek mondható.

– Senki. Álmodtál, ez minden...

Felemelte öléből a könyvet, becsukta s az asztalra tette, melynek lapját emberbőr borította. Hátradőlt székében, s csakhamar elaludt megint.

A kastélytól nyugatra elterülő mezőségen lassanként megnyugodott Dennis. Egy verítékcsepp a szemébe csordult – szórakozottan elmázolta. Flaggra gondolt, s a varázsló valamiképp *meghallotta*. Sötét árnya azonban tovasuhant, ahogyan sólyom árnyéka suhan át a lapuló nyúlon. Dennis nagyot sóhajtott. Lábai egészen elgyengültek. Meg kell próbálnia – ő, milyen szívesen teszi! – nem gondolni többet a varázslóra.

Ám ahogy leszállt az est, s kísérteties fényudvartól övezetten felkelt a hold,

bebizonyosodott: ez is olyasvalami, amit elhatározni könnyű, megtenni azonban igen nehéz.

92.

Nyolc órakor Dennis elhagyta a mezőt, és elérte a királyi birtokot. Ismerte éppen eléggé. Mindahányszor elkíserte apját, amikor az öreg királlyal vadászni jártak. Roland pedig gyakran jött ide, még az utóbbi időkben is. A vége felé Dennis már ritkábban jött, ám néhányszor elkíserte a trónörökös és Thomast is. Így azután nem esett nehezére, hogy megtalálja azt az ösvényt, amelyik a kiserdő felé vezetett.

A fák mögül rejtőzködve figyelte a várfalait. Legkevesebb fél mérföldet kellett volna megtennie odáig, nyílt hómezőn. A hold még odafenn ragyogott; Dennis nem tudhatta, kik örködnek odafent, s ez óvatossá tette. Várnia kellett, amíg Alion herceg ezüstös kocsijával végighajt az éjszakai égen, hogy ideig-óráig eltűnjön a világot határoló sötét űrben. Teljes örülségnek hatott, amit csinált. Éppen elég kockázatos volt megszökni, hogy tájékoztathassa Peynát, ám az a kockázat legalább indokoltnak tűnt. Ez azonban tiszta örülség.

Eriggy vissza! – súgta neki egy belső hang, de Dennis tudta, hogy nem teheti.

Tisztán, messzehangzóan csendült a kiáltás avarból, Dennisnek még ebből a távolságból sem esett nehezére meghallania: *Tizenkét óra van, minden rendben van.*

Semmi sincs rendben – gondolta Dennis. – *Egyáltalán semmi.* Felgyűrte vékony kabátjának gallérját, azután csak várt, várt, hogy lemenjen a hold.

Lassan elkövetkezett ez is, s Dennis tudta, most már elindulhat. Az idő gyorsan fogyott. Megállt, rövid fohászt mormolt isteneihez, azután nekiindult megint. Igyekezett olyan sebesen haladni, amennyire csak lehetett. Már előre várta, szinte fülében csengett az őrség elnyújtott, tompa kiáltása:

Ki jár ott? De nem szólt senki. Az éjszakai égen felhők gyülekeztek. A vár körül minden mély sötétségbe borult. Dennis alig tíz perc múlva elérte a várárkot. Leült az alacsony partszegélyre, a hó hangosan ropogott alatta és lehúzta hócipőjét. Óvatosan rálépett a befagyott árok jegére, amit ráadásul vastagon borította hó.

Pörölyként kalapáló szíve lassan megnyugodott. Most már a várfal árnyékában jár: nem láthatják meg, hacsak valaki mélyen kihajolva, nem fürkészi egyenesen a fal tövét.

Dennis vigyázva haladt előre. Tudta, hogy nem juthat el egészen a falig,

hisz az árok vizét borító jég ott gyenge volt még és kásás. Balfelé óvakodott, megfeszített figyelemmel hallgatózott, hogy felfigyeljen a csobogó víz hangjára.

Mikor végre meghallotta, azonnal megpillantotta a falon tátongó sötét lyukat is A csatornanyílás volt.

– Hát lássuk – mormolta magában. Visszahátrált öt lépést, nekirugaszkodott és *ugrott*. Ugrás közben érezte, hogy alatta beszakadt a jég, de azután ott csüngött már a csatornanyílásból kimeredő csövön. Csúszós volt, erősen kellett markolnia, nehogy lezuhanjon. Felhúzta magát, lovaglólásban elhelyezkedett a csövön, s kezdett bearaszolni rajta. Még kölyökkorában találták ezeket a csöveket játszótársaival. Szüleik akkor igyekeztek eltiltani (természetesen hiába) őket attól, hogy erre csatangoljanak – részint azért, nehogy eltévedjenek, részint pedig az itt élő patkányok miatt...

Egy óra múltán Dennis elérte a palota keleti szárnyát. Meg kellett állnia, hogy megpihenjen kicsit hosszabban, azután folytatta útját. Nem találkozott még más csövekkel, de ez most nem idegesítette. Nemsokára el kell érnie egy T-elágazáshoz. Patkányokkal nem találkozott, pedig felkészült rájuk. Nem csak apja története miatt – kölyökkorában maga is találkozott néhányal idelent.

Persze lehet, hogy csak a gyermeki fantázia láttatta őket – gondolta. Tévedett persze, ezt azonban sosem tudta meg. A csatornában élő patkányok valóságosak voltak, csupán azóta kipusztultak. Hiszen maga Flagg dobta le a csatornába törét és egy keveset a Sárkányhomoknak nevezett veszedelmes zöld méregből. A patkányok mind elpusztultak, némelyikük elevenen égett el. Öt évvel később sem jöttek vissza, noha a mérgező csatornavíz már rég lefolyt, s nem jelentett veszedelmet senkire, semmire. Legalábbis *itt* nem. Ha Dennis Flagg lakosztályához közelebb eső csövön ment volna, nem éli túl ezt a kalandját. Talán a szerencse mentette meg, talán a sors, esetleg az istenek hallgatták meg fohászát – a történet szempontjából mit sem számít. Én csupán előadom a történetet, ahogy megestek, a tanulságokat az olvasóknak kell levonniuk.

93.

Elérte az elágazást, s egy álmosan szédelő strázsát pillantott meg, épp szemközt. Óvatosan visszahátrált, szíve újból hevesen vert. *Most* legalább tudta, merre jár. Mire újból kitekintett, az őr odébbállt már.

Dennis eliramodott a sarokig, a lefelé vezető lépcsőkhöz. Lába szinte magától vitte: majd egész eddigi életét a palotában élte le. Úgy ismerte a keleti szárnyat, mint a tenyerét; tudta, merre fogja meglelni az apró alagsori kamrát, ahol a szennyest tárolják.

Majd egy órájába telt, míg odaért – minden apró (képzelt vagy valóságos) zajra megtorpant, s csak percek múltán merészelt újból elindulni.

Úgy érezte, még soha életében nem volt ennyire éhes.

Ne magaddal törődj most, Dennis! Előbb a gazdád, azután következel te...

Egy árnyékos ajtónyílásban torpant meg. Messziről hallotta, ahogy a strázsa hajnali négy órát kiált. Már éppen menni készült, mikor távolról halk léptek zaja ütötte meg fülét... fém csendülése, cserzett bőr nyikordulása.

Dennis visszahúzódott, szinte teljesen beleolvadt az árnyékba, s remegve várakozott.

Az Éber Őr éppen az ajtónyílás előtt torpant meg. Megállt, az orrába túrt kisujjával. Dennis megérintette volna, oly közel járt; érezte, hogy a katona bármikor megfordulhat... kihúzhatja kardját... és akkor Brandon fia Dennis evilági pályafutása véget ér.

Könyörgöm...! – sóhajtott magában Dennis jéggé dermedt aggyal.
Könyörgöm...

Orrát megcsapta az őr szaga: a régi vinkó, kozmás hús és olcsó szappan összevegyült büze.

Az őr továbbindult. Dennis kissé megnyugodott ám azután az őr újból megállt, és újból az orrába túrt. Dennis majdnem elsírta magát.

– Van nekem egy kedves nevem, Marchy-Marchy Melda – gajdolta az őr mély, borízű hangon, mindegyre orrlyukában bányászva. Amit kikotort, akkurátusan a falra kente. – Van neki egy nővére is Esm-esme-ralda... Áthajóznék hét tengeren, hogy egyikük enyém legyen, da-daj dadaj-daj-da...

Közben valami rettentő történt Dennissel: orrát úgy facsarta a bűz, hogy csak pillanatok kérdése volt, mikor tüsszenti el magát.

Gyerünk már! – förmedt gondolatban az örre. *Miért nem lódulsz már, te ostoba ökör?*

De az örnek láthatólag nem állt szándékában odébbállni.

– Van nekem, egy kedves nevem Darchy-Darchy Darla... Van neki egy nővére is, vörös hajú Carla... Áthajóznék hét tengeren, hogy egyikük enyém legyen, da-dajdadaj-daj...

Fejbe foglak vágni a kulacsommal, te hülye! – gondolta Dennis. – *Mozdulj már!* A bűz egyre jobban facsarta orrát, de nem mert hozzáérni; félt, hogy az őr felfigyel a mozdulatra.

A katona végre megindult: énekelve, az orrát túrva továbbállt. Épp csak ki jutott a hallótávolságból, amikor Dennis nem bírta tovább, és tüsszentett. A fiú

dermedten várt, azt latolgatta, vajon meghallották-e. Ha igen, az Éber Őr kihúzza kardját, visszafordul...

Ám a katona félig-meddig aludt már, amellet részeg volt, mint a csap: társaival átmulatta az éjszakát.

Régebben – Dennis jól tudta – az ilyen strázsát a királyság legtávolabbi határgarnizonjába száműzték volna büntetésül. *Azok* az idők azonban elmúltak már... Kinyílt egy ajtó, azután nagy zajjal bevágódott; az őr éneke lassan elhalt. Dennis megkönnyebbülten leguggolt, s megpróbálta kimasszírozni lábaiból a jeges zsibbadást.

Előbújt rejtekhelyéről, az ajtónyíláshoz óvakodott, és körülpillantott. Sehol senki. Jól ismerte ezt az ajtót, noha mellette két másik bejárat is volt. Ez az ajtó azonban abba a terembe nyílt, ahol a Jó Kyla ideje óta tárolták a szennyest. Meg régi asztalterítőket és -kendőket, mindazt, amit nem használtak már, de sajnáltak volna kidobni.

Tudta, hogy szombat esténként, hét körül egy cselédlány huszonegy asztalkendőt kivasal, gondosan összehajtogat, és apró halomba rak egy kis kocsin. A kocsi az ajtóban várja a vasárnap reggel hat órakor (már csak két óra van hátra addig!) érkező apródot, aki egészen a Tűtorony teréig viszi. Ott átadja az egyik őrnek, aki behúzza a toronyba, ahol végül felhasználják megterítenek vele.

Dennis most már sietett. Előkereste a levelet, amelyet Peyna útmutatása szerint körmölt le az elhagyott farmházban; először nem találta, s már éppen eluralkodott volna rajta a pánik, amikor végre a kezébe akadt.

Felemelte a vasárnap reggeli kendőket, azután az ebédhez használatosakat, végül a vacsora mellé szántakat. Majdnem eltévesztette, s ha nem figyel, történetem merőben más, véget ér. Jobbat vagy rosszabbat, nem tudom, de merőben mást, az egyszer biztos. Végül mégis sikerült jó helyre rejtenie az üzenetet.

– Csak megtaláld, Peter...! – mormolta maga elé a sötétben. – Csak megtaláld, királyom...!

Tudta, hogy most már lefekhet. A palota lakói hamarosan felébrednek, és még fenn vannak, nincs mit tennie.

Nekiindult, hogy keressen egy nyugalmas helyet a hatalmas teremben. A asztalkendők kazalnyi halmokban álltak, valódi labirintust képeztek. A kendők száraz gyapjúillata megnyugtatta Dennist. Végül eljutott a legtávolabbi sarokba; úgy gondolta, itt biztonságban lesz. A kendőkből vackot készített magának. Még egyszer a bejárat felé sandított, majd leheveredett. A lehető legelőkelőbb fekhelyen pihent, de éhes volt, meg olyan fáradt, mint még soha életében. Szinte azonnal elaludt – szerencséjére nem zavarta meg senki: sem a valóság, sem az álmok. Most elhagyjuk őt egy időre, hisz küldetésének első

felét bravúrral teljesítette. Úgy hagyjuk itt, ahogy elaludt, jobb oldalára fordulva királyi asztalkendőkből vetett ágyn. Én pedig azt kívánom neked, kedves olvasó, hogy a te álmod is legyen olyan nyugodt és kellemes, amilyen Dennisé volt akkor.

94.

Azon a szombat éjszakán, amikor Dennisre rátört a rémület a farkasvonítás miatt – meg attól a baljós érzéstől, hogy Flagg árnya követi –, Ben Staad és Naomi Reechul a hómezőn táboroztak, Peyna házatól jó harminc mérföldnyire északra.

Olyasfajta tábort vertek, mint azok a felvidéki emberek, akik csupán néhány órát szándékoznak egyhelyben maradni. Naomi szeretett kutyáival volt elfoglalva, amíg Ben a tűzzel bajmóldott.

Naomi hamarosan csatlakozott barátjához, és nekiállt megmelegíteni élmüket. Csöndesen ettek, azután Naomi újra ellenőrizte a kutyákat. Mindahányan aludtak, az egy Friskyt – a lány kedvencét – kivéve. Friskynek szinte emberi értelem csillogott szemében, s boldogan nyalta meg a lány kezét, mikor az lehajolt hozzá.

– Jól húztál ma, kedvesem – suttozta neki Naomi. Aludj most. Álmodj nyulakkal...

Frisky mancsaira hajtotta pofáját, pislantott néhány laposat, és ásított. Naomi elmosolyodott, s visszatért a tűz mellé. Ben ott gubbasztott, térdeit álláig húzta, arcán töprengő kifejezés honolt.

– Hófelhők jönnek.

– Éppúgy tudok olvasni az időjárás apró jeleiből, mint te, Ben Staad! A tündérek épp most övezték koszorúval Alion herceg homlokát...

Ben felpillantott a holdra, és bölintott. Tekintete visszavándorolt a tűzre.

– Félek... – mormolta, inkább csak magának. – Álmok gyötörtek... olyan álmok, amelyeket jobb el sem mondani.

Naomi szivarra gyújtott, azután Bennek nyújtotta a csomagot. A fiú megrázta fejét, de nem szólt.

– Nekem is voltak hasonló álmaim, azt hiszem mondta végül a lány. Megpróbált uralkodni a hangján, de remegését nem tudta leplezni.

Ben elkerekedett szemekkel meredt rá.

– Igen – erősítette Naomi, mintha bizony bárki kételkedett volna a szavában. – Az álmaiban látom Flaggot, ahogy valami ragyogó dolog föléd hajol, és Peter nevét ismételteti. Sosem voltam afféle nyafka, mindentől

megijedő lányka, akikkel eddig dolgod volt, Ben, de valahányszor meglátom Flaggot álmomban, mindig arra ébredek, hogy kiáltozom. Tűnődve nézett a fiúra.

– Mióta kísértenek ezek az álmoképek? – tudakolta Ben.

– Két napja.

– Engem négy éjszaka óta. Éppen ugyanazok. És ne hidd azt, hogy ki foglak nevetni, vagy anyámasszony katonájának nevezlek. Én is erre ébredek, nap mint nap.

– Az a ragyogó valami... ami az álmaim végén kialszik. Egy gyertya, nem igaz?

– Nem. Te is tudod, hogy nem.

Naomi bólintott.

– Valami sokkalta veszedelmesebb, azt hiszem... mégiscsak kérnék szivart, ha lehet.

Naomi újból odanyújtotta a csomagot, Ben rágyújtott. Néhány pillanatig némán fújták a füstöt. Az ég alja komoran sötétlett, Ben érezte a hó szagát a szélben.

Naomi mintha a gondolataiban olvasott volna.

– Azt hiszem akkora vihar közelít, amiről csupán a régi legendákban olvashattunk eddig. Mit gondolsz?

– Igazad lehet.

Megint csend ereszkedett rájuk. Naomi némi tétovázás után megkérdezte:

– Szerinted mit jelentenek ezek az álmok, Ben? A fiú megrázta fejét.

– Nem tudom. Nem tudom megfogalmazni. Veszély leselkedik Peterre, ez bizonyos. Ha jelent még bármi egyebet is, az csak az lehet, hogy sietnünk kell.

– Körbenézett, tekintette megpihent a szuszogó kutyákon. Mit gondolsz, elérhetünk holnapra Peyna házáig?

– Igen, sikerülhet. Hacsak az istenek másképp nem akarják. Ha a kutyák valamelyike el nem töri lábát, vagy nem támad ránk egy medve... igen, *sikerülhet*. Állandóan cserélgetem a kutyákat a szán előtt; Frisky még teljesen pihent. A hó valamelyest lassíthat, ha elkezd esni, de azt hiszem, nem lesz baj. De mit tehetünk azon kívül, hogy várakozunk ott, amíg a te komornyik barátod vissza nem tér?

– Nem tudom... – Ben sóhajtott, kezébe temette arcát, Mi a jó? Mit kellene tenniük? Bármit is jövendöljön az álom, a dolog a palotában fog megtörténni. Peyna ugyan odaküldte Dennist, de hogyan tud majd bejutni a kölyök? Ben nem tudhatta, hiszen Dennis nem mondta el Peynának. És ha be is jut észrevétlen, hol tud elrejtőzni? Van vagy ezernyi lehetőség. No persze...

– Ben!

– Tessék? – riadt fel gondolataiból.

- Min gondolkodsz?
- Semmin.
- Dehogynem. A szemeid elárulnak.
- Valóban? Inkább aludnunk kellene. Amint felkel a nap, indulunk.

Ám az igazat megvallva Ben még sokáig éberem töprengett, miután Naomit elnyomta az álom. A palotában számtalan hely van, ahol el lehet rejtőzni. De csak két különösen csábító lehetőség akad. Biztos volt benne, hogy a két hely valamelyikén meglelhetik Dennist.

Azután lassan elszenderedett...

...és Flaggal álmodott.

95.

Peter úgy kezdte ezt a vasárnapot is, mint a többit: imádsággal és tornagyakorlatokkal. Frissen és tetterre készen ébredt. Gyorsan az égre pillantott, igyekezett megbecsülni, mikor tör ki a készülődő vihar, majd megreggelizett.

Természetesen használta az asztalkendőt.

96.

Vasárnap délig Delainben szinte mindenki kilépett egyszer vagy kétszer a házából, hogy aggodon észak felé nézzen. Mindenki egyetértett abban, hogy a vihar évekig emlékezetes lesz. A közeledő felhők tompaszürkén sötétlettek, akár a farkas irhája. Az idő felmelegedett, az ereszekről csüngő jégcsapok olvadni kezdtek, de az öregek azt mondogatták egymásnak (és bárkinek aki meghallgatta őket), hogy belőlük nem lehet bolondot csinálni. A hőmérséklet zuhanni fog, és néhány talán kettő, talán négy – óra múlva újra havazni kezd. Napokig is eshet.

Délután négyre azok a szerencsés parasztok, akiknek még voltak állataik, beterelték őket az istállókba. A varjak elégedetten károgtak: hónapok óta először olvadt meg annyira a hó, hogy a tavalyi magokat ki tudják kapirgálni. Yosef (öregen, ősen, de még így, hetvenkét esztendősen is élénken) gondoskodott róla, hogy a király lovai biztonságban legyenek. Valaki a király embereiről is gondoskodott. A feleségek kihasználták az enyhülést és kiteregették a ruhákat, melyek máskor odafagytak volna a kötélre, majd

alkonyatkor összeszedték őket. Sajnos a ruhák nem száradtak meg, túl nedves volt a levegő.

Az állatok ingerlékenyek voltak, az emberek idegesek. A bölcs fogadósok nem nyitottak ki. Látták, mit mutat a barométer, és az évek tapasztalata megtanította őket, hogy ilyen időben az emberek könnyebben összeverekcszenek.

Delain felkészült a viharra, és *mindenki* várt.

97.

Ben és Naomi váltották egymást a szánon. Szombat délután kettőkor érték el a Peyna-tanyát, körülbelül akkor, amikor Dennis asztalkendőkből készült ágynál ebredezett, és Peter sovány ebédjéhez kezdett.

Naomi gyönyörű volt, az erőfeszítés az őszi rózsák mélyvörösével színezte napbarnított arcát. Nevetve fordult Ben felé, amikor a szán besiklott Peyna udvarára.

– Rekordteljesítmény, az istenekre! – kiáltotta. – Három, nem, négy órával hamarabb itt vagyunk, mint induláskor gondoltam! És egyik sem dőlt ki! Jól van Frisky! Jó kutya!

Frisky, e zöld szemű, fekete-fehér anduáni állt a fogat élén. Ugrált, nekifeszült a köteleknek. Naomi eloldotta, és táncolni kezdett vele a hóban. Furcsa tánc volt, kecses és barbár. A kutya és úrnője egymásra nevettek. Néhány kutya az oldalára feküdt, kimerülten lihegett mind, de sem Frisky sem Naomi nem látszott fáradtnak.

– Jó Frisky! Kedvesem! Jó kutya! Nagyszerű futamot vezettél!

– De mivégre? – kérdezte Ben zordan.

Naomi elengedte Frisky mancsát, dühösen fordult Ben felé, de az elkeseredett arc lelohasztotta dühét. Ben a ház felé nézett. Naomi követte pillantását és megértette. Itt vannak, de hol? Egy üres háznál. Miért jöttek ide, és miért ilyen sebesen? Később is ugyanilyen üres lesz a ház. Peyna és Arlen valahol északon vannak, Dennis a kastélyban bujkál. Vagy egy börtöncellában ül, netán koporsóban hever, ha elkapták.

Odalépett Benhez, kezét a fiú vállára tette.

– Ne keseredj el! Megtettük amit megtehettünk.

– Igazán? Nem is tudom. – Ben szünetet tartott, mélyet sóhajtott. Levette kötött sapkáját, szőke haja bársonyosan ragyogott az alkonyaiban.

– Sajnálom, Naomi. Nem akartam rád ripakodni. Te és a kutyáid csodát műveltetek. De úgy érzem, messze vagyunk onnan, ahol tényleg tudunk segíteni. Olyan tehetetlennek érzem magam!

Naomi ránézett, sóhajtott és bólintott.

– Menjünk be – mondta Ben. – Talán bent találunk valamit, amiből kiderül, mit tehetünk. Legalább nem állunk a szélben.

Semmit nem találtak bent, csak egy nagy, huzatos, üres házat, amit gyorsan hagytak el lakói. Ben végigjárta a szobákat – semmi eredmény. Egy óra múlva boldogtalanul roskadt le Naomi mellé a nappaliban, abba a székbe, amelyből Anders Peyna hallgatta Dennis hihetetlen történetét.

– Ha valahogy előkeríthetnénk... – sóhajtott Ben. Felnézett és látta, hogy Naomi szemei ragyognak az izgalomtól.

– Lehet, hogy van! Ha a hóesés késik még egy kicsit...

– Miről beszélsz?

– Frisky! Frisky követheti! Élesebb a szaglása, mint bármely általam ismert kutyáé!

– A nyom több napos – rázta a fejét Ben. – Még a világ legjobb nyomkövető kutyája sem...

– Lehet hogy Frisky a világ legjobb szimata. – válaszolta nevetve Naomi. – És más télen követni valakit, mint nyáron. Nyáron a nyom hamar elmúlik; van száz másik illat, ami elfedi azt az egyet, amit keresünk, mondja apám. Más emberek szaga, állatoké, a fűé, a meleg szélé, de még a vize is. Télen a nyom megmarad. Ha volna valamink, ami Dennisé volt, valami, ami a szagát *őrzi*...

– Mi lesz a többi kutyával? – kérdezte Ben.

– Odatehetem a takarómat – mutatott egy sarokba a lány. – Ha megmutatom, hol van, és elengedem őket, megkeresik a saját ennivalójukat, nyulat és hasonlókat, és tudni fogják, hova jöjjenek aludni.

– Nem jönnek utánunk?

– Ha megtiltom nekik, nem.

– Meg tudod csinálni? – nézett rá ámulva Ben.

– Nem – mondta közönyösen Naomi. – Nem beszélek kutyanyelven. Frisky sem emberyelven, de megérti. Ha elmondom neki, mit akarok, elmondja a többieknek. Majd vadásznak, ha kell, de nem mennek olyan messzire, hogy elveszítsék a takaróm szagát; a vihar előtt semmiképp. És ha kitör a vihar, menedéket keresnek, akár tele a hasuk, akár nem.

– És ha volna Dennistől valamink, komolyan azt hiszed, hogy Frisky megtalálja?

– Igen.

Ben sokáig nézett rá elgondolkozva. Dennis kedden távozott a tanyáról, ma vasárnap van. Nem hitte, hogy szag ilyen sokáig megmaradhat. De volt valami

a házban, ami Dennis szagát árasztotta, és talán egy hiábavaló út is jobb, mint a semmittevés. Legjobban a céltalan üldögélés zavarta. Másutt nagyon fontos dolgok történhetnek, amíg ők itt ülnek, és tördelik a kezüket. Más körülmények között boldoggá tette volna, ha egy olyan gyönyörű lánnyal maradhat egyedül, mint Naomi – de nem akkor, amikor húsz mérföldnyire egy királyság sorsa dől el, és a legjobb barátjának az élete azon múlhat, hogy csak egy nyavalyás kisinas van a segítségére.

– Mit gondolsz? – kérdezte lelkesen Naomi.

– Azt hiszem, örülség – felelte a fiú. – De érdemes megpróbálni.

Naomi elmosolyodott.

– Van valamink Dennistől?

– Igen – felelte Ben, és felállt. – Hozd a kutyádat, fel a lépcsőn. A padlásra.

98.

A legtöbben nem tudják, de a kutyák számára olyanok a szagok, mint a színek. A gyenge szagok, olyanok mint a megfakult pasztelek. A tiszta szagok tiszta árnyalatok. Akad rossz szaglászú kutya, s olyan ember is, aki a kék egy bizonyos tónusát szürkének nézi, vagy a sötétbarnát feketének. Frisky orra olyan volt, mint egy sasszemű emberé, és Dennis szaga a padláson, ahol a fiú aludt, tiszta volt és erős. (Talán az is segített, hogy Dennis napokig nem fürdött.) Frisky megszagolta a szalmát, megszagolta a takarót. Érezte rajta Arlen szagát is, de nem törődött vele: gyengébb volt és nem hasonlított a szalma szagához. Arlen szaga a fáradt citroméhoz hasonlított, Frisky felismerte az öregembert. Dennis szaga izgalmasabb volt, életteli. Frisky orrában: a nyári villám kékje.

Ugatott, hogy jelezze, megismerte a szagot, és gondosan elraktározta.

– Jól van – mondta a magas fiú. – Tudod követni?

– Tudja – mondta a lány biztatóan. – Menjünk.

– Egy óra múlva teljesen besötétedik.

– Igaz – mondta a lány, és nevetett. Amikor a lány így nevetett, Frisky úgy érezte, szétveti a szeretet. – De látnunk nem kell a nyomot, ugyebár...

A magas fiú mosolygott.

– Nem kell. Tudod, azt hiszem, elment az eszem, de vágjunk bele!

– Vágjunk. Gyere Ben! Nézzük, mennyi fény van még; nemsokára besötétedik.

Frisky izgatottan fel ugatott. Orra tele a ragyogó kék szaggal.

99.

Peter vacsorája pontosan hatkor érkezett. Delain felett viharfelhők függtek, a hőmérséklet zuhanni kezdett, bár a szél még nem fújt, hó sem hullott. A tér távolabbi sarkán Dennis állt aggodalmasan, vacogott a lopott ruhában, visszahúzódott a legárnyasabb sarokba, amit csak talált, és mereven figyelte a halvány fényt a torony tetején – Peter gyertyáját.

Peter természetesen nem tudott Dennistről, de biztosra vette, hogy történjék bármi, ez lesz az utolsó vacsora, amit ebben az átkozott cellában fogyaszt el. Kemény, sós húst kapott, félig rohadt krumplit, vizes sört, de mind megette. Az utóbbi három hét folyamán keveset evett, és minden szabad percében, amit nem a kötelével töltött, gyakorolt, felkészítette testét. Ma mindent megevett: szüksége lesz az erejére.

Vajon mi fog történni? – morfondírozott ahogy leült az asztalhoz és megfogta az asztalkendőt. Hová megyek? Ki bújtat el? Bárki? Az embernek bíznia kell istenben, de én annyira bízom, hogy az már neveltség...

Elég. Lesz, ami lesz. Most egyél, és ne gondolj...

Itt megszakadtak nyugtalan gondolatai; mert ahogy kirázta az asztalkendőt, pici tűszúrást érzett. Homlokát ráncolya lenézett, és látta, hogy az ujjbegyén vércsepp vöröslik. Először Flagg jutott az eszébe. A mesékben mindig túvel mérgezik meg az embert. Lehet, hogy Flagg most megmérgezte? Nem volt ez ostoba gondolat, hiszen Flagg használt már mérget.

Felemelte az asztalkendőt, és meglátott egy bebugyolált, apró tárgyat, feketés foltokkal. Azonnal letette az asztalkendőt. Az arca nyugodt és békés maradt, nem árult el semmit abból a vad izgalomból, ami elárasztotta az üzenet láttán.

Közönyösen az ajtó felé nézett, félt, hogy meglátja valamelyik börtönőrt, talán magát Besont, amint gyanakodva figyel. Senkit nem látott. Amikor behozták a toronyba, először a figyelem középpontjába került; úgy bámulták mint valami ritka állatot, néhányan még a szeretőjüket is becsempészték, hadd láthassa az is a gyilkos herceget, pedig ha kiderül, ezért őket is bezárják. Peter példás magaviseletű fogoly volt, és az érdeklődés gyorsan megszűnt. Most sem figyelte senki.

Peter kényszerítette magát, hogy felfaljon mindent, bár már nem kívánt enni. Nem akart gyanút kelteni sem semmivel, most még kevésbé, mint korábban. Nem tudta, kitől jöhetett a levél, mi állhat benne, miért lett ilyen izgatott tőle. Az, hogy pont most érkezett üzenet, órákkal a szökés előtt, isteni jelnek látszott. De mit jelent?

Amikor befejezte a vacsorát, ismét az ajtó felé nézett, megbizonyosodott róla, hogy a kémlelőnyílás zárva van, majd bement a hálószobába. Az asztalkendő csak lógott a kezében, mintha megfélekedett volna róla. A hálószobában széthajtogatta az üzenetet, bár a keze úgy remegett, hogy ismét megszurta magát. A papiros mindkét oldalát teleírták, olvasható, bár gyerekes betűkkel. Tekintete először az aláírást kereste, s meghökkent. Az aláírás így szólt: *Dennis – szolgád és barátod örökké.*

– Dennis? – mormolta Peter, annyira döbbenet, hogy azt sem vette észre, hangerősen beszél. – Dennis?

A levél elejére nézett, és a megszólítás láttán vadul kezdett verni a szíve. A megszólítás így szólt: *felség.*

100.

Felség!

Mint biztos tudod, az elmúlt öt évben testvéred, Thomas komornyikja voltam. A múlt héten rájöttem, hogy nem ölted meg apádat, a Jó Rolandot. Tudom ki tette, és Thomas is tudja. Te is ismernéd a fekete nevet, ha le merném írni, de nem merem. Felkerestem Peynát. Peyna csatlakozott a száműzöttekhez Arlennel együtt. Mielőtt elment, azt parancsolta, hogy jöjjen vissza a várba és írjam, meg ezt a levelet. Peyna azt mondja, hogy a száműzöttek hamarosan lázadók lesznek, és úgy is kell lennie. Azt hiszi, biztos van valami terve felségednek, de hogy mi, nem tudja. Azt parancsolta, legyek a szolgálatodra, az apám is ezt parancsolta mielőtt meghalt, és a szívem is ezt parancsolja, mert ami családunk mindig a királyt szolgálta, és te vagy az igazi király. Ha van terved, segítek amiben tudok, még ha ez a halálomat jelenti is. Amikor ezt olvasod, a téren állok az árnyékban, szemben a toronnyal, ahová be vagy zárva. Ha van terved, könyörgöm, állj az ablakba! Ha van valamid, amire írhatasz, dobd le az üzenetet és én később felveszem. Ints kétszer, ha megpróbálsz.

Barátod, Ben csatlakozott a száműzöttekhez. Peyna azt mondta, elküldi őt. Tudom hol lesz. (Ben) Ha akarod, idehozom őt (Bent) egy nap alatt. Vagy kettő alatt, ha havazik. Tudom, hogy kockázatos dolog üzenetet ledobni, de úgy érzem, az idő rövid, és Peyna is így érzi. Figyelek és imádkozom.

Dennis
Szolgád és barátod örökké

101.

Hosszú időbe telt mire Peter rendbe tudta szedni kavargó gondolatait. Állandóan visszatért ugyanarra a kérdésre. Mit látott Dennis, hogy így megváltozott a véleménye? Mi lehetett az, az istenekre?

Lassanként rájött, hogy nem számít. Dennis látott valamit, és ez elég.

Peyna. Dennis felkereste Peynát, és a vén róka megérezte valamit.

Azt hiszi, biztos van valami terve felségednek, de hogy mi, nem tudja. Vén róka. Nem felejtette el Peter kérését a babaházzal kapcsolatban, sem az asztalkendőket. Nem tudta pontosan, ezek mit jelentenek, de valamit megérezte a szélben.

Most mit tegyen?

Egyik énje – az erősebb – folytatni akarta, ahogy eltervezte. Összegyűjtötte a bátorságát a kétségbeesett kalandhoz, nehéz volt felhagyni vele újabb várakozás érdekében. Az álmai is sürgették.

Te is ismernéd a fekete nevet, ha le merném írni, de nem merem.

Peter is tudta, és ez volt, ami meggyőzte: Dennis tényleg rábukkant valamire. Úgy érezte, Flagg hamarosan megneszeli a fejleményeket, és el akart tűnni, mielőtt ez bekövetkezik.

Sok egy nap várakozás?

Talán igen, talán nem.

Peter tepelődött. Ben... Thomas... Flagg... Peyna... Dennis... úgy kavartak az agyában mind, mint lombéli figurák. Mit tegyen?

Végül az üzenet felbukkanása, és nem a tartalma segített dönteni. Azon az éjszakán érkezett, amikor szökni akart, ez azt jelentette, várnia kellene. De csak egy éjszakát. Ben nem segíthet.

Segíthet Dennis? Mit tehet?

Hirtelen támadt az ötlet, olyan volt akár a villámcsapás.

Az ágyán ült, a levél fölé görnyedve, homlokát ráncolva. Felegyenesedett, a szeme csillogott.

Ismét a levélre pillantott.

Ha van valami amire írhatasz, dobj le egy üzenetet, és én felveszem.

Persze hogy van mire írnia. Nem az asztalkendőre, mert az hiányozhat. Nem Dennis papirosára, mert annak mindkét oldala tele van írva.

Valera pergamenje!

Peter visszament a nappaliba. Az ajtóra nézett, a kémlelőnyílás zárva volt. Tompán hallotta az örök neszezését: kártyáztak odalent. Az ablakhoz lépett, és kétszer intett; remélte, hogy Dennis valóban ott van valahol, és látja. Remélte.

Visszament a hálósobába, kihúzta a követ, és néhány perc kotorászás után előhúzta a medált és a pergament. Az üres oldalára fordította. De mivel írjon?

Megtalálta a választ. Amivel Valera írt. Vékony szalmazsákjához lépett és némi rángatás után sikerült feltépnie a varrást. A tömés szalmájában rövid keresgélés után talált hosszú szálakat; ezek megteszik toll gyanánt. Kinyitotta a medált. Szív alakja volt, a vége hegyes. Peter becsukta a szemét egy pillanatra, és imádkozott. Kinyitotta a szemét és megkarcolta a csuklóját. Vér bugyogott elő, sokkal több, mint az ujjából az imént. Belemártotta a szalmaszálat a vérbe, és írni kezdett.

102.

A hidegben és sötétben állva Dennis látta amint Peter árnya a Tütorony csúcsán lévő kicsiny ablakhoz lép. Peter a feje fölé emelte a kezét és kétszer meglengette. Tehát lesz üzenet. Ez megduplázta, nem, megtriplázta a kockázatot, Dennis mégis örült neki.

Nekikészülődött a várakozásnak. Érezte a zsibbadást felkúszni a lábán, érzékei eltompultak. A várakozás nagyon hosszúnak tűnt. Az őt tizen kiáltott, tizenegyet, végül tizenkettőt. A felhők eltakarták a holdat, a levegő mégis furcsán világosnak látszott: a közeledő vihar jele.

Kezdte úgy érezni, hogy Peter megfélemedezett róla, vagy meggondolta magát, amikor az árny ismét feltűnt. Dennis kiegyenesedett, összerándult az órák óta mereven tartott nyakába nyilálló fájdalomtól. Úgy érezte, lát valamit kihullani, azután Peter árnya eltűnt az ablakból. Egy pillanattal később a fény kialudt.

Dennis jobbra és balra nézett, nem látott senkit, összegyűjtötte a bátorságát és kirohant a térre. Pontosan tudta, hogy lehet ott valaki, egy éberebb őr a tegnapi énekesnél, akit nem vett észre, de semmit nem tehetett. Hátborzongató módon eszébe jutottak mindazok a férfiak és nők, akiket nem messze fejeztek le. Mi van, ha a szellemük itt kísért valahol?

Ilyen gondolatokból semmi jó nem származott, igyekezett hát kiverni a fejéből őket. Pillanatnyilag a legfőbb gondja az volt, hogy megtalálja azt a valamit, amit Peter lehajított. A talajt a torony körül, Peter ablaka alatt tiszta, szűz hó borította.

Dennis szörnyen védtelennek érezte magát, amint ott keresgélt, ügyetlen vadászeb módjára, a hóban. Nem tudta, mit látott megcsillanni a levegőben (csak egy pillanatra látta), de tömörnek tűnt. Ez logikus is: Peter aligha dob le egy darab papírt, ami bárhova elszállhat. De mi volt az, és hol lehet?

A másodpercek, a percek múltak, Dennis egyre inkább kétségbe esett. Négykézlábra ereszkedett, mászni kezdett, bekandikált a korábban sárkánytalp nagyságúra olvadt lábnyomokba, amelyek most újra megfagytak, s keményen, kéken ragyogtak. Ömlött róla a veríték. Egyre jobban félt attól a hirtelen észébe villanó képtől, hogy egy kéz ereszkedik a vállára, és ha megfordul, a király varázslója vigyorog rá a csuklyája alól.

Egy kicsit késő van a bújócskához – mondaná Flagg, és bár vigyora szélesedne, a szemei vészujtósó vörös fénnel világítanak. Mit vesztettél el? Segíthetek?

Ne gondolj a nevére! Az isten szerelmére, ne gondolj a nevére!

Nehéz volt. Hol van? Ó, hol lehet?

Előre mászott és hátra, a keze már olyan dermedt volt, mint a lába. Hol van? Nagy baj, ha nem találja meg. Nagyobb baj, ha a hó kitart reggelig és valaki más bukkan rá. Ki tudja, hogy szól az üzenet?

Távrolról hallotta az őr kiáltását: egy óra. Azon a részen keresgélt, amit már végignézett, és egyre inkább pánikba esett.

Allj, Dennis. Allj, fiam!

Az apja hangját hallotta, világosan, tisztán. Dennis a földön kuporgott, az orra szinte a talajhoz ért.

Nem látsz már semmit, fiam. Csukd be a szemed egy pillanatra. Amikor kinyitod, nézz körül. Valóban nézz körül!

Dennis szoroson lehunyta a szemét, majd nagyra nyitotta. Most majdnem közönyösen nézett körül, átvizsgálta a havas, nyomokkal teli területet.

Semmi. Egyáltalán sem...

Várj! Ott! Arra!

Valami megcsillant.

Dennis észrevett egy fémgörbületet, alig látszott ki a hóból. Mellette a saját nyomai: szinte belebotlott a vad keresésben.

Megpróbálta kihúzni a hóból, de első kísérletre csak beljebb lökte. Keze túl dermedt volt ahhoz, hogy mozduljon. Arra gondolt, hogy ha rátérdelt volna, végleg beletapossa a hóba, és meg sem érzi – a térdé is éppen olyan érzéketlen volt, mint az egész teste. Soha nem találta volna meg. Ott maradt volna a tavaszi olvadásig.

Megérintette, összezárultak az ujjai és kihúzta. Csodálkozva nézte. Medál volt, talán aranyból. Szív alakú. Míves láncon lógott. A medál zárva volt, de egy összetekert papírdarab lógott ki belőle. Nagyon öreg papír. Dennis kihúzta a levelet, óvatosan fogta a papírt, a láncot a nyakába akasztotta. Nehézkesen talpra állt, és visszafutott az árnyékba. Ez a futás látszott a legrosszabbnak. Úgy érezte, a tér barátságos árnyai minden megtett lépéssel távolabb kerülnek.

Elérte a viszonylagos biztonságot, ott állt az árnyékban, lihegett és

remegett. Amikor kifújta magát, elosont a negyedik sikátor mellett, és a Szakácsok Útján visszatért a várba. Állt egy ór a bejáratnál, de hanyagul végezte a munkáját, akár tegnapi társa. Dennis várt, egy idő után az őr elköszült. Dennis berohant.

Húsz perc múlva biztonságban ült a raktárban. Kibontotta az üzenetet, és megnézte. Az egyik oldalt régies kézírással rótták tele. Az ismeretlen furcsa, rozsdaszínű tintát használt, Dennis semmit nem tudott kiolvasni belőle. Megfordította a papirost és megdöbbsent. Az itt használt tintát könnyen felismerte.

– Ó, Peter király – nyögte.

Az üzenet foltos és elmosódott volt, de el tudta olvasni.

Ma akartam megszökni. Egy éjszakát várok. Tovább nem merek. Ne menj Benért. Nincs idő. Túl veszélyes. Van kötelem. Vékony. Elszakadhat. Túl rövid. Valamennyit esni fogók. Húsz láb. Holnap éjjel. Segíts, ha tudsz. Biztos hely kell. Lehet, hogy megsérülök. Az istenek kezében vagyok. Szeretlek, jó Dennis. Peter király.

Dennis háromszor is elolvasta a levelet, majd zokogni kezdett örömeiben. A fény, amit Peyna észrevett, most ragyogóan fénylett Dennis szívében. Hamarosan minden rendben lesz.

Szeme újra és újra erre a sorra siklott: *Szeretlek, jó Dennis*. A király tulajdon vérével! Nem kellett volna leírnia, mégis megtette.

Peter, ezer halált halnék érted – gondolta Dennis. A zsebébe süllyesztette a levelet, és a lánccal a nyakán nyugovóra tért. Nagy sokára tudott csak elaludni, és hamarosan felébredt. A szoba ajtaja kinyílt, a csuklópánt nyikorgását embertelen sikolynak hallotta. Mielőtt álomittas agyáig eljuthatott volna, hogy felfedezték, egy égő szemű, fekete árnyék ugrott rá.

103.

Hajnali háromkor kezdett havazni. Ben Staad látta az első pelyheket ellibbenni a szeme előtt. Naomival ott álltak a Királyi Birtok határán, a várral szemben. Frisky ült, lihegett. Az emberek fáradtak voltak, a kutya is, de lelkesen indult volna tovább: a szag erősebb lett. Könnyedén elvezette őket Peyna tanyájától az elhagyatott házig, ahol Dennis négy napot töltött, nyers krumplin és karalábén élt – ez utóbbiak, olyan keserűek voltak, mint a gondolatai. Abban az üres házban mindenütt ott érződött a ragyogó kék szag,

Frisky izgatottan ugatott, szobáról szobára rohant, orra a földön, a farka izgatottan járt.

– Nézd – mutatta Naomi –, itt Dennis elégetett valamit. – A tűzhely felé intett.

Ben odalépett, megvizsgálta a maradványokat, de semmit nem tudott megállapítani, a hamukupac érintésére szétesett. Dennis levelének korábbi változatai alkották.

– Most mit tegyünk? – kérdezte Naomi. – Innen a várba ment, az biztos. Kövessük, vagy töltsük itt az éjszakát?

Hat óra volt, kint már besötétedett.

– Azt hiszem, jobb ha megyünk – mondta lassan Ben. – Te mondtad, hogy Frisky orrára van szükségünk, nem a szemére, és én megesküdnék bármely király trónja előtt, hogy Friskynek nemes orra van!

Frisky ugatott az ajtóban, jelezte, hogy egyetért.

– Rendben – mondta Naomi.

Ben ránézett. Hosszú út állt mögöttük a száműzettek táborától idáig alig pihentek. Tudta, hogy maradniuk kellene, de üzte az aggodalom.

– Tudsz jönni? – kérdezte. – Ne mondd, hogy igen, ha kimerültél, Naomi Reechul!

Naomi csípőre tette a kezét és gőgösen nézett rá.

– Még száz kilométert tudnék menni azután, hogy *te* összeesel.

Ben elvigyorodott.

– Még bebizonyíthatod. Először együnk pár falatot. Gyorsan ettek. Amikor befejezték, Naomi Frisky mellé térdelt, és elmagyarázta neki, hogy tovább kell követniük a nyomot. Frisky nem mondatta kétszer. Mindhárman elhagyták a házat, Ben nagy zsákkal a hátán, Naomi egy kicsit kisebbel.

Frisky számára Dennis szaga kék csíkot húzott az éjszakában: azonnal követni kezdte, de zavarba jött, amikor a lány visszahívta. Ha Frisky ember, a homlokára csap és felkiált. Türelmetlenségében hátrafelé kezdte követni a nyomot, éjfélre vissza is értek volna a tanyához.

– Jól van Frisky. Ne hirtelenkedj, van időnk!

– Persze – mondja Ben. – Egy hét vagy kettő? Egy hónapig is ráérünk.

Naomi savanyú képpel nézett rá. Ben elhallgatott. Friskyre pillantottak, aki szaglászott, először az ajtóban, majd az úton.

– Elvesztette? – kérdezte Ben.

– Nem, egy percen belül megtalálja... – *Legalábbis remélem*, gondolta Naomi, de nem mondta ki hangosan. – Sokféle szagot talált az úton, és most ki kell választania közülük a minket érdeklőt.

– Nézd – mondta kételkedve Ben –, kimegy a mezőre! Ez nem lehet a helyes út.

– Nem tudom. Az úton ment volna a kastélyba?

Ben Staad ember volt, így a homlokára csapott.

– Hát persze, hogy nem! Milyen ostoba vagyok!

Naomi édesen mosolygott, és nem szólt egy szót sem. A mezőn Frisky megállt. Az emberek felé fordult, és türelmetlenül vakkantott. Az anduáni kutyák a hatalmas fehér farkasok szelídített leszármazottai voltak, őseiktől valaha rettegetek az északi tartományok lakói, de bármennyire megszelídültek is, elsősorban vadászok és nyomkövetők voltak. Frisky újra megtalálta a kék illatot, és lázban égett, hogy követhesse.

– Menjünk – mondta Ben. – Remélem, megtalálta a jó nyomot.

– Biztosan megtalálta. Nézd!

Előremutatott, és Ben is felfedezte a nyomokat a hóban. Még a sötétben is látszott, hogy sítalponyomok.

Frisky megint vakkantott.

– Siessünk – mondta Ben.

Éjfélre már majdnem a birtok szélénél jártak és Naomi keservesen megbánta kevély kijelentését, miszerint száz kilométert is meg tudna tenni még azután, hogy Ben összeesik – mert úgy érezte, már nem bírja tovább.

Dennis kellemesebb körülmények között tette meg az utat. Előtte négy napot pihent, sítalpon haladt, és nem egy kutyát követett, mely időnként elvesztette a nyomot, s újra meg kellett keresnie. Naomi úgy érezte, a lábai forró gumiból vannak. A tüdeje égett, szúrt az oldala. Megevett egy maroknyi havat, de hiába nem oltotta kínzó szomját.

Frisky nem volt fáradt, hiszen ő nem cipelt csomagot: könnyedén futott a buckák között. Naomi csak rövid távokat tudott megtenni szilárd hókérgen, azután térdig süppedt a lágy hóba. Egy alkalommal derékig merült a fagyos fehérségbe, amíg Ben oda nem ért, és ki nem szabadította.

– Bárcsak itt volna a... szán – lihegte Naomi.

– Ha a kívánságok lovak lennének, a koldusok repülnének – szuszogta Ben, és kimerültsége ellenére vigyorgott.

– Nagyon mulatságos. Haha. Udvari bolondnak kellett volna menned, Ben Staad.

– Már majdnem ott vagyunk. Kevesebb a hó, könnyebb az út.

Ben térdre ereszkedett, levegőért kapkodott. Naomi hirtelen úgy érezte, önző és barátságtalan; csak magára gondol, pedig Ben még nála is fáradtabb lehet, elvégre nehezebb és több csomagot visz. Ő törte fel a havat szinte minden lépésnél, mint aki mély vízben fut, mégsem panaszkodott, nem is lassított.

– Ben, jól vagy?

– Nem – tüszögött és vigyorgott Ben. – De azért túléltem, szép kislány.

– Nem vagyok kislány! – dühöngött Naomi.
– De *szép* vagy – mondta a fiú és megfricskázta az orrát.
– Na megállj...
– Később. Versenyezzünk az erdőig! Gyerünk! Versenyeztek, Frisky előttük futott. A versenyt Ben nyerte, és ez bosszantó volt, de Naomi csodálta is érte.

104.

Az erdő szélén álltak, ott ahol Roland király valaha elejtette a sárkányt, és nézték a várat ahol később meghalt. Néhány hópehely hullott az égből, még néhány, majd a levegőt, mintegy varázsütésre, megtöltötték a hópelyhek.

Fáradtsága ellenére Ben békességet és örömet érzett. Naomira pillantott és elmosolyodott. Naomi megpróbált fintorogni, de nem sikerült, mosolygott hát inkább ő is. Kinyújtotta a nyelvét, és megpróbált elkapni egy hópelyhet. Ben csendesen nevetett.

– Vajon hogy jutott be? – tünődött a lány.

– Nem tudom – felelte Ben. Tanyán nőtt fel, semmit nem tudott a várrendszerekről. Nem vesztett vele sokat, gondolhatnánk, és igazunk lenne. – Talán a bajnok kutyád meg tudja mutatni.

– Gondolod, hogy bejutott?

– Igen. Te mit gondolsz, Frisky?

Neve hallatára Frisky felugrott, előrerohant néhány lépést, és visszanézett.

Naomi Benre pillantott. Ben megrázta a fejét.

– Még nem.

Naomi Frisky után szólt, a kutya visszajött, halkan vinnyogott.

– Ha beszélni tudna, elmondaná: attól fél, elveszíti a szagot, ellepi a hó. Dennisnek sítalpa volt, de nekünk van valamink, ami neki nem volt.

– Mi az?

– Takaró.

105.

Frisky növekvő nyugtalansága ellenére Ben tizenöt percet várt. Addigra a levegő vibráld fehér felhővé változott. Hó fagyott Naomi barna hajára, Ben

szőke fejére. Frisky fehér hermelin palástot viselt. Már nem látták maguk előtt a vár falát.

– Rendben. Mehetünk. – mondta halkan Ben. Frisky nyomában vágta át a nyílt térségen. A kutya most lassan haladt, orrát a hóba temette, időnként hideg párapamacsokat eregetett. A kék illat halványult, az égből hulló hideg, szagtalan micsoda betakarta.

– Lehet, hogy túl sokat vártunk – aggódott csendesen Naomi.

Ben nem szólt semmit, ő is tudta, és a gondolat a szívébe markolt.

Sötét tömeg bontakozott ki a fehérségből, a várfal. Naomi előre lépett. Ben elkapta a karját és visszahúzta.

– Vigyázz, itt van valahol a várárok! Rálépsz a jégre és kitöröd anya...

Eddig jutott amikor Naomi szeme elkerekedett. Kirántotta a karját a szorításból.

– Frisky! – sziszegte. – Állj, Frisky! Veszély! Szakadék! – A kutya után iramodott.

Ennek a lánynak egészen elment az esze – gondolta Ben némi tisztelettel, majd futásnak eredt ő is.

Naominak nem kellett volna aggódnia. Frisky magállt a várárok szélénél. Orrát a hóba fúrta, vidáman csóválta a farkát. Ráharapott valamire és kihúzta a lágy hóból. Naomi felé fordult, a szeme azt kérdezte: *jó kutya vagyok, mit gondolsz?*

Naomi felnevetett, és átölelte.

Ben a várfalra pillantott.

– Csitt! – suttogta. – Ha az örök meghallanak, kerékbe törnek minket. Mit gondolsz, hol vagy? Otthon a kertedben?

– Ugyan! Ha hallottak valamit, azt hiszik, havasi szellemek járnak, és rohannak a mamájukért. – Már a lány is suttogott. Azután belefúrta arcát Frisky bundájába, és ismét megdicsérte.

Ben megvakarta Frisky füle tövét. A nagy hó miatt egyikük sem érezte magát olyan kiszolgáltatottnak mint Dennis, amikor megszabadult a sítalpaktól, amelyeket most talált meg Frisky.

– Jól van, az istenekre – mondta Ben. – De mi történt miután levette ezt a micsodát, Frisky? Szárnyakat növesztett és berepült? Hová ment innét?

Válaszul Frisky nekiiramodott, bukdácsolva, csúszkálva a fagyos várárok meredélyén.

– Frisky! – szólt Naomi halkán, rémülten.

Frisky a jégen állt, felnézett rájuk, szügyig merült a hóba. Lassan csóválta farkát, a szeme hívta őket. Nem ugatott, megérezte, hogy csendben kell maradni, mert Naomi csendre intette. Gondolatban ugatott csak. Az illat itt volt, követni akarta, mielőtt eltűnik. Ami perceken belül bekövetkezett volna.

Naomi kérdően nézett Benre.

– Igen – válaszolta a fiú. – Persze, mennünk kell. De ne engedd messzire!
Érzem, hogy veszélyes.

Kinyújtotta a kezét, Naomi megragadta és lecsúsztak a meredélyen.

Frisky lassan átvezette őket a jégen, a várfal alá. Már ásnia kellett a szagért, az orra csak úgy szántotta a havat. Kezdték előnteni erős, kellemetlen szagok: piszkos, meleg víz, szemét, ürülék.

Dennis tudta, hogy a hó veszélyesen megolvad a csatornanyílásnál, de ha nem is tudta volna, látta maga előtt a vizet a várfal tövében.

Ben és Naomi számára nehezebb, volt a dolog. Feltételezték, hogy ha a jég elég vastag az árok külső falánál, ki kell hogy tartson végig. Szemüknek kevés hasznát vették a sűrű hóesésben.

Frisky látott a legkevésbé, és ő ment elől. A füle éles volt, hallotta a jég recsenését a hó alatt, de a szag túlságosan lefoglalta, nem figyelt az apró jelekre, míg a jég be nem szakadt alatta, s ő bele nem pottyant a vízbe.

– Frisky! Fr...

Ben befogta a lány száját. Naomi küszködött, szabadulni akart. Ben látta a veszélyt, de azért szorosan tartotta.

Naominak nem kellett volna aggódnia. Minden kutya tud úszni, és vastag, tömött bundájában Frisky nagyobb biztonságban volt a vízben mint bármelyikük. Elúszott a várfalig a jégtömbök és hódarabok között, amik hamarosan elsötétültek és eltűntek. Felemelte fejét, kereste a szagot, és amikor megtalálta, visszaúszott az emberekhez. Megtalálta a jég szélét, de ahogy ki akart kapaszkodni, egy darab letört. Újra próbálkozott. Naomi felkiáltott.

– Hallgass, te lány, vagy hajnalra börtönben leszünk! – sziszegte Ben. – Fogd meg a bokámat. – Elengedte Naomit és lehasalt. A lány mögé kucorodott, és megragadta a csizmáját. Közel a jéghez Ben is hallotta az apró recsenéseket.

Mi is beleeshettünk volna – és az valóban baj lenne.

Széttárta a lábát, hogy megőrizhesse egyensúlyát, és megragadta Frisky mellső lábait a kutya széles, erős mellkasánál. – Gyere kislány – nyögte. – Remélem, sikerül. – Meghúzta.

Ben egy pillanatig azt hitte, a jég tovább reped Frisky súlya alatt, és akkor előbb ő, azután Naomi siklik bele a vízbe. Mindig csodálatosnak találta, amikor át kellett kelnie a vizesárkon, hogy játszhasson barátjával, Peterrel. Egy nyári napon, amikor a kék ég és a rajta úszó felhők visszatükröződtek a vízen. Sosem gondolta volna, hogy itt hal még egy sötét, viharos éjszakán. Nagyon bűdös volt.

– Húzz vissza! – nyögte. – Ez az átkozott kutya legalább egy tonnát nyom!

– Ne mondj rosszat a kutyámrá, Ben Staad.

Ben hunyorgott az erőlködéstől, beharapta a szája szélét.

– Ezer bocsánat. Ha nem húzol ki azonnal, kénytelen leszek megfürdeni...

Naomi valahogy kirángatta őket, bár Ben és a kutya legalább háromszor olyan nehezek voltak, mint ő maga. Ben elernyedte teste árkot húzott a friss hóban, hókupac gyűlt fel a lábai között, mint az eke szarvánál.

Naominak és Bennek végtelennek tűnő idő után (ami a valóságban csak néhány másodperc volt) Frisky teste felcsúszott a jégre. Egy pillanat múlva hátsó lábai támaszt kerestek. Felállt, és lelkesen megrázta magát. Pizkos víz fröccsent Ben arcába.

– Uh – törölte le fintorogva. – Hálásan köszönöm, Frisky!

Frisky nem figyelt. A várfalra nézett. Bár a víz kezdett pizkos jégcsapokká fagyni bundájában, csak a szag érdekelte, Tisztán érezte maga felett, de nem túl magasan. Ott fenn sötét volt, nem érezte a szagtalan fehér valamit.

Ben lábra állt, leporolta magáról a havat.

– Sajnálom, hogy rád ripakodtam – suttogta Naomi. – Ha bárki másról lett volna szó, nem Friskyről... Gondolod, hogy meghallották?

– Ha meghallották volna, már kiabálnának – súgta vissza Ben. – Egy hajszálon múlt! – Mivel figyelték, már észrevették a nyílt vizet a Delain-kastély ősrégi külső várfala előtt.

– Mit csináljunk?

– Erre nem mehetünk, ez nyilvánvaló – suttogta Ben. *Ő* vajon mit csinált? Hová ment innen? Talán tényleg repült.

– Ha...

Naomi nem tudta befejezni a mondatot, mert Frisky saját mancsába vette a dolgokat. Minden őse híres vadász volt, őt ráállították erre az izgató kék szagra, és nem volt képes ott hagyni. Megfeszítette szánhúzáshoz szokott izmait, és beleugrott a sötétbe. Látása nem volt tökéletes; ez vakugrás volt, onnét ahol állt, nem láthatta a csatorna sötét nyílását.

A vízből azonban látta, és az orra is erősködött, hogy ott van.

106.

Ez Flagg – futott át Dennis álmittas agyán, amint az izzó szemű, sötét árnyék közelített. – *Ez Flagg. Megtalált, és most szétmarcangolja a nyakamat...*

Kiáltani próbált, de egy hang sem jött ki a torkán.

Az árnyék kitátotta pofáját, és Dennis megpillanthatta a hatalmas, fehér agyaráit... azután egy nagy, meleg nyelv nyalta végig az arcát.

– Uhh! – nyögte a fiú, és megkísérelte az árnyékot odébb lökni. A hirtelen vállára zuhanó mancsok azonban visszalökték matracára, így két vállra fektetve hevert, mint valami legyőzött birkózó.

– Uhh! – nyögte újra, amire az árnyék halk, örömteli morgással válaszolt. *Tudom, és örülök, hogy látlak.*

– Frisky! – hallatszott a sötétből egy halk hang. – Ül le Frisky! Egy hangot se!

A sötét árny nem Flagg volt, hanem egy hihetetlenül hatalmas kutya – kutya, amely kellemetlenül hasonlított egy farkasra. Amint meghallotta a lány hangját, leugrott Dennis priccséről, és leült. Boldogan bámulta Dennist, miközben pofáját a fiú vackának szélén nyugtatta.

Két újabb árny bontakozott ki a sötétből, egyikük magasabb a másikinál. Nem Flagg, ez most már bizonyos. Akkor hát a palotaőrök. Dennis megmarkolta törét. Ha az istenek is úgy akarják, kitörhet közülük. Ha nem, megpróbál meghalni a király szolgálatában. A két alak nem messze tőle megtorpant.

– Gyertek csak – mormolta fennhangon a fiú, miközben előrenyújtotta törét (ami inkább egy csupa por zsebkés volt, meglehetősen rozsdás, életlen) és bátran meglengette maga előtt. – Először ti ketten! Azután sort kerítetek a pokolfajzat kutyátokra is!

– Dennis? – A hang meglehetősen ismerősen csengett. – Dennis, tényleg megtaláltunk!

Dennis lassan leengedte a tört, azután mást gondolt, és újra maga elé emelte. Ez akár trükk is lehet. *Talán* trükk. De a hang annyira ismerős...

– Ben? – sóhajtott. – Ben Staad?

– Személyesen – nyugtatta meg a magasabbik árnyék. Dennis megszedült, úgy erőt vett rajta a boldogság. Az árny közelebb lépett. Dennis vigyázva ismét felemelte fegyverét.

– Várj! Van nálad tűzszerszám?

– Kova és acél? Igen.

– Csinálj fényt!

– Ahogy akarsz.

Egy pillanattal később hatalmas sárga szikra pattant, nem kevés veszélyt jelentve a száraz asztalkendőkre, amelyekkel tömve volt a szoba.

– Gyere közelebb, Ben – mondta Dennis, és visszadugta törét a tokjába. Boldogságtól remegve feltápáskodott, alig tudott megállni a lábán. Ben itt van. Hogy miféle varázslat segítségével, Dennis még csak nem is sejtette – itt van, és csak ez számít...

Lábai beakadtak az asztalkendők halmába, ettől majdnem orra bukott, de most már ez sem lehetett gond: Ben erős karjai megóvták az eséstől.

Ben itt van; most már minden jár a fordul – gondolta Dennis, miközben könnyek csorogtak végig az arcán.

107.

Frisky végigfutott a csövön, azután hátrafordult, hogy megbizonyosodjon róla, követi-e Naomi és Ben.

Ha nem követték volna, Frisky kénytelen lett volna visszaugrani a jégre – ezt nem szívesen tette volna meg, de gazdait nem hagyhatta ott. *Frisky* biztos volt ebben, Naomi azonban nem tudhatta. Még csak nem is parancsolhatta vissza a kutyát, nehogy az örök meghallják. Nem hagyhatta, hogy Frisky elszökjön, ám ettől nem kellett tartania.

Amint megpillantotta a csövet, Ben azonnal megértette, hová tűnt Dennis.

– Csodás a szimatod, Frisky – dicsérte meg újra a kutyát. Azután Naomi felé fordult. – Gondolod, hogy menni fog?

– Ha nekifutok és úgy ugrom, akkor igen.

– Nagyon vigyázz! A jég több helyen megoldvadt, és ha leesel, a nehéz ruháid azonnal a víz alá húznak.

– Nem fogok leesni.

– Hadd menjek előre én! – ingatta fejét Ben – Ha nekem sikerül, talán segíthetek neked is.

Kissé hátralépett és elugrott, de olyan erősen, hogy fejét kis híján a cső felső hajlatába verte. Frisky izgalmában kurtán vakkantott.

– Csend legyen, kutya! – szólt rá Ben.

Naomi visszahátrált a falig, megállt egy pillanatra (a hó olyan sűrűn zuhogott, hogy Ben csak elmosódó árnyékát látta) azután nekifutott. Ben visszatartotta a lélegzetét. Remélte, a lány nem téveszti el a jég szélét. Ha túlszalad rajta, mielőtt elugrana, a világ leghosszabb karja sem kaphatja el.

De a lány tökéletesen időzítette ugrását. Bennek nem kellett elkapnia, csupán félre kellett húzódnia. Naomi még csak be sem verte a fejét, mint ő.

– A szagok voltak a legrosszabbak – magyarázta a lány később Dennisnek. – Hogy bírtad ki?

– Emlékeztettem magamat, hogy mi történne, ha elkapnának – mormolta Dennis. – Ilyenkor a levegő mindig egy kicsit balsamosabbnak tűnt.

Ben felnevetett, és bólíntott. Dennis pár pillanatig csillogó szemmel figyelte, azután visszafordult Naomihoz.

– Tényleg rohadtul szaglik – bólíntott. – Emlékeztem még kölyökkoromból, hogy bűdös, de hogy ennyire... Egy kölyök nem is tudja,

milyen ocsmány lehet ez a bűz.

Frisky egy királyi asztalkendőn hevert, pofáját mellső lábain nyugtatta, úgy figyelte a beszélgetőket. Nem nagyon értette, miről van szó, de ha értette volna, és beszélni is tud, elmondta volna Dennisnek, hogy az igazán büdös szagok mit sem változtak kölyökkora óta.

– Nem találkoztatok senkivel? – kérdezte idegesen Dennis.

– Nem – nyugtatgatta Ben. – Nagyon figyeltünk. Láttam öröket vagy egy tucatszor, de mindig behúzódtunk valami fedezékbe, mielőtt megpillanthattak volna minket. Az igazat megvallva jöhettünk volna egyenes úton is; elhagyhattunk volna vagy húsz őrt, mire egy vagy kettő észrevesz. Legtöbbjük részeg, mint a csap. Naomi megcsóválta fejét.

– Az éber strázsák – mondta. – Részegek. És nem az északi határ eldugott kis báróságában részegek. Nem. Itt a palotában!

Dennis emlékezetébe idézte a egyhangú, idéetlen éneket, és bólintott. – Azt hiszem, mi csak örülhetünk ennek. Ha a strázsák ugyanolyanok lennének, amilyenek Roland idejében voltak, már mi is ott ülnénk Peter mellett a Tűtoronyban. De valahogy mégsem tudok örülni.

– Én mondom neked – szólalt meg Ben, meglepően lágy hangon. –, Thomas helyében a csizmámba csinálnék, valahányszor észak felé fordulok, ha ilyen állapotok uralkodnának körülöttem.

Naomi összevonta szemöldökét. – Kérjük az isteneket, nehogy előforduljon ilyesmi. Ben komoran lehajtotta fejét. Dennis a kutya fejét vakargatta.

– Peyna tanyájától idáig követtél, mi? Csuda okos kutya vagy, hallod-e...?

Frisky a farkát csóválta ennek hallatán.

– Kíváncsian várjuk az alvajáró király történetét, Dennis. Légy szíves, mondd el újra! – fordult a fiú felé Naomi.

Így hát Dennis elmondta újra. Részletesebben, mint Peynának: pontosan úgy, ahogy én elmondtam az olvasóknak. Naomi és Ben tágra nyílt szemmel hallgatták, akár a megigézett gyerekek.

108.

Mire végeztek, már hét óra felé járt az idő. Sötét viharfelhők gyülekeztek Delain felett, fel-felvillanó villámfény Szaggatta csak a szürke árnyakat; a tél legvadabb (talán az egész történelem legvadabb) vihara közeledett. A szél vadul üvöltött, akár egy falkányi szellem. Hallották a bujkálok is, odalent. Frisky felkapta fejét, beleszimatolt a levegőbe, és panaszosan felnyüzített.

– És most mihez kezdünk? – kérdezte Dennis. Ben magában újra meg újra elismételte Peter utasításait. Megrázta fejét.

– Megvárjuk az éjszakát. A palota lakói egyelőre ébren vannak: így nem juthatunk ki észrevétlenül. Aludni fogunk. Erőt kell gyűjtenünk. Azután, éjfél előtt...

Ben halk magyarázatát hallva Naomi elmosolyodott, Dennis pedig tágra nyílt szemekkel ingatta fejét.

– Igen! – mondta. – Az istenekre, Ben, egyszerűen zseni vagy!

– Azt azért nem mondanám – vont vállat Naomi, de egyre szélesedő mosolya minden szónál ékebben beszélt. Benhez lépett, átkarolta, és jó hangosan megcsókolta.

Ben vérvörös arccal bontakozott ki az ölelésből – ámbátor meg kell mondanom, igencsak kedvére való volt a dolog.

– Frisky segít? – kérdezte, miután ismét levegőhöz jutott.

A kutya neve hallatán felkapta fejét, megcsóválta farkát.

– Hát persze! De szükségünk lesz...

Mire elkészültek az új tervvel, nagyon elfáradtak. Ben hatalmasat ásított, Naomi arcán is a kimerültség jelei mutatkoztak. Már több mint huszonnégy órája le sem hunyták szemüket, és – bizonyára emlékeznek még – hosszú út állt mögöttük.

– Elég – mondta végül Ben. – Itt az ideje, hogy nyugovóra térjünk.

– Hurrá! – nyögte Naomi. Az asztalkendőkből vackot csinált magának Frisky mellett. – Úgy érzem, mintha a lábaim...

Dennis halkan megköszöri torkát.

– Mi van? – kérdezte Ben.

Dennis a holmijukra pillantott – Ben nagy, Naomi valamivel kisebb zsákjára.

– Nem tudom, lehet persze... hm, ettetek már valamit?

Naomi álmosan elhúzta a száját:

– Persze, hogy ettünk. Mit gondolsz...?

Azután eszébe jutott, hogy Dennis hat napja hagyta ott Peyna vidéki házát, és hogy azóta bujdosik. Arca sovány és szürke volt már a megpróbáltatásoktól, szemei beesettek, kezei remegtek.

– Ó Dennis, ne haragudj! Milyen ostobák vagyunk! Mikor ettél utoljára?

Dennis eltöprengett.

– Már nem is emlékszem. De ülve, nyugodt körülmények között már legalább egy hete nem.

– Miért nem ezzel kezdted, te idióta? – csattant fel Ben.

– Egészen megfélekeztem róla, annyira megörültem, hogy láthatlak benneteket – magyarázta vigyorogva Dennis. Miközben társai a csomagokkal

bíbelődtek, hogy előszedjék az élelmet, gyomra hangosat kordult. Hirtelen rémisztő gondolat hasított agyába.

– De ugye nem *karalábét* hoztatok?

Naomi csodálkozva felnézett: – Karalábét? Nem, azt nem hoztam. Hát te, Ben?

– Én sem.

Halvány mosoly derítette fel Dennis vonásait. – Akkor minden rendben – suttozta megnyugodva.

109.

Hatalmas vihar volt, Delainben máig emlegetik. Mire korai, farkasüvöltő sötét szállt a várra, már méter magasan állt a friss hó. Egy méter hó is elég lenne egy napra, ám a szél ezúttal jóval nagyobb kupacokat hordott belőle. Hurrikánként halmozta fel a havat a várfal mellé, néhol tíz méter magasan, hogy nem csak az első és második, de a harmadik emeleti ablakokat is eltakarta.

Az időjárás akár kedvezhetett volna Peter menekülésének, csakhogy a Tűtorony magányosan állt a tér közepén, és a szél épp itt fújt a legkeményebben. Egy erős ember sem tud ellenállni ilyen szélnek; ledöntené a lábáról, nekifújná az első útjába kerülő kőfalnak. Más hátránya is volt: amint a hó lehullott, eltakarította a térről. Estére hatalmas hóbuckák dőltek a várfalnak, elzárták a nyugati utcákat, a tér maga azonban tiszta volt. Csak a fagyos kockakövek látszottak, amelyeken Peter összetörhette a csontjait, ha kötele elszakad.

És a kötélnek el *kellett* szakadnia. Amikor kipróbálta, megtartotta ugyan a súlyát, de Peter nem tudott valami fontosat erről a rejtélyes szakítószilárdságról. Yosef sem tudta. Az ökörhajcsárok elárulhatták volna Peternek az örök igazságot, amit olyan jól ismernek a tengerészek, varrónók és mindazok, akik tüvel vagy kötéllel dolgoznak: minél hosszabb a köté, annál könnyebben elszakad.

A rövid köté megtartotta Petert.

A nagyon vékony köté, amire rá akarta bízni az életét, nyolcvan méter hosszú volt.

El kellett hogy szakadjon, és lent várták a kövek, hogy elkapják és összetörjék a testét.

Sok tragédia és majdnem – tragédia történt azon a hosszú, viharos napon, sok hősi tett; némelyik sikeres, némelyik nem. A belső tartományokban néhány parasztkunyhót elfújta a szél, mint a mesében a farkas fúvása a szemtelen malacok otthonát. A fedél nélkül maradottak egy részének sikerült eljutnia a várba, mások letértek a delaini főútról és eltévedtek – összefagyott, farkasok marcangolta testük csak tavasszal került elő.

Este hétre a hóesés végre alábbhagyott egy kicsit, az orkán is elcsitult. Az őr megerőltette hangszálait, ám a szél így is elvitte a nyolcórai időjelzést, a kilencórait is, csak tízkor lehetett hallani, de ekkor a legtöbb ember már aludt.

Thomas is aludt, de nem volt nyugodt az álma. Hiányzott neki Dennis, aki még mindig betegen feküdt otthon. Többször eszébe jutott, hogy elküldhetne egy apródot érdeklődni felőle (elmehetne maga is, elvégre nagyon kedveli Dennist), de valami mindig közbejött: okiratok, kihallgatások... és persze borosüvegek.

Thomas remélte, hogy megjelenik Flagg valami altatóval, de a sikertelen északi út óta Flagg furcsán és távolságtartóan viselkedett. Mintha aggasztaná valami – a jó ég tudja; micsoda. Thomas várta a varázslót, de nem merte hívni.

Az üvöltő szél, mint rendesen, azt az éjszakát juttatta eszébe, amikor az apja meghalt; és tartott tőle, nemigen lel majd nyugodalmat. Áttól is félt, hogy amikor elalszik, rémálmok törnek rá megint: apja üvölt és tombol és lángok törnek elő belőle. Így hát Thomas azt tette, amit ilyen esetekben szokott: borospohárral a kezében töltötte aznapot. El sem hinnék, hány üveg bort ivott meg ez a kölyök lefekvés előtt...

Nyomorultul érezte magát, heverészett az ágyán, szerette volna, ha Dennis ott durmol a szokott helyén.

Fáj a fejem, émelegek – gondolta. Megéri királynak lenni? Nem tudom...

Ezután elaludt.

Majdnem egy órát aludt, azután felkelt és nekiindult. Kiment az ajtón, le a hallba; mint egy szellem, olyan volt fehér hálóingében. Ezen az éjszakán meglátta egy szolgáló, aki ágyneműt cipelt. Thomas annyira hasonlított Roland királyhoz, hogy a lány elejtette a lepedőket, és sikoltozva elrohant?

Thomas álmában hallotta a sikoltásokat, és azt hitte, az apja az.

Tovább ment, befordult egy keveset használt folyosóra. Félúton megállt, megnyomta a titkos gombot. Belépett a nyílásba, becsukta maga után az ajtót, és végigsétált a kis folyosón. Eltolta a sárkány szeme mögötti fatáblát, és bár

aludt, a lyukhoz tartotta a szemét, mintha benézne halott apja szobájába. Ott állt, a borszag körülengte, arcán a megbánás könnyei peregtek.

Néha kegyetlen volt ez az állítólagos király, néha szomorú, mindig gyenge, de soha nem volt igazán gonosz. Noha lehet gyűlölni azért, amit tett, azért amit *lehetővé* tett, sajnálatra méltó kölyök volt, semmi más.

111.

Negyed tizenkettőkor a vihar az utolsókat rúgta. Hideg szélroham reszkettette meg a várat, óránként száz kilométeres sebességgel rontott a falaknak. Szétszaggatta a felhőtakarót, a hideg, vizes holdfény kikandikált a réseken.

A Harmadik Keleti Sikátorban zömök kőtemplom állt emberemlékezet óta. Úgy hívták, a Hatalmas Istenek Temploma. Sok hívő járt oda, de szerencsére most üresen állt. A torony nem volt túl nagy, magassága meg sem közelítette a Tűtoronyét, ám a környező házak azért eltörpültek mellette. Állt, állt egész nap, dacolni igyekezett a szélvihar féktelen erejével, de az utolsó rohamot nem bírta ki. Felső tíz métere egyszerűen elszállt, mint a madárijesztő kalapja a réten. A kövek egy része a sikátorba zuhant, más részük az épületekben tett kárt. Hatalmas robaj. A vár lakóinak zöme kimerült a vihartól, rég mély álomba merült; meg sem hallották a zajt, csak reggel fogják csodálkozva körbejárni atomokat. A legtöbben mormogtak valamit álmukban, és a másik oldalukra fordultak.

A kevésbé részeg örök egyike-másika meghallotta a robajt, és kirohant. Rajtuk és még néhány emberen kívül a torony leomlása majd' mindenkinek elkerülte a figyelmét.

Ben, Dennis és Naomi, akik készen álltak az igazi király meg mentésére, hallották a zajt a fehéreneműraktárban, és csodálkozva néztek egymásra.

– Semmi baj – mondta egy pillanat múlva Ben. Nem tudom mi volt ez, de nem számít. Folytassuk!

Beson és emberei, mind részegek, nem hallották a robajt, Peter azonban igen. Hálósobája padlóján ült, a kötelet nézegette, aggodalmasan kereste gyenge pontjait. Bár a hó eltompította a zuhanó kövek dübörgését, felkapta a fejét, és az ablakhoz sietett. Semmit nem látott: bármi történt is, a Tűtorony túloldalán kellett történnie. Némi tűnődés után visszatért a köteléhez. Közeledett az éjfélnél, és ugyanarra az elhatározásra jutott, mint Ben odalenn. Nem számít. A kocka el van vetve. Folytatnia kell.

A titkos folyosó végében Thomas is meghallotta a távoli morajt, és felébredt. Hallotta a kutyák ugatását, és rémülten döbrent rá, hol van.

Akadtt más is, aki éberem álmódott zavaros álmokat, és felébredt a torony leomlásának zajára. Felébredt, bár mélyen a vár *alatt* lakott.

– *Katasztrófa!* – sivította az egyik papagájfej.

– Tűz, árvíz, menekülés! – így a másik.

Flagg felébredt. Néha a gonosz vak, néha ok nélkül is biztonságban érzi magát, és alszik.

Flagg most felébredt.

112.

Flagg lázasan, náthásan, gondterhelten jött vissza északról.

Valami baj van, valami nagy baj. Úgy tűnt, mintha a vár kövei is ezt suttognák, de átkozott legyen, ha tudja, mi a baj. Csak abban volt biztos, hogy az ismeretlen bajnak élesek a fogai. Beette magát az agyába, beleharapott itt, beleharapott ott. Pontosan tudta, mikor kezdte munkáját az ismeretlen állat, amikor vissza jött a lázadók felkutatására indított sikertelen expedícióról. Mert... mert...

Mert a lázadóknak ott kellett volna lenniük!

Nem voltak ott, és Flagg gyűlölte, ha bolondot csinálnak belőle. Azt az érzést pedig még jobban gyűlölte, hogy esetleg tévedett. Ha tévedett abban, hogy hol lehetnek a lázadók, tévedhetett másban is. Hogy miben? Nem tudta, de az álmai rosszak voltak. Valami motoszkált a fejében, aggasztotta, *valamiről megfeledkezett*, valami folyik a háta mögött. Volt gyógyszere, amivel kikúrálhatta magát, olyasmi azonban, ami az aggodalmat megszünteti, nem akadt.

Mi lehet a baj?

Újra és újra feltette magának a kérdést, és úgy tűnt, legalábbis a felszínen, hogy semmi baj nem lehet. Századok óta gyűlölte a fényt, a szeretetet és rendet Delainben, és keményen dolgozott hogy elpusztítsa, hogy lerombolja, mint a szél a templomtornyot. Valami mindig beleszólt a terveibe, a Jó Kyla, Sasha, valaki, valami. Most nem látott semmi lehetséges buktatót, bármerre nézett. Thomast teljesen a hatalmában tartotta. Ha azt mondja neki, ugorjon le a várfalról, a bolond csak annyit kérdezne, hogy hány órákor. A parasztkok nyögtek az adók súlya alatt, amelyeket Thomas Flagg javaslatára vetett ki.

Yosef elmondta Peternek, hogy az emberek egy ponton túl éppúgy megpattanhatnak, mint a kötelek és valóban, a parasztkok és a kereskedők már

majdnem eljutottak e pontig. A kötél, mely a polgárokat az adókhöz köti, a hűség, hűség a király, a kormány, az ország iránt. Flagg tudta, hogy ha túl magasra emeli az adókat, a kötelek elszakadnak, és az ostoba ökrök – ökröknek tartotta a delaini embereket – nekilódulnak, s letipornak mindent, ami az útjukba kerül. Az első ökrök már kitörtek, és északon gyülekeznek. Egyelőre száműzötteknek hív jak magukat, de Flagg tudta, nemsokára lázadók lesznek. Peynát elűzte, Petert a Tűtoronyba zárta.

Mi lehet a baj?

Semmi. A fenébe, semmi!

De a gondolat körbe-körbe járt, ficáncolt, rágsált. Sokszor ébredt az utóbbi két-három hét során hideg verítékben fürödve, de nem a láztól, hanem valami szörnyű álm miatt. Mít álmodik? Soha nem emlékezett. Mindig úgy ébredt, hogy a kezét a bal szemére szorította, mintha megsebesült volna, a szeme égett, bár semmi baja nem volt.

113.

Ezen az éjszakán Flagg úgy ébredt fel, hogy még tartott az álm, így még frissen élt benne minden kép. Természetesen a torony leomlására riadt.

– Hű – kiáltotta és felpattant az ágyban. A szeme tágra nyílt, arca fényes és nedves volt az izzadságtól.

– Katasztrófa! – sivította az egyik papagájfej.

– Tűz, árvíz, menekülés! – így a másik.

Menekülés, gondolta Flagg. Igen, ekörül járt az agyam végig, ez zavart.

Lenézett a kezeire. Láta, hogy remegnek, ez feldühítette. Talpra ugrott.

– Szökni akar – mormolta a haját túrva. – Legalábbis megpróbálja. De hogy? Hogyan? Mi a terve? Ki segíti? A fejükkel fizetnek, ígérem, és nem egy csapással veszítik el, nem; arasonként, nem is arasonként, centinként! Megőrülnek a kintól, mielőtt meghalnak!

– Örült – sivította az egyik papagáj.

– Kín – rikoltotta a másik.

– Fogjátok be a szátokat, hadd gondolkodjam! – rivallt rájuk Flagg. Felragadott egy sötétbarna folyadékkal teli tégelyt a közeli asztalról, és a kalitkához vágta. Nekiütődött és összetört, ragyogó, hideg fény villant. Páni félelemben üvöltöttek fel a fejek, a papagáj lezuhant a rúdjáról, és kábultan feküdt ketrece alján reggelig.

Flagg fel-alá járkált. Vicsorgott, kezei szüntelenül matattak, egyik ujj a másikba kapcsolódott. Csizmasarka zöld szikrákat vetett a laboratórium

salétromos kövezetén: a szikráknak olyan illatuk volt, akár a nyári villámlásnak.

Hogyan? Mikor? Ki segíti?

Nem emlékezett. Az álom már halványult. Pedig...

– Tudnom kell! – suttogta. – Tudnom kell! Hamarosan megtörténik, érezte. Nagyon, nagyon hamar.

Elővette kulcskarikáját, és kinyitotta a legelső asztalfiókot. Börzacskót vett ki egy szépen faragott vasfa dobozból. Megoldotta a zacskót száját összetartó zsineget, és óvatosan előszedett egy kődarabot, mely mintha belső fényvel izzott volna. Tejszerű volt, mint egy vak öregember szeme. Úgy nézett ki, mint egy darab szappan, pedig kristály volt, Flagg varázskristálya.

A mágus körbejárt a szobában, leoltotta a lámpákat; kioltotta a gyertyákat. Hamarosan teljes sötétség borult a rá, ennek ellenére Flagg biztos léptekkel tért vissza az asztalához, könnyedén kikerülte az elszórt tárgyakat. A sötét nem akadályozta, szerette a sötétet, úgy látott benne, akár a macska.

Leült és megérintette a kristályt. Tenyerével körbesimította, érezte csiszolatlan éleit, sarkait.

– Mutasd meg – mormolta. – *Parancsolom!*

Először semmi nem történt. Azután ragyogni kezdett a kő. Kezdetben csak halovány fény tűnt fel, szétszórt és sápadt. Flagg ismét megérintette a követ az ujjbegyével. Már meleg volt.

– Mutasd meg Petert. Ez a parancsom. Mutasd meg a férget, aki az utamba merészel állni; mutasd meg, mit tervez!

A fény ragyogóbb lett, egyre ragyogóbb. Flagg szeme csillogott, szája résnyire nyílt, ahogy a kristály fölé hajolt. Most Peter, Ben, Dennis és Naomi is felismerték volna az álmukat, felismerték volna a fényt, amely körülölelte a varázsló arcát, a fényt, amely nem gyertya vagy lámpás fénye volt.

A kristály tejszerű ragyogása hirtelen kihunyt, vakító láng lobbant. Flagg immár a kő szívébe látott. Szeme kitágult, majd összeszűkül a csodálkozástól. Sashát látta, terhesen, egy kisfiú ágyánál. A kisfiú táblát tartott a kezében, a táblán szavak: isten és kutya.

Flagg türelmetlenül húzta el a kezét a kristály előtt. Forróság sütött a kőből.

– Azt mutasd, amit tudnom kell. Parancsolom!

Kitisztult a kép.

Petert látta, a fiú anyja babaházával játszott; úgy tett, mintha a házat és lakóit megtámadták volna az indiánok... vagy egy sárkány... vagy valami más ostobaság. Az öreg király a sarokban állt, nézte a gyereket és szeretett volna csatlakozni hozzá.

– Ostobaság! – kiáltotta Flagg, és újra elhúzta a kezét a kristály felett. – Miért mutatod ezeket a régi, értelmetlen eseményeket? Tudnom kell, hogy akar elmenekülni ... és mikor. Mutasd meg! Parancsolom!

A kristály forróbb lett, egyre forróbb. Flagg tudta, hogy ha hamarosan abba nem hagyja, végleg eltörik, márpedig varázskristályt nem könnyű találni, ez után is harminc évig kutatott. De inkább lássa millió darabra törve, mint hogy feladja!

– Parancsolom! – ismételte, és a kristály tejfehérje harmadszor is elfakult. A mágus fölébe hajait s bámult, míg el nem eredtek a könnyei; lecsepegtek', gőzzé váltak a forróságban; majd (meleg ide vagy oda) szemei elkerekedtek a dühtől és döbbenettől.

Petert látta. Petert, amint lassan ereszkedik lefelé a toronyból. Valami búbajosságra gyanakodott, mert bár a herceg kezei mozogtak, nem látott kötelet.

Vagy mégis?

Flagg az arcát legyezte, hogy elűzze a forróságot. Kötél? Nem. De volt ott *valami*, olyan áttetsző, mint a pókháló, és mégis elbírta Peter súlyát.

– Peter – lehelte Flagg, és hangja hallatán az apró alak körülnézett.

Flagg ráfűjt a kristályra, annak fénye tüstént kialudt. Ült a sötétben, még egy ideig látta a fény emlékét.

Peter. Szökik. Mikor? A kristályban éjszaka volt, és a távolban kóbor hóhalmokat látott. Ma éjjel? Holnap? Valamikor a jövő héten?

Felállt az asztaltól, és megtántorodott. Körülnézett sötét és bűzös szobájában, a szeme megtelt tüsszel.

Vagy már meg is történt?

– Elég! – sziszegte. – Az istenekre, akik valaha is éltek vagy élni fognak, most már elég!

Átvágott a sötét szobán, és leakasztott a falról egy hatalmas bárdot. Esetlen fegyver volt, de könnyedén, jó ismerősként tartotta. Ismerősként? Hát persze! Sokat forgatta, amikor Bill Hinch-ként végezte munkáját, mint Delain legrettegettebb hóhéra. A szörnyű penge százak fejét csapta le annak idején. Az anduáni, duplán kovácsolt acél felett a falon Flagg saját találmánya lógott, egy tüskés vasgolyó, minden tüskéje mérgezett.

– Elég! – ordította Flagg újra, dühtől, csalódottságtól és félelemtől félőrülten. A kétfejű papagáj még eszméletlen állapotában is felnyögött a hangra.

Flagg lekanyarította a köpenyét az ajtó melletti fogasról, vállára vetette, a nyakánál becsatolta a kapsot, egy ezüst foglalatú szkarabeuszt.

Elég volt. Terveit most nem kereszttezheti semmi, különösen nem az a gyűlöletes kölyök. Roland halott, Peynát megfosztotta a tisztétől, a nemesek

száműzetésben. Senki nincs, aki felemelné a szavát egy halott hercegért, különösen ha az valaha megölte az apját.

Ha még nem szöktél meg, hercegem, már soha nem fogsz. És valami azt súgja nekem, még mindig a ketrecben vagy. Egy részed ma elmehet, ígérem: az a részed, amit a hajánál fogva húzok ki.

A Börtönkapu felé menet Flagg nevetni kezdett, olyan hangon, amitől még a kőszobrok is rosszat álmodnának.

114.

Flagg megérzése helyes volt. Peter elkészült ugyan vászonszálakból font kötelével, de még a szobájában volt, az őr éjféli kiáltását várta, amikor a mágus kirentott a Börtönkapun, és nekivágott a Tűtorony terének. A Nagy Istenek temploma negyed tizenkettőkor omlott össze. Háromnegyedkor mutatta meg a kristály Flaggnak, amit keresett (hiszen először más igazságokat mutatott), és amikor Flagg nekilódult, még mindig tíz perc maradt éjfélig.

A Börtönkapu átér északkeleti oldalára nyílt, átlósan szemben a Házalók kapuja néven ismert kis bejárattal. Az átlós vonal közepén emelkedett a Tűtorony.

Szinte ugyanabban a pillanatban, amikor Flagg kilépett a Börtönkapun, Ben, Naomi, Dennis és Frisky beléptek a Házalók kapuján. Egymás felé közeledtek anélkül, hogy tudták volna. A Tű köztük állt, de a szél elült, és Benék hallhatták volna Flagg csizmasarkának kopogását a kövezeten, Flagg hallhatta volna a kenetlen kerék nyikorgását. Mindannyian gondolataikba merültek, még Frisky is, aki régi jó szokása szerint a kocsit húzta.

Ben és társai értek először a Tűhöz.

– Hát... – kezdte Ben. És ebben a pillanatban a túloldalon, alig negyven lépésnyire onnét ahol álltak, Flagg dörömbölni kezdett a háromszorosan elreteszelt bejárati ajtón.

– Kinyitni! – ordította. – Kinyitni a király nevében!

– Mi... – hüledezett Dennis, Naomi keze azonban acélkapocsként fogta be a száját. A lány rémülettől elkerekedett szemmel meredt Benre.

115.

A hideg, vihar utáni levegő felvitte Peterhez a hangot. Távoli volt, de tökéletesen érthető.

– Kinyitni a király nevében!

Kinyitni a pokol nevében, úgy érted – gondolta Peter.

A bátor fiúból bátor férfi lett, de amikor meghallotta a rekedt hangot, és eszébe jutott a keskeny, sápadt arc azokkal a csuklya által beárnyékolt, vöröses szemekkel, csontjai jéggé fagytak, gyomrában tűz lobbant. Szája kiszáradt, nyelve a szájpadrólához tapadt, haja égnek meredt. Ha bárki azt állítja, hogy jónak és bátornak lenni annyit tesz, hogy soha nem félünk, az hazudik. Peter soha életében nem félt még ennyire.

Ez Flagg, és értem jött.

Peter felállt. Egy pillanatig azt hitte elesik, lábai megbicsaklottak alatta. A végzet állt lenn, bebocsátást követelve.

– Kinyitni! Talpra, részeg tetvek! Mozgás, te kurafi!

Ne siess – mondta magának Peter. *Ha sietsz, hibázol, és elvégzed helyette a munkát. Még senki sem engedi be. Beson részeg, már a vacsoránál becsípett, és valószínűleg merev Keszegen mászott az ágyba. Flagnak nincs hálósza, különben nem vesztegetné az időt ordítózással. Hát... egyszerre csak egy lépés. Ahogy tervezted. Még be kell jutnia, meg kell másznia a lépcsőket, mind a háromszázat. Még győzhetsz.*

Bement a hálószobájába, és kihúzta az ágy vázát összetartó otromba szegeket. Az ágy összecsuklott Peter megragadta az egyik rudat, és átvitte a nappaliba. Gondosan megmérte a hosszát, tudta, hogy szélesebb, mint az ablak, és bár a felszíne rozsdás, a közepe még erős. *Legalábbis remélem* – gondolta. Micsoda fintora lenne a sorsnak, ha a kötelem kitartana, s épp a rudam törne el!

Gyorsan körülnézett. Senkit nem látott, de nem sokkal azelőtt, hogy Flagg dörömbölni kezdett, három alak vágott keresztül a téren. Dennis társakat verbuvált. Vajon köztük van-e Ben? Peter remélte, de nem mert igazán hinni benne. Ki a harmadik? És minek a székér? Ezekre a kérdésekre most nem volt ideje választ kapni.

– Kuttyák! Kinyitni az ajtót! Kinyitni a király nevében! Kinyitni Flagg nevében! Kinyitni! Ki...

A éjfél csendjében Peter meghallotta a csuklónyi vasreteszek zörgését: sorra elhúzták őket. Feltehetően az ajtó is kinyílt, de azt nem hallotta. Csend...

...azután egy gurgulázó, elfojtott sikoly.

116.

A szerencsétlen beosztott börtönőr, aki végre ajtót nyitott, nem egészen négy másodpercig élt, miután elhúzta a harmadik reteszt is. Egy rémálomszerű fehér arcot látott, izzó vörös szemeket és egy fekete köpenyt, amely az elcsituló szélben hollószárnyként hullott hátra. Felsikoltott. A levegő megtelt száraz suhogással. A félig részeg őr felnézett, és Flagg bárdja kettéhasította a fejet.

– Legközelebb, ha a valaki a király nevében kér bebocsátást, mozogjatok, akkor nem kell szemetet takarítani reggel! – ordította Flagg. Vadul nevetve félrerúgta a testet, és elindult a folyosón a lépcső felé. Még minden rendben. Időben felfigyelt a veszélyre. Tudta.

Érezte.

Kinyitotta a jobboldali ajtót, és a tárgyalóteremből, ahol Anders Peyna valaha igazságot osztott, kilépett a főfolyosóra. A folyosó végén kezdődtek a lépcsők. Felnézett szörnyű, cápászerű vigyorával.

– Jövök, Peter! – kiáltotta boldogan. Kiáltása sokszoros visszhangot vert, Peterhez is eljutott, aki éppen vékony kötelét készült a rúdhoz csomózni. – Itt jövök, drága Peter, hogy megtegyem, amit már rég meg kellett volna tennem!

Flagg vigyora kiszélesedett, most valóban szörnyű volt, akár egy démon, amely nemrég mászott ki a föld valamely bűzös verméből. Felemelte a hóhérbárdot; a megölt őr vére az arcára csordult, s megannyi könnycseppként pergett tovább.

– Itt jövök, drága Peter, hogy a fejedet vegyem! – sikoltotta Flagg, és elindult felfelé a lépcsőn.

Egy. Három. Hat. Tíz.

117.

Peter reszkető kezei nem engedelmeskedtek. A már ezerszer megkötött csomó szétcúsúzott, újra kellett kezdenie.

Ne hagyd, hogy megjesszen.

Ez ostobaság. Réműlt volt, halálosan réműlt. Thomas megdöbbsent volna ha tudja, hogy Peter mindig félt Flaggtól, csak jobban leplezte nála.

Ha meg kell halnod, öljön meg ő! Ne végezd el a munkáját.

A gondolat a fejében született, de úgy hangzott, mintha az anyja szólt volna. Peter megnyugodott egy kicsit, és újra kezdte a csomót a kötélen.

118.

Ezer évig hurcolom a fejedet a nyeregkápámon! – ordította Flagg. Fel és fel, körbe és körbe. – Micsoda trófea leszel!

Húsz. Harminc. Negyven.

Csizmasarka zöld szikrákat csiholt a kőből. Szeme lángolt. Vigyora méreg volt.

ITT JÖVÖK, PÉTER!

Hetven.

Még kétszázharminc van hátra.

119.

Aki ébredt már fel idegen helyen az éjszaka közepén, tudja, hogy egyedül a sötétben elég ijesztő. De titkos járatban ébredni, titkos kémlelőnyíláson arra a szobára látni, ahol az illető tulajdon apját megölték, több ennél: rémületes.

Thomas felsikoltott. Senki nem hallotta (talán a kutyák az udvaron, bár öregek, süketek voltak, és maguk is épp elég zajt csaptak).

Az alvajárókról köztudott, hogy ha felébrednek, mielőtt visszatérnek ágyukba, megőrülnek.

Thomas ismerte ezt a mesét. Most már tanúsíthatta, hogy nem igaz. Csúfosan megrémült és visított, de közelében sem járt az örületnek.

Első rémülete gyorsan elmúlt, gyorsabban mint gondolná az ember, és ismét kinézett a kémlelőnyíláson. Ez furcsának tűnhet, de nem szabad elfelejtenünk, hogy a szörnyű éjszaka előtt, amikor Flagg bort hozott az apjának, Thomas kellemes órákat töltött a titkos alagútban. A kellemes órákat kissé megrontotta a bűntudat, de legalább közel volt az apjához. Különös nosztalgiát érzett.

A szoba alig változott. A kitömött fejek most is ott voltak, Bonsey a jávorszarvas, Craker a hiúz, Snapper az északi fehér medve. És persze Kilences, a sárkány, akinek a szemén át nézelődött, felette Roland íja Ellen Pörölye, és a nyílvevessző.

Bonsey... Craker... Snapper... Kilences.

Emlékszem a nevükre – gondolta csodálkozva Thomas. Emlékszem rád, apa. Szeretném, ha élnél és Peter szabad lenne, még akkor is, ha senki nem

tudná hogy én élek. Legalább alhatnék éjszakánként.

A bútorok egy részét fehér lepel borította, a legtöbbet azonban nem. A tűzhely sötét volt és hideg, csak egy kis tűz pislákol. Thomas növekvő csodálkozással látta, hogy még apja régi köntöse is ott lóg szokott helyén a fürdőkamra mellett. A kandalló hideg volt, de egy gyufaszál már életre keltette volna a lángot, hogy meleget és fényt hozzon; a szoba csak az apját várta.

Thomas furcsa, majdnem kísérteties vágyat érzett, hogy belépjen. Meg akarta gyújtani a tüzet. Fel akarta venni az apja köpenyét. Inni akart egy pohárral az apja borából. Meginná, még ha megkeseredett is. Talán... talán ott még aludni is tudna.

Halvány, fáradt mosoly futott át az arcán. Úgy döntött, bemegy. Az apja szellemétől sem félt. Szinte remélte, hogy eljön. Ha igen, mondana neki valamit.

Elmondaná, hogy *sajnálja*.

120.

Jövök, Peter! – visította Flagg vigyorogva. Vért szagolt és pusztulást, szemében halálos tűz. A bárd suhant, az utolsó vércseppek legurultak róla és a falnak csapódtak. – Jövök! Jövök a fejedért!

Fel és körbe, fel és körbe, egyre magasabban.

Ördögi volt, szándéka gyilkos.

Száz. Százötven.

121.

Gyorsabban – lihegte Ben Staad Dennis és Naomi felé. Az idő lehült, de mindhármukról csörgött a víz. Részben a megeröltetés okozta, hisz keményen dolgoztak, részben azonban a félelem. Hallották Flagg ordítását. Még a hős Frisky is félt, kissé hátrébb húzódott, nyüszítve a mancsára feküdt.

122.

Jövök, te kis féreg! – Közelebről a hang fakóbb volt, kevésbé zengzetes.
– Jövök, hogy megtegyem, amit rég meg kellett volna tennem!
A penge suhogott.

123.

A csomó sikerült.

Az istenek segítsenek – gondolta Peter, és visszanezett oda, amerről a rikoltozó Flagg hangja közeledett. *Most segítsenek.*

Egyik lábát kilógatta az ablakon. Lovaglólülésben ült, mint Peony nyergében, egyik lába a nappali kőpadlóját érte, a másik a levegőben kalimpált. A kötéletekereszt és a rudat az ölében tartotta. Kilökte a kötelet az ablakon, nézte ahogy aláhull. Félúton összegubancolódott; Peter időt veszített, amíg rázogatta, mint egy horgászsinórt, hogy tovább essen megint.

Elmormolt egy utolsó imádságot, megragadta a rudat és a falnak támasztotta. Közepéről lógott a kötele. Peter átvette a párkányon bent maradt lábát is, átfordult és kétségbeesetten kapaszkodott a rúdba. Már csak a fenéke érintette a téglát. Félíg elfordult, a perem a derekának nyomódott. Lábai lelógtak. A rúd szilárdan az ablak keretnek feszült. Baljával elengedte hát, és a vékony kötelet fogta meg. Egy pillanatra megállt, félelmével küszködött.

Becsukta szemét, és jobbjával is elengedte a rudat. Teljes súlyát a kötél tartotta.

Elindult. Az élete most már az asztalkendőktől függött. Megindult lefelé.

124.

Jövök...

Kétszáz.

a fejedért...

Kettőszázhuszonöt.

hercegem!

Kettőszázhetvenöt.

125.

Ben, Dennis és Naomi látták Peter sötét árnyát a fal ívén magasan a fejük felett, magasabban annál, ahová a legbátrabb akrobata merészkedne.

– Gyorsabban – lihegte, szinte nyögte Ben. – Az életetekért... az ő életéért!
Még gyorsabban ürítették a szekeret, de amit megtehettek, már megtették.

126.

Flagg felfelé rohant a lépcsőn, csuklyája hátul lobogott, sötét haja viaszos homloka felett repkedett. Majdnem megérkezett, majdnem.

127.

Könnyű, de hideg szél fűjt. Körüllengte, megdermesztette Peter kezét és arcát. Lassan, lassan ereszkedett, óvatos megfontoltsággal mozgott. Tudta, ha valamit elront, lezuhan. Szeme előtt a vakolt kősorok lassan felfelé gördültek, hamarosan olyan érzése támadt, mintha nem ő mozogna, hanem a Tűtorony. Szaggatottan lélegzett. Hideg, száraz hó szállt az arcába. A kötél vékony; ha a keze jobban megdermed, már nem is fogja érezni.

Mennyit haladt?

Nem mert lenézni.

Felette az ügyesen összefont bogokban elkezdtek fesleni a szálak. Peter nem tudta, jobb is volt így. Közelgett a pillanat – a kötélnak el kellett szakadnia.

128.

Gyorsabban, felség! – suttogta Dennis. Ők hárman befejezték a szekér kiürítését, csak figyelni tudtak tehetetlenül. Peter legfeljebb a táv felét tette meg.

– Olyan magasan van – nyöszörögte Naomi –, ha leesik...

– Ha leesik, meghal. – Ben tompa és hangsúlytalan szavaira mindhárman elcsendesedtek.

129.

Flagg elérte a lépcső tetejét, végigrohant a folyosón. Mellkasa hullámszórt, ahogy levegőért kapkodott. Arca verítékben úszott. Vigyora szörnyű volt, széles.

Letette a bárdot, elhúzta az első reteszt Peter ajtaján. Elhúzta a másodikat... és megállt. Nem lenne okos egyszerűen berontani, egyáltalán nem. Lehet, hogy a madárka kirepült már, de az is lehet, hogy az ajtó mögött áll, készen arra, hogy fejbe vágja, amint belép.

Amikor kinyitotta a kémlelőnyílást az ajtón, és meglátta a rudat az ablakban, mindent megértett. Eszeveszett indulattal üvöltött fel.

– Nem olyan egyszerű, kis madaram! Lássuk, hogy *repülsz elvágott kötéllel!*

Kirántotta a harmadik reteszt és berontott a szobába, magasra tartva a bárdot. Gyors pillantás vetett a mélybe, arcát ismét eltorzította a vigyor. Úgy döntött, mégsem vágja el a kötelet.

130.

Egyre lejjebb és lejjebb jutott Peter. Karjai remegtek e kimerültségtől. Szája kiszáradt, nem emlékezett, mikor kívánt ennyire egy pohár vizet. Úgy rémlett neki; az idők kezdete óta csüng már kötelén, szíve mélyére lopódkodott a meggyőződés, hogy soha nem kaphatja meg azt a pohár vizet. Meghal, és ami a legrosszabb, szomszamosan hal meg. Pillanatnyilag ez tűnt a legnagyobb tragédiának.

Nem mert lenézni, de valami arra készítette, hogy felnézzen. Engedelmeskedett e készletnek, és kétszáz lábnyira maga felett megpillantotta Flagg fehérén derengő gyilkos vigyorú arcát.

– Hello, kis madaram – szólt le Flagg vidáman. Van egy bárdom, de nem hiszem, hogy szükségem lesz rá. Félreteszem, látod? – És kinyújtotta üres kezét.

Peter karjából, ujjából kiszállt az erő Flagg gyűlölt képe láttán. A kapaszkodásra koncentrált. Nem érezte a kötelet. Tudta, hogy ott van, látta a markában, de nem érezte. Szaggatottan kapkodott levegő után.

Most lenézett... és három fehér, felfelé figyelő arcot látott. Az arcok nagyon, nagyon aprók voltak; nem húsz láb, nem is negyven választotta el a talajtól – legalább négy emelet.

Mozdulni próbált, de nem tudott. Ha megmozdul, lezuhan. Ott lógott a falhoz simulva. Hideg, darás hó csapott az arcába, és fent a börtönablakban Flagg nevetni kezdett.

131.

Miért nem mozdul? – kiáltotta Naomi Ben vállába fogódzva. Tekintete Peteren időzött. Ahogy ott lógott, lassan forogva, a herceg kísértetiesen hasonlított egy akasztott emberre. – Mi a baj veled?

– Én nem...

Felettük hirtelen abbamaradt Flagg nevetése.

– Ki van ott? – rikoltotta. Hangja akár a mennydörgés. – Feleljetek, ha kedves az életek! Ki az?

Frisky felvinnyogott, és Naomihoz simult.

– Ó istenek, lebuktunk – mormolta Dennis. – Mit tegyünk, Ben?

– Várunk – mondta zordan Staad –, és ha a varázsló lejön, felvesszük veled a harcot. Várnunk kell, míg...

Csak ennyit kellett várniuk, mert a következő néhány másodpercben sok minden megoldódott.

132.

Flagg látta a kötél vékonyságát, fehérségét, és egy szempillantás alatt megértett mindent, az elejétől a végéig, a babaházat és az asztalkendőket. A szökés lehetősége mindvégig ott volt az orra előtt, és nem vette észre. Valami mást is látott. Tizenöt lábnyira tőle a megfeszített kötél sorra szakadtak a kis cérnaszálak.

Flagg elfordíthatta volna a rudat, amin a keze nyugodott, és ezzel a halálba küldhette volna Petert – a rúd talán épp akkor vágja fejbe, amikor a földbe csapódik. Meglendíthette volna a bárdot hogy elvágja a kötelet, de...

De nem tette.

Inkább hagyta, hogy a dolgok maguktól történjenek, és nem sokkal azután, hogy megfenyegette a lentieket, meg is történt, aminek meg kellett történnie.

A kötél elérte szakítószilárdságának határát. Pendült egyet szakadt el, mint a lant húrja, amit túlságosan megfeszítenek – s engedett.

– Viszlát, kismadár! – Kiáltotta Flagg boldogan, és kihajolt, hogy végignézze a zuhanást. Nevetett. Visz...

Elhalt a hangja, a szeme kitágult, mint mikor a kristályban megpillantotta az aláereszkedő figurát. Szája hatalmasra nyílt, dühödten felordított. A szörnyű üvöltés több embert riasztott fel, mint a leomló torony robaja.

133.

Peter meghallotta a pendülést, érezte, ahogy a kötél elszakad.

Hideg szél száguldott el mellette. Megpróbált felkészülni a becsapódásra, tudta hogy csak egy másodperce maradt. A fájdalom lesz a legrosszabb, ha nem hal meg azonnal.

És ekkor zuhant rá a királyi asztalkendők roppant kazlára, a rakományra, melyet Frisky húzott ki a kastélyból, át a téren a lopott szekéren; a királyi asztalkendőkre, melyeket Ben, Dennis és Naomi oly lázas sietséggel halmozott fel. A fehérre mosott kazalnak látszó halom magasságával az összeesküvők sem lehettek tisztában; Ben, Dennis és Naomi mást és mást állítottak. Talán Peter szava nyom a legtöbbet a latban, elvégre ő esett a közepébe. Szerinte a gyönyörű, rendet len, életmentő kupac jó húsz láb magas volt és akár igaza is lehet.

134.

Egyenesen a közepébe zuhant, s eltűnt benne. Mozdulatlanul feküdt a hátán. Messze fent Flagg üvöltött a dühében.

Ne üvölts, varázsló: minden a kedved szerint történt – gondolta Ben. Meghalt, nem tudtunk segíteni.

Peter felült. Kabult volt, de nagyon is élt.

S Ben, nem törődve Flaggal, nem törődve azzal, hogy bármelyik pillanatban örök rohanhatnak rájuk, Ben felujjongott. A diadal kiáltása volt ez. Magához húzta Naomit és megsókolta.

– Hurrá! – kiáltotta Dennis is szédülten vigyorogva. – Éljen a király!

Flagg felvisított megint, a zsákmányától megfosztott ragadozó madár hangján. Az éljenzés, az ölelkezés azonnal abbamaradt.

– A fejetekkel fizettek! – tombolt a mágus. – Mind a fejetekkel fizettek. Örök, a Tütoronyhoz! A Tühöz! A királygyilkos megszökött! A Tühöz! Öljétek meg a gyilkos herceget! Öljétek meg a bandáját! Öljétek meg mindet!

Az ablakokban fények gyúltak, kétfelől futó lábak dobogása, a hüvelyből kivont kardok pendülése hallatszott.

– Öljétek meg a herceget! – Üvöltötte Flagg ördögi indulattal a toronyból.
– Öljétek meg a bandáját! Öljétek meg őket!

Peter megpróbált felkelni, de megsédült és elzuhant újra. Énje egy része sürgette, keljen fel mielőbb hogy menekülnie kell vagy megölik, a másik fele azonban erősködött hogy meghalt már vagy legalábbis súlyosan megsebesült, és mindaz, amit lát, érez, egy haldokló agyának álma. Asztalkendőkre esett. Asztalkendőkre, amelyekkel annyit foglalkozott öt éven át – mi más lehet ez, ha nem álom?

Ben erős keze elkapta a karját – és már tudta, hogy ez valóság.

– Peter, jól vagy? *Igazán jól* vagy?

– Semmi bajom. El kell tűnnünk innen.

– Királyom! – kiáltotta Dennis, s térdre esett Peter előtt, arcán még mindig az a szédült, bolond vigyor. Fogadd húségeküm örökre! Esküszöm...

– Esküdj később! – nevetett Peter akarata ellenére. Talpra segítette Dennist, ahogy Ben tette vele az imént. – Menjünk innen!

– Melyik kapun? – kérdezte Ben. Akár Peter, ő is tudta, hogy Flagg úton van már lefelé. A hangokból ítélve ellenfeleik mindenfelől közelednek.

Ben úgy érezte, hogy a harc, az elkerülhetetlen halál szempontjából édes mindegy, merre indulnak, de Peter tudta, hova akar menni.

– A Nyugati Kapu. Gyorsan. Futás! Rohanni kezdtek, Frisky a sarkukban.

135.

A Nyugati Kaputól tíz lépésnyire hét álmos, zavart katonába botlottak. Nagy részük a vihar elől az alsóbb konyhák valamelyikébe húzódott, bort iszogatót és azon vitatkozott, mit fog mesélni az unokáinak. Akkor még nem sejtették, mit lesz érdemes elmesélniük. Parancsnokuk egy alig húsz éves kölyök volt, káplár, ő legalább nem ivott semmit, többé kevésbé éber volt és eltökélt, hogy teljesíti a kötelességét.

– Állj, a király nevében! – kiáltotta, amikor Peterek szembe kerültek alig nagyobb csapatával. Megpróbált mennydörögni, de a kiáltás inkább visításnak hangozott.

Peter természetesen fegyvertelen volt, Ben és Naomi kardot viselt, Dennis rozsdás tört. Mindhárman Peter elé ugrottak. Ben és Naomi keze a kardmarkolatra tévedt, Dennis már elő is húzta a törét.

– Állj – kiáltott rájuk Peter, és az ő hangja dörgött. Ne húzzatok fegyvert!

Ben meglepetten, szinte megrendültén nézett barátjára.

Peter előrelépett. Szeme villámlott a holdfényben, szakállát könnyű, fagyos szél borzolta. Durva börtönruhát viselt, arcán azonban parancsoló és méltóságteljes kifejezés ült.

– Állj a király nevében, azt mondjátok – szólta Peter a katonákhoz. Nyugodtan közelebb lépett a rémült káplárhoz, mígnem már csak egy arasz választotta el őket. Az őt hátralépett. Hiába tartotta a kezében kardját, hiába volt Peter fegyvertelen.

– Azt mondom, káplár, én vagyok a király.

Az őt megnyalta a szája szélét. Embereire nézett.

– De... – kezdte – te...

– Mi a neved? – kérdezte Peter csendesen.

A káplár levegőért kapkodott. Leszúrhatta volna Petert egy pillanat alatt, de csak tátogott mint a szárazra vetett hal.

– A neved, káplár?

– Uram... úgy értem... fogoly... te... A nevem Galen – mondta a fiatal katona tehetetlenül.

– Tudod ki vagyok?

– Igen – hördült a gárdisták egyike. – Ismerünk, gyilkos!

– Nem öltem meg az apámat – mondta Peter csendesen. – A király varázslója tette. A nyomunkban van, és azt ajánlom, melegen ajánlom, hogy óvakodjatok tőle. Nem kavar már sokkal több bajt Delainben, ezt apám nevére ígérem. De most engedjétek utamra!

Hosszú csend támadt. Gálén felemelte a kardját, mint aki szűrni akar. Peter nem mozdult. Tartozott az isteneknek egy halállal, azóta tartozott, amióta bőgő gyerekként megszületett. Ha most kell fizetni, legyen, de király (nem lázadó, nem trónkövetelő) nem fog futni, vagy félreállni és hagyni, hogy a barátai megöljék ezt a kölyköt.

A kard megingott. Galen leeresztette, hegye a fagyos követ érintette.

– Engedjétek őket – mormogta. – Lehet hogy gyilkos, lehet hogy nem; csak azt tudom, hogy ez királyi trágya, és én nem mászom bele, nehogy belefulladás.

– Bölcs anyád volt, káplár – mondta Ben Staad zordan.

– Igen, engedjük el őket! – csattant váratlanul egy hang. – Az istenekre, nem emelem a kardomat egy ilyenre; ahogy elnézem, leégne a kezem, amint beleszúrom.

– Emlékezni fogok rátok – mondta Peter. Barátaira nézett. – Kövessetek, és legyetek gyorsak! Tudom, mire van szükségem, és tudom, hol találom.

Ebben a pillanatban rontott ki Flagg a Tűtoronyból, és az éjszakában olyan bömbölés harsant, hogy a fiatal örök megremegtek. Hátraléptek, megfordultak, szétszaladtak a négy égtáj felé.

– Gyerünk – mondta Peter. – Kövessetek. A Nyugati Kapuhoz!

136.

Flagg rohant, mint még soha életében. Érezte, terveit szinte az utolsó pillanatban kudarc fenyegeti. Nem történhet meg! Akár Peter, ő is tudta hol kell ennek végződnie.

Elrohant a lapuló örök mellett anélkül, hogy rájuk nézett volna. Azok fellélegeztek, azt hitték, nem látta őket, pedig látta mindet, *megjegyezte* mindet. Peter halála után fejük egy évig és még egy napig fogja díszíteni a torony falát! Ami az őrség parancsnokát illeti, ő ezer halált hal majd a tömlőc mélységes mélyén...

Átrohant a Nyugati Kapu íve alatt, a Nyugati Főfolyosón át a kastélyba loholt. Az álmukból felriadt, hálórúhás emberek, akik a zajra bukkantak elő, rémülten kushadtak halovány arca, tűzben égő szemei láttán, s keresztbe tették két ujjukat, hogy elűzzék a gonoszt mert Flagg annak látszott most, ami valójában volt: pokolbéli démonnak. Átlendült az első lépcső korlátja felett, talpra érkezett (sarkai zölden szikráztak, akár a hiúz szeme) és tovább futott.

Rohand lakosztálya felé.

137.

A medál... – lihegte Peter futás közben. – Dennis, megvan a medál, amit ledobtam?

Dennis a nyakához kapott, levette az arany szívet, amelynek hegyén Peter vére sötélt, és bólintott.

– Add ide!

Dennis futás közben átadta a medált. Peter nem akasztotta a nyakába, a kezében lógatta, a kis szív ugrált futás közben, aranyzöld fényt vetett a kőfalakra.

– Hamarosan, barátaim. – zihálta a börtönéből szabadult herceg. –

Hamarosan...

Befordultak egy sarkon. Peter megpillantotta maga előtt apja lakosztályának aajtáját. Itt látta utoljára Rolandot. Király volt, ezrek életéért és jólétéért felelős, de öregember is, aki hálás volt egy pohár borért és néhány percnyi gyermeki figyelemért.

Itt végződik hát...

Valaha rég az apja megölt egy sárkányt íjával, az Ellen Pörölyével.

Most – gondolta Peter, ahogy a vér a halántékában dobolt és a szíve vadul vert, most meg kell ölnöm egy másik sárkányt, egy sokkal hatalmasabbat, ugyanazzal a nyíllal.

138.

Thomas meggyújtotta a tüzet, felöltötte apja köntösét, és odahúzta Roland székét a kandallóhoz. Úgy érezte, hamarosan elalszik, és ez jó volt. Ahogy ott ült, álmosan pislogva, a trófeákat nézegetve (üvegszemükben a lángok visszfénye csillogott), rájött, hogy még két dologra szüksége van. Majdnem szent dolgok voltak ezek, apja életében soha nem merté volna megérintem őket. Roland azonban halott volt, így aztán Thomas felállt egy székre, és leemelte Kilences feje fölül apja íját és nyilát. Egy pillanatig farkasszemet nézett a sárkánnyal. Sokat látott már ezeken a szemeken keresztül, de most csak a saját, egy börtönéből kileső fogolyéhoz hasonlatos sápadt arca tükröződött bennük.

A szobában dermesztő volt a hideg a tűz még nem melegítette be a közvetlen környékét sem, a nyíl mégis különös melegséget árasztott. Thomas halványan emlékezett egy régi mesére, amelyet még kisgyermekként hallott: a sárkányt elpusztító nyíl sohasem veszíti el a sárkány testének melegét. Úgy tűnik, ez igaz mese volt – gondolta Thomas álmosan. Nem volt semmi rémisztő a nyíl melegében, épp ellenkezőleg, megnyugtatónak tűnt. Thomas leült a székbe, egyik kezében az íj, a másikban a meleget sugárzó nyíl – és nem tudta, hogy a bátyja már jön, a fegyvert keresi, és Flagg, születésének kiagyalója, életének öre, szorosan a nyomában van.

139.

Thomas nem is gondolt arra, mit tenne, ha az apja szobájába vezető aajtót

zárva találná – és Peter sem gondolt erre. A régi időkben sohasem zárták, és történetesen most is nyitva volt.

Peternek csak el kellett fordítania a kilincset. Berontott, a többiek a nyomában. Frisky vadul ugatott, szőre felmeredt. Jól érezte a dolgok természetét. Valami jön, valami *fekete* szagú, olyan akár a mérges gázok, amelyek megölik a keleti tartományok szénbányászait, ha túl mélyre merészkednek. Frisky hajlandó volt harcolni e szag forrásával, harcol és meghal – de ha beszélni tudott volna, elmondja, hogy az a valami mögöttük nem ember, hanem egy szörnyeteg. – Peter mi... – kezdte Ben, de Peter nem figyelt rá. Tudta mit keres. Átrohant a termen, kimerültén, remegő lábakkal, felnézett Kilencesre, és nyúlt a fegyverért, melyek mindig felette lógtak, de a keze megakadt.

A fegyver eltűnt.

Dennis jött be utolsónak, becsukta az ajtót, és rátolta a reteszt.

Hatalmas csapás reszkettette meg az ajtót. A kemény, vasrudakkal megerősített fagerendák megrepegtek.

Peter hátranézett a válla felett, a szeme kitágult. Dennis és Naomi hátrahőköltek. Frisky morogva áll úrnője előtt, kilátszott a szeme fehérje.

– Engedjete be! – hörögte Flagg. – Engedjete be az ajtón!

– Peter! – kiáltotta Ben, és kardot rántott.

– Állj félre! – kiáltott vissza Peter – Ha kedves az életetek, álljatok félre! Álljatok félre mind!

Szétszóródtak, éppen amint Flagg kék fényvel világító ökle lecsapott az ajtóra. Csuklópánt, retesz, rácsok, minden egyszerre robbant fel. Kék fény áradt be a nyílásokon keskeny kévékben. A zömök fagerendák meghasadtak, faforgácsok szálltak. Mindaz, ami az ajtóból megmaradt, inogott még egy darabig, azután jókora csattanással bedőlt.

Flagg a folyosón állt, csuklyája hátracsúszott. Arca viaszfehér volt, ajkai hátrahúzódtak, látni engedték állati vicsorát. Szemében rőt lángok lobogtak.

Ott állt, majd belépett. Jobbra nézett, meglátta Dennist. Balra nézett, meglátta Bent és Naomit, lábuk mellet a hörgő Friskyt. Megjegyezte őket, elraktározta emlékezetében arcukat – és nem foglalkozott velük többet. Átlépett az ajtón, már csak Petert bámulta.

– Lezuhantál, de nem haltál meg. Lehet, hogy azt hiszed, az isten kegyes volt hozzád. Pedig az én isteneim mentettek meg, nekem. Imádkozz hát a te istenedhez, hogy állítsa meg a szívedet! Térdre és imádkozz, mert rosszabb sors vár rád bárminél, amit el tudsz képzelni!

Peter ott maradt, ahol volt, Flagg és az apja széke között, ahol Thomas ült észrevétlen. Peter szembenézett Flaggal, rezzenetlenül állta pokoli tekintetét. Egy pillanatra úgy tűnt, Flagg visszakozik, azután embertelen vigyora ismét

felderengett. – Te és a barátaid komoly gondot okoztatok, hercegem. –
suttogta. – Komoly gondot. Rég véget kellett volna vetnem nyomorult
életednek. De most minden bajnak vége.

– Ismerlek – felelte Peter. Bár fegyvertelen volt, hangja határozottan és
biztosan csendült. – Azt hiszem apám is ismert, de gyenge volt már. A
királyságom jogán parancsolok neked, démon!

Kihúzta magát. A kandalló tüze visszatükröződött a szemében, mely szinte
lángolt. Most minden ízében Delain királya volt.

– Távozz innen! Hagyd el Delaint, egyszer s mindenkorra! Kiűzlek.
Távozz!

Peter az utolsó szavakat nem a saját hangján mennydörögte, hanem
valamennyi király és királynő hangján, akik valaha Delainben uralkodtak,
azoktól az időktől kezdve, amikor a vár helyén még sárkunyhók álltak, és az
emberek rettegve bújtak össze telente farkasok vonítását, trollok üvöltését
hallva a végeláthatatlan erdőségből.

Flagg visszarettent, majdnem meghunyászkodott. Előrejött, lassan, nagyon
lassan. Bal kezében a bárdot lóbálta.

– Majd a következő világban parancsolhatsz – suttogta. – Azzal hogy
megszöktél, a kezemre játszottál. Ha eszembe jutott volna – és egyszer
eszembe jutott volna – megrendeztem volna egy menekülési kísérletet én
magam. Ó, Peter, a fejed a tűzbe gurul; megérezed a lángok hevét, mielőtt eljut
a tudatodig hogy véged! Égni fogsz, ahogy az apád égett. És én ezért
kitüntetésként kapok a főtéren! Hisz te ölted meg apádat a koronáért nemde?

– Te ölted meg őt – mondta Peter.

Flagg felnevetett.

– Én? Én? Megőrültél a börtönben, fiú! – Kijózanodott. – De tételezzük fel,
csak a játék kedvéért, hogy én voltam. Ki hinné el?

A lánc még mindig Peter jobb kezében lógott. Kinyújtotta a karját, a lánc
hipnotikusan himbálódzott, szivárványszínű fényeket vetve a falra. Láttára
Flagg szeme kitágult. *Felismerte, az istenekre, felismerte*, gondolta Peter.

– Megölted az apámat, de nem ez volt az első alkalom, hogy így rendezted
a dolgokat. Elfelejtetted, ugye? Látom a szemedet. Amikor Leven Valera az
utadban állt II. Alan sötét korában, a feleségét megmérgezték. A körülmények
minden kétséget kizáróan Valera bűnösségére utaltak, ugyanúgy, ahogy az én
esetemben.

– Hol találtad, te kis fattyú? – suttogta Flagg.

Naomi levegő után kapott.

– Igen, elfelejtetted – ismételte Peter. – Azt hiszem, a magadfajták előbb
vagy utóbb mindig ismétlik önmagukat, mert néhány egyszerű trükköt

ismernek csupán! Egy idő után valaki keresztüllát rajtuk. Azt hiszem, ez az, ami megment minket.

A medál ide-oda lengett a tűz fényében.

– Ki törődne vele? Ki hinné el? – tűnődött Peter. – Sokan. Ha mást nem is, azt elhiszik, hogy annyi idős vagy amennyinek tartanak szörnyeteg!

– Add ide!

– Megölted Eleanor Valerát, és megölted az apámat.

– Igen, én hoztam neki bort! – mondta Flagg. A szeme parázslott. – És nevettem, amikor a belei égtek, és még jobban nevettem, amikor téged felvezettek a toronyba. De aki ebben a szobában van és hallotta, hamarosan meghal, és engem senki nem látott bort hozni! Csak téged láttak!

Ekkor új hang szólalt meg Peter mögül. Nem volt erős hang, oly halk volt, hogy alig lehetett érteni. Mindannyian, ámultak a hallatán, még Flagg is.

– Volt valaki, aki látott. – Peter öccse, Thomas szólt a karszék mélyéről. – *Én* láttalak, varázsló.

140.

Peter oldalt lépett, félig megfordult, karját a lánccal még mindig kinyújtva tartotta.

Thomas – akarta mondani, de nem tudott szólni, annyira megdöbbenették a végbement változások. Öccse testesebb lett, és öregebb is. Mindig jobban hasonlított Rolandra, mint Peter – ám a hasonlóság mostanra szinte hátborzongatóvá vált.

Thomas – akarta mondani, és egyszeriben rádöbbsent, miért nem lógott a helyén Kilences feje felett az íj. Az íj *Thomas* kezében volt, a nyíl a húrra illesztve. Flagg ekkor üvöltött fel. Előre vetette magát, magasra emelte a hóhérbárdot.

141.

Nem dühében üvöltött, hanem a félelmében. Halovány arca nyüzött volt, haja az égnek meredt. Ajka remegett. Petert meglepte ugyan a hasonlóság, de felismerte öccsét. Flaggot teljesen elbolondította a táncoló tűzfény és a homály.

Megfeledkezett Peterről. A székben ülő alakra rontott a bárddal. Egyszer már megölte az öregembert méreggel, és most itt volt újra, бүdös, boráztatta köntösében, kezében az íjjal és a nyíllal, beesett, vádló szemekkel.

– Szellem! – rikoltotta Flagg. – Szellem vagy pokolbéli démon, nem érdekel! Egyszer már megöltelek! Meg tudlak ölni újra! Pusztuuulj!

Thomas mindig jó íjász volt. Bár ritkán vadászott, gyakran kijárt a gyakorlótérre Peter börtönevei alatt, és józan volt vagy ittas, apja szemét örökölte. Nagyszerű tiszafa íja volt, de *ilyet* még nem feszített meg. Könnyű volt és hajlékony, mégis lenyűgöző erő áradt lándzsafa ívéből. Nagy és kecses fegyver volt, nyolc láb hosszú. Nem volt túl sok helye, hogy meghúzza, ennek ellenére erőlködés nélkül feszítette meg.

Ellen Pörölye talán a legnagyszerűbb íj volt, amelyet valaha készítettek, nyele szantálfa, tolla anduáni vándorsólyom szárnyából való, hegye villanó acél. Ahogy Thomas meghúzta az íjat, forró lett a nyíl, mint nyitott kemence, úgy égette az arcát.

– Csak hazugságokat mondtál nekem, varázsló mondta Thomas halkán, és útjára engedte a vesszőt.

A nyíl kirepült. Átcikázott a szobán, át Leven Valera medáljának a közepén – az ékszer mindig himbálódzott a döbrent Peter kezében. Az aranylánc egy apró kattanással eltört.

Azóta az éjszaka óta, amidőn Flagg és az általa vezetett csapat hiába kereste a száműzötteket, az északi erdőségben, a mágust egy álom gyötörte, amire nem tudott visszaemlékezni. Mindig úgy ébredt, hogy a kezét a bal szemére szorította, mintha megsérült volna. A szeme percekig égett ébredés után, bár semmi baja nem volt.

Roland nyila, rajta Valera szív alakú medáljával átrepült a szobán, egyenesen bele *abba* a szemébe.

Flagg felsikoltott. A kétélű bárd kiesett a kezéből, és a véres fegyver nyele kettétört a padlón. Hátratántorodott, jobb szemével Thomasra meredt. A másik szeme helyén a medál látszott, rajta Peter vére. Széle mögül бүzös, fekete folyadék szivárgott, nem vér.

Flagg felrikoltott újra, térdre zuhant...

...és eltűnt.

Peter szeme tágra nyílt. Ben Staad felkiáltott. Flagg ruhái egy darabig megőrizték a varázsló alakját, a nyílvesző egy pillanatig a levegőben lebegett. Azután a ruhák összecsuklottak, a nyíl a kövezeten csattant. Vashegye füstölt, így füstölt régen is, amikor Roland kihúzta a sárkány szívéből. A szív egy pillanatig tompa vörösben izzott, majd szétolvadt a kövön, ahová hullott.

Peter az öccséhez fordult.

Thomas földöntúli nyugalmának vége szakadt. Többé nem tűnt Rolandnak,

csak egy rémült és szörnyen fáradt fiúnak.

– Peter, sajnálom – mondta, és sírni kezdett. – Jobban sajnálom, mint hinnéd. Gondolom, most megölsz. Meg is érdemlem, tudom, de mielőtt megteszed, mondanék valamit: megfizettem. Igen, fizettem, fizettem és fizettem. Most ölj meg, ha úgy tetszik.

Thomas felemelte a fejét és lehunyta szemét. Peter elindult felé. A többiek visszafojtották a lélegzetüket, szemük tágra nyílt.

Peter gyengéden felhúzta öccsét apjuk székéből, és átölelte.

A karjaiban tartotta, amíg a zokogás csitult, elmondta, hogy szereti és mindig is szeretni fogja; mindketten zokogtak, felettük a sárkányfej, lábuknál apjuk íja. A többiek egy idő után kiosontak a szobából, és magukra hagyták őket.

142.

Boldogan éltek, amíg meg nem haltak?

Nem. Voltak jó napjaik és voltak rossz napjaik. Voltak győzelmeik és voltak kudarcaik. Volt, amikor szégyelltek magukat, mert nem tettek meg minden tőlük telhetőt, és volt, amikor büszkék lehettek magukra. Úgy éltek, ahogy tudtak, mindannyian, egyesek tovább, mint a többiek, de éltek mind, jól és bátran.

Thomas és Peter együtt keresték meg Delain főbíróját, és Peter visszament a börtönbe. Második fogsága lényegesen rövidebb volt, mint az első: két óras mindössze, tizenöt percig tartott, amíg Thomas előadta a történeteket a főbírónak, ennek a félénk kis embernek, akit még Flagg nevezett ki. Egy és egy háromnegyed órára volt szükségük, hogy megbizonyosodjanak felőle: a rettenetes varázsló valóban távozott.

A vádakát elejtették.

Aznap este valamennyien találkoztak Peter régi szobájában: Peter, Thomas, Ben, Naomi, Dennis, még Frisky is. Peter bor töltött, Friskynek is, csak Thomas nem kért egy kortyot sem.

Peter szerette volna, ha Thomas velük marad, de Thomas biztos volt benne, hogy ha marad, az emberek széttépik azért, amit hagyott megtörténni.

– Csak gyerek voltál – mondta Peter –, egy hatalmas lény befolyása alatt, aki halálra rémített.

Thomas szomorú mosollyal válaszolt:

– Ez részben igaz, de az emberek nem erre fognak gondolni. Adószedő Thomasra fognak emlékezni, és eljönnek értem. Szétszedik majd a köveket,

hogy elkapjanak. Flagg elment, de *én* itt vagyok. A fejem ostoba, de szeretném megtartani még egy ideig. – Szünetet tartott, tétovázott, majd folytatta: – Jobb, hanem maradok. A gyűlöletem és a féltékenységem betegség. Most elmúlt, de lehet, hogy néhány, az árnyékodban töltött év után kiújul megint. Tudod, egy kicsit megismertem magamat. Igen, egy kicsit. Mennem kell, még ma. Minél előbb, annál jobb.

– De hova mégy?

– Küldetésem van – mondta Thomas egyszerűen. Délre, azt hiszem. Lehet, hogy látjuk még egymást, lehet, hogy nem. Délre megyek, mert feladatom van. Sok minden nyomja a lelkiismeretemet, sok mindent kell jóvátennem.

– Miféle feladatról beszélsz? – kérdezte Ben.

– Meg kell találnom Flaggot – felelte Thomas. – Ott van valahol, ebben a világban, vagy egy másikban. Tudom; érzem a mérgét a szélben. Az utolsó pillanatban elmenekült, tudjuk mindannyian. Megkeresem és megölöm. Megfizetek apáért és a saját bűnömért. Először délre indulok, onnét érzem őt.

– De ki tart veled? – kérdezte Peter. – Én nem mehetek, itt túl sok a munka. Nem engedhetem azt sem hogy egyedül menj! – Meglehetősen aggódott, hiszen a térképeken fehér folt jelölte csupán a déli vidékeket.

Dennis mindannyiukat meglepve megszólalt:

– Én mennék, uram királyom.

A két testvér csodálkozva fordult felé. Ben és Naomi is odanézett, Frisky is felpillantott a borából, amit lelkesen lefetyelt (szerette hideg, bársonyos szagát, és az íze is majdnem olyan jó volt, mint az illata).

Dennis alaposan elpirult, de nem ült le.

– Mindig jó uram voltál, Thomas, és – megbocsáss felség – valami azt súgja nekem, hogy még mindig te vagy az uram. És mert én voltam, aki megtalálta az egeret és a börtönbe küldött Téged, felség...

– Ugyan – mondta Peter –, rég elfelejtettem.

– De én nem – makacskodott Dennis. – Mondhatod, hogy én is fiatal voltam, és botor, de nekem is vannak hibáim, amelyeket jóvá kell tennem. – Félénken Thomasra nézett. – Veled tartanék uram, ha elfogadsz, s az oldaladon küzdenek küldetésedben.

Thomas szinte könnyezett.

– Magammal viszlek, és örömmel, jó öreg Dennis. Csak azt remélem, jobb szakács vagy nálam.

Az éj leple alatt távoztak: két gyalogos figura nehéz csomagokkal az éjszakában. Egyszer visszaneztek, és intettek.

Mindhárman visszaintettek. Peter zokogott, úgy érezte, megszakad a szíve.

Soha többé nem látom őket – gondolta.

Talán így volt, talán nem. Csak annyi bizonyos, hogy Ben és Naomi összeházasodtak, hogy Peter sokáig és jól uralkodott – s hogy Thomas és Dennis sok különös kaland után találkozott Flaggal és szembeszállt vele.

De későbbre jár, és ez már egy másik történet – holnapra.

Vége